

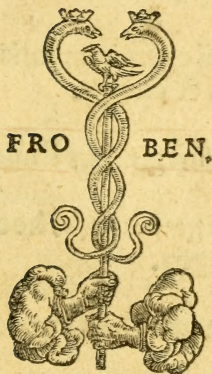

P. Pontier

AESOPHI

PHRYGIS FABELLAE

Græce & Latine, cum alijs opuscu-
lis, quorum index proxima
refertur pagella,

Basileæ, in officina Frobeniana.
An. M. D. XXX.

Amberg

I N D E X

A V T O R V M H V I V S

L I B R I.

Aesopi Phrygis uita & fabellæ.

Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta ex
trimetris Iambis, præter ultimã ex scazonte,
tetraſtichis concludæ.

Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum
de formicis & cicadis.

De fabula ex imaginibus Philostrati.

Homeri βατραχομυομαχία, hoc est, ranarum &
murium pugna.

Museus poëta uetustissimus de Ero & Leandro.

Agapetus de officio regis ad Iustinianum Cæ
sarē. Hæc omnia cū Latina interpretatione.

Hippocratis iusiurandum.

γαλεωμυομαχία, hoc est, felium & murium pu
gna, tragœdia Græca.

Fabularum index in fine adiectus est.

TERVM exhibemus vobis Aesopii fabellas cum aliquot alijs libellis Græce & Latine, quod proximam æditionem, quæ tota Græca fuit, ijs, qui adhuc tirones sunt in Græcanica literatura, minus gratam fuisse cognoverimus, quibus hoc Enchiridium præcipue paratur. Nam qui iam aliquatenus profecerunt, malunt in alijs autoribus se exercere. Nos etiam incipientibus consulendum putamus. Nec libet quibusdam hodie in Academijs uersari, ubi sunt publici Græcarum literarum professores, propter ingens istud dissidiũ, quod magnam orbis partem, sed præcipue gymnasia affligit, bonis studijs omnibus internicionẽ minitans, nisi melior deus aliquis succurrat. Talibus igitur qui domi suo, quod aiunt, Marte aliquid Græcanicæ eruditionis comparare uolunt, muti magistri uice erit Latina uersio. Vos nostram operam boni cõsulite, & bene ualete, Basileæ.

AESOPĪ FABVLATORIS
VITA, A MAXIMO PLA
NVDE COMPOSITA.

RERVVM humanarū naturā perse
cuti sunt & alij, & posteris tradide
runt. Aesopus uero uidetur non
absque diuino afflatu cum mora/
lem disciplinam attigerit, magno
interuallo multos eorū superasse. Etenim neq;
definiendo, neq; ratiocinādo, neq; ex historia,
quam ante ipsius ætatem tulit tempus, admo/
nendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audi/
entium uenatur animos, ut pudeat ratione præ/
ditos facere, aut sentire, quæ neque aues, neq;
uulpes: & rursus nō uacare illis, quibus pleraq;
bruta tempore prudenter uacasse finguntur, ex
quibus aliqua, pericula imminētia effugerūt,
aliqua maximā utilitatem in opportunitatibus
cōsecuta sunt. Hic igitur, qui uitā suam philoso/
phicæ reip. imaginē proposuerat, & operibus
magis, q̄ uerbis philosophatus, genus quidē tra/
xit ex Amorio oppido Phrygiæ, cognomento
magnæ, sed fortuna fuit seruus. Quare & ma/
gnopere mihi uidetur Platonis illud in Gorgia
pulchre simul & uere dictū: plerūq; enim hæc,
inqt, cōtraria inter se sunt, natura simul, ac lex.
Nam Aesopī animū natura liberū reddidit, sed
hominū lex corp⁹ in seruitiū tradidit. Potuit tñ
ne sic quidē animi libertatē corrūpere. Sed quā

ρι, πρὸς πλῆθ' ἑπολλαχόσε μεταφέρωμ τὸ σῶμα,
 ἢ οἰκείας ἐκείνῳ ἕδρας οὐχ οἷός τ' ἐγγύετο μετασῆσαι.
 ἔτύγχανε δ' ὦμον μόνον δ' ἔλθ', ἀλλὰ καὶ δυσφεί-
 σατα ἦν ἐπ' αὐτῷ πάντων ἀνδρώπων εἶχε. Ἐ γὰρ
 φοβὸς ἦμ, σιμὸς πῶρ ῥίνα, σιμὸς τὸ τράχηλον, πῶρ χει-
 λῶ, μέλας, ὄθεμ ἑ τῷ ὀνόματι ἔτυχε (ταυτὸν γὰρ
 αἰσώπῳ ἔθ' αἰθίοπι) πῶρ γάσως, βλαισός, Ἐ κυ-
 φός, τάχα ἑ τὸν ὀμηρικὸν δερσίτῳ τῆ ἀίχρῶτῳ τῷ
 εἶδός ὑπεβαλλόμενῳ. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χεί-
 ρισον ἦμ, τὸ βραδύγλωσσον, Ἐ δ' ἢ φωνῆς ἀσημόν τε
 Ἐ ἀδιάρθρωτόν, ἀ πάντα ἑ δοκεῖ πῶρ δ' ἔλαιον αἰσώ-
 πῳ πῶρ ἀσκηδύσσαι, Ἐ γὰρ δὴ ἑ δαῦμα ἄμ ἦμ, εἰ οὕτως
 ἀτόπως ἔχοντι τῷ σώματι, δ' ἐγγύετο τὰς ἦν δ' ἔ-
 λόντων ἄρκυς διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοῖσ' ἦμ
 ἔθ' ἀνδρῶν, πῶρ δὲ ψυχῶν ἀγχινοῦσατ' ἔπεφνκῃ, καὶ
 πῶρ ἐπίνοια μ' πᾶσαν ἐπιβολώτατος, ὁ κειτημύλος τοῖ-
 νω αὐτῷ, ἄτε πῶρ οὐδὲμ οἰκείας ἔργων εἰκείως ἔχοντα,
 σκάπη μ' εἰς ἀγρὸν δ' ἐπέσφλεμ. ὁ δ' ἀπελθὼν, προδύ-
 μως τῷ ἔργῳ εἶχετο, ἀσκηδύσας δ' ἔπε καὶ ἔθ' δ' ἔσπ-
 τη πῶρ τὸν ἀγρὸν, ἐφ' ἦν ἔργων ἐπίσκοπῶν δέσσει,
 γεωργός ἑ σῦκα τ' ἀγαθῶν δ' ἔφ' ἀμύμος δ' ὤρον ἦνεγκεμ.
 ὁ δ' ἐπὶ ἔθ' ἢ ὀπώρας ἦσθεις ὤρῳ, ἀγαθὸν περὶ τῷ οἰ-
 κέτη (τὸ γὰρ ἦμ ὄνομα ἔθ' παίδι) φυλάπη μ' ἐκέλευ-
 σεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λυτῶν πῶρ ἀδεῖναι. συμβόρ δ' οὐ-
 τω, ἢ τῷ αἰσώπῳ ἢ δὴ ἕνα χεῖρα εἰσελθόντ' εἰς
 πῶρ οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθὸς λαβόμενῳ, βελῶν
 τοιάν δὲ ἦν σῶρ δ' ὅλων ἕνι προτείνει, ἐμφορηδῶ μ' εἰ
 δοκεῖ ἦν σῦκα μ' οὐτῶ, καὶ ὁ δ' ἔσπῳτῳ ἦμ ὡμ' τανύτα
 ζήτησῃ, ἀλλ' ἦμ εἰς τῷ αἰσώπῳ καταμαρτυρησόμεν ἄμ
 φῶ, ὡς

uis ad res uarias, & in diuersa loca transferret corpus, à propria tamen sede illū traducere nō potuit. Fuit autē nō solū seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum, nā acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominētibus labris, niger, unde & nomē adeptus est. (idem enim Æsopus, quod Æthiops) uentrosus, ualgus, & incuruus, forte & Homericū Therfiten turpitudine formæ superās. Hoc uero omniū in eo pessimū erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiā uidentur seruitutē Æsopo parasse. Etenim mirū fuisset, si sic indecēti corpore potuisset seruentiū retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne commētum felicissimus. Possessor igitur ipsius tanq̃ ad nullū domesticū opus cōmodū, ad foediendū agrū emisit, ille uero digressus alacriter operi incumbebat. profecto uero aliq̃n & heroad agros, ut opera specularetur, agricola quidā ficos egregias decerptas dono tulit. ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodi ministro (hoc enī erat nomē puero) seruare iussit, ut sibi post balneū apponeret. cum uero ira euenisset, atq̃ Æsopo ob quādā necessitatē ingressus in domū, occasione capta Agathopus cōsiliū huiusmodi cōseruo cuidā offert: impleamur, si placet, ficib⁹ heus tu, ac si herus noster has requisierit, nos uero cōtra Æsopū testificabimur am-

φως, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντων, Ἐτὰ σῦκα λάβ
 θρα καταφαγόντες, καὶ ἐπ' ἀληθείᾳ δεμελίῳ τῆ πρὸς ὄμ
 οῖκον εἰσόδω, πρὸς τὸ ἴδιον ἐπικιοδομήσομεν, καὶ
 Ἐμ μηδὲν ἔσαι ὅ γε εἶς πρὸς τοὺς δ'νο, κῆ ταῦτα μὴ δ' ἄνδρ
 ἐλέγχωμ διαῖράϊ πτε τὴν γλῶτταν δ' ὡσαμιμ ἔχωμ. δό
 ξαυτε δ' ἡ τὸ τ' τ, πρὸς τοῦ γομ ἔχωρησαμ. καὶ τῶ σῦκωμ
 ἐδιόντες ἔλεγομ ἐφ' ἐκάσῳ σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δ' ὕβρισε
 αἴσωπε. ὁ τοίνυω δεωπότης ἐπαυελθῶμ ἀπ' ἧ λατρῆ, κῆ
 τὰ σῦκα ζητήσας, Ἐ ἀκῶσα, ὡς αἴσωπῳ αὐτὰ κα
 πεδήδοκε, τόντε αἴσωπωμ σὺν ὄργῃ κελεύῃ κληθῶμ, κῆ
 κληθέντι φησί, λέγε μοι ὧ κατάρατε, οὕτω μου κατε
 φρονήσας, ὡς εἰς τὸ ταμιῖον εἰσελθῆμ, καὶ τὰ ἐριμα
 οθέντα μοι σῦκα δοιήσασθαι, ὁ δὲ ἀκῶμ μὲν, Ἐ σιωπῆ
 εἰς ἡμ, λαλῆμ δὲ εἶχεμ οὐδ' ὀπωσοῦν δι' ἅ τ' βραδύγλωσσι
 σὸμ, μέλλωμ ἧ ἦδη τύππειδ, ἧ κατῆ ὄρωμ σφοδρῶ τέρωμ
 ἐπικημλύωμ, πεσῶμ πρὸς τοὺς τῶ δεωπότ' τ πόδας, ἀνα
 χέων μικρὸν ἐδέσθ. δραμῶμ δὲ, Ἐ χλιαρὸν ὕδωρ προ
 σενεγκῶμ, τὸ τ' τε πέπωκε, καὶ τῶ δακτύλῳ εἰς τὸ
 σῶμα καθεῖς, αὐθις τ' ὕγρὸν μόνον ἀνέβαλεμ, οὕτω γὰρ
 τροφῆς ἀφ' ἄμιν ἔτυχεμ. ἠνὺβόλαι γοῦν αὐτὸ τὸ τ' το
 καὶ τοὺς διώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἄμ δ' ἄλλομ γήνται, τίς ὁ
 τὰ σῦκα διαφορήσας, ὁ δὲ δεωπότης τὸ νοῆμομ αὐτ' θαν
 μάσας, οὕτω πρὸς κῆ τῶ ἄλλῳ ἐπέταξεμ. οἶδ' ἐβ
 λεύσαντο πρὸ μὲν τ' ὕδατῳ, μὴ μλύτοι καθῆναι κῆ
 τῶ λαίμῳ τοὺς δακτύλῳ, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τ' γνά
 θωμ αὐτοὺς πρᾶφέρεμ. οὐκ ἔφθασαμ δὲ πίνοντες, Ἐ τὸ
 χλιαρὸν ὕδωρ ἐκένο ναυτίαν τοῖς πεπωκόσι πρᾶχῆ
 μα ἐπενεγκῶμ, αὐτομάτῳ πρᾶχε τὴν ὀψώσαμ ἀναδ' ὀθῆ
 ναι. τότε τοίνυω πρὸ ὀφθαλμῶμ πεσόντων, τ' τε κακῶ
 γήματῳ

bo q̄ in domum ingressus sit, & ficus clām comederit, & super uero fundamēto, uidelicet in domū ingressione, multa mēdacia inædificabimus, & nihil unus ad duos fuerit, præsertim cū ne sine probationibus quidē diducere unq̄ os queat: uiso uero hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorātes, dicebāt in singulis cū risu: Væ tibi infelix Aesope. Cū igitur herus rediisset à la uacro, & ficus petiisset, & audiuiisset q̄d Aesopus eas comederit, & Aesopū cum ira iubet uocari, & uocato ait: Dic mihi ō execrāde, ita me cōtemplisti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes: ille audiebat quidē, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob linguæ tarditatē: cū iam uerberādus esset, & delatores uehemētiores instarēt, procūbens ad heri pedes, ut sustineret se parū, orabat: cum autē accurrisset, & tepidā aquā attulisset, eā bibit, & digitis in os demissis, rursus humorē solum reiecit: nondū enim cibum attigerat: orabat igitur ut idē & accusantes facerēt, quo manifestū fieret, quis nā ficus dissipasset: herus autē ingenitū hominis admiratus, sic facere & alios iussit: illi autem deliberauerant bibere quidem aquam, non tamen demittere in guttur digitos, sed per obliqua maxillarum eos circumferre: uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea potis inducta effecit, ut sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & male-

γήματ' ἦν οικητῶν, καὶ φιλί συκοφαντίας, ὃ μὲν δευ-
 σωότης ἐκέλευσε μὲν αὐτοὺς γυμνωθέντας μασίζεσθαι, οἳ δ'
 ἐπέγνωσαν σαφῶς ἦν τὸν εἰπόντα, ὡς ὅς τις καθ' ἑτέ-
 ρου δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λείληθε δ' ἀκακὸν ἀρχιτεκτό-
 νων. τῆ δ' ἐπίδοση, ἣ μὲν δευσοῦτος εἰς ἄστυ ἐπαναζενξαν-
 τος, τοῦ δ' αἰσώπου σκάπτουτος ἢ προσετάχθη, ἰερῆς φιλί
 ἀρτέμιδος εἶτ' ἄλλοι ζυνεὲς ἀνδρωπι τῆς ὁδοῦ πλανηθέν-
 τες, καὶ θεῶν αἰσώπου πρυτιυχόντες, προὔξεντο πρὸς διόσε
 ξενίς τὸν ἄνδρα, πλὴν εἰς ἄστυ φέρσσαν αὐτοῖς ὑποδείξαι.
 ὃ δ' ὑπὲρ σκιάμ δένδρου τοὺς ἄνδρας ἀπαγαγὼν πῶτότρον,
 καὶ λιτὸν πρῶθ' ἐμύθη δ' εἴπνομ, εἶτα καὶ ἠγκασάμην
 αὐτοῖς, εἰς ἡμ' ἐξήτοιμα ὁδὸν εἰσλύνεγκεμ. οἳ μὲν οὖν τῶ
 μὲν ἐπὶ τῆ ξενίᾳ, τῶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆ ὁδοῦ γιγασα διαφερόντως
 τοῦ ἀνδρὸς δ' ἕαρθ' ἐθέτες, τὰς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἤρασαν,
 καὶ εὐχῆ δ' ἠεὺργέτω ἡμείψαντο. αἰσώπος δ' ὑποσφεί-
 ψας, ἔειπε ὑπνομ καταπεσὼν ὑπό τε τοῦ σωμαχῶος πό-
 νου καὶ κανμάτου, ἔδοξε μ' ἰδῆ μὲν πλὴν τὴν χλῶ ἐπιστάσαν αὐ-
 τῶ, ἔλυσί μ' ἐφί γλώττης ἔλλογον δρομόμον καὶ σοφίαν
 πλὴν ἦν μύθων χρῆσιζομένη. εὐθύς οὖν δ' ἴππωνιδεῖς, φη-
 σί, βαβαί πῶς ἠδέως κεκοίμημα, ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνη-
 ρον ἰδεῖμ' ἔδοξα. καὶ ἰδοὺ ἀκωλύτως λαλῶ, βῆς, ὄνη,
 δίκηλλα. νῆ τοὺς θεοὺς σωῆκα πόθεν μοι τὰ γὰθὸν πρὸς
 ἐγγύετο τῶτο. εὐσεβήσας γὰρ εἰς τοὺς ξένους, ἀνὴλαμβα-
 νομένη τὸ κρείττον' ἔτυχον. ἀλλ' οὖν τὸ εὖ ποιεῖμ' ἀγα-
 θῶν ὅτι πληρῆς ἐλπιδῶν, οὕτω μὲν οὖν αἰσώπος ὑπῆρ-
 σθεῖς θεῶν πᾶσιν, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν. τοῦ δ' ἐφε-
 σθηότ' ἔπειτα ἀγρῶ (ζῆνας ἢ μὲν αὐτῶ τούνομα) πρὸς
 τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντ', καὶ τῶ τῶ μῆνα, ἐπὶ δ' ἡμι-
 κροῦν ἐσφάλη τὸ ἔργον, τῆ γὰρ βδῶ πατάξαντες, αἰσώπος
πρῶτα ἔφημα

ficio ministrorum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero cognouerunt manifeste dictū illud, qui in alterū dolos struit, sibi inscius malū fabricat. Sequenti uero die hero in urbem reuecto, Aesopo uero fodiente, quemadmodū iussus fuerat, sacerdotes Dianæ siue alij quidā homines uia errantes, & Aesopum nacti, exhortabātur per Iouē hospitalē, hominē, ut quæ in urbē duceret, uia ostēderet. ille cū sub umbrā arboris uiros adduxisset prius & frugalem apposuisset coenā, inde & dux factus ipsis, in quā quærebāt uia induxit. illi autē tum ob hospitalitatē, tū ob ducatum, mirū in modum uiro deuincti, & manus in cœlum eleuarunt, & precibus benefactorē remunerati sūt. Aesopus uero reuersus, & in somnū lapsus, & assiduo labore, & æstu, uisus est uidere fortunā astantē sibi, & solutionē linguæ, & sermonis cursum, & eā, quæ fabularū est, doctrinā largientē. statim igit̃ excitatus ait, papæ ut suauiter dormiui, sed & pulchrū somniū uidere uisus sum, & ecce expedite loquor, Bos, asinus, rastrū. per deos intellico unde mihi bonū accesserit hoc. quia enim pius fui in hospites, propitiū numen cōsecutus sum. Ergo benefacere, bona plenū est spe. sic igitur Aesopus lætatus factō, rursus cœpit fodere. Sed præfecto agrī (Zenas erat ipsi nomē) ad operarios profecto, & horū unū, quoniā parū errauerat in opere, uirga uerberante, Aesopus
statim

πρῶτον ἀνέκραγε. ἄνθρωπε, τοι χάρις ἐν μητέρι
 ἡδικοκτότα οὕτως αἰκίζη, καὶ πᾶσιμ εἰκὴ πληγὰς ἐμ-
 φορεῖς δι' ἡμέρας, πάντως ἀναγγελῶ ταῦτα θεῖ κεντη-
 μίω. Ζηνᾶς ἣ ταῦτα ἔ' αἰσώωσ' ἀκόσασε. Διεπλάγη τε
 οὐ μέσως, Ἐ' πρὸς ἑαυτὸν εἶπεμ, αἰσώπῳ λαλίμ ἄρξά-
 μιν, οὐδὲμ ἐμὸμ ὄφελῳ ἔσαι. φθάσας τοίνυν αὐτὸς
 κατηγορήσω αὐτῷ ἐπὶ τ' δεωότῳ, πρὶμ αὐτὸς τῶτ' αὐ-
 τὸ δρᾶσθι, καὶ με ὁ δεωότης φι' ἐπιτροπῆς πρᾶλύσθι.
 ταῦτ' εἰπὼμ εὐθύτ' πόλεως πρὸς τὸμ δεωότῳ ἦλαυ-
 νε. καὶ δὴ σὺν δορυβῶ πρὸσελθὼμ, χαῖρέ φησι δέωποτα.
 ὁ δὲ. τί τε δορυβημίῳ πάρε φησι; καὶ ὁ Ζηνᾶς, χθῆμά-
 τι τρᾶτῶδες ἐν θεῖ ἀγρῶ σωέσθι. καὶ ὁ δεωότης, ἦ πως
 τι δένδρον πρᾶ καρῶμ καρπὸμ ἦνεσ κερ; ἢ τῶμ κτηνῶμ τι
 πρᾶ φύσιμ ἐγέννησε; καὶ ὅς, οὐχ οὕτως, ἀλλ' αἰσώπῳ
 ἔκτανθῳ τὸ πῶτῳ ὦμ, νυκτὶ λαλίμ ἦρξατο. καὶ ὁ δε-
 ωότης, οὕτω σοι μηδὲμ τῆν ἀγαθῶμ γήυοιτο, τῶτ' νο-
 μίζοντι τέρας εἶναι. ὁ ἣ καὶ μάλα, φησίμ, ἂ μὲν γῆ εἰς
 ἐμὲ πρὶν ἔρισεμ, ἐκὼμ πρὶν μὲ δέωποτα, εἰς δὲ σέ' Ἐ' δε-
 οὺς οὐ φορητὰ βλασφημί. ἐπὶ τῶτῳ ὄργῃ ληφθεῖς ὁ
 δεωότης, θεῖ Ζηνᾶ φησίμ. ἰδὲ σοι πρᾶ δέδοτα αἰσώ-
 πῳ, ἀπόδῳ, δώρησαι, ὁ βόλῃ ἐπ' αὐτῶ ποίησομ. τοι
 δὲ Ζηνᾶ ἐπ' αὐτῶ γενόμενον πρᾶ λαβόντῳ τὸμ αἰσώ-
 πομ, Ἐ' πλὴν κατ' αὐτῶ δεωοτείαμ αὐτῶ ἀναγγείλαν-
 τῳ, ἐκφίνθῳ ὅ, τι δὴ ποτε βυλομύω σοί ἐσι φησίμ ἐρι-
 γασαι. καὶ δὴ Ζηνᾶ τύχῳ ἀνδρός ἔνθῳ κτλῶν Ζητοῦ
 τῳ πρίασθι, καὶ διὰ ταῦτα τὸμ ἀγρὸμ δι' ἰόντος ἐκφίνομ
 καὶ τὸμ Ζηνᾶμ ἐρομύω, ἐκφίνος δρέμμα μὲν οὐκ ἔσι μοί
 φησίμ ἀποδοῦσθι, σωμαῖομ δὲ ἄρξेम, ὅπως εἰ θελες ὠνήσα-
 σθαι, πάρεσι. τοι δὲ ἐμπῶρος φήσασθῳ ὑποδοχθῶμαι
 αὐτῶ

statim exclamauit, homo cuius gratia eum qui nulla iniuria affectus, sic uerberas? & omnibus te mere plagas ingeris quotidie? omnino renuncabo hac heros. Zenas autem hac ab Aesopo audiens obstupuit non mediocriter, & secum ait, quod Aesopus loqui coeperit, nulla mihi utilitas erit: praue-niens igitur ipse accusabo eum coram domino, antequam ipse hoc idem faciat, & me heros procuratore priuet: his dictis, urbem uersus ad dominum uectus est: caeterum turbatus cum accessisset, salue, inquit, here. Ille uero, quid perturbatus ades inquit? & Zenas, res quaedam monstruosa in agro contigit. & heros: nunquid arbor praeter tempus fructum tulit? aut iumentum aliquid praeter naturam genuit? & ille, non ita, sed Aesopus, qui antea erat mutus nunc loqui coepit. & heros, sic tibi nihil boni fiat hoc existimati monstrum esse. & ille: & sane, inquit, nam quae in me contumeliose dixit, sponte praetero here, in te autem & deos intolerabiliter conuicia. his ira percitus heros, Zenas ait, ecce tibi traditus est Aesopus, uende, dona, quod uis de eo fac. Cum Zenas autem in potestate sua accepisset Aesopum, & quod in eum haberet imperium ei renunciasset, ille, quodcumque uolenti tibi licet, inquit, effice. forte uero cum uir quidam iumenta quaereret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipium masculum, quod si uis emere, adest. cum uero mercator dixisset ostendi sibi

αὐτῶ τὸ σωμαΐον, καὶ τὴν ζωᾶν δὲ αἴσωπον μεταπεμ-
 ψαμένον, ὁ ἔμπροσθεν ἰδὼν αὐτὸν ἐνανταγκάσας, πό-
 θερ σοί φησι πρὸς τὸν ζωᾶν, ἦ δεῖ ἢ χυτῆρα; πότρου σέλε-
 χός ἐστι δένδρον, ἢ ἄνθρωπος; οὗτος εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν,
 οὐδὲν ἄμείδι μὴ οὐχὶ δοκῆν ἀσκοκῆλη. ἵνα τί μοι πλὴν
 κρείμαρ διέκοψας τετραὶ τῆ καθάρματῶ ἔνεκεν; ταυ-
 τὴ εἰπὼν, ἀπέηλεν πλὴν ἑαυτοῦ ὁ δόρυ. ὁ δὲ αἴσωπος μεταδιδώ-
 ξας αὐτὸν, μείνον φησὶν. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἀπιδί φη-
 σὶν ἀπ' ἐμοῦ ἔνπρωτάτε κύων. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰπέ-
 μοι, τί τῶ ἔνεκεν δ' εὖρο ἐλήλυθας; ἐὼ ἔμπροσθεν, κά-
 θαρμα, ἵνα τί χησὸν πρίωμα, σὺ δὲ ἀχῆστῶ ἐσα-
 πῆς ὄντῶ, οὐ χηζῶ. ἐὼ αἴσωπος, ὠνησαί με, ἐὼ εἰ-
 τίς ἐστι πίσις, πολλά σε ὠφελῆσαι οἶός τ' εἰμί. ἐὼ εἰ-
 τίς ἀρ' ὄναί μιν, συγῆματῶ ὄντῶ αὐτόχημα; καὶ ὁ
 αἴσωπος, οὐ πάρεσί σοι παιδία οἴκοι ἀτακτοῦντα ἐ-
 κλαίοντα; τί τοις ἐπίσησόν με παιδαγωγόν, καὶ πάν-
 τως αὐτοῖς ἀντί μοι μῦθ' ἔσομαι. γελᾶσας οὖν ἐπὶ τῶ
 τῶ ὁ ἔμπροσθεν, φησὶ τῶ ζωᾶν, πόσος δὲ κακὸν τῶτο πω-
 λείεις ἀγεῖον; ὁ δὲ τριῶν φησὶν ὀβολῶν. ὁ δὲ ἔμπροσθεν
 αὐτίκα τοὺς τριῶν ὀβολουῶν κατεβάλλετο, λέγων, οὐδὲν
 καπεθέμην, καὶ οὐδὲν ἐπρίάμην. ὁ δὲ δυσάντων τοιγαρ-
 οῦν ἐὼ ἀποκομλῶν αὐτῶν οἴκαδε. παιδάξια δύο ἔτε-
 ῖν ἢ μητρὶ τελοῦντα, τὸν αἴσωπον ἰδόντα ἐὼ συγχεύε-
 ντα ἀνέκραξε. ἐὼ ὁ αἴσωπος εὐδὴς τῶ ἔμπροσθεν φη-
 σὶν. ἔχθρας μερὶ ἐπαγγελίας ἀπόδειξιμ. ὁ δὲ γελᾶσας,
 εἰσελθὼν φησὶν, ἀπασαί τοὺς σωδ' ὄλθες σὺ. δὲ εἰ-
 σελθόντα ἐὼ ἀπασάμηνον ἰδόντες ἐκείνοι, τίρπε ἄρα
 κακὸν τῶ ἡμῶν δεωότη φασὶ συμβέβηκεν, ὅτι σωμαΐ-
 ον ἀσχεδὸν οὕτως ἐπίατο; ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βαρ-
 σκανίης

sibi seruulum, & Zenas Aesopum accersisset, mercator uidens ipsum, & cachinnatus unde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla: utrū truncus est arboris, an homo: hic nisi uocē haberet fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi interrupti huiusce piaculi gratia: his dictis, abiit suam uiam. Aesopus uero insecutus ipsum, mane, inquit, ille autem conuersus, abi, inquit, à me sordidissime canis. & Aesopus: dic mihi cuius rei causa huc uenisti: & mercator, scelestè, ut aliquid boni emerē, tui q̄ inutilis & marcidus sis, non egeo. & Aesopus, eme me, & si qua est fides, multū te iuuare potis sum. & ille, qua in re à te iuari possem, cū sis odiū penitus: & Aesopus, nōnne adsunt tibi pueruli domi turbulēti, & flētes: his præfice me pædagogum, omnino eis pro larua ero. Ridēs igitur de hoc mercator, inquit Zenæ: quanti malum hoc uendis uas: ille uero, tribus, inquit, obolis. mercator autem statim tres obolos soluit, dicens, nihil exposui, & nihil emi. Cū igitur iter fecissent, ac peruenissent in suā domum, pueruli duo, qui adhuc sub matre erāt, Aesopo uiso perturbati exclamauerūt: & Aesopus statim mercatori, inquit, habes meæ pollicitationis probationē. ille uero ridēs ingressus, inq̄t, saluta cōsertos tuos. Introgressum autē, ac salutantē uidētes illi, quod nā malum nostro hero, inquit, contigit, ut seruulum deformem adeo emeris: sed ut uidetur pro fascino

σκάνις τὸ τοῦ τῆς οἰκίας ὠνήσατο, μετὰ δ' οὐκ ἄλλο
 ἔμπροσθεν εἰσελθὼν, τὰ πρὸς ὁδὸν εὐξέπειθ' ἰδὼν αὐτοῖς δ' ἰ-
 λοῖς ἐπέσκηψε, μέλλει γὰρ πλὴν ἐπιθῆσαμ εἰς ἄστυ πρὶ-
 ρεῖν ἔσθαι, οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διμερίζοντο. ὁ δ'
 αἰσώπῳ ἐδῆτο ἔκφυγόντα τῶν φορτίων αὐτῶν πρὸς
 χωρὶς, ἅτε δὴ νεωνήτω, καὶ μήπω πρὸς τὰς τοιαύτας
 ὑποσχίσις γεγυμνασμένω. τῷ δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βό-
 ληται συγγνώμῳ πρὸς ἡμετέροις, ἐκφυγόντων οὐδ' ἔτι
 ἔλεγε, πάντων κοπιώντων αὐτὸν μόνον αἰσώπῳ τελευτῆ τυγχάνει,
 τῶν δ' ὅτι ἄρα βόληται ἐπιτρέποντων, δεῦρο, καὶ
 κίσει πρὸς βλάστησιν, καὶ σκεύη ἀθροίσας δι' ἀφορὰς σάκ-
 κας, καὶ στώματα ἑταίρων γυργάθας, ἕνα γύργαθον ἄρτων
 πεπληρωμένον, ὃν Διὸς βασιλῆα ἔμελλον, αὐτῷ ἐπι-
 τεθεῖναι κελεύει, οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶναι μωρο-
 τρον τοῦ χυδαίου τῶν καθάρματων φάμενοι, ὅς μιν
 κρῶν ἔμπροσθεν τὸ κρυφτότατον ἐδῆτο ἄρα τῶν φορ-
 τίων, ναῦ δὲ τὸ πάντων βαρύτερα τὸν εἴλετο. χεῖρ ἔπι-
 τοι τῶν ἐπιθυμίων αὐτῶν πληρῶσαι, ὑπὸ λαβόντες τὸν γύρ-
 γαθον, ἐπιθέασιν ἑταίρων αἰσώπῳ, ὁ δὲ ἵππῳ τῶν ὄμων δ'
 φορτίον ἀπληχθισμένον, δεῦρο κακίσει δι' ἐκλονίτη. τὸν
 δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπροσθεν, ἀπεθανύμασε, καὶ φησὶν αἰσώπῳ
 εἰς τὸ πνεῦμα πρὸς θυμῶν ὡν, ἦδ' ἡ πλὴν ἑαυτῶν ἡμῶν δὲ
 εἴσε, κτλῶν γὰρ φόρτον ἤρατο, ἐπειδὴ ὥρα οὐσῆς
 ἄριστος κατέλυσαμ. αἰσώπῳ κελθόντες ἀρτοδοτήσαι,
 ἡμῶν δ' ἔτι γύργαθον πρὸς φαγόντων ἐπίσημα. ὁ δὲ
 καὶ μετὰ τὸ ἄριστον κρυφτότερον τῶν φορτίων γεγονότων,
 πρὸς θυμῶν ὡν ὡν. καὶ δὴ ἑταίρων οὐ κατήχθησαμ
 πάλιν ἀρτοδοτήσαι, τῆν ἐφεξῆς ἡμέραν κενὸν παντάπα-
 σιν ἐπὶ τῶν ὄμων ἀνέχωμ δ' ἡ γύργαθον, πρῶτος ἅπαν-

scino domus hunc emit. Non multo uero post, & mercator ingressus apparari res ad iter seruis iussit, quod postridie in Asiam profecturus esset. illi igitur statim uasa distribuebāt. at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi cōcedi tanq̄ nuper empto, & nondū ad hęc ministeria exercitato. his autem & si nihil tollere uelit ueniam præbentibus. ille nō oportere dixit, omnibus laborantibus se solū inutilem esse. his quod attollerere uellet permittētibus, huc & illuc cū circumspexisset, & uasa cōgregasset diuersa, saccos, & stramenta, & canistros, unū canistrū panis plenum, quē duo baiulare debebāt, sibi imponi iubet. Illi autē ridētes, & nihil esse stultius uili hoc scelesto inquiētes, qui paulo ante leuissimū rogabat tollere onus, nūc omnium grauissimum elegit, oportere tamen desiderium eius explere, sullatū canistrū imposuerunt Aesopo. ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebatur. hūc uidēs mercator, admiratus est, & inquit: Aesopus cū ad laborādum promptus sit, iam suū precium persoluit, iumentī enim onus sustulit. Cū uero hora prādij diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiuacuum canistrum multis comedentibus fecit. unde etiā post prandium leuiore onere facto alacrius incedebat. Verum uespere quoq̄ illic, quō diuenterant pane distributo, postera die uacuum omnino humeris sullato canistro, primus omni-

τωρ ἤφ, ὡς Ἐπίφεισων δόλοισι, πλοτρεχόντα τὸ τωρ ὄρωρ
 σι μ' ἀμείβοιλα γίνεσθαι, πότερον ὁ σαπίος ὄζει μ' αἴσωπε,
 ἢ ἕτερος. καὶ καταμαθῶσιμ ἐκείνον εἶναι, θαυμάζειμ
 ὅπως τὸ μεμελανωμύλορ ἀνδρῶπιον, νενεχέσερα πάνρ
 τωρ ἔπραξε, τοὺς ῥαδίως δαπανωμύλους ἄρτες ἀράμε
 νομ, ἐκείνωρ τὰ σρώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκιδῶν ἔπει
 φορῶσαμύλωρ, ἃ μὴ φύσιμ ἔλαχερ οὕτωσὶ δαπανᾶσθαι.
 ὁ μὲν αὖ ἔμφορ ἔπει τῆ ἐφέσῳ γυρόμυθ, τὰ μὲν
 ἄλλα τῶν ἀνδραπόδωρ σὺν κέρδι ἀπέδοτο. ὑπελείφθη
 δ' αὐτῷ τρία, γραμμαζικὸς, φάλτης, Ἐὶ ὁ αἴσωπε.
 τῶν δ' ἐπεὶ αὐτῶ σωκίδωρ συμβυλεύσας εἰς σάμορ ἀπῶ
 ρα, ὡς ἐκείδῃ σὺν μείζονι κέρδι ἀπεμπωλήσοντι τὰ σω
 μάτια, πείδι καὶ ὁ ἔμφορ ἔπειθας φιλίαμ, ὅμ μὲν
 γραμμαζικὸρ σὺν τῶ φάλτη καινὰς σολὰς ἀμείβσας,
 ἴσχοιμ ἀμφω ἔπει τῷ πατρὶσι. τῶρ δ' αἴσωπορ, ἐπει μὴ
 διαμῶθερ εἶχε κοσμήσαι, ὅλθ' ἔρῃ ἡ ἀμάρτημα, ἐδοτῆ
 τα σάκησ τὸ τῶ πορικαθάφας, μέσορ ἀμφοῖμ ἔσχομ,
 ὡς Ἐπίφεισων ὄρωντας ἴζισαοθα λέγοντας, πότερ τὸ τῶ
 δ' βδέλυγμα, τὸ Ἐπίφεισων ἀφανίζομ; αἴσωπος δέ,
 καὶ πρὸ ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμυθ, ἴσατο μύτοι φλημ
 ρὰ πρὸς αὐτοὺς ἀτενίζωμ. ξάνθ' δέ ὁ φιλόσοφορ εἰς τῶν
 ἐνοικοῶτωρ ὡρ κηνικαῦτα τῆ σάμω, πρὸελθῶμ ἔπει τὴν
 ἀγορὰμ. Ἐπίφεισων μύθος τὸ μὲν δ' νοπαῖδας σὺν εὐ
 πρεπεία πρὶσαμύλους, μέσορ δέ τὸ τῶμ τῶρ αἴσωπορ,
 ἠγάσατο τὴν τῶ ἔμφορ ἐπίνοιαμ, ὅπως ὅμ αἰχρὸρ
 ἐν τῷ μεταξὺ τέταχεμ, ὡς τῆ πρὸ ἀθέσθ τῶ δυσφῶς,
 καλλίως ἐαυτῶν τὸς νεανίας φανῶναι. ἐγγυτέρω δ' ἔπει
 σὰς, ἐπὶ νηετ τῶ φάλτη, πότερ ἂμ εἶν. Ἐπίφεισων, κατωπα
 ῖσθαι. Ἐπίφεισων, τὸ αὖ οἶδας ποιεῖμ; ὁ δέ, πάντα.
 Ἐπίφεισων

um ibat, ut & cōseruis præcurrentē hunc uiden-
 tibus dubiū faceret, utrum putridus esset Aeso-
 pus, an quis alius. Et cū cognouissent illū esse,
 admirarētur, qđ denigratus homūcio solertius
 omnibus fecerit, quoniā qui facile absumerent
 panes, sustulit, cū illi stramēta, & reliquā supel-
 lectilē baiularēt, quæ nō est sortita naturā, ut sic
 absumerēt. Mercator itaq; cū esset Ephesi, alia
 quidē mācipia cū lucro uēdidit. Remāserūt autē
 ei tria, grāmaticus, cātor, & Aesopus. Cū uero
 quidā ex familiaribus ei suassisset, in Samum ut
 nauigaret, tanq; ibi cū maiore lucro diuēdituro
 seruulos, persuadet. Et mercator cū puenisset in
 Samū, grāmaticū quidē & cantorē, utrunq; no-
 ua ueste indutū statuit in foro, sed Aesopū qm̄
 necunde poterat ornare (tot⁹ enī erat mēdosus)
 ueste ex sacco ei circūposita, mediū inter utrūq;
 constituit, ut & uidētes stuperēt, dicētes: unde
 hæc abominatio, quæ & alios obscurat? Aeso-
 pus autem q̄uis à multis morderetur, stabat ta-
 men audacter ad ipsos intuēs. Xāthus uero phi-
 losophus habitās tūc Sami, profectus in forū, &
 uidens duos quidē pueros cum ornatu astātes,
 mediū uero horū Aesopū, admiratus est merca-
 toris cōmentū, quod turpē in medio collocaue-
 rat, ut appositione deformis pulchriores seipsis
 adolescētuli apparerent. Propius autē astās per-
 contactus est cātorē, cuias esset. & is, Cappadox-
 rum Xāthus, quid igit scis facere? Hic, omnia.

καὶ ἐπὶ τῶν αἰσώων ὄξευ γέλασε, ἤν δὲ χολασικῶν, οἱ ἔθ' ἑξάνθω σιωῆσαμ, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα καὶ πρᾶφίναντα τοὺς ὀδόντας ὄξαιφνης, καὶ ἕτερας ὄξαιφνης ὀξάντων, ὅτι μὴ ἦ πρὸς κήλη ὄξαιφνης ὀδόντας ἔχουσα λέγοντες, τῷ δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τῷ δὲ ὡς οὐκ ἐγέλασεμ, ἀλλ' ἐξήρωσε, πάντων ἢ βυλομύων γινῶναι τίς ποτε ἦμ ὁ γέλωε, εἰς τις αὐτῶν προσελθὼν ἔθ' αἰσώων φησὶν, ὅτι χάριμ ἐγέλασε; καὶ ὅς, ἀποκρίσας δαλάτην πρὸς αὐτὸν. τῷ δὲ, ἀμμηχανήσαντ ὅτις ἔλοιε ἐπὶ ἔθ' λόγῳ, κακτὸς εὐθέως ἀναχωρήσαντ ὅτις ἑξάνθ ἔθ' ἐμποδῶ φησὶ, πόσος ἡμῆματ ὁ φάλητης; τῷ δὲ, χιλίωμ ὀβολῶν ἀποκριναμλῦς, πρὸς τὸν ἔπερον ἦλθεμ, ὑπεβάλλον ἀκόνσας τὸ τίμημα. καὶ μλῦται καὶ τῶν ἐρομλῦς τῷ φιλοσόφῳ, πόθεν ἄρ' εἶκ, καὶ ἀκόνσαντ ὅτις ἑξάνθ ἔθ' ἐμποδῶ φησὶ, τί οὐ εἶδες ποιῆσαι; καὶ κείνους φησὶν πάντα, πάλιν ἐγέλασεμ αἰσώων. ἤν χολασικῶν δὲ τινῶν ἀποκριμλῦς, τί δὴ, ποτε οὐτ ὅτις πρὸς πάντα γελάει, ἔπερ ὅτις πρὸς αὐτὸν εἶπεμ. εἰ βόλει καὶ σὺ δαλάτην τράγῳ ἀκόνσαι, ἐρώτησόν. ὁ δὲ ἑξάνθ ἔθ' αὐθις ἤρετο τὸν ἐμποδῶν, πόσος ἡμῆματ ὁ γραμματικὸς; καὶ κείνους τριχιλίωμ ὀβολῶν ἀποκριναμλῦς, δυσφόρως ὁ φιλόσοφ ἤνεγκε πλὴν ὑπεβολῶν τῷ ἡμῆματ. καὶ γραφεὶς ἀπῆε. ὅτι δὲ χολασικῶν ἐρομλῦς, εἰ μὴ ἤρεσεμ αὐτῷ τὰ σωματικά, ναὶ φησὶν, ἀλλὰ δόγμα κείται, μὴ ἀνδράποδον ὄναι οὐδ' αὖ πολυτίμων. ἐνός δὲ τῶν φησὶν, ἀλλ' εἰ ταύτ' οὕτως ἔχῃ, τὸν γοῦν αἰχρὸν τῶν οὐδεις νόμῳ ἐμποδῶν ἴσταται μὴ ὄναι. πλὴν αὐτῶν γὰρ καὶ οὐτ ὅτις λήτρη γὰρ εἰσοίσει, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα

τούτῳ

atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipulis, qui cū Xantho unà erant, ut uiderunt ipsum risisse, & ostēdisse dentes statim, & aliquod mōstrum uideri arbitrātibus, & uno certe hernia est dētes habens dicente, alio uero quid nā uidens risit? alio, non risisse, sed riguisse, omnibus autem uolentibus cognoscere, cur risisset, unus ipsorum accedēs Aesopo inquit: cuius rei gratia risistis? & is, abscede marina ouis, illo uero cōfuso funditus eo sermone, repenteq; secedēte, Xanthus inquit mercatori: quanto precio cantor? illo autem mille obolorum respōdente, ad alterū iuit, immenso audito precio, atqui & hunc rogitate philosopho, cuias nam foret, & audito Lydum esse, rursusq; rogante, quid ergo scis facere? & illo dicente, omnia, iterū risit Aesopus. ex scholasticis autē quodam dubitante, quid nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit: si uis & tu marinus hircus uocari, roga. Xanthus autem & rursus rogauit mercatorem, quanto precio grammaticus? & illo tribus millibus obolorum respōdente, ægre philosophus tulit immensum premium, & auersus discedebat. Scholasticis autem petentibus, an non placuerint ei seruulitæ inquit, sed decretum est, non emere mancipium preciosum. uno autem ipsorum dicente, sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est, ne ematur. idem enim & hic ministerium afferet, & nos premium

τὸ τὸ καταθησόμεθα, ὁ ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἄν
 εἴη ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμέ δὲ τὸν δῶλον ὠνήσαι
 οὐδαι, ἄλλως τε, καὶ τὸ γυναιόμεν καθάρσιον ὄν, οὐκ ἄν
 ἀνάχοιτο ὑπ' αἰχρῶ σωματίσ ὑπηρετεῖσθαι. τῷ δὲ χο
 λασικῶν αὐθις εἰπόντων, ἀλλ' ἐγὺς ἢ γνώμη, καὶ τὸ μὴ
 πείθεσθαι γυναικί, ὁ φιλόσοφος εἶπε, λάβωμεν πρό
 τερον πῆρα, εἰ οἶδέ τι, μὴ ποτε καὶ τὸ τίμημα μάτῳ
 ἀποόληται. προσελθὼν γοῦν τῷ αἰσώπῳ, χαῖρέ φησι.
 καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπώσῃς με, καὶ ὁ ξάνθος, ἀπαύρομαι σε.
 κακῆνος, καὶ γὰρ σέ. καὶ ὁ ξάνθος, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπι
 τῶ πρὸ αλόγῳ ἐτόιμω φησὶ ἀπκρίσεως ἐκπλαγείς, ἦρε
 το, ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ, μέλας φησί. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τὸ τὸ φη
 μι, ἀλλὰ πόθην γεγῆσθαι. καὶ ὅς, ἐκ φησὶ γαστρὸς τ' μη
 τρὸς με. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τὸ τὸ λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τό
 πῳ γεγῆσθαι. κακῆνος, οὐκ ἀνήγχε μοι ἢ μήτηρ με,
 πότρου ἐν ἀνώγει, ἢ κατώγει. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί
 δὲ πρὸς τῆμ ἐπίσασαι; κακῆνος, οὐδέ μιν. καὶ ὁ ξάνθος, τί
 να τρὸς; ὁ δὲ, ἐπεφθῆ πρὸ οὗτοι πάντα ἐπίσασθαι ἐπὶ γυ
 γείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδέ μιν. καὶ ἐπὶ τῶτοις οὐ
 χολασικοὶ ὑπερφυῶς ἀγάμνοι, νῆ πλὴν θείαν πρόνοιαν,
 ἔφασσαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδὲ γὰρ εἶς ὄσιν ἀν
 θρωπος, ὅς ἄν πάντα εἰδείη. διὰ γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ
 ἐγέλα. αὐθις οὖν ὁ ξάνθος φησὶ, βδέλη πρίωμά σε; καὶ
 ὁ αἰσώπῳ, ἐμῶ πρὸς τὸ συμβόλα δέη; ὁ πότρου
 σοὶ δοκῆ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποίῳ. οὐδὲ γὰρ οὐ
 δὲ μὴ πρὸς βίαν ποίῳ, τὸ πρὸ τῆ σῆ κῆται γνώμη. καὶ μ
 ῆ βδέλη, βαλαντίσ θύρα ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρίθμῳ, εἶ
 δε, μὴ σκῶπῃ. πάλιν οὖν οἱ χολασικοὶ πρὸς ἀλλήλους
 ἔφασσαν, νῆ τούς θεοὺς νενίκηκε τὸν καθηγητήν. τοὶ δὲ
 ξάνθος

huius exponemus. Xanthus ait: sed ridiculum
 esset, uos soluisse preciū, me autē seruū emisse,
 alioqui & uxorcula mea mūditiæ studiosa, nō
 ferret à deformi seruulo seruiū sibi. At scholasti
 cis rursus dicentibus, sed prope est sentētia, ne
 pareat fœminæ. Philosophus dixit: faciamus
 prius periculū, an sciat aliquid, ne & preciū in
 cassum pereat. Ad iēs igit̃ Aesopū, gaude, inq̃t.
 Et ille: num nā tristabar? Et Xanthus, saluto te.
 Et ille, & ego te. Et Xāthus unā cū alijs in expe
 ctato & prompto respōso stupefactus, rogauit,
 cuias es? Ille, niger. Et Xanthus: nō hoc inquā,
 sed unde natus sis. Et is: ex uentre matris meæ.
 Non hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille:
 nō renūciauit mihi mater mea, utrū in sublimi
 loco, an in humili. Et philosophus: quid uero
 facere nosti? Et ille: nihil. Et Xanthus: quomō?
 Quoniā hi omnia nosse professi sunt, mihi autē
 reliquerūt nihil. Atq; his scholastici uehemēter
 admirati, per diuinā prouidentia, dixerūt, ualde
 bene respōdit. Nullus enī est homo, qui omnia
 norit: & propterea scilicet & risit. Rursus igit̃
 Xanthus, inquit: uis emam te? Et Aesopus: me
 hac in re cōsultore egēs: utrū tibi uideat̃ melius,
 aut emere, aut nō, fac. Nullus enim quidcūq; ui fa
 cit: hoc in tua positū est uolūtate, & si uolueris,
 crumenæ ianuā aperiēs, argētū numera: sin ue
 ro minime, ne cauillare. Rursus igit̃ scolastici
 inter se dixerūt: per deos superauit p̃ceptorē.

ξάνθος φήσασθε, ἔὰν πρῶτα σε δευραπετύσαι βουρ
 λήσῃ; γελᾶσθε ὁ αἰσωπὸς ἔφη, τῷτο εἰ βυλῆσομαι
 πρᾶξαι, οὐ πάντως χήσομαι σοι συμβονλῶ, δε δὲ
 καὶ συμικρῶ πρὸς ἄλλοι ἐμοί. καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν
 λέγεις, ἀλλ' αἰχρὸς εἶ. κἀκείνους, εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾶν
 δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε θεὸς ἐμφοί
 ρω πρὸς ἐλδῶν ὁ ξάνθος φησὶ. πόσους τοῦτον πωλεῖς;
 καὶ ὁ δε, κορτομῆσά μου πάρει τὴν ἐμπορίαν. ὅτι τὸν
 ἀξίους σου παῖδας ἀφείδεις, τὸν αἰσχρὸν τοῦτον εἴλη, θά
 ττορον τῶν λοιπῶν ὠνήσας, τοῦτον δὲ πρὸς ἄλλομα λά
 βει. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τοῦτον. καὶ ὁ ἐμ
 φορὸς, ἐξήκοντα ὀβολῶν ὠνήσας. καὶ οἱ μὲν χολα
 σικοὶ πρᾶχῆμα σμφε νεγκόντες, κατέδεντο. ὁ δὲ ξάν
 θος ἐκτῆσθε. οἱ τοίνυν τελῶναι τὴν πρᾶσιν μεμα
 ρηκότες πρῆσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμφο
 λήσας, τίς δὲ ὁ πρῶτα μὲν αἰχρῶν δ' ἀμφο
 τέρων ἑαυτοὺς ἀνεπαῖρ διατὸ πενιχρὸν τοῦ ἡμίμα
 τος, ὁ αἰσωπὸς εἶπε εἰς τὸ μέσον ἀνέκραξεν, ὁ μὲν
 πρᾶθεις, ἐγὼ. ὁ πρῶτα μὲν δ' οὐτοσί, καὶ ὁ πωλήσας
 ἔκενοσί. εἰ δ' αὐτῶν σιωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλευθερὸς
 εἰμι. οἱ δὲ τελῶναι διαχυθέντες, ἐχαρίσαντό τε θεὸς ξάν
 θος τὸ τέλος, τὸ ἀπὸ ἀλλήλων. ὁ μὲν οὖν αἰσωπὸς,
 ἠκολούθη πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπιόντι θεὸς ξάνθου. μεσημ
 βρινθὸς δὲ καύματός ὄντος, ὁ ξάνθος ἦν τῷ πρῶτα
 τεῖρ τὸν χετῶνα ἀνασυστάμενος οὐρεῖ. ὁ πρῶτος δὲ αἰ
 σωπὸς, καὶ τῶν ἱματίων ἐκείνους δευραξάμενος ὅπιος, πρὸς
 ἑαυτὸν εἴληκε, καὶ φησὶ, τὴν ταχίστην με πώλη
 σον, ἔπειτα δευραπετύσω. τὸ ξάνθος, ἀνθ' ὅτι. ὅτε φη
 σί, οὐκ ἔρ Διωαίμην τοιοῦτω ὑπερηγεῖσθαι δευραπῶτη.

εἰ γὰρ

Xanthus uero cum dixisset, si emerō te, fugere uoles? ridens Aesopus ait: hoc si uoluerō facere, nullo modo utar te consultore, ut & tu paulo ante, me. & Xanthus: bene dicis, sed deformis es. & ille: mentem inspicere oportet o philosophē, & non faciem, tunc mercatorem adiens Xanthus, inquit: quanti hunc uendis? & ille: ut uituperes ades meas merces, quoniam te dignos pueros demittens, deformem hunc eligis, alterum horum eme, hunc autem auctarium accipe, & Xanthus, non certe, sed hunc, & mercator, sexaginta obolis eme. & scho lastici confestim collatos exposuerunt. Xanthus autem possedit. Itaque publicani uenditione cognita, aderant indagantes, quis uendiderit, quis emerit, at cum puderet utrunque se pronuntiare propter uilitatē precij, Aesopus stans in medio exclamauit, qui uenditus est, ego sum: qui emit, hic: qui uendidit, ille: si uero ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. Publicani uero diffusi gaudio, donato Xantho uectigali, abierunt. Aesopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum, Cum meridianus autem æstus esset, Xanthus inter deambulādum pallium trahendo mingebat, quod uidens Aesopus, uestibus illius prensis retro, ad seipsum traxit, atque inquit, quā celerrime me uende, quoniam fugiam. & Xanthus: quamobrem? quoniam, inquit, non possem tali seruire hero.

εἰ γὰρ σὺ δ'εωπότης ὦμ, καὶ μηδένα φοβόμενος, ὁμῶς
 ἄνεσιμ οὐ πῦρες τῆ φύσφ, ἀλλὰ βαδίζωμ οὐρῆς, εἰ τύ
 χοι ὄμδ'ἔλομ ἐμὲ πρὸς τινὰ σαλλῶσα διακονίαν, καὶ μ
 τῶ μεταξὺ φη πορείας τοιόνδε ἡ ἀπασιτῆσαι πλὴν φύ
 σιμ, ἀνάγκη πᾶσα πετόμῳ με ἀποπατῆμ, καὶ ὁ
 ξάνθῳ, τῶτό σε θορυβῆ; τρία κακὰ βαλόμῳ δ'ία
 δ'ῶνα, βαδίζωμ οὐρῶ. καὶ ὅς, ποῖα; κακῆνῳ, ἐσῶτί
 μοι, πλὴν μὲν κεφαλῶν κατέκαυσεμ ἄμ ὁ ἥλιῳ, τὸς δὲ
 πόδας τὸ φη γῆς ἔδαφῳ ὄμ ἐκπεπρωμῶμ, ἢ ἢ οὐ
 ρα δριμύτης πλὴν ὄσφρησιμ ἄμ ἐλυμῆναρ. καὶ ὁ αἴσω
 πορ, βάδιζε, πέπφκᾶς με. ἐπεὶ δὲ κῆ τῆ οἰκία ἐπέεσκαμ,
 ὁ ξάνθος πρᾶγείλας τῶ αἰσώπω μὲν πρὸ τοῦ πυ
 λῶνος, ἐπφδῆ καδᾶριον ὄμ αὐτῶ τὸ γάωαιον ἡδῆ, καὶ
 οὐκ ἐχλῶ σῆσπίνης τοῖστωμ αἴσχος αὐτῆ φανῶσα,
 πρὶμ τινὰ καὶ πρὸς αὐτὴν ἀσείσηται. αὐτὸς δ' εἰσελ
 πῶμ, λέγει, κυρία, οὐκέτι μετοῦντεῦνεμ ὄμφδ'ἴεις φη νερα
 πείας, ἢς πρὸς τῆ θρασπαινίδωμ τῆ σῶμ ἀπολαύω.
 ἦδῆ γὰρ καγὼ παῖδά σοι ἐπιδάμῳ, ἢ ὦ καὶ ὄφφ κάλ
 λῳ, οἶον οὐπω τεπέεσα, ὅς καὶ ἦδῆ πρὸ τοῦ πυλῶ
 νῳ ἔσηκε. κακῆνῳ μὲν ταῦτά. αἰ δ'έγε θεραπαινί
 δεσ ἀλκῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας οὐκ
 ἄγενῶς ἢ μωλοσῆτωμ πρὶ το, τίνι τῶτωμ νυμῶ
 ὁ νεώνητῳ ἔσα. φη δὲ το ξάνθῳ γωαικὸς εἶσω κλη
 πῶσα τὸμ νεώνητομ κελθυσάσης, μία τῆ ἄλλωμ μάλ
 λωμ ὄργῶσα, καὶ ὡς ἀραβῶνα πλὴν κῆσιμ ἄρπᾶ
 σασα, τὸμ νεώνητῳ ἐκδραμῶσα ἐκάλει. κακῆνῳ φα
 μῶς, ἰδοὺ ἐγὼ πάρφμι. ἐκπλαγῆσα, σὺ φησιμ εἶ
 καὶ ὅς, ναί. κακῆνῳ, ἀβάσκαντε, μὴ εἰσέλθῃς εἰ
 σῶ, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μέντοι καὶ ἄλλῃς
 σῆελθόςης

si enim tu, qui herus es, & neminē times, tamen relaxationē non præbes naturæ, sed eundo mingis, si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministeriū, & inter eundū tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus: hoc te turbat? tria mala uolēs euitare, eundo mingo. Et ille: quæ? Et hic: stāti mihi caput perussisset sol, pedes uero terræ solū torridum, lotij autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus, uade, persuasisti mihi. Postq̃ autē domi fuerūt, Xanthus iubēs Aesopo manere ante uestibulū, quoniā elegantiusculam esse sibi mulierculā sciebat, neq̃ oportere ilico talē turpitudinem ei ostēdi, anteq̃ aliquis ipsi urbana diceret. Ipse autē ingressus, dicit: domina nō etiam posthac obijcies ministeriū, quod mihi tuæ pedissequæ præstent. Iā enī & ego puerū tibi emi, in quo uidebis pulchritudinē, qualem nunq̃ uidi disti, qui & iam ante uestibulum stat. Et ille quidem hæc. Pedissequæ autem uera existimantes quæ dicta fuerāt, inter se nō mediocriter cōtendebāt, cui nam ipsarum sponsus nuper emptus futurus sit. Xanthi uero uxore intro uocari nouitium iubente mancipium, una ex alijs magis accelerans, & ut arabonem uocationem arripiens, nouitium seruū egressa accersebat. Et illo dicente: ecce ego adsum. stupefacta, tu, inquit, es? Et hic, næ. Et illa, sine inuidiā, ne ingre-diaris intro, & omnes fugiant, Et tamen & alia egressa

Ζηλθούσης, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθεῖν σου φα-
 ρυλῆς τὸ πρόσωπον, καὶ δεινρο εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ προσεί-
 γισθης μοι, εἰσελθὼν ἔση ἀνυκρὺ ὅτι δέω οἴνη, ἡ δὲ, τῶ-
 τιν θεασαμυλῆ, τὰς ὄφθς ἀπέσρεφε πρὸς ἄνδρα,
 φαρμυλῆ, πόθεν μοι τῶτο τὸ τέρας ἦνεγκας; ἔμβαλε αὐ-
 τὸν τῷ προσώπῳ μου, καὶ κείνος, ἄλις σοί κυρία, μὴ ὑπό-
 σκωπῆέ μου ἄν νεώνητομ. ἡ δὲ, δ' ἦλθ' εἰ ζάνθε μισήσας
 με, ἐτέρας ἀγαγέσθαι βολόμηνθ', καὶ ἴσως αἰδ' ὄμει-
 πος φράσαι μοι, ὡς ὅτι οἰκίᾳς ἀναχωρήσω, τὸν κνω-
 κέφαλόμ μοι τῶτομ κεκόμεκας, ὡς ἄν τιὼ αὐτῷ δυσά-
 ναχέτῳσα λατρείαμ, φύγω. Δὸς οὖν μοι τιὼ πλοῖνάμ
 καὶ πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τῷ ξάνθῳ μεμψαμέ-
 νῳ τὸν αἴσωπον, ὡς ἦν μὲν τιὼ ὁδὸν ἀσειάλινα φθεγξα-
 μυλῆς παρὶ ὅτι ἐν τῷ βελίβητῳ οὐρήσεως, νυκτὶ δὲ πρὸς
 τιὼ γωαῖνα μηδὲμ λέγοντος, αἴσωπος ἔφκ, βάλε αὐ-
 τιὼ εἰς τὸν βάραθρον. καὶ ὁ ξάνθῳ, παντε κάθῳμα, ἢ
 οὐκ οἶσθ' ὅτι ταν τιὼ ὡς ἐμαυτὸν σέργω; καὶ ὁ αἴσω-
 πος, ἔραε τῷ γωαῖς; καὶ κείνος, πάνυ μὲν οὖν δραπέτα.
 Ἐπρὸς τῶτο αἴσωπῳ κροτήσας εἰς τὸ μέσον τὸν πό-
 δα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθῳ ὁ φιλόσοφῳ γωαί-
 κοκρατεῖται. Ἐσφαεῖς πρὸς τιὼ αὐτῷ δέω οἴναμ ἔφκ.
 σὺ ὦ δέω οἴνα ἐβόλας τὸν φιλόσοφον ὠνήσασθαί σοι
 δ' ὄλον, νέον, εὐσωματοῦντα, σφριγῶντα, ὃν ἔδει γυ-
 μνῶ σε καὶ μ τῷ βαλανείῳ δεῖσθαι, καὶ σοι προσωα-
 ζῆμ τὰ εἰς αἰχάωλυ τῷ φιλοσόφῳ. εὐριπίδῃ, χυσοῦν
 ἐγὼ σ' σφκμί δ' ὄμα, τριαῦτα λέγον. Πολλαὶ μὲν ὄρ-
 γαὶ κυμάτων θαλαπῆωμ, πολλαὶ δὲ ποταμῶμ, καὶ πυ-
 ρὸς δ' ὄρμ' πνοαί. δ' ἦν ὃν δὲ πενία, δ' ἦν δ' ἄλλα μυρία,
 πλὴν οὐδὲμ οὕτω δ' ἦν ὃμ, ὡς γωη κακῆ. σὺ δ' ὦ δέω

egressa, ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicente facies, & huc ingredi, sed ne appropinques mihi. ingressus stetit coram domina, quæ cum eum uidisset, oculos auertit ad uirum, inquiring, unde mihi hoc monstrum attulisti? abijce ipsum à facie mea. & ille, satis tibi domina, ne meum submorde nouitium seruum. hæc autem, uideris Xanthe osus me, aliã inducere uelle, & forte dum pudet dicere mihi, ut tua domo abscedam, canicipitem mihi hunc apportasti, ut eius ægre latu-
ra ministerium, fugiam. da igitur mihi dotem meam, atque ibo. ad hæc Xantho increpante Aesopum tanquam in itinere urbana quædam locutum de mictu inter eundem, nunc uero mulierem nihil dicentem, Aesopus ait: proijce ipsam in barathrum. & Xanthus, tace scelus, an nescis me hanc, ut me ipsum, amare? & Aesopus, amas mulierculam? & ille, admodum quidem fugitiue. & ad hoc Aesopus pulsato medio pede, ualde exclamauit: Xanthus philosophus uxorius est. & uersus ad suam dominam, ait: tu o domina uelles philosophum emisse tibi seruum iuuenem, bono habitu, uigentem, qui te nudam in balneo spectaret, & tecum luderet in dedecus philosophi? O Euripides, aureum ego tuum inquam os, talia dicens: multi impetus fluctuum mariorum, multi fluminum, & ignis calidi flatus, dura res paupertas, dura & alia infinita, tamen nihil æque durum ut mulier mala. Tu uero o do-
mina

ποίνα φιλοσόφου γυνή οὔσα, ὑπὲρ καλῶν νεανίσκων ὑπε-
 ρεῖσθαι μὴ θέλε, μὴ πως ὑβρίῃ τῷ ἀνδρὶ σε προσ-
 τρήσῃ. ἢ δὲ ταῦτα ἀκούσας, εἰ πρὸς μηδὲν ἀντα-
 ψῆν δωκηθῆσα. πόθεν ἄνερ φησὶ τὸ κάλλος τὸ τοιοῦτον
 φρακας; ἀλλὰ εἰ λάλησθαι ὁ σαπρὸς οὗτος φαίνεται,
 καὶ εὐτράπελθαι. διαλλαγήσομαι τοίνυν αὐτῷ. εἰ ὁ ξάν-
 θος, αἴσωπε, διήλλακταί σοι ἢ σὴ δέωποινα. καὶ ὁ
 αἴσωπος εἰρωνυθισάμενος, μέγα τι χεῖμά φησι τὸ
 προὔναι γυναικῶν. εἰ ὁ ξάνθος, σιώπα τούτων δὲ μὴ
 σάμην γάρ σε εἰς δολείαν, οὐκ εἰς ἀντιλογίαμ. τῆ δὲ
 ὑπορῖα ξάνθος ἔπεσθαι τῷ αἰσώπῳ κελεύσας, πρὸς
 τινα τῶν κήπων ἠνερ ὠνησόμενος λάχανα. τοῦ δὲ κη-
 πωρὸς δέσμην λαχάνων ἰδρίσαντος, ἀνείληφεν αἴσω-
 πος. τοῦ δὲ ξάνθος μέλλοντος ἦδη τῷ κηπωρῷ κατα-
 βάλλειν τὸ κέρμα, ὁ κηπωρὸς, ἔα κύριέ, φησὶν, ἐνός
 προσβλήματος πρὸς σὺ δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνας; καὶ
 ὅς, τί δὴ ποτε τὰ μὴ παρ' ἐμὸν φυτθόμενα τῶν λα-
 χάνων, καί πορ ἐπιμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρ-
 δυόμενα, βραδέως ὅμως ποιῆται πλὴν ἀύξειμ. οἷς δὲ
 αὐτομάτη ἐκ γῆς ἢ ἀνάδοσις, καὶ τοι μηδεμιᾶς ἐπιμε-
 λείας ἀξιομύοις, τῶν τοις δευτέρω ἢ βλάσκεις. ὁ μὲν
 οὖν ξάνθος, καὶ τοι φιλοσόφου φιλοζήτησεως οὔσης, μη-
 δὲν ἔπερον συννοήσας εἰπέμ, τῆ δὲ πρὸς πρηνοία εἰ τοιο-
 πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικῆσθαι φησὶν. ὁ δὲ αἴσωπος (παρ-
 ρῶν γὰρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότε-
 ρον γελάς, ἢ καταγελάς; καὶ ὁ αἴσωπος, καταγε-
 λῶ φησὶν, ἀλλ' οὐ σὺ, τὴ δὲ διδάξαντός σε. ἔα γὰρ ὑπὲρ
 πρηνοίας γίνεται, ταῦθ' ὑπὲρ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τὸ
 σεως, προβαλὼν τίνων ἐμὲ, καὶ γὰρ λίσσω τὸ προσβλημα.

ἐν τῷ τῷ

mina philosophi uxor à pulchris adulescētulis serui tibi noli, ne quo pacto cōtumeliam uiro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cum nihil contradicere posset, unde uir, inquit, pulchritudinē hanc uenatus es? sed & loquax putridus hic uideatur, & facetus, reconciliabor igitur ei. Tum Xanthus: Aesope, recōciliata est tibi tua hera. & Aesopus ironice loquens, magna res, inquit, placare mulierē. Et Xanthus: tace posthac, emi enim te ad seruiendū, nō ad contradicendū. Postera die Xanthus Aesopo sequi iusso, ad hortum quendam iuit empturus olera. cum uero olitor fasciculū olerū messuisset, accepit Aesopus. Xātho autē soluturo iā hortulano pecuniā, hortulanus, dimitte domine, inquit, unū problema à te desidero, & Xanthus: quid nam? tum ille: quid ita quæ à me plantantur olera, quamuis diligenter & fodiātur, & irrigētur, tardum tamē suscipiunt incrementū: quibus uero spontanea è terra pullulatio, etsi nulla cura adhibet, ijs tamen celerior germinatio? Xanthus igitur, licet philosophi quæstio foret, cum nihil aliud sciret dicere, à diuina prouidentia & hoc inter cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat enim) risit. Ad quē philosophus: ridēs ne, an derides? & Aesopus: derideo, inquit, sed nō te, uerū qui te docuit. quæ enim à diuina prouidentia fiunt, hæc à sapientibus uiris solutionē sortiuntur. oppone itaq; me, & ego soluam problema.

Interim

ἐν τῷ τῶν ῥίνων ὁ ξάνθος ἐπιστραφεὶς, λέγει τῷ κηρω-
 ρῷ. ἦ κίσα πάντων εὐπρεπέες ὄσιμ' ὦτάμ, ἐμὲ δ' ἐν το-
 σῶτοις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήρω
 λυφί σοφίσματα. πᾶς δέ μου οὐτοσί πλλῶν πᾶ-
 ραμ' ἔχωρ ἀκολοδίας, τῷ τῶν προσαναθέμνω, φιλαν-
 σεως πένεη το ζητημύς. Ὁ κηρωρὸς, οὗτος ὁ ἀχρὸς
 γράμματα εἶδεμ, οἴμοι φιλ δυσυχίας, ἀλλὰ φράσομ ὦ
 λῶσε, εἰ το ζητημύς πῶν διασάφησιρ ἔγνωκαε, καὶ ὁ
 αἴσωπο, ἡ γωή φησιρ ἐπιδ' ἄμ πρὸς δεύτρομ γάρ-
 μορ ἔλδη. τέκνα ἐκ το προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἰωρ
 εὔροι καὶ τὸν ἀνδρα, τέκνα ἐκ φιλ προτέρου γωαικὸς
 πενοποισάμνομ, ἀ μὲν αὐτὴ τέκνα ἐσηγάγετο, τῶ-
 των μήτηρ ἐσίμ. ἀ δ' εὔρεμ ἐν τῷ ἀνδρὶ, τῶτων ὄσι μη-
 τηρά. πολλὴν οὖν ἐκατέρωις ἐνδείκνυται πῶν διαφο-
 ράμ. τὰ μὲν γὰρ δ' ἐκ αὐτοῦ, φιλοσόφως καὶ ἐπιμελῶς
 τρέφουσα διαγίνεται. τὰ δ' ἐκ ἀλλοτρίωρ ὠδίνωμ, μισ-
 καὶ ζηλοτυπία χρωμύη, πῶν ἐκείνωρ τροφῶν προκί-
 πησα, τοῖς ἐαυτῆς προσίεται τέκνοισ. τὰ μὲν γὰρ
 φύσ' ὡς οἰκῆα φιλεῖ, ἀπέρειρα δὲ τὰ το ἀνδρὸς ὡς ἀλ-
 λότρια τῶν ἴσορ δ' ἡ καὶ ἡ γῆ τῶ τῶπομ, πῶν μὲν αὐτὸ μά-
 τως δ' ἐκ αὐτῆς φυομύωμ, μήτηρ ἐσίμ. ἀ δ' αὐτὸς ἐμφυ-
 τεναε, τῶτων γίνεται μητηρά. οὐ χάριμ, καὶ μάλλον
 ὡς γνήσια τὰ οἰκῆα τρέφει καὶ δάλλει. τοῖς δὲ πα-
 ρά σ' φυτομύωις, οὐ ποσαντῶ ὡς νόθοις πῶν τρο-
 φῶν νέμει. ἐπὶ τῶτοις ἡθεῖς ὁ κηρωρὸς πισεύουε ἄμ-
 μοί φησιρ, ὅτι με ἀμνηχάνε λνπνε, καὶ ἀδολεχίας ἐκ-
 θισαε. ἀπιδι ποῖκα φέρωμ τὰ λάχανα. καὶ ὁ σάκιε
 σοι τῶτων δ' ἐ, ὡς εἰε οἰκῆομ κηπερ βαδίζωμ λάμβανε.
 μετ' ἡμέρας δὲ πάλιρ εἰε τὸ βαλανεῖορ ἐλθόντ' το
 ξάνθε

Interim itaq; Xanthus cōuersus, inquit olitor: minime omnium decens est ō amice, me qui in tantis auditorijs disceptauerim, nunc in horto soluere sophismata. Puerο autē huic meo, qui consequentia multorum callet, si proposueris, solutionē consequeris quæsitī. Et olitor: hic turpis literas nouit: ō infelicitatem. Sed narra ō optime, si quæsitī declarationem nosti. Et Aesopus, mulier, inquit, cum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore uīro susceptis, si uīrum quoq; inuenerit filios ex priore uxore genuisse: quos ipsa filios adduxit, horum mater est: quos inuenit penes uīrum, horum est nouerca. Multam igitur in utrisq; ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amāter & accurate nutrire perseuerat: alienos uero partus odit, & inuidia utens, illorum cibum diminuens, suis addit filijs: illos enim natura quasi proprios amat: odio autem habet qui uiri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater est: quæ autem tu plantas, horum est nouerca. Huius rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima magis nutrit, ac fouet: a te autem plantatis ut spurijs nō tantum alimentī tribuit. His delectatus olitor, credideris mihi, inquit, q̄ me graui sollicitudine ac garrulitate leuaris. Abi gratis ferens olera, & quoties tibi his opus est, tanquā in proprium hortum uadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto

ξάνθου, καὶ τισὶν ἔντυχόντ' ἐκίτῃν οὐλῶν, καὶ πρὸς
 τὸν αἰσώπου ἐρχηκότ', εἰς τὴν πλὴν οἰκίαν προσδρα-
 μίμ, καὶ φακῶν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἐφῆσα,
 ἐκείν' ἀπελθῶν, κόκκορμένα φακῆς εἰς τὴν χύτραν
 ἐφ' ἐβαλῶν, ὃ δὲ δὴ ξάνθ' ἅμα τοῖς οὐλοῖς λυσάμεν-
 νος, ἐκάλει τ' αὐτοὺς σωαρισήσοντα. προῖπε μύθοι καὶ
 ὡς λιτῶς, ἐπὶ φακῇ γὰρ ἔσαι τὸ δῆκνον, καὶ ὡς μὴ δὴ
 τῆ ποικιλία τῆν ἐδεσμάτων τοὺς οὐλοὺς κρίνῃ, ἀλλὰ
 δοκιμάζῃ τὴν προθυμίαν. τῆν δὲ ἐξάντων, καὶ πρὸς
 τὴν οἰκίαν ἀεικομύων, ὃ ξάνθ' φησὶ, δὲς ἡμῖν ἀπὸ
 λυτῶν πῖμ αἰσώπῃ. τῷ δ' ἐκ φιλίας ἀπορροῖας τῷ λυ-
 τῶ λαβόντος καὶ ἐπιδεδωκότος, ὃ ξάνθ' φιλίᾳ δυσω-
 δίας ἀναπαληθεῖς, φησὶ τί τ' αὐτό φησὶ αἰσώπῃ; καὶ δὲ,
 ἀπὸ λυτῶ ὡς ἐκέλευσας, τῷ δὲ ξάνθ' τῆν πρὸς οἰκίαν
 οὐλῶν τὴν ὀργλὴν ἐπιχρόντ', καὶ λεκάνῳ αὐτῷ πρὸς
 πηλῶν κελύσαντος, αἰσώπ' τὴν λεκάνῳ δεῖς ἔσαι
 τ. καὶ ὃ ξάνθ', οὐ νίπῃς; κακῶν, ἐντέταλταί μοι
 ταῦτα ποίμ, ὅσα ἀπὸ ἐπιτάξεως. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἴπας,
 βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνῳ, καὶ νίφοι τοὺς πόδας μου,
 καὶ θεῖς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ ταῦτα
 τοῖς οὐλοῖς ὃ ξάνθ' ἔφη. μὴ γὰρ δ' ἄλλο ἐπιτάμην,
 οὐκ ἔσιμ ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον ἀνακλιθέντων τοί-
 νων αὐτῶν, τὸ ξάνθ' τὸν αἰσώπου ἐρωτήσαντ',
 εἰ ἔφηται ἢ φακῆ, δοῖδ' ἔστι λαβῶν ἐκίτῃν τὸν φιλί-
 κῆς κόκκορ ἀνέδωκεν. ὃ δὲ ξάνθ' λαβῶν, οἰκιδεῖς
 ἔνεκεν τῷ πῖμ λαβεῖν φιλίᾳ ἐφῆσεως τὴν φακῆν δέξα-
 σθαι, τοῖς δ' ἀκτύλοις διατρίψας ἔφη, καλῶς ἔφη-
 ται, κόμισοι, τ' αὐτὸ μόνον τὸ ὕδωρ κενώσαντ' ἐν
 τοῖς τρυβλίοις καὶ παραδέοντας, ξάνθος, ποῦ δ' ἔστι ἢ
 φακῆ

Xantho, & quibusdam ibi amicis inuentis, & ad Aesopum locuto, ut & in domum curreret, & lētem in ollam iniectam coqueret, ille abiens granum unum lentis in ollam coquit iactum. Xanthus ergo unā cum amicis lotus uocauit hos comprāsuros, præfatus tamen & quod tenuis esset futura cœna, utpote ex lente, quodq̃ non oporteret uarietate ferculorum amicos iudicare, sed probare uoluntatem. His uero profectis, & in domum ingressis, Xanthus inquit, da nobis à balneo bibere Aesope. Illo uero ex defluxu balnei accipiente & tradente, Xanthus fœtore repletus, hem quid hoc inquit Aesope? Et ille: à balneo, ut iussisti. Xantho autem præsentia amicorum iram compescente, & peluim sibi apponi iubente, Aesopus pelui apposita stabat. & Xanthus, non lauas? Tum ille, iussum est mihi ea facere, quæ iusseris, tu nunc non dixisti, iniice aquam in peluim, & laua pedes meos, & pone soleas, & quæcūq̃ deinceps. Ad hæc igitur amicis Xanthus ait: num enim seruum emi? nullo modo sed magistrum. Discumbentibus itaq̃ ipsis, & Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cocleari acceptum ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciēdi periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens ait, bene cocta est, affer. Illo solum aquam uacuante in scutellas, & apponente. Xanthus, ubi est

φακῆ φησι. Ἐὖς, ἔλαβες αὐτῶν. Ἐὖς ὁ ξάνθος, ἕνα κόκκι
 κορ ἔφησας; Ἐὖς ὁ αἰσωπος, μάλισα, φακῶν γὰρ ἐνί
 κῶς, ἀλλ' εἶπας οὐ φακῆς, ὃ δὴ πληθυντικῶς λέγεται,
 ὃ μὲν οὖν ξάνθος ἀπορήσας τῶν ὄλοις, ἄνδρες ἐταί
 ροι ἔφη, οὗτος εἰς μανίαν με ποριτρέψει. εἶτα στρα
 φεῖς πρὸς τὸν αἰσωποῦν, εἶπερ, ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω καί
 κὲ δ' ὄλε τῶν φίλοις ἐνυβρίζη, ἀπελθὼν ὤκησαι πό
 δας χοιρεῖς τέτταρας, Ἐὖς διὰ ταχέως ἔφησας πρῶ
 τες, τῶν δὲ πρῶτον τῶν ποιήσαντων, καὶ τῶν ποδῶν
 ἐφομλῶν, ὃ ξάνθος εὐλόγως θέλωμ τύψαι τὸν αἰσω
 ποῦν, αὐτῶς περὶ τῶν εἰς χεῖρα ἀχολομηλῶν, ἕνα τῶν
 ποδῶν ἐκ φιλί χύτρας λαθραίως ἀνελόμηνος, ἔκρυψε.
 μετὰ μικρὸν δὲ Ἐὖς ὁ αἰσωπος ἐλθὼν, Ἐὖς τὴν χύτραν
 ἐπισκεψάμενος, ὡς τοὺς τρεῖς μόνους πόδας ἐώρακεν,
 σωῆκε ἐπιβελῶν αὐτῶν τινὰ γεροντῆα. Ἐὖς δὴ καταδρα
 μῶν ἐπὶ τὴν αὐλὴν, Ἐὖς τῶν σιτονομηλῶν χαίρειν ἕν
 ἕνα τῶν ποδῶν τῆς μαχαίρας ποριελῶν, Ἐὖς τῶν τριχῶν φι
 λώσας, εἰς τὴν χύτραν ἔρριψε, Ἐὖς σωέμε τῶν ἄλλοις.
 ξάνθος δὲ δείσας, μή πως αἰσωπος τὸν ὑφαιρεθέντα
 τῶν ποδῶν οὐχ εὐρῶν ἀποδράσῃ, αὐθις εἰς τὴν χύτραν
 αὐτὸν ἐνέβαλε. τῶν δὲ αἰσωποῦ τῶν πόδας εἰς δ' ἔξυ
 βλίον κενώσαντος, Ἐὖς πέντε τῶν ἀναφανέντων, ὃ ξάν
 θος, τί τῶν φησιν αἰσωπε, πῶς πέντε; κἀκῆνος, τῶ
 δύω χοίρω πόσους ἔχετε πόδας; Ἐὖς ὁ ξάνθος, ὀκτώ.
 καὶ ὁ αἰσωπος, εἰσὶν οὖν ἑπταυθοὶ πέντε, Ἐὖς ὁ σιτονο
 μενος χοῖρος νέμεται κάτω τρίπους. Ἐὖς ὁ ξάνθος πάν
 βαρέως χῶν, πρὸς τοὺς φίλους φησί. οὐχὶ μικρῶν πρὸ
 σπερ εἶπομ, ὡς τάχιστα με πρὸς μανίαν οὗτος δὴ πηδῆ
 σῃ; Ἐὖς ὁ αἰσωπος, δέωποτα, οὐκ οἶσθ' ὅτι τὸ ἐκ πρῶ
 θδέσεως

lens, inquit. Et is : accepisti ipsam. Et Xanthus :
 unum granum coxisti : tum Aesopus, magno/
 pere. Lentē enim singulariter dixisti, nō lentes,
 quod pluratiue dicitur. Xanthus ergo prorsus
 consiliū inops, uiri focij, ait, hic ad insaniam me
 rediget. Deinde cōuersus ad Aesopum, ait : sed
 ne uidear improbe serue amicis iniurius, abiēs
 eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter co
 ctos appone. Ab eo autem festine hoc facto, ac
 dū pedes coquerētur, Xanthus iure uolens uer
 berare Aesopū, cum esset in re aliqua ad usum
 occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculū
 auferēs, occulit. Paulo post autē & Aesopus ue
 niens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes
 uidit, cognouit insidias sibi aliquas factas, & ac
 currēs in stabulum, & saginati porci unum ex
 quatuor cultro amputās, & pilis nudans in ollā
 iecit, ac cōcoxit cum cæteris. Xanthus uero ue
 ritus ne Aesopus subreptum pedem non inue
 niens, fugeret, rursus in ollā ipsam iniecit. Aeso
 po autē in patinam pedes euacuante, ac quinqꝫ
 his apparētibus, Xanthus, quid hoc, inquit Ae/
 sopo : quomodo quinqꝫ ? Et ille : duo porci quot
 habent pedes ? Et Xanthus, octo. Tum Aeso/
 pus : sunt ergo hic quinqꝫ, & saginatus porcus
 inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodum
 moleste ferens, amicis inquit : nōne paulo an
 te dixi, quod celerrime hic me ad insaniam redi
 get ? & Aesopus : here nosti id, quod ex additi

ὁ δ' ἐσεὼς πᾶσι φαίρεσσεως εἰς δὲ ἵπλογομ ποσὸν συγ-
 κεφαλαϊδὸν μωρ, οὐκ ἔστιν ἀμάρτημα; ὁ μὲν οὖν ξάν-
 θος μηδεμίαν αἰτίαν εὐπρόσωπον εὐρηκῶς μασιγῶν-
 σαι τὸν αἰσώπομ, ἠσύχασε. τῆ δ' ὑδροαἰα τῆν χολα-
 σικῶν τις πλυτελὲς εὐτρεπίσας δ' εἶπωνμ, σὺν ἄλλοις
 χολασικοῖς ἐπὶ τὸν ξάνθομ κέκληκεμ. εὐχασμῶν τοῖ-
 νω, ὁ ξάνθος μορῖδας ἐκ τῆν παρακημῶν ἀνελόμε-
 νος ἐπιλέκτους, κὴ τῶν αἰσώπῳ ὅποιστεμ ἐφεσῶν δούε,
 τῆ εὐνοῶσῃ μοι, φησὶ πρὸς αὐτὸμ, ταῦτα ἐπίδος ἀπελ-
 θῶμ. ὁ δ' ἀπῶνμ, καθ' ἑαυτῆμ ἐνενόφ, νῦν καιρὸς τίσαι-
 οθαί με πλὴν δέσποιναν, ἀνθ' ὧμ με ἠνικά νεώνηκτος ἠλ-
 λουμ ἔσκηπῆμ, ὅφεται τοίνω εἰ τῶν δ' εἰσώπῃ μου εὐνοφ.
 ἀχικόμην οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, κὴ καδίσας ἐν τῶν
 προδόμεω, καὶ πλὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας, τὴν στυρίδα
 τῆν μορῖδων ἐπίπροθεμ αὐτῇ τέθεικε, καὶ φησὶ, δέ-
 σποινα, ταῦτα πάντα ὁ δ' εἰσώπῃ πέπομφεμ οὐ σοί,
 ἀλλὰ τῆ εὐνοῶσῃ, καὶ πλὴν κῶα καλέσας, καὶ εἰπῶνμ, ἐλ-
 θέ λύκαινα φάγε, σοὶ γὰρ ὁ δ' εἰσώπῃ ταῦτα ἐπέτα-
 ξεμ δοθῶναι, ἀνὰ μέρτος τῆ κωὶ πάντα πρῆβαλε. με-
 τὰ δὲ τῆτο πρὸς τὸμ δ' εἰσώπῃ πάλιμ ἐλθῶνμ, ἐρω-
 τηθεῖς εἰ τῆ εὐνοῶσῃ δέδωκε πάντα, πάντα φησὶ, ἐ-
 νῶπῃομ ἐμῶν πάντα κατέφαγε. τοῖ δὲ ἐπανερομῶνμ,
 ἐτί ποτε ἄρα ἐδίσασα ἔλεγεμ; ἐκεῖντος, ἐμοὶ μὲν φη-
 σιμ οὐ δοτιοῶν εἴρηκε, καθ' ἑαυτῶν δέ σοὶ χάριτας ἤδφ. ἢ
 μὲν τι γωνὴ τοῖ ξάνθος συμφορᾶμ δ' πρᾶγμα οἰκισαμέ-
 νη ἄτε δὴ δούτερον κωὸς ἐλεγχθῆσα τῆ πρὸς τὸμ ἄν-
 δρα εὐνοῖα, ἐπέφωσασα ἡμῶν μηκέτι τῶν λοιπῶν σιωοι-
 κήσφημ αὐτῶν, εἰσῶ παρελθῶσα τῶν κοιτῶν ἐθρῶν. τῶν ἢ
 πότῃ προκόπῃοντος, καὶ ζητημάτωμ πρὸς ἀλλήλους

one & subductione in quātitatē secundū rōna-
lem summā colligitur, non esse errorem? Xan-
thus igitur nullā causam honestam inueniens
uerberādi Aesopum, quieuit. Postridie autem
ex scholasticis quidam sumptuosam apparans
cœnam, cum alijs discipulis & Xanthum inui-
tauit. Cœnātibus igitur Xanthus partes ex ap-
positis accepit electas, & Aesopo ponē stanti
dedit, beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abi-
ens. Ille uero decedens, secum cogitabat, nunc
occasio est ulcisci meam dominam, propterea
quòd me cum nouitius ueni, cauillata est. Vi-
debit igitur an hero meo bene uelit. Profectus
itaq; in domum, & sedens in uestibulo, & hera
accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac
inquit, Hera hæc omnia herus misit, non tibi,
sed beneuolæ, & cane uocata, atq; dicto, ueni
Lycæna, comede, tibi enim herus hæc iussit da-
ri, particulatim cani omnia p̄iecit. At post hoc
ad herū regressus, & rogatus an beneuolæ de-
derit omnia. Omnia, inquit, & corā me omnia
comedit. Illo uero iterum rogāte, & quid nam
edens ait? Et is, mihi quidē nihil quidq; dixit,
sed secū tibi gratias habebat. Vxor tamen Xan-
thi eā rem calamitosam esse arbitrata, tanq; se-
cunda cani redarguta erga uirū beneuolētia, ac
subdens certe nō amplius impostērū cohabita-
turam cum eo, ingressa cubiculū plorabat. Po-
tu autem procedente, & quæstionibus alternis

προσηγορίων, ἃ ἐνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντες πλῆθικα ἄρ-
 γήριοιτο μεγάλη ἐν ἀνδράσι, τῆραχὴ, αἴσωπος ὅτι οἱδεμ
 ἔσως εἴπερ, ἡνίκα ἄρ οἱ νεκροὶ ἀνισάμενοι, τὰ ἑαυτῶν
 ἀπαιτήσωσι κτήματα, καὶ οἱ χολασικοὶ γελάσαντες
 ἔφασαν, νοήμων ὅστις ὁ νεώνηκε. ἑτέροι δὲ πάλιν πρὸς
 δέντε, ὅτι χάρις ὃ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγῶν ἐλ-
 κόμενον οὐ βοᾷ, ὃ δὲ χοῖρος ὅτι μάλιστα κρᾶζει, αἴσω-
 πος αὐθις ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβατον ἢ τὸ εἰωθὸς ἀμελ-
 γόμηνον, ἢ τὸ τῷ πόκου βᾶρ ἄποιδέμνον, σιγῆ
 ἔσεται. Διὸ καὶ ὑποσκελιζόμενον καὶ τὸν σίδηρον ὄρων,
 οὐδὲρ δὴνὸν ὑποπτεύει, ἀλλ' ἐκείνα τὰ σωθήκη ἃ μοί-
 να δοκίμει πείσεσθαι. ὃ δὲ χοῖρος ἄπερ δὴ μήτ' ἀμελγόμε-
 νον, μήτε κρᾶζόμενον, μή δὲ σωφιδῶς ἑαυτῷ πρὸς
 τι τῶν φιδῶν ἐλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτῷ
 μόνων ὅστις χρεία, εἰκότως βοᾷ. τῷ τῶν οὕτω ρηθέντων,
 οἱ χολασικοὶ πάλιν ἐπήνεσαν αὐτῶν, τραπέντες εἰς γέ-
 λωτα. παυσαμένης μὲν φιδῶν πότου, καὶ τῷ ξάνθῳ πρὸς
 τὴν οἰκίαν ἀπονοσήσαντε, ἃ τῆ γυναικὶ σωθήτως
 ὁρμίσαντε πρὸς λαλῆν, ἐκείνη τῷ τῶν ἀποστραφίσα,
 φησί, μή μοι πλησῖον γλή. δός μοι τὴν προϊκάμ, ἃ
 ἃ ἀπελεύσομαι. οὐδὲρ γὰρ ἄρ μείναιμι σὺν σοὶ
 τούνηδεμ. σὺ δ' ἀπελθὼν τὴν κῶα κολάκιδε, ἢ πέ-
 πομφας τὰς μορίδας. καὶ ὁ ξάνθος ἐκπλαγεὶς λέ-
 γει. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἤρτυσέ μοι τι κακὸν πάλιν αἴ-
 σωπος. καὶ πρὸς τὴν γυναικὴ φησι, κυρία, ἐμῶ πε-
 ποκότῳ σὺ μεθίνας; τί νι τὰς μορίδας πέπομφα, οὐ-
 χί σοί; μὰ δ' ἴ, ἐμοὶ μὲν οὐ, φησιν ἐκείνη, τῆ δὲ κωί.
 καὶ ὁ ξάνθος τῷ αἰσώπῳ κληθέντι φησί, τί νι δέδωκας
 τὰς μερίδας; καὶ φησιν τῆ εὐνοῦσῃ σοί. ἃ πρὸς τῆ γυναι-

propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Aesopus ponè stans, ait: Cum resurrexerint mortui, repetentes quæ possederint. Et scholasticè ridendo, dixerunt: Ingeniosus est nouitius hic. Alio uero rursus proponente, quã ob rem ouis ad cædem tracta, non exclamat, sus autẽ quàm maxime uociferatur: Aesopus rursus ait: quoniam ouis assueta mulgeri, aut etiam uelleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedibus arrepta, & ferrum uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria & sola uidetur passura. Sed sus, ut qui neq; mulgetur, neq; tondetur, neq; nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito uociferatur. His sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum uersi in risum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro more aggresso alloqui, illa ipsum auersata, inquit: ne mihi propinquus fias, da mihi dotem meam, & abibo: non enim mãserim tecum posthac. Tu autem abiens cani adulare, cui misisti partes. Et Xanthus stupefactus, ait: non potest aliquo modo non condiuisse mihi mali aliquid rursus Aesopus. & uxori inquit: domina num me potot, tu ebria es? cui partes misi, nõne tibi? non per Iouem, mihi quidem minime, inquit illa, sed cani. Et Xanthus Aesopo accito inquit: cui dedisti partes? Et ille: beneuolæ tuæ. Et uxo-

καὶ ὁ ξάνδιος, οὐδὲν ἔλαβες, καὶ κείνη, οὐδέμ. καὶ ὁ αἴ-
 σωπός, τίμη γὰρ ἐκέλευσας δέωποτα τὰς μερίδας
 διθλῶα; κακῆν, τῆ εὐνοῶσῃ μοι. καὶ ὁ αἴσωπος πλὴν
 κῶα φωνήσας, αὐτῆ σοι φησὶμ εὐνοῆ. ἢ γὰρ γυνὴ καὶ μ
 εὐνοῆμ λέγεται, ἀλλ' ἐπ' ἔλαχίσω ἀλγήσασα, ἀντι-
 λέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. πλὴν μάλιστα κῶα τύ-
 φου, ἀπέλασσομ, καὶ οὐκ ἀναχωρήσσομ ἄμ, ἀλλ' ἐπι-
 λαδομὴν πάντων, αὐτίκα φιλοφρόνως σάιναι καὶ σὺ
 χάριτι τὸν δέωπότῳ. ἔδδ σε οὖν εἶπες δέωποτα, τῆ
 γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισσομ, καὶ μὴ τῆ εὐνοῶσῃ. καὶ
 ὁ ξάνδιος, ὄρθας κυρία ὡς οὐκ ἐμὸν τ' ἀμάρτημα, ἀλλ' ἄ-
 ττη κομίσαντος; ἀνάχου τοι γαρῶμ, ἔτι οὐκ ἀπορήσω
 πρὸ φάσεως, δὲ ἡμ' ἀντὶ μασιγώσω. φησὶ δὲ μὴ πρὸ μέρ-
 ης, ἀλλ' ἄλαδρα, πρὸς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς ἀποχωρησά-
 σκε, αἴσωπός εἶπεμ, οὐκ ὀρθῶς εἶπομ ὡς δέωποτα, ὡς
 ἢ κῶμ σοι μᾶλλον εὐνοεῖ, καὶ οὐχ ἢ ἐμὴ δέωποινα; ἡμε-
 ρῶμ δέ ἐν ἡμῶν πρὸ φησὶμ, ἔτι γυναικὸς ἀδιαλλάκτου
 μάλιστα, καὶ τ' ξάνθος τῶν προσοικόντων Ἰνάς ὡς αὐτῶν,
 ὡς ἄμ ὑπερῆψεν οἴκαδε, πέμψαρτος, φησὶ δὲ μὴ ὑπεί-
 κημ διελῶσκε, καὶ τῆ ξάνθος δὲ αὐτῶν εἰς ἀθυμίαν πεσόν-
 τος, αἴσωπός πρὸσελθὼν αὐτῶ φησὶ, μὴ ἀνὶ ὡ δέωποι-
 τα. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν αὐριόμ ἢ κημ αὐθαίρετομ, ἔτι ἀπρῶ-
 λακτομ δρᾶσω πρὸς σέ. ἔτι λαβῶμ κέρμα, πρὸς πλὴν ἄγο-
 ρᾶμ ἤλθεμ, ἔτι ὠνησάμενος χιλῶας ἔτι ὄρνιδας, ἔτι ἄλλ' ἄττα
 πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδείωμ, βαδίζωμ τὰς οἰκίας πε-
 ρσιενόσδ. παρήφ τοίνυν ἔτι πλὴν πρὸς φησὶ αὐτῶ δέωποίνης γεν-
 υκτῆρωμ οἰκίαμ, μὴ πε ταύτῳ εἰδέναι πρὸσσοιδομ
 ἐκεῖνωμ τυγχάνουσαμ, μὴ πε μὴν ἔτι αὐτῆ πλὴν δέωποι-
 ναμ μάλιστα. ἔτι δὲ Ἰν: πρὸς τ' οἰκίας ἐκεῖνης ἔτυχῶμ
 ἡρώτα

ri Xanthus, nihil accepisti? Et illa, nihil. Et Aesopos, cui enim iussisti here partes dari? Et ille, beneuolæ meæ. Et Aesopus canem uocata, hæc tibi, inquit, bene uult. Nam mulier etsi bene uelle dicatur, tamen minima quaque reclusa offensa contradicit, conuiciatur, abit. Canem tamen uerberato, expellito, non tamen discedet, sed oblita omnium, statim benigne blanditur & cum gratia heros. Oportebat igitur dicere here, uxori has partes fertis, & non beneuolæ. Et Xanthus, uides domina non meam esse culpam, sed eius qui tulit? tolera itaque, nec deerit mihi occasio, qua eum uerberem. Illa uero non credente, uerum clam ad suos parentes regressa, Aesopus inquit, non recte dixi o here, canem tibi magis bene uelle, quam meam heram? Diebus autem aliquot præteritis, & uxore irrecõciliata manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuenteretur domum mittente, illa uero cum cedere nollet, & inde Xanthus in mœrore esset, Aesopus adiens ad eum, inquit, ne te afflictes here, ego enim eam cras uenire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs quibusdam ad cõuiuium idoneis, ambulans domos circuibat: transibat igitur & ante domum parentum heræ suæ, ignorare simulâs illorum esse, & in ea heram manere. Et cum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat,

ἤρώτα εἴ τι πρὸ τῶν εἰς γάμους χησίων οἱ ἡλιπύοι
 κίαν ἔχοιεν αὐτῶ πωλῆσαι. τοῦ δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει
 πῶν χεῖραν πυθομύτης, ξάνθου φησὶν ὁ φιλόσοφος. αὐρ
 ομ γὰρ γυναικὶ μέλλει σπυάπεισθαι. τοῦ δὲ ἀναβάντος,
 καὶ τῆ γυναικὶ ταῦτα τοῦ ξάνθου ὡς ἠκαστεμ ἀναγεί
 λαντῶ, ἐκείνη σὺν δρόμῳ, καὶ παρῆ πρός τὸν ξάν
 θου ἦλθεμ αὐτίκα, καὶ αὐτῷ κατεβόα λέγασα πρὸς τοῖς
 ἄλλοις, καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἄν ἐμὲ ζώσης ὡς ξάνθε ἑτέρας
 γυναικὶ δωρηθῆσθαι σωζομένην. καὶ οὕτως ἐμφνεμ
 ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ δι' αἰσώπῳ, ὡς καὶ δι' ἐκείνου ἀπῆρε. με
 τὰ δ' ἡμέρας πάλιν τινὰς, καλέσας ὁ ξάνθου χολασί
 κους εἰς ἄρισον, τῶν αἰσώπῳ φησὶν, ὁ φωνήσομ ἀπελ
 θὼν πᾶν ὅ, τι χησώτατόμ τε καὶ βέλτερον. ὁ δὲ ἀπι
 ῶν, κατ' ἑαυτὸν ἔλεγεμ, ἐγὼ διδάξω τὸν Δεσπότην μὴ
 μωρὰ διατάξεισθαι. γλώτῃας οὖν μόνας ὑείας πρὶάμε
 νος καὶ ἐπιμάσας ἀνακλιθεῖσι, γλώτῃαμ ὀπίω ἐκά
 σω σὺν ὀξυγάρῳ πρῆθηκε. τῶν δὲ χολασικῶν ἐπαινε
 σάντων ὡς φιλοσόφου δ' μ πρῶτον, ἔδιδεσμα. διὰ τὴν οὖν
 γλώτῃας πρὸς τὸν λόγον ὑπεκρεσῖαμ, πάλιν αἰσώπῳ
 ἐφθὰς γλώτῃας πρῆθηκε, καὶ αὐτίς αὐ βρώματος αἰτη
 θέντος ἄλλο καὶ ἄλλο, ὃδ' οὐδὲ μέρτορον οὐκ μὴ γλώτῃας
 πρὸς τὴν. τῶν δὲ χολασικῶν ἐπὶ τῶν ταυτῶν οὖν τροφῆς
 ἀγανακτησάντων, μέχρι τίνου γλώτῃας εἰπόντων, καὶ
 ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώτῃας ἐδιόντες τὰς ἡμετέρας ἠλ
 γήσαμεμ, ὁ ξάνθου φησὶ πρὸς ὄργην, οὐδὲρ σοι πάρε
 σιμ ἔπερον αἰσώπῳ; καὶ ὅς, οὐ δῆτα. κάκιστον, οὐκοῦ
 ἐμετφλάμω σοι κατάρατῳ ἀνδρῶπιον πᾶν ὅ, τι χη
 σώτατόμ τε καὶ ἄρισον ὀφωνῆσαι, καὶ ὁ αἰσώπῳ, πολ
 λὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμφομένης με φιλο
 σόφῳ

rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi uēdere. Illo autē, & cui est opus his rogātate, Xantho inquit philosopho, cras enim uxori copulādus est. Eo uero ascēdēte, & uxori hęc Xanthi, ut audiuit, renūciante, illa cursim, & p̄pere ad Xanthū iuit statim & cōtra ipsum clamabat, dicens inter alia & hęc: Non me uiuente o Xanthe alteri uxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Æsopum, quēadmodum propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandium, Æsopo, inquit: i; eme optimū quodq; & pręstantissimū. Ille inter eundem secū dicebat: ego docebo herum non stulta mandare. Cum linguas igitur solū suillas emisset, & apparasset discumbētibus, linguam assatam singulis cum salsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicū primum ferculū, propter linguę ad locutionē ministerium. Rursus elixas Æsopus linguas apposuit, atq; iterum etiā ferculo alio, atq; alio petito, ille nihil aliud q̄ linguas proponebat. Discipulis autē eodē subinde cibo repetito indignatis, quousq; linguas inquitentibus, quippe nos per diem linguas edendo, nostras dolumus, Xanthus inq; iratus, nihil aliud tibi est Æsoper? Et is: non certe. Tū ille, nōne mandauit tibi sordidissime homule, optimum quodq; & pręstantissimū obsonari? Et Æsopus, multas habeo tibi gratias increpanti me philosophis

σόφων ἀνδρῶν πρῶντων, τί ἄρ' οὐκ οὐκ ἔχουσιν τὸ γλῶττης χεῖρ
 σόφρον τε ἢ βέλζουμ ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία
 ἢ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παιδενεται ἢ διδάσκεται.
 δι' αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγοραί, ἀπασμοί, εὐφκμίαι,
 μοῦσα πᾶσα. δι' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γὰρ
 μοι. πόλεις ἀνορθοῦνται. ἀνδρωποι διάσωζονται. καὶ
 σωελόνια φάναι, δι' αὐτῆς ἄπασ οὐ βίῳ ἡμῶν σωεί
 σκεμ. οὐδὲμ ἄρα οἷ γλῶττης ἄμνον. ἐπὶ τούτοις οὐ
 χολασικοὶ τὸν μὲν αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάμενοι,
 ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διεληλυθασιμ ἕκα
 σῶ ἐπ' οἴκῳ. τῆ Δ' ὑδραία πάλιν αἰτιωμύων αὐτῶν
 τὸν ξάνθου, ἐκεῖνῶ ἀπολογεῖτο μὴ ἢ γινώμω αὐ
 τῶ ταῦτα γεγυέναι, ἀλλὰ τῶ ἀρχεῖς δούλα τῆ κα
 κεργία. σὴ μῶρον δὲ διαμείψῃ τὸ δεῖνον. καὶ γὰρ δὲ παρ
 ρόντων ὑμῶν αὐτῶ Διαλέξομαι. ἢ καλέσας αὐτῶν,
 πᾶμ ὃ, ἢ φαυλότατόν τε ἢ χείρισον ὀφωνῆσαι κελεύει,
 ὡς τῶ χολασικῶν σαὺ αὐτῶ δ' ὀφωνσόντων. ὃ δὲ, μὴ
 δὲμ διάτραπεις, πάλιν γλώσας ἐπίστατο. ἢ ἐτοιμά
 σας, ἀνακλινθεῖσι πρῶθῃκεμ. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ὑπε
 φώνου, χοίρφα πάλιν γλώσας. ἢ μετὰ μικρὸν αὐ
 δις γλώττης πρῶθῃκε, καὶ μάλα αὐδισ καὶ αὐδισ. τοῦ
 ξάνθου δὲ δυσαναχετήσασα τῶ, ἢ τί τοῦτο αἴσωπε εἰ
 ρηκότῳ, μὴ πάλιν ἐνετφλάμω σοι πᾶμ ὃ, ἢ χησότα
 τόν τε ἢ βέλζουμ ὀφωνῆσαι, οὐχὶ πᾶμ ὃ, τι φαυλό
 τατόν τε ἢ χείρισον; ὃ δὲ, ἢ τί πετ χείρισον οἷ γλῶτ
 τῆς ὡ δέωστα; οὐ πόλεις δι' αὐτῆς καταπίπτισιμ,
 οὐκ ἀνθρωποι δι' αὐτῆς ἀναίροῦνται; οὐ φένδη πάντα
 καὶ βλασφημίαι ἢ ἐπισηκίαι διὰ ταύτης πρῶθῃνοντ; οὐ
 γάμοι ἢ ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δι' αὐτῆς ἀνατρέπνται;

sophis præsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & præstātius in uita: omnis enim doctrina, & philosophia per ipsam mōstratur ac traditur. Per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutationes, benedicētiæ, musa omnis. Per ipsā celebrātur nuptiæ, ciuitates erigūtur, homines feruant. Et, ut breuiter dicā, p ipsā tota uita nostra cōsistit. Nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Aesopū recte loqui dicētes, aberrasse uero magistrū, abiere singuli in domū. Postridie rursus accusātibus ipsis Xāthū, ille respōdebat, nō secundū uolūtātē suā hæc fuisse, sed inutilis serui nequitia, hodie aut permutabit cœnā, & ipse præsentibus uobis cū eo colloquar. Ac uocato eo, uilissimum quodq; & pessimū obsonari iubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. Ille autē nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discubētibus apposuit. Hi inter se submurmurabāt, porcinae rursus linguæ. Et paulo post iterū linguas apposuit, & ualde iterū, atq; iterum. Xantho autem iniquo animo ferēte, & quid hoc Aesope dicente, num rursus mādauit tibi optimū quodq; & præstantissimū obsonari: ac non potius uilissimū quodq; & pessimū? Ille autem, & quid unq; peius lingua o here? nōne urbes per ipsam corruūt? Non homines per ipsā interficiūtur, nō mēdacia omnia, & maledicta, & periuria per ipsā perficiuntur: nō nuptiæ, & principatus, & regna p ipsā euertuntur?

non,

οὐχ ὡς κεφάλαιον εἶπες, ὁ βίος δὲ αὐτῆς ἄσπασ μυ-
 ρίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τοῦ αἰσώπου φα-
 ρμάς, ἢ τις σιμωνανακμῆνων ἔβλεψεν φησὶν. οὐτὸς
 εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, οὐκ ἂν ἄπορος εἴη
 μακίαν ἀφορμὴ σοι γενέσθαι, οἷα γὰρ ἡ μορφή, τοιαύ-
 τε καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ ὁ αἰσώπος πρὸς αὐτὸν, σὺ μοι δὲ οὐ
 κῆρ ἄνδρωσε κακεντρέχης τις ἐπὶ προίεργον εἶναι, δε-
 πωότις πρὸς ξύλων ἢ οἰκέτα. ἐὶ ὁ ξάνθος πρὸς ταῦ-
 τα, προφάσεως ἐπιέμελλε μασίγῶσαι τὸν ἄνθρωπον,
 δραπέτα φησὶν, ἔπει προίεργον εἶπας ἐν θίλῳ, δῆ-
 ξόν μοι ἀποροίεργον ἄνθρωπον ἀγαγόν. δὲ λελθὼν τοί-
 νω φησὶ ἐπίδοξος ἐπὶ φησὶ λεωφόρος ὁ αἰσώπος. ἐπὶ τοῦ
 παριόντος πρὸς σκοπῶν, ὅρα τίνα ἐφ' ἑνὸς τόπου ἵκα-
 νόν ἡρόνον καθίσαντα, ὃν καὶ δοκιμάσας καθ' αὐτὸν
 ἀπάγμονά τίνα, ἐπὶ ἀπλοῦν εἶναι, πρὸς λελθὼν φησὶν,
 ὁ δεπώτης σε καλεῖ σὺν αὐτῶ ἀριστῆσαι. ἐπὶ ὁ ἄγρο-
 κος ἐκείνῳ μηδὲν περιεργασάμελλε, μὴ τε τίς ὦν
 ἢ τίνε καλίσται, εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺν
 αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὔσι ἀνέπεσε, ἐρομένης
 δὲ τοῦ ξάνθου, τίς οὐτὸς; αἰσώπος εἶπε, ἀποροίεργον
 ἄνθρωπος. ἐπὶ ὁ ξάνθος εἰς οὗς εἰπὼν τῆ γυναικὶ σιμων
 ποκρηθῶναι αὐτῶ, ἐπὶ ὅσον ἂν αὐτὸς ἐπιτάτῃ, ποι-
 ῆναι, ὡς ἂν ἐπιδοσώφω λόγῳ πληγὰς ἔβλεψεν αἰσώφω ἐν-
 τείναι, εἶτα ἐπὶ ἐπὶ πᾶντων φησὶ, κυρία, ὕδωρ
 ἐπὶ φησὶ λεκάνης βαλῆσαι, τοῦς πόδας τοῦ ξένου νίψον.
 δὲ ἐνοήτο γὰρ καθ' αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος ἐν-
 λαβηθήσεται, ὁ δὲ αἰσώπος ὡς ἐκεῖνος περιεργον φα-
 νέντος, πληγὰς λήψεται, ἢ μὲν οὖν βαλῆσαι τὸ ὕδωρ
 εἰς τὴν λεκάνην, ἢ τὸς πόδας τοῦ ξένου νίψασα, ὁ δὲ

non, ut summam dicā, uita omnis per ipsam
infinitorum errorum referta est: Hæc Aesopo
dicente, quidam ex discumbentibus unā, Xan-
tho inquit: Hic, nisi ualde te ipsum munieris, nō
dubia erit infantiæ causa tibi. Qualis enim for-
ma, talis & anima. Et Aesopus ad eum, tu mihi
uideris, ô homo prauus quidā & curiosus esse,
herum iritans contra seruum. Et Xanthus ad
hæc, causam cupiens uerberandi hominem, fu-
gitiue inquit, quoniam curiosum dixisti ami-
cum, ostende mihi incuriosum hominem addu-
ctum. Egressus igitur postridie in plateā Aeso-
pus, & eos, qui præteribāt, circumspiciēs, uidet
quendam in loco quodā diu sedētem, quem iu-
dicans secum ociosum & simplicem esse, acce-
dens inquit: herus te inuitat secum pransurum.
Et rusticus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset
à quo inuitaretur, ingressus est in domum, &
cum ipsis calceis ut erant uiles, discubuit. Ro-
gante autem Xantho, quis hic? Aesopus ait, in-
curiosus homo. Et Xanthus in aurē fatus uxo-
ri, ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit fa-
ceret, ut honesta ratione plagas Aesopo infer-
ret, deinde coram omnibus inquit: domina,
aquam in peluim inijce, & pedes hospitis laua.
Cogitabat enim secum omnino hospitem re-
cusaturum, Aesopum uero, quia ille curiosus
esset, uerberibus cæsum iri. Illa igitur iacta aqua
in peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille
d   cogno-

γνούς ταύτῳ οὐσαρ τὴν τοῦ οἴκου δειψότην, καθ' ἕνα
 τὸν εἶπε, ἡμῆσά με πάντως βόλεται, καὶ τούτου
 δὲ χάριμ αὐτοχρησία τὸν ποδάρε μου βουλεται νίψαι,
 ἐπεὶ δεραπαινίστην εἶχερ ἄμ τοῦτ' ἐπιτάξαι. πρῶτεινας
 οὐ τὸν πόδας, νίψον κυρία, φησί. Ἐ νιφάμην
 ἀνεκλίνθη. τῷ δὲ ξάνθου κελεύσαντ' οἶνον τῷ ξένῳ
 δοθῆναι πιεῖν, πάλιν ἐκεῖν' διελογίσαστο καθ' αὐ-
 τὸν, ὡς αὐτὸν μὲν ὁ πρῶτορρον ἔδδ' ὡπεῖν, ἐπεὶ δ' οὐ-
 τως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐδὲμ ἔργον ἐμοί τὰ τριαῦτα ἐρθε-
 νᾶμ, Ἐ λαβὼν ἔπιερ. ἀριστοῦτων δὲ, καὶ ἔνθ' ἔδ' ἐσ-
 σματὸς τῷ ξένῳ πρᾶτεδέντ', κακείνσ ἠδέως ἐδί-
 οντε, ὁ ξάνθ' τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς τοῦτο ἀρτύ-
 σασθ' ἐνεκάλει, καὶ μὲν τὶ καὶ ἀπεδυνέντι πληγὰς ἐνε-
 φόρεσ. ὁ δ' ἀγροιώτης καθ' αὐτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδεσμα
 ἄριστα ἔφηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς
 ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα πρῶφάσεως βουλεται τὸν αὐτῶ
 δ' ἄλομ μασιγοῦν ὁ οἰκοδεσπότης, τί πρὸς ἐμέ; τὸ δὲ
 ξάνθ' ἀχάλλοντος Ἐ οὐχ ἠδέως διακημλίου, ἐπεὶ μη-
 δὲμ ὁ ξένος πρῶφραγάζετο, τέλος πλακοῦτες ἠνέχθη-
 σασμ. ὁ δὲ ξένος ὅτε δὴ μήπω πλακοῦτος γευσάμε-
 νος, σωρενωρ Ἐ σωφιλῶν αὐτοὺς ὡς φωμονὸς ἠδτε.
 τῷ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰδασσάμενου, καὶ τί δὴ
 ποτε ὦ κατάρτε φασμένου Ἐ μέλιτος δίχα καὶ πε-
 πέρεως τοὺς πλακοῦτας ἐσκένασας; ἐκεῖνος ἔφη, εἴ
 μὲν ὡμὸς ὄζηρ ὦ δέωποτα ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπηε. εἴ
 δ' οὐχ ὡς ἔδδ' ἐσκένασαι, μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὴν δέωποιναρ
 αἰδῶ. Ἐ ὁ ξάνθος, εἰ πρὸς φη ἐμῆς τοῦτο γέγονε
 γυναικὸς, ζῶσαρ αὐτῷ ἀρτίως κατακαύσω. καὶ πάλ-
 λην τῆ γυναικὶ νενη αὐτῷ σωυποκριθῆναι δι' αἰσῶ-

cognoscens hanc esse domus dominam, secum loquebatur, honorare me omnino uult, atq; huius rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare, cum ancillis queat hoc mandare. Extensis igitur pedibus, laua, inquit, hera, ac lotus discutit. Xantho autē iubente uinum hospiti dari bibere. Rursus ille considerabat secum, ipsos ante oportere bibere, sed quia sic ipsis uisum est, non opus mihi hæc inquirere. Et accipiens bibit. Prudentibus uero, & ferculo quodam hospiti apposito, atq; illo suauiter comedete, Xanthus cocum, q; male hoc condiuisset, criminabatur, atq; etiam nudum uerberibus afficiebat. Rusticus autē secū dicebat, ferculum quidem optime coctū est, & nihil ei deest, quo minus recte paratū sit, si autē absq; causa uult suū seruū flagellare paterfamiliās, quid ad me? Xantho autē ægreferente, neq; iucunde affecto, quoniā nihil hospes curiose inquirebat, tandē placētæ allatæ sunt; hospes uero tanq; nunq; placētam gustasset conuoluens, & accipiens ipsas, ut panes comedebat. Xantho autē pistore accusante, & cur nam o execrande dicente, & absq; melle, ac pipere placētā preparasti? Ille inquit, si cruda est o here placenta, me uerbera. Si uero non ut oportebat, preparata est, non me sed heram accusa. Et Xanthus, si à mea hoc factū est uxore, uiuam ipsam nunc comburam. Atq; iterum uxori innuit, ut sibi obsequeret propter Aesopum.

πορ, κελύσας οὖν κληματίδας εἰς τὸ μέσορ, ἀχθῶναι,
 πυρὰρ ἀνῆψε, καὶ λαβόμεν. ὅτι γυναικός, ἐγυῖς τῆς
 πυρᾶς ἤγαγε, προσδοκίσιμ. ὅρ ἀντὶν εἰς τὸ πύρ
 ἔπαφθαι. διέτριβε δὲ πως καὶ περιεβλέπετο ὅρ
 ἄγροικον, εἶπως ἀνασᾶς τῶ τοῖδε πολήματ. εἰς
 ζαι αὐτὸρ ἐγχεθήσεμ. ὁ δὲ, κατ' αὐτὸρ αὐθις διεσκο
 πείτο, ὡς αἰτίας μὴ πρῶσθης, τί δὴ ποτε οὕτως ὄργι
 ζεται; εἰτά φησιν, οἰκοδέσποτα, εἰ τῶτο κέκρικας δὴμ
 γενέσθ, ὑπόμηνόρ με μικρόρ μέρις ἄρ ἀπελθῶρ ἐνέγ
 κω με καὶ αὐτὸς δὴ ἀγρῶ πλὴν γυναικᾶ, ὡς ἄρ ἀμφω
 κῆ τὸ αὐτὸ κατακάνσθης. τανῦτα τῷ ἀνδρὸς ὁ ξάνθ.
 ἀκῶσας, καὶ δ' τούτου ἀκέραιον. ὅρ γενναῖον θαυμά
 σας ὅρ αἰσώπω φησίν, ἴδε ἀληθῶς ἀνθρωπ. ἀπορί
 εργος. ἔχθης τὰ νικητήρια λαβῶρ αἰσώπω. ἄλις ἔχει
 σοι τῷ λοιπού. τὸ δ' ἐντενθεμ, ἐλθουθερίας ὅρ σῆς ἐπι
 τεύξῃ. ὅρ δ' ἐπίδσθης ὁ ξάνθος ἐπέταξε ὅρ αἰσώπω
 εἰς ὅρ βαλανεῖον ἀπελθῆμ. ὅρ σκέψασθαι, εἰ μὴ πολὺς
 πάρεσιμ ὄχλος, βύλεισθαι γὰρ αὐτὸρ λυθῶναι. ἀπι
 ὄντ' δὲ, ὁ στρατηγὸς σωαντήσας, ὅρ τῷ ξάνθῳ γνοῖς
 αὐτὸρ ὄντα, ἤρετο ποῖ πορευοίτο. τῷ δὲ, οὐκ οἶδα φα
 μλύς, νομίσας ὁ στρατηγὸς πλὴν ἐρώτησιμ αὐτῶ παρ
 οὔδεμ λογισθῆναι, εἰς εἰρηκτῶν αὐτὸρ ἀπαχθῆναι κε
 λενθ. ἀπαγόμενος εἶναι ὁ αἰσώπος ἔκραξεμ, ὄρᾶς ὅ
 στρατηγέ, ὅπως ὄρθῶς ἀπεκρίθῃ; ἄ γὰρ μὴ προσεδό
 κησᾶ, ὅρ σωλῶτῃσά σοι, ὅρ εἰς εἰρηκτῶν ἤδη ἀπάγοι
 μα. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγεῖς ἐπὶ ὅρ ὅρ ἀπολο
 γίας ἐτοίμω, ἀφῆκεμ ἀπιέναι, αἰσώπος δὲ πρᾶγενό
 μῃμος εἰς δ' βαλανεῖον, καὶ πλήθος ἐν αὐτῶ θεασά
 μῃμος ὄχλος, καὶ λίθον ὄρᾶ κῆ τὸ ὅρ εἰσοδῶ μεσαίτα

pum. Iusso igitur sarmenta in medium afferri, pyram succēdit, & arreptam uxorem prope pyram egit, expectaturus ipsam in ignē immittere. Differebat autē aliquo modo, & circumspiciebat rusticum si quo modo assurgēs à tali audacia prohibere ipsum aggredieretur. Sed is secū rursus cōsiderabat, cū nulla adsit causa, quidnam sic irascitur? Deinde inquit, ô pater familias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper dū digressus adducam & ipse meam ex agro uxorē, ut ambas simul cōburas. Hæc à uiro Xanthus audiens, & huius synceritatē ac generositatem admiratus, Aesopo inquit: ecce uere homo incuriosus. Habes accepta præmia uictorię ô Aesope. Satis est tibi de cætero. Dein uero libertatem tuā assequeris. Postridie autem Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset turba, uelle enim lauari. Ab eunti autē prætor occurrens, & Xanthi ipsum esse cognoscens interrogauit, quo nam iret. Ille nescio dicente, existimans prætor interrogationē suā floccipēdi, in carcerē ipsum abduci iubet. Inter abducendū igitur Aesopus clamauit, uides ô prætor quēadmodū recte respōderim? quę enim nō expectaui, & occurri tibi, & in carcerem iā trahor. Tū prætor stupefactus respōsi promptitudine, siuit abire. Aesopus autē profectus in balneas, & multitudinem in ipsis intuitus turbæ, & lapidem uidet in medio ingressu

τὸν κείμλιον, ἐφ' ὃν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων τε Ἰσθμίων
 τῶν, τὸν πόδα προσέπαιε. τὸ δὲ εἰς τις εἰσιὼν ἐφῶ
 λῦσαοδαί, ἄρας μετέθηκεν. ὑπερέβη οὖν πρὸς τὸν
 δευότῳ, εἰ κελεύεις φησὶ δέωτοτα λῦσαοδαί, ἕνα ἄν
 θρωπον ἐν τῷ βαλανείῳ πεθέαμαι, καὶ τοξάνθος ἐλ
 θόντῳ, καὶ τὸ πλῆθῳ τῶν λοκομλίων ἰδόντῳ, καὶ
 τί τὸ εἰπόντῳ, αἰσώπε, οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἐφης ἐω
 ρακέναι, ὁ αἰσώπῳ, ναὶ φησιν. τὸν γὰρ λίθον ἐκῆ
 νομ (τῆ χηρὶ δείξας) πρὸ φη εἰσόδῳ κείμενον εὔρομ,
 ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἰσθμῖοι πρὸς ἑπαιόμ, εἰς
 δέ τις πρὶν ἢ προσπῆαισαί, ἄρας μετέθηκεν. ἐκίνομ οὖν
 ἕνα ἄνθρωπον εἰσὼρ εὔρακέναι, πρὸ μιήσας τῶν ἄλλων.
 καὶ ὁ ξάνθος, οὐδὲν πρὸ τῷ αἰσώπῳ ἄργον εἰς ἀπλοσίαν.
 ἄλλοτε ποτε τοξάνθος δὲ ἀφῆδρος ἐπωλιόντος, καὶ πυ
 θομλῦς τὸν αἰσώπῳ, τί δὴ ἦτε οἱ ἄνθρωποι μετ' ἀπό
 πατῶν τὰ φη γαστρὸς ἐκρίμματα βλέψασιν; ἐκίνομ
 ἐφ. καὶ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀνήρ τις τῶν τρυφερώτε
 ρον ζώντων, πλὴν χρόνον ὑπὲρ σατάλκῃ ἐν ἀφόδῳ ἐκά
 θητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκὶ διατρίβων ἀποσατῆσαι
 φρένας. δὲ ἐκείνους τίνων δεδοικότες οἱ λοιπὸν τῶν ἄν
 θρωπων, πρὸς τὰ φη γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα,
 μήπως καὶ αὐτὸ τοῦτο πεπώνθασιν. ἀλλὰ σοὶ δέωτο
 τα μὴ φοβοῦ, οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δέ τι
 νι συμποσίῃ συγκροτηθέντῳ, καὶ τοξάνθος σὺν τοῖς
 ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλινθέντῳ, καὶ το πό
 τῳ ἦδη ἐπικρατήσαντῳ, συχνὰ προβλήματα με
 ταξὺ τούτων ἐκαλινδύτο. καὶ τὸ ξάνθου ἄρξαμλίου
 ταραπῆσαι, αἰσώπῳ παρεσῶς ἐφ. δέωτοτα, ὁ
 δῖονσῳ τρῖς κέκτηται κρᾶσφ. πλὴν μὲν πρώτῳ
 ἡδονῆς,

positum, in quē singuli ingrediētes, & egredien-
tes offendebāt. Hūc autē unus quis ingrediens
ut lauaretur, sublatū transposuit. Reuersus igitur
ad herum, si uis, inquit, here lauari, unum
hominem in balneis uidi. Et Xantho profecto,
ac multitudinem lauantiū uidente, & quid hoc
dicente o Aesope, nōne unū hominē dixisti
te uidisse? Aesopus certe, inquit: nam lapidem
illum (manu ostēdens) ante ingressum positum
reperi, in quē ingrediētes omnes & exeūtes of-
fendebāt. Unus uero quidā ante q̄ illideret ele-
uatū transposuit. Illū igitur unū hominē dixi ui-
disse, pluris faciēs q̄ alios. Tum Xanthus, nihil
apud Aesopū tardum est ad responsionem. Ali-
quando aliās Xantho ex latrina redeunte, & in-
terrogante Aesopum, quid ita homines post ca-
cationem uentris excremēta aspiciunt? Ille ait:
Antiquis tēporibus uir quidā delicatius uiuens
multo tempore præ delicijs in latrina sedebat,
ut & sua illic immorans cacauerit præcordia.
Ex illo tēpore igitur timentes cæteri homines,
uentris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi
hoc patiantur. Sed tu here, ne time. Non enim
sunt tibi præcordia. Die autem quodam cele-
brato conuiuio, & Xantho cum alijs philoso-
phis discumbente, & potu iam inualescēte, cre-
bræ quæstiones inter hos uersabātur, atq̄ Xan-
tho incipiente turbari, Aesopus adstans ait, he-
re, Bacchus tria possidet tēperamenta, primum

ἠδονῆς, πλὴν δὲ δευτέραν, μέδης. πλὴν δὲ τρίτῳ, ὕβρεως, καὶ ὑμεῖς οὐκ πεπωκότε, ἠδὴ καὶ ἠδέντες, τὰ ἐφείξετε καταλίπετε, καὶ ὁ ξάνθος, ἠδὴ μεθύων φησί, σίωπα, τοῖς ἐν ἄδῃ συμβόλθου. καὶ ὁ αἰσωπός, οὐκοῦν καὶ εἰς ἄδῃ καταπαοθήσῃ. τῶν δὲ χολασικῶν τις ὑποβεβρεγγλῖον ἠδὴ τῆ μέδῃ τὸν ξάνθου ἰδῶν, καὶ ὅλον εἰπέῃ οἶνοπλήγῃ, καθηγητά φησι, δῶαταί τις ἐκπιῆν πλὴν θάλατταν ἀνθρώπων; καὶ ὅς, πάνυ μὲν οὐκ, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς πάντῳ ἐκπιόμαι. καὶ ὁ χολασικός, εἰ δ' οὐκ ἴδω ἡσῆ, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπιγράψω; καὶ ὁ ξάνθος, πλὴν οἰκίᾳ μου τίθημι πᾶσαν, καὶ ἐπὶ τούτοις καταθέμενοι τοὺς δακτυλίους, τὰς σωθήκας ἐκύρωσα, τότε μὲν οὐκ διελευθῆσα. τῆ δ' ὑπερβαίᾳ πρῶτα διεγεγθεντό τῷ ξάνθῳ, καὶ πλὴν τὸ ὄψιν νιφάρῳ, καὶ τὸν δακτύλιον ἐν τῷ νίφῳ μὴ ἰδόντο, καὶ τὸν αἰσωπὸν πρὸ αὐτοῦ πυθομῆς, ἐκείνος οὐκ οἶδά, φησι, τί ποτε γέγονε. ἐμ δ' οἶδα μόνον, ὅτι ἐν οἰκίᾳ σου ἄλλοτριος γέγονας. ὁ ξάνθος, ὅτι τί δή; καὶ ὁ αἰσωπός, ὅτι πλὴν χθὲς μεθύων, σωέθη πλὴν θάλατταν ἐκπιῆν. καὶ πᾶς ὁμολογίαις κατέθη καὶ τὸν δακτύλιον, καὶ κῆν, καὶ πᾶς ἄρ' ἐγὼ μίσησον πίστεος ἔργον δῶαίσομαι; ἀλλὰ σου νῦν δέομαι, εἰ τις σάυθεις, εἰ τις δὲνότης ἐμπείρῃ, συμφορῆσαι σο ἐβοήθησα ὅσῃ, ὡς πρὶ γενέσθαι, ἢ τὰς γε σωθήκας λῦσαι. ὁ αἰσωπός, πρὶ γενέσθαι μὲν οὐκ ἐνι, λυθῶναι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω, ἐπὶ δ' ἄρ' αὐθις τῆ μῆρον εἰς ταῦτ' σωέλθῃτε, μηδ' ὀλοῦν φανῆς δ' φλιάσας, ἀλλ' ἄσθ' ὁμολόγησας παροινῶν, ταῦτα ἐν ἡφῶν λέγε. κέλευσόν μὲν τοὶ σῶματα ἐπάπειζαν

uoluptatis, secundum ebrietatis, tertium contumeliæ. Et uos igitur poti iam, & lætati, quæ reliqua sunt, obmittite. Tum Xanthus iam ebrius, ait, tace, inferis consule: Et Aesopus, igitur & in infernum distrahere. Ex discipulis autē quidam subebrium iam Xanthum uidens, & ut in uniuersum dicam, temulentum, ô præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, admodum quidem. Ego enim ipse hoc ebibam. Et discipulus: at si non poteris, quam nam tibi multā irrogabo? Tum Xanthus, domum meam depono totam. Atq; interim depositis anulis pacta firmauerunt, tum discesserunt. Postridie diluculo, excitato Xantho, ac faciem lauante, & anulum inter lauandum non uidente, & Aesopum de eo interrogante, ille nescio, inquit, quid nam factū fuerit, sed unum scio tantum, quod à domo decideris tua. Tū Xanthus, quamobrem? Et Aesopus, quoniam heri ebrius pepigisti mare ebibere, atq; in pactis deposuisti & anulum. Et is: tum quomodo maius fide opus potero? Verum te nunc rogo, si qua cognitio, si qua prudentia, si qua experientia, præsto sis, ac opem porrige, ut uincam, aut pacta dissoluam. Et Aesopus, uincere quidē haud licet, sed ut soluas pacta, efficiam. Cum hodie rursus in unū cōueneritis, nullo modo uidearis timere, uerum quæ pactus es ebrius, eadem sobrius quoq; dic. Iube itaq; stramenta, & men-

ζαμ παρὰ τὴν ἡϊόνα πθλῶαι, Ἐ παῖδας ἐποίμους σὺν
 ἐκπώμασιμ ὀρέγην σοι ὃ θαλάτῃομ ὑδωρ. ἐκπῶμα
 δὲ σύμπαντα θεάση τῶν ὄχλομ σωδεδραμκῶτα ἐπὶ
 τὴν θέαμ, αὐτὸς ἀναπασῶμ, κέλυσσομ ἐκ φθι θαλάτ-
 τῃς πλοθλῶαι τὸ ἐκπώμα. Ἐ τοῦτο λαβῶμ ἐν ἐκπῶ-
 κῶ πάντων εἰπὲ ἔθῃ σωθκοφύλακι, τίνας παρ' ὑ-
 μῖν πεπρήκαμλν τὰς σωθῆκας; καὶ ὅς ἀποκρινῆ-
 ται σοι, ὡς ὠμολόγησας τὴν θάλασσαν ἐκπῶμα,
 σραφεῖς οὖν σὺ πρὸς ἅπαντας, οὕτω φράσομ. ἄν-
 δρες σάμιοι, ἴσε καὶ ὑμεῖς πάντως πλείους ὅσους
 ποταμοὺς ἐκβάλλοντες εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγὼ δὲ συ-
 νεθέμην μόνην τὴν θάλατῃαμ ἐκπῶμα, οὐ μὲν καὶ
 τοὺς ἔχοντες εἰς αὐτὴν ποταμοὺς. οὐτῶ οὖν ὄχο-
 λασικός ἀπελθῶν πῶτόρομ ἐπιχέτω τοὺς ποτα-
 μοὺς ἅπαντας, εἶτα δ' εὐθύς ἐγὼ τὴν θάλατῃαμ μόνην
 ἐκπῶμα. ὃ δὲ ξάνθῳ τὴν μέλλουσαν ἐκ τούτου φθι
 σωθῆκῃς διάλυσίμ ἔσεσθαι γνοῦς, ὑποθήσθαι. τῷ δήμου
 φίνω παρὰ τῶν αἰγιαλῶν συρρένσαντῶ ἐπὶ θέαμ τοῦ
 πῶχθῆσεσθαι μέλλοντῶ, Ἐ τοῦ ξάνθου ἡτὶ τὰ διδραχ-
 θέντα πρὸς τοῦ αἰσῶπου δράσαντῶ, καὶ εἰπόντῶ,
 οἱ σάμιοι ἀνεβόησαν εὐφημοῦντες αὐτῶν καὶ θαυμά-
 ζοντες. ὃ δὲ χολασικός πῶσπασῶν τῶνικαντὰ ἔθῃ
 ξάνθῳ, νενικῶσθαι τε ὠμολόγη, καὶ τὰς σωθῆκας
 εἰδέτο λῦσαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξάνθῳ δυσωποῦντῶ
 τοῦ δήμου. ἀθλομλῶν δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἰ-
 σωπῶ πῶσελθῶν ἔθῃ ξάνθῳ φησίμ. ὃ πάντα σοι
 πομ βίον χρισάμηντῶ ἐγὼ, οὐκοῦν ἄξιός εἰμι δέ-
 σποτα τυχεῖμ ἐλθιδερίας; καὶ ὃ ξάνθῳ λοιδορήσας
 αὐτῶν ἀπῆλασε, λέγων, μὴ γὰρ οὐ βυλομλῶ μοι ἦν

sam in littore poni, & pueros paratos cum
 poculis porrigere tibi marinam aquam. Cum
 autem omnem uideris turbam concurrisse ad
 spectaculum, ipse discumbens iube ex mari
 impleri poculum. Atq; hoc accepto omnibus
 audiētibus, dic pacis præfecto, quæ nam apud
 uos fœdera iniuimus? Atq; is respondebit tibi,
 quod pepigeris mare ebibere. Conuersus igitur
 tu ad omnes, sic dicito, Viri Samij, scitis &
 uos penitus quàm plurimos fluuios prorumpe
 re in mare, ego autem pepigi mare solum ebi
 bere, non etiam exeuntia in ipsum flumina.
 Hic itaque scholasticus eat prius contenturus
 flumina omnia, deinde statim mare solum ebi
 bam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti
 solutionem cognoscens, uehementer lætatus
 est. Populo igitur ad littus confluente ad spe
 ctaculum eius, quod faciendum erat, cumq;
 Xanthus quæ edoctus fuerat ab Aesopo, fe
 cisset, ac dixisset, Samij acclamauerunt laudan
 tes ipsum, & admirantes. Sed scholasticus
 Xanthi pedibus obuolutus, & uictum se con
 fitebatur, & pacta rogabat dissolui. Quod &
 fecit Xanthus exorante populo. Profecus au
 tem ipsis in domum, Aesopus adiens Xan
 thum, inquit: per omnem tibi uitam gratifi
 catus ego, nonne dignus sum o' here conse
 qui libertatem? Et Xanthus obiurgando
 ipsum repulit, dicens, an nolo ipse

hoc

τὸ πᾶσι; ἀλλ' ἐξελθε πρὸ τῆς πυλῶνος καὶ σκέψασθε. καὶ ἰδὲ δύο κορώναι, ἀνάγνολόμοι. ἀγαθὸς γὰρ οἶωνος οὗτος. ἐπεὶ εἰ μίαν ἰδὲ, τὸ πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ αἰσώπῳ, καὶ συμβᾶν οὕτω δύο κορώναις ἐπὶ τῆς ἰδῶν δένδρον κατιζομνίας, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγγλεν. ἴσθιόντι δὲ τῷ ξάνθῳ ἢ ἑτέρα τῶν ἀπέπῃ. καὶ ὁ ξάνθος θατέρω μόνῳ ἰδῶν, ἔφη, οὐκ εἴπαρ μοι κατάρτα δύο ἑωρακέναι; καὶ ὅς, οὕτως. ἀλλ' ἢ ἑτέρα ἀπέπῃ. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τὸ χλοῦνός με; καὶ κελεύει αὐτὸν γνῶμνωθέντα τύππεισθαι. τῷ δ' αἰσώπῳ μασιγμλίς, προσελθὼν τις ἐκάλεσε τὸ δᾶπνον τὸν ξάνθον. καὶ ὁ αἰσώπῳς ἔειπεν τυππόμενος ἀνεβόκσεμ, οἷμοι τῷ δυσλῶν. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δικόρωνον ἰδῶν, τυππόμεμα, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδῶν μόνῳ εἰς εὐχίαν ἀπέ. ἔωλθε ἄρ' ἢ ἢ οἶωνοσκοπία. καὶ ὁ ξάνθος τὸ ἀγχίνου αὐτῶ θανμάσας, παύσασθαι κελεύει τυππόμενον. μετὰ δ' οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας καλέσας ὁ ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τῆς πυλῶνος εἶναι, καὶ μηδένα πρὶν ἰδῶν εἰσελθεῖν συγχωρήσας, ἀλλ' ἢ τὸν σοφὸν μόνον. τῆ δὲ ὥρᾳ τῷ ἀρίστου κλείσας αἰσώπῳς τὸν πυλῶνα, ἐν τῷ ἐκαθέσθαι. πρὶν κεκλημνίωμ δέ τινος ἐλθόντος, καὶ πλὴν θύραμ κόπποντος, αἰσώπῳς ἐνδοθεμ ἔφη, τί σείθ' ὁ δὲ κύωμ; ὁ δὲ, νομίσας κύωμ κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησε. οὕτως οὖν ἕκαστος ἀδικησάντων, αὐθις ἀπῆε σὺν ὀργῇ, νομίζωμ ὑβρίσεισθαι, τῷ αἰσώπῳ ταυτὰ πάντα ἐνδοθεμ ἐρωτῶντος. ἐνδὸς δ' αὐτῶν κόπποντος, τί σείθ' ὁ κύωμ ἀκδῶσαντος, τί τὴν κέρκομ τί τὰ ὄντα ἀποκρίθεντος, αἰσώπῳ

hoc faceres; sed exi ante uestibulū, & specularē,
 & si uideris duas cornices, renuncia mihi, bonū
 enim auguriū hoc, quod si unā uideas, hoc ma-
 lum. Accedens igitur Aesopus, atq; cum forte
 duas ita cornices super quadā uidisset arbore si-
 dentes, accedens Xantho renūciauit. Exeunte
 autē Xantho, altera harū euolauit, & Xanthus
 alteram solā uidens ait: nōne dixisti mihi exe-
 crande duas uidisse ter? Et is, ita, sed altera euola-
 uit. Tum Xāthus, deerat tibi fugitiue deridere
 me? Et iubet eum denudatū uerberari. At dum
 Aesopus uerberabatur, profectus quidā inuita-
 uit ad cœnā Xāthū. Ac Aesopus inter uerbera
 exclamauit, hei mihi misero. Ego enim q̄ duas
 uidi cornices, uerberor; tu uero, qui unā tantū,
 in conuiuuiū abis; uanū itaq; fuit auguriū. Tum
 Xanthus solertiā eius admiratus, cessare iubet
 uerbera. Non multis autē post diebus philoso-
 phos & rhetoras cū inuitasset Xanthus, iussit
 Aesopo ante uestibulū stare, & nullū indoctū
 ingredi sinere, sed doctos solos. Hora autē pran-
 dij clauso uestibulo, Aesopus intus sedebat. Ex
 inuitatis autē quodā profecto, & ianuā pulsan-
 te, Aesopus intus ait: quid mouet canis? ille pu-
 tans canis uocari, iratus discessit. Sic ergo unus-
 quisq; ueniens rursus abibat iratus, putans iniu-
 ria affici, Aesopo eadem omnes interrogante.
 Cum autē unus ipsorū pulsasset, & quid mouet
 canis audiisset, & caudā & aures respōdente,
 Aesopus

αἰσώπῳ αὐτῷ ὄρνῳ δὸς δοκιμάσας ἀποκρηρίθαι, ἀνοί-
 ξας πρὸς τὸν δευπότῳ ἤγαγε, καὶ φησὶν, οὐδέεις πῶ
 φιλοσόφῳ σωεσιαθῆναι σοὶ ἡλθεῖν ὧ δ' ἔεπ' ὅτι, πλὴν
 οὗτ' ἄλλῳ. καὶ ὁ ξάνθῳ σφόδρα ἠθύμῃσε, παρα-
 λελογίζθαι οἰκδεῖς ὑπὲρ τῶν κληθέντων. φησὶ δ' ὑποδαίνας
 σωελθόντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τῷ διατριβῶν, ἐνεκάλει
 τῷ ξάνθῳ, φάσκοντες, ὡς εἰκοιες ὧ καθηγητᾶ, ἔπειθ' ἡμῶν
 μὲν αὐτῷ δ' ἔδενῶσαι ἡμᾶς, αἰδ' ἔμηνε δὲ, δ' ἄρ' ἴσα
 πρὸς ἐπὶ τῷ πυλῶν ἔσησας αἰσώπομ, ὡς προσηλα-
 κήσας, καὶ κῶας ἡμᾶς ἀποκαλέσας. καὶ ὁ ξάνθῳ, ὄνας
 τοῦτ' ὄξιν, ἢ ὑπας; καὶ κῆνοι, εἰ μὴ ῥέγχομην, ὑπας,
 καὶ δὴ τάχῃ μετακλήθεις αἰσώπῳ, καὶ ἐρωτηθεῖς
 σὺ ὄρνῳ, τῷ χάριμ τὸν φίλον ἀτίμως ἀπέστρεψεν
 ἔφη, οὐχὶ σὺ μοι δ' ἔεπ' ὅτι, ἐνετείλω, μὴ ἵνα τῶν ἰδίῳ
 τῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἔασαι πρὸς τῷ σὺν σωελθῆν
 εὐχάριμ, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους; ὁ ξάνθῳ,
 καὶ τίνας οὔτι, οὐ πῶ σοφῶν; καὶ ὁ αἰσώπῳ, οὐδέ
 μιᾶ μηχανῆ. αὐτῶν καὶ γὰρ κοπήντων τῷ δ' ἴσαμ,
 καὶ μοῦ ἐνδοδεμ ἐρωτῶντῳ, τίποτε σείθ' ὁ κύνωμ, οὐδ'
 ὄσισοῦν αὐτῶν σωῆκε δ' ἄρ' ἴσαμ. ἐγὼ γοῦν ὡς ἄμα
 θῶν πάντων φανέντων, οὐδένα τῶν εἰσῆγαγομ,
 πλὴν δ' ἄρ' ἴσαμ τοῦτ' ἀποκρηθέντα μοι. οὕτως οὐ
 τῷ αἰσώπῳ ἀπολελογημῶν, ὄρνῳ ἀπαντες λέγει
 αὐτῷ ἐψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν ἵνας, ὁ ξάνθῳ
 ἐπ' ἴσαμ τῷ αἰσώπῳ, πρὸς τὰ μνήματα πα-
 ρεγγίει, καὶ ἄρ' ἴσαμ λάρναξιμ ἐπιγράμματα ἡμ
 ἀναγινώσκωμ, ἑαυτὸν ἔτροπε. τοῦ δ' αἰσώπῳ ἐμ ἵνα
 τούτῳ ἐγκεχαγαμῶν σοιχεῖα ταῦτά ἰδόντῳ,
 α. β. δ. ο. ε. θ. χ. ἐπιδείξασθός τε τῷ ξάνθῳ.

Aesopus ipsum recte iudicās respōdisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, nullus philosophus ad conuiuium tuum uenit o' here, præter hunc solum. Et Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. Postridie cū uenissent inuitati ad literariū ludū, accusabant Xanthum dicentes, ut uideris o' præceptor, cupiebas quidē ipse contemnere nos, sed ueritus, putridū in uestibulo cōstituiisti Aesopū, ut nos iniuria afficeret, & canes uocaret. Et Xanthus, insomnium ne id est, an uera res? Tum illi, nisi stertimus, uera res. Et celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cuius rei gratia amicos ignominiose amolitus esset, ait: nō tu mihi here mādasti, ne quē uulgariū ac indoctū hominem permitterē in tuū cōuenire cōuiuium, sed solos doctos? Tum Xanthus, & quales hi, nōne docti? Et Aesopus, nullo pacto, ipsis etenim pulsantibus ianuā, & me intus rogitate, quid nam moueat canis, neq; quisq; eorū intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes uiderētur, nullū ipsorū introduxi, nisi hūc, q̄ docte respondit mihi. Sic igitur cum Aesopus respōdisset, recte omnes dicere ipsum cōfirmarūt. Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequēte Aesopo ad monumenta accessit. Et quæ in arcis erāt epigrammata legēs, se ipsum delectabat. At Aesopo in quadam ex ipsis insculptas literas has uidente, α, β, γ, δ, ε, θ, χ, ostendenteq; Xantho,

atq;

καὶ ἐρομένου εἰ ἄρα τὰντα εἶδειν, ἐπιμελῶς ἐκείνῳ
 σκεψάμενος, οὐχ οἷός τ' ἐγγύετο πῶς τῷ τῶν εὐρέων δια
 σάφησιμ, καὶ ὡμολόγησεν ἀπορηῆται τις ὄλοιε, καὶ ὁ
 αἰσωπος, εἰ διὰ τάντης φηὶ σήλης ὦ δέωποτα θησαυ
 ρὸν ὑποδείξω σοι, τίμι με ἀμείψῃ; καὶ ὅς, δάρασε, λή
 ψη γὰρ πῶς ἐλθνθρίαν σε, καὶ τὸ ἴμισυ τῷ χυσίῳ.
 τότε ὁ αἰσωπος ἀποχώρ φηὶ σήλης βήματα τέσσα
 ρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρὸν, καὶ ἦνεγ
 κε τῷ δέωπότη, λέγων, δός μοι πῶς ἐπαγγελίαν, δὴ ἦς
 εὔρες τὸν θησαυρὸν. καὶ ὁ ξάνθος, οὐχ ὅσα κἀμὲ εἰ
 δέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νῦν ἤν σοιχείωμ μοι φράσῃς. τὸ
 γὰρ μαθέωμ τούτο, πολὺ τῷ εὐρήματῳ ἐμοὶ ἱμῖώ
 τρον. Ἐὶ ὁ αἰσωπῶ, ὁ δὲ θησαυρὸν κατορύξας ἐν
 τάνθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάρσαξε τάντα,
 ἃ Ἐ φησίμ, ἁ, ἀποβάς. β, βήματα. δ, τέσσαρα.
 ο, ὀρύξας. ε, εὐρήσας. θ, θησαυρὸν. χ, χυσίῳ, καὶ ὁ
 ξάνθος, ἐπειδή πορ οὕτως ἐπίβολῳ εἰ καὶ πανούργ
 γας, οὐ λήψῃ σου πῶς ἐλθνθρίαν. καὶ ὁ αἰσωπος, ἀναγ
 γελῶ δ' οὐθῶμαι ὦ δέωποτα τὸ χυσίον τῷ βασιλεῖ βυ
 ζαντίωμ, ἐκείνω γὰρ πεταμίδνται, καὶ ὁ ξάνθος, πό
 θεμ τῷ οἷδα; κἀκείνῳ, ἐκ ἤν σοιχείωμ, τούτο γάρ
 φησίμ. ἁ, ἀπόδῳ. β, βασιλεῖ. δ, διοπισίω. ο, ὄμ, ε
 εὔρες. θ, θησαυρὸν. χ, χυσίῳ, καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας
 τῷ βασιλέως εἶναι τὸ χυσίον, τῷ αἰσώπῳ ἐφη, λαβὼν
 τὸ ἴμισυ τῷ ἔρμαίς, ἡσύχασον. κἀκῆνος, οὐ σὺ μοι
 νῦν τούτο παρέχῃς, ἀλλ' ὁ χυσίον ἐνταυθοῖ κατορύ
 ξας, καὶ ὅπως, ἀκούσομ. τούτο Ἐ λέγει τὰ γράμμα
 τα. ἁ, ἀνελόμνοι. β, βαδίσαντες. δ, διέλεσθε. ο, ὄμ, ε
 εὔρετε. θ, θησαυρὸν. χ, χυσίον, καὶ ὁ ξάνθος δ' εὐρό φη
 σίμ

atque rogante, an hasce nouisset, diligenter ille scrutatus, nō potis fuit harum inuenire declarationem, ac falsus est dubitare omnino. Tum Aesopus, si per hanc columnulam ô here thesaurum ostēdam tibi, qua re me remunerabis? Et is, confide: accipies enim libertatem tuam, atq; dimidiū auri. Tunc Aesopus, distans à cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens: da mihi promissum, per quod inuenisti thesaurum. Et Xanthus, non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris, nam scire hoc multo re inuenta mihi preciosius. Et Aesopus, qui thesaurum infodit, hic ut uir eruditus literas incalpsit has, quæ & inquirunt, α, recedēs, β, passus, δ, quatuor, ο, fodiens, ε, inuenies, θ, thesaurū, χ, auri. Et Xanthus, quia ita solers es & astutus, non accipies tuam libertatem. Et Aesopus, renunciabo dandum aurum ô domine regi Byzantinorum. Illi enim reconditum est. Et Xanthus, unde hoc nosti? Et ille, ex literis. Hoc enim inquirunt, α, redde, β, regi, δ, Dionysio, ο, quem, ε, inuenisti, θ, thesaurum, χ, auri. Et Xanthus audiens regis esse aurum, Aesopo ait, accepto dimidio lucri, taceto. Et ille, non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit. Ac quemadmodum, audi: hoc enim dicūt literæ, α, acceptum, β, uadentes, δ, diuidite, ο, quem, ε, inuenisti, θ, thesaurum, χ, auri. Et Xanthus, uenias inquit,

σιμ εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς ἄν καὶ τὸν Δησαυρὸν διελώμεν
 θα, καὶ σὺ τὴν ἑλευθερίαν ἀπολάβης. ἐλθόντων οὖν,
 ὁ ξάνδρος φοβόμενος τὸ τῶν αἰσώπων λάλοισ, εἰς εἰρη-
 κτὴν αὐτῶν ἐκέλευσε ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ αἰσώπων
 ἀπαγόμηνος, τοιαῦτά φησὶν εἰσιρῆαι ὑπάρχουσι τῶν
 φιλοσόφων; οὐχ ὅτι γὰρ οὐκ ἀπλάμβάνω μου τὴν
 ἑλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσποτικὸν κελεύεις βλη-
 θῆναι με. ὁ μὲν οὖν ξάνδρος ἐκέλευσε αὐτὸν ἀπλυ-
 θῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φέεις, ἵμ' ἐλευθε-
 ρίας τυχῶν, σφοδρότερος μὲν γὰρ κατ' ἄγορας. ὁ δ' αἰ-
 σώπων εἶπεν, ὅ, τί ποτέ με ἔχεις κακὸν ποιῆν, ποίη-
 πάντως καὶ ἄνωγ' ἐλευθερώσεις με. καὶ δὲ τοῦς και-
 ροὺς τούτους σωθήσεσ' τι κριτόν ἐν σάμῳ. παυδὴ
 μὲν ἐορτῆς ἀγομῆς. αἴφνης ἀετὸς καταπῆας, καὶ τὸν
 δημοσίον ἀρπάσας δακτυλίου, εἰς δ' ἄλλο κόλπον ἀφῆ-
 κεν. οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πλείω πρὶ
 τῶνδε σημείων πεσόντες τὴν ἀγωνίαν, καὶ ταυτὸν ἀθροί-
 σάντες, ἤρξαντο εἶπαι τῶν ξάνδρου, ἅτε πρῶτος τῶν πολι-
 τῶν ὄντων καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τῶν ση-
 μείων διασαφῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χόλον
 ἔθηκε. καὶ ἀεικόμηνος οἴκαδε, πολλὺς ἦν ἀδυμῶν, ὅ-
 τῃ λύτῃ βαπτίζομηνος, οἷα δὲ μηδὲν κερῖναι δια-
 μῆνος. ὁ δ' αἰσώπων τῇ ἀθυμίᾳ σιωπήσας τῶν ξάνδρου,
 προσελθὼν, λέγει. τὸ χάρις ὅ, δέωστα οὕτω διαπελῆς ἀ-
 θυμῶν; ἐμοὶ προσανάδου, χαίρειν εἰπὼν τῶν λυπεῖσθαι,
 αὐτίκ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἶπεν τοῖς σάμιοις, ὡς
 ἐγὼ μὴ οὐτε σημεῖον τεῖμα ἐπαίδενθω, οὐτ' οἰωνοσκοπεῖν,
 πάρε δέ μοι πρὸς ἐσι πολλῶν πείρα εἰδῶς, αὐτὸς ὑμῖν
 τὸ κριτικόν ἐλυσθαι. καὶ μὲν αὐτὸς ἐπιτύχων τῶν λυσεως
 δέωστα

quit, in domum, ut & thesaurum diuidamus, & tu libertatem accipias. Profectis ergo, Xanthus timēs Aesopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniici. Et Aesopus inter abducendum, huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorū: non solum enim nō accipio meam libertatem, sed & in carcerem iubes iniici me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei: nimirum recte inquis, ut parta libertate, uehementior sis contra me accusator. Tum Aesopus dixit, quodcunq; mihi potes facere, fac malum: omnino uel inuitus liberabis me. Ea uero tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Cum publice festum celebraretur, repente aquila deuolans, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaq; Samij perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cum incidissent mœrorē, in unum coacti, cœperunt rogare Xanthum, quod primus ciuium esset & philosophus, ut sibi iudicium prodigij manifestaret. At ille omnino ambigēs tempus petijt. Et profectus domū, multū erat tristis, & sollicitudinibus immerfus, ut qui nihil iudicare posset. Sed Aesopus mœrore Xanthi cognito, adiēs ait: qua causa o here sic perseueras tristari? mihi cōmitte, salute dicta mœrori. Cras in forū profectus dic Samijs, ego neq; prodigia soluere didici, neq; augurari, sed puer mihi est multarū rerū peritus, ipse uobis quæsitum soluet. Et si ipse cōsecutus fuero solutionē

δ' ἔωπα, σὺ πλὴν δόξα μ' ἀποίησ' ἰοῦτό τω χρώμλι. ὁ δ' ἔ
 λω. ἄμ' ἀποτύχῳ, ἐμοὶ μόνῳ ἢ ἔντελθεμ προστριβή /
 σεται ὑβρις. πεποθεὶς οὖν ὁ ξάνθος, καὶ φησὶ ὑπεραί /
 ας εἰς τὸ δέατρον ἀπαυτήσας, καὶ κατασὰς εἰς τὸ μέ /
 σον, ἡ γὰρ τὰς ὑπὸ δῆκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς σωελ /
 θῶσιμ. οἳ δ' εὐθέως ἠξίωσ' τὸν αἰσώπον κληθῶναι. τῶ /
 δ' ἀποκομλῶς καὶ σάνθ' ἐπὶ τῷ μέσῳ, οἱ σάμιοι τῶ /
 ὄφειμ αὐτῶ κατανοήσαντες, ἐρεχελοῦντες ἐφώνου, αὐ /
 τῆ ἢ ὄφεις σκμῆον λνσφ; ἐκ τῷ αἰχρῶ τῶτ' τί ποτε /
 καλὸν ἄκυσόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ αἰσώπος /
 κατασεῖσας τῆ χειρὶ, καὶ ἠσυχίαν αἰτήσας γενέσθαι, /
 φησίμ. ἄνδρες σάμιοι, τί μ' πλὴν ὄφειμ σκώπητε; /
 οὐκ εἰς πλὴν ὄφειμ, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέψαμ χῆ. /
 πολλὰ κίε γὰρ καὶ τῆ φάυλῃ μορφῆ χησὸν νοῦν ἢ /
 φνσιε ἐνέθηκεμ. ἢ τῶ ἔξωθεμ τῶν κρῶμίων μορφῶν σκο /
 πῶτε ὑμῖς, ἀλλ' οὐ πλὴν ἐντὸς γενῆσιμ τῷ οἴνῳ; ταύ /
 τα τῷ αἰσώπου πάντες ἀκῶσαντες, ἔλεγον. αἰσώπε, /
 εἴη δ' ἄσασαι, λέγε τῆ πόλῃ. καὶ ὅς μετὰ παρῆκσί /
 ας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπὶ δ' ἠπῶρ ἢ τύχη φιλόνηκος /
 οὔσα δόξης ἀγῶνα τέθεικε δ' ἔωπα τῆ δ' ἔλω, καὶ μὴ /
 ὁ δ' ἔλω ἢ τῶ φανῆ τῷ δ' ἔωπα, διὰ μασίγωμ ἐλεύ /
 σεται, εἰ δ' ἀμείνωμ, οὐδ' ἐμ' ἔλατῶμ τῶ οὔτω πλῆγῶς /
 ζανθήσεται. εἰ ὑμῖς διὰ τῆς ἐλθυθερίας παρῆκσίαν /
 χαρίσοιθέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς τὸ ζητοῦμε /
 νομ φράσω. τότε ὁ δ' ἦμ' ἀπ' μιᾶς γλώττης πρὸς /
 ὄμ ξάνθον ἐβόωμ, ἐλθυθέρωσον αἰσώπον, ὑπάκυσσον /
 σαμίοις, χάρισαι πλὴν ἐλθυθερίαν αὐτῶ τῆ πόλει. ὁ δ' ἔ /
 ξάνθος, οὐκ ἐπένδυε. καὶ ὁ πρῦτανις ἔφη. ξάνθε, εἰ μὴ /
 σοι δοκῆ ὑπακούσσαι τῶ δ' ἦμ' ἐγὼ τῆσδε φησὶ ὡρας /
 αἰσώπωμ

here, tu gloriam reportabis, tali utēs seruo. Sin minus fuero consecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igitur Xāthus, & postero die in theatrum profectus, & astans in medio secundū admonitiones Aesopi cōcionatus est ijs, qui cōuenierant. Illi uero statim rogabāt Aesopū acciri, qui cum uenisset, staretq; in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridētes clamabāt, hęc facies prodigium soluet: ex deformi hoc quid unq; boni audiemus: atq; ridere cœperunt. Et Aesopus extēta manu silentio petito, inquit: Viri Samij, quid faciē meā cauillamini: nō faciem, sed animum respicere oportet. Sæpe enim in turpi forma bonū animum natura imposuit. An uos exteriorē testarū formā consyderatis, ac nō potius interiorē uini gustū: Hęc ab Aesopo cum audissent omnes, dixerūt, Aesope si quid potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait: Viri Samij, quoniā fortuna, quæ cōtētionis studiosa est, gloriæ certamen proposuit dño & seruo: & si seruus inferior uideatur dño, uerberibus cæsus abibit: sin autē præstātor, nihilo minus & sic uerberibus lacerabit: si uos per meā libertatē loquendi mihi fiduciā induleritis, ego nūc uobis intrepide quæsitū narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthū, libertate dona Aesopum, ob tēpera Samijs, largire libertatē eius ciuitati. At Xanthus nō annuebat, & prætor ait: Xanthe si tibi nō placet auscultare populo, ego hac hora

αἰσώπομ' ἐλεύθερον ἄμ ποιήσαιμι, καὶ τότε σοὶ ἐμόλι
 μ' ἔσαι. τλιικανίτα ρίνω ὁ ξάνδ' ἀνάγκη πλὴν
 ἐλθυθέριαμ' ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα, ξάνδ' ὁ
 λόσοφ' ἐλθυθροῖ σαμίσις ὄμ αἰσώπομ, καὶ τού
 τω πέρας ὁ τού' αἰσώπου λόγ' εἰλήφ, φαμλίου
 πρὸς ὄμ ξάνθομ, ὡς καὶ ἄκωμ ἐλθυθέρωσες με. αἰσώ
 πο' οὖν ἐλθυθροῖας τυχώμ, σὰς εἰς τὸν μέσομ, ἔφη,
 ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴσε, βασιλεύς τῷ ὄρ
 νίθωμ ἐσίμ. ὅμ δὲ ὄμ στρατηγικὸν δακτύλιον οὗτ'
 ἀρπάσας ἀφῆκεμ εἰς δ' ἄλλ' κόλωμ, τῶτο σημεῖον
 βόλεται, ὅμ τῷ νυκτὶ βασιλέωμ τίς βόλεται ὑμῶμ
 πλὴν ἐλθυθροῖαμ' ἀλῶσαι, καὶ τοὺς κυρίους νόμους ἄ
 κήρυξ Δεῖξαι. τάντα ὅμ μὲν σάμιοι ἀκόςωντες, κατη
 φείας ἐπλήθισαμ, μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον Ἐ γράμ
 ματα πρὸς κροῖσου τού' λυθῶμ βασιλέως ἤκει σα
 μίοις, κελένοντα τὸ ἄπ' τού' δε φόρως αὐτῶ παρέχην,
 εἰ δὲ μὴ πείθοντο, πρὸς μάχην ἐτοιμὸς εἶναι. ἐβου
 λεύσαντο μὲν οὖν ἀπαυτε. ἔδισαμ γὰρ ὑπήκοοι γει
 νέσθαι τῷ κροῖσω, σιωοῖσομ μύτι εἶναι καὶ αἰσώ
 πομ ἐρωτῆσαι. καὶ κῆν' ἐρωτηθεὶς εἶπε, τῷ ἀρχόν
 τωμ ὑμῶμ γνώμην δεικνύοντα εἰς φόρως ἀπαγωγῆν
 ὑπακόςην τῷ βασιλεῖ, συμβαλὴν μὲν οὐδ' ὡς, λόγον
 δὲ ἐρῶ ὑμῖν, Ἐ εἴσεσθε τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δ' ὅμ οὐδ'
 ἐδίδεμ ἐν τῷ βίω, θατέραμ μὲν ἐλθυθροῖας, ἢς ἢ μὲν ἀρχὴ
 δύσβατος, δ' ἡ τέλος ὀμαλόμ, θατέραμ ἡ δ' αὖτε, ἢς ἢ μὲν
 ἀρχὴ, εὐπετής τε Ἐ βάσιμος, δ' δὲ τέλος ἐπώδωσομ.
 ταῦτα ἀκόςωντες ὅμ σάμιοι, ἀνεβόησαμ, ἡμῖς ἐλεύθεροι ὄμ
 τες, ἐκόντες οὐ γινόμεθα δ' ἄλλοι, καὶ τὸ πρῆσθουτὶν οὐ σαμ
 εἰρήνη ἀπέπεμψαμ, ὅμ οὖν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἔβη

λευσατο

Aesopum libertate donabo, & tūc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessario libertatem reddidit. Et præco clamauit, Xanthus philosophus liberū Samijs largit̃ Aesopū. Atq; interim finē sermo Aesopi accepit dicētis Xantho, uel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaq; libertatē cōsecutus, stās ī medio, ait: Viri Samij aquila, ut scitis, regina auuū est: quoniā autē imperatoriū anulum hæc raptū demisit in serui sinū: hoc significare uult, quendā ex ijs, qui nunc sunt, regē, uelle uestrā libertatē in seruitutē redigere, atq; sancitas leges irritas facere. His auditis Samij mœrore repleti sunt. Sed non multo post tēpore & literæ à Cræso Lydorū rege uenerunt ad Samios, iubētes eis ab illo tēpore ut tributa sibi pēderēt: sin minus obtēperauerint, ut ad pugnā se pararēt. Cōsultabāt igit̃ uniuersi timuerūt enim subditi fieri Cræso, cōducibile tñ esse & Aesopū consulere. Et ille cōsultus, ait, cum principes uestri sententiā dixerint de tributo dando obtēperādum esse regi, consiliū iā minime, sed narrationē uobis afferā, & scietis qd cōducat. Fortuna duas uias ostēdit in uita, alteram libertatis, cuius principiū accessu difficile, sed finis plan⁹: alterā seruitutis, cuius principiū facile & accessibile, finis aut̃ laboriosus. His auditis, Samij exclamauerūt: nos cū simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserūt. His ergo cognitis, Cræsus de-

λενσατό πόλεμον ἤϊ σαμίωμ κινεῖμ. ὁ δὲ πρῆσβυτῆς
 ἀνήνεγκεμ, ὡς οὐκ ἄμδωκηθῆν σαμίως ὑπὲρ χεῖρα λα-
 βεῖμ, αἰσώως παρ' αὐτοῖς ὄντῃ, Ἐ γνώμας ὑποῖμ
 θέντῃ. Δάωη δὲ μᾶλλον εἶπεμ ὡ βασιλεὺς, πρῆσβυς
 ἀποσείλας, δῖζαιτῆσαι παρ' αὐτῶμ αἰσώπομ. ὑποχό-
 μεντῃ αὐτοῖς ἀντ' αὐτῃ χάριτας ἄλλαστε δώσφμ, Ἐ
 λνσιμ ἤϊ ἐπιταπμοῦμ φόρωμ. Ἐ τότε τάχα οἴος
 τε ἔση τότῃμ προγιενέσαι. Ἐ ὁ μὲν κροῖστῃ ἤϊ
 ταῖτα πρῆσβυτῶ ἀποσείλας, ἐκδοτομ ἤϊτῃ δῖμ αἰσώ-
 πομ. σάμιοι δὲ τῷτομ ἐκδοόσαι γνώμης ἐγγύοντ. αἰ-
 σωπὺς δὲ τῷτομ μαθῶμ, ἐν μέσῳ δὲ φιλ' ἀγορᾶς ἔση. καὶ
 φησὶμ, ἄνδρες σάμιοι, καὶ γὰρ μὲν προῖ πολλῶ ποιῶμα
 παρὰ τοὺς πόδας ἀφικέσαι τῷ βασιλέως. ἐθέλω δὲ
 ὑμῖμ ἕνα μῦθον εἰπέμ. καὶ ὅμ χρόνον ὁμόφωνα ἤμ τὰ
 ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις σωῆσαν. τῶμ
 δὲ κωῶμ συμμαχόντων τῖς θρέμμασι, Ἐ τοὺς λύκους
 ἀπροβοῶτων, οἱ λύκοι πρῆσβυτῶ ἀπρῆσβυτες, ἔφα-
 σαν τοῖς πρόβασιμ, εἰ βόλοιντ βιοῦν ἐν εἰρήνῃ Ἐ μη-
 δένα πόλεμον ὑποπίνεφμ, τὺς κῶας αὐτοῖς ἐκδοῖ-
 ναί. ἤϊ δὲ πρόβατων ὑπὲρ ἀνοίας πφιδέντων, Ἐ τοὺς
 κῶας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τοὺς τε κῶας διεσπάρ-
 ξαν, καὶ τὰ πρόβατα ρᾶσα διέφθησαν. οἱ σάμιοι τῖ-
 νω δ' τῷ μνδᾶ βόλημα σωοήσαντες, ὡρμησαν μὲν
 παρ' ἑαυτοῖς καταχέμ τῶμ αἰσώπομ. ὁ δὲ οὐκ ἠνέχετο,
 ἀλλὰ τῷ πρῆσβυτῆ σωμαποσωλεύσαας, πρὸς κροῖστομ
 ἀπῆφ. ἀφικομῶμ δ' αὐτῶμ εἰς λυδίαμ, ὁ βασιλεὺς
 ἐπίπρῆσβυ αὐτῃ πάντα τὸμ αἰσώπομ θεασάμεντῃ,
 ἤγανάκτησε λέγων, ἴδε ποταπὸμ ἀνθρώπιον ἐμπδῶμ
 μοι γέγονε νῆσομ ὑποτάξαι τσαύτω; Ἐ ὁ αἰσώπῃ.

μέγιστε

creuit bellum in Samios mouere, sed legatus retulit, non poteris Samios debellare, quandiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potest autem magis, ait, o rex, legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc forte poteris eos superare. Et Cræsus his persuasus, legato misso dedi sibi petebat Aesopum. Samij autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit: Viri Samij, & ego permulti facio ad regis pedes proficisci. Sed uolo uobis fabulam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt, unâ uero cum ouibus canibus præliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato misso dixerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace, & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Ouibus ob stultitiam persuasis, & canibus traditis, lupi & canes dilacerarunt, & oues facillime occiderunt. Samij igitur fabulæ sensu cognito, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille uero non tulit, sed cum legato unâ soluit, & ad Cræsum se conferebat. profectus autem in Lydiam, rex ante se stantem Aesopum uidens, indignatus est, dicens: uide qualis homuncio impedimento mihi ad tantam insulam subigendam fuit. Tum Aesopus,

μέγιστε βασιλεῦ, οὐ βία οὐδὲ ἀνάγκη πρὸς σε παρε-
 γενόμην, ἀλλ' αὐθαίρετόν πάρεμι. ἀνάχου δέ με μη-
 κρόν ἀκῶσαι. ἀνήρ τις ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀπο-
 κτηνῶν, εἶλε τὴν τέτηγα. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλετο
 τὸ κτείνειν, φησὶν ὁ τέτηξ. ἀνδρωπε μὴ με μάτλω ἀ-
 νέλκεις. ἐγὼ γὰρ οὔτε σάχω βλάπτω, οὔτ' ἄλλοι πῆν
 ἀπάντων σε ἀδικῶ. τῆ κινήσει δὲ πῆν ἢ ἐμοὶ ὑμῶν
 ἢ δὴ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὀδοιπόρους. φωνῆς οὖν
 παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὐρήσεις. κἀκεῖνόν τανύτα ἀ-
 κῶσαι, ἀφῆκεν ἀπιέναι. καὶ γὰρ γοῶν ἔβασιλεῦ τῶν
 σῶν ποδῶν ἄππομαι, μή με εἰκῆ φουεύσης, οὐδὲ ἢ οἶός
 τ' εἰμι ἀδικῆσαι ἵνα. ἢ εὐτελεία δὲ σώματόν γεν-
 νῶν φδέγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας αἰ-
 μα τὸ οἰκτεῖρας αὐτόν, ἔφη. αἴσωπε, οὐκοῦν ἐγὼ σοι
 δίδωμι τὸ ζῶν, ἀλλ' ἢ μοῖρα. ὁ γοῶν δέλης, αἶτις τὴν
 λήψῃ. τὸς δὲ ἔομαι σο βασιλεῦ, δι' ἄλλ' ἄγῃθι σαμίους.
 τῇ δὲ βασιλέως εἰπόντων, διήλλαγμα, πεσὼν ἐκεῖ-
 νόν ἐπὶ πλὴν γῆν, χάριτάς τε αὐτῶν ὤμολογε. τὴν με-
 τὰ τῶν τοὺς οἰκείους συγγραφάμενον μύθους, τοὺς μέ-
 γιστοι νῦν φερομένης, παρὰ τῶν βασιλεῖ κατέλιπε.
 δεξάμενον δὲ παρ' αὐτῶν γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς
 ἔνεκεν αἰσώπῃ τῶν τοις διήλλακται, τὴν δῶρα πολλὰ,
 πλενας ἐπανῆλθεν εἰς σάμον. οἱ μὲν οὖν σάμιοι τῶν
 τῶν ἰδούτες, σέμματα τε αὐτῶν προσώεγκαν, τὴν χο-
 ροὺς ἐπ' αὐτῶν σωεσάντων. ὁ δ' αὐτοῖς τάτε τῇ βασι-
 λέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπέδ' ἔξεν ὡς πλὴν εἰς αὐ-
 τῶν γενομένην παρὰ τῇ δῆμος ἐλθουδρία, ἐλθουδρία
 πάλιν ἠμείψατο. μετὰ δὲ τῶν τοῦ νήσου ἀπάρας,
 πορῆν πλὴν οἰκουμένην, τοῖς ἀπανταχοῦ πῆν οἰ-

maxime rex, nō uī, neq; necessitate coactus ad te ueni, sed spōte adsum. Patere autē me parum, per audire. Vir quidā cum locustas caperet, occideretq; cepit & cicadam, cum & illā uellet occidere, inquit cicada, ô homo ne me frustra occidas. Ego enim neq; spicā lædo, neq; alia in re quapiā iniuria te afficio. Motu uero, quæ in me sunt membranularū, suauiter cāto, delectās uia- tores, Præter igitur uocē in me amplius nihil inuenies. Et ille his auditis, permisit abire. Et ego itaq; ô rex tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas. Non enim possum iniuria quenq; afficere, sed in uilī corpore generosum loquor ser- monem. Rex autē miratus simul & miseratus ipsum, ait: Aesope non ego tibi largior uitam, sed fatum. Ergo quod uis pete, & accipies. Et ille, rogo te ô rex reconciliare Samijs. Cumq; rex dixisset, reconciliatus sum, procidens ille in terrā, gratiasq; ei agebat. Et post hæc suas con- scripsit fabulas, quas in hunc usq; diem extan- tes apud regem reliquit. Acceptis autē ab ipso literis ad Samios, quod Aesopi gratia eis recon- ciliatus fuerit, atq; muneribus multis, nauiga- uit in Samum. Samij igitur hunc uidentes, co- ronasq; ei intulerūt, & tripudia eius gratia con- stituerunt. Ille autē & regis literas legit, & osten- dit quod sibi donatam a populo libertatē, liber- tate rursus remuneratus fuerit. Post hæc uero ab insula decedēs circuibat orbē ubiq; cum phi- losophis

λουσὸφωμ διαλεγόμενῳ. ἀφικόμηνῳ δὲ ἐπὶ πρὸς βα-
 βυλῶνα, καὶ πλὴν ἑαυτῷ σοφίαν ἐπιστάμενῳ, μέ-
 γας πρὸς τοῦ βασιλεῦς λυκῆρω ἐγγύετο. κατ' ἐκείνους γὰρ
 τοὺς χρόνους οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνῳ ἔχοντες,
 καὶ τέρψεως χάριμ προβλήματα τῶν σοφιστικῶν πρὸς
 ἀλλήλους γράφοντες ἔπεμπε. ἅπασιν οἱ μὲν ἐπιλυόμε-
 νοι, φόρους ἐπὶ ῥήτοισι πρὸς τῶν πεμψόντων ἐλάμβανον.
 οἱ δὲ μὴ, τοὺς ἴσους παρεῖχον. ὁ τοίνυν αἰσώ-
 πῳ τὰ πεμψόμενα τῶν προβλημάτων λυκῆρω συ-
 νῶν ἐπέλυε. καὶ εὐδοκιμῆν ἐποιή τὸν βασιλεῖα. καὶ
 αὐτὸς δὲ διὰ λυκῆρω ἔπερα τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμ-
 πεν. ὡς ἀλλήτων μιλόντων, φόρους ὁ βασιλεὺς ὄν-
 πλείους εἰσέπραττον. αἰσώπῳ δὲ μὴ παιδοποιή-
 σάμενῳ, ἕνα ἕνα τῶν εὐγενῶν ἔνομον πλὴν κλησίμῳ εἰσι-
 εποιήσατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τοῦ βασιλεῦς
 προσενέγκας, σωῆσκει. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον τῷ
 ἔνυσ τῆ τῶ θεμλίω παλλακῆ συμφθαρέντῳ, αἰσώ-
 πῳ τῷ τῶ γνοῦς, ἀπελαύνειν ἐμελλε φιλῶ οἰκίαν. ὁ δὲ,
 τῆ κατ' ἐκείνους ὄργῃ ληφθεῖς, ἐπισολῶν τε πλασάμεν-
 ῳ παρ' αἰσώπῳ δῆθεμ πρὸς τοὺς ἀντισοφιστομῶνους
 λυκῆρω, ὡς αὐτοῖς ἐριμῶς ὅτι προστίθεσθαι μᾶλ-
 λον ἢ τοῦ λυκῆρω, τοῦ βασιλεῦς ἐνεχείρισε, τοῦ τῷ
 αἰσώπῳ ταύτῳ σφραγισάμενῳ δακτυλίῳ. ὁ δὲ βα-
 σιλεὺς τῆ τε σφραγίδι πείθει, καὶ ἀπαραιτήτω ὄρ-
 γῃ χερσάμενῳ, πρᾶξιμα τοῦ ἐρμίστω κελεύει μὴ
 δεῖν ἄζετάσαντα, οἷα δὲ προσδύτῳ διαχρήσασθαι αἰ-
 σωπομ. ὁ δὲ ἐρμιστῳ, φίλος τε ἦν τοῦ αἰσώπῳ,
 καὶ τότε δὴ τὸν φίλον ἐπέδειξε. ἔμ ἕνι γὰρ τῶ
 τάφῳ μηδενὸς εἰδότης κενύτας τὸν ἀνδρωπομ,
 ἐν ἀπορρήνῳ

Iosophis disputando. Profectus & in Babylo-
lonem, & suam ipsius doctrinam demonst-
rans magnus apud regem Lycerum euasit. Illis
enim temporibus reges inuicē pacem habētes,
atque delectationis gratia quæstiones uicissim
sophistarum scribendo mittebant, quas qui sol-
uerent, tributa pacta à mittētibus accipiebant:
qui uero non, æqualia præbebant. Aesopus igi-
tur quæ mittebantur problemata Lycero intel-
ligens dissoluebat, & clarum reddebat regem,
& ipse Lyceri nomine altera itidem regibus re-
mittebat. Quæ cum remanerent insoluta, tribu-
ta rex quàm plurima exigebat. Aesopus autem
cum non genuisset filios, nobilem quēdam En-
num nomine adoptauit, atq; ut legitimum fili-
um regi allatum, commendauit. Non multo au-
tem post tempore Ennus cum adoptantis con-
cubina rem habuit, hoc sciens Aesopus expul-
sus erat domo Ennum. Qui in illum ira cor-
reptus, epistolamq; fictam ab Aesopo scilicet
ad eos, qui sophismatis cum Lycero certabant,
quod ipsis paratus esset adhærere magis, quàm
Lycero, regi dedit Aesopi signatam anulo. Rex
& sigillo credens, atque inexorabili ira perci-
tus, statim Hermippo iubet, ut nulla exami-
natione facta, proditorem occideret Aesopum.
At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, &
tunc se amicum ostendit. In sepulchro enim
quodam nemine sciente occultauit hominem,
&

ἐν ἀπορρήτοις ἔξεφερον. ἐννοῦ δὲ, τῷ βασιλέως κελεύσαν-
 τος, πᾶσαν τὴν δῖοίκησιν αἰσώπως παρέλαβε. μετὰ
 δὲ ἵνα χόνον νεκτεναβὼ βασιλεὺς αἰγυπῆων πυθό-
 μενον αἰσώπων τεθνηκέναι, πέμψῃ λυκίῳ παρα-
 χῆμα ἑπισολῶν, οἰκοδόμους αὐτῷ ἄποσεῖλαι κελεύ-
 σασιν, οἱ πύργου οἰκοδομήσασιν, μήτ' οὐρανῶ, μήτε γῆς
 ἀπὸ ἄλλου, καὶ τὸν ἄποκερινόρμου ἀεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα
 ἂν ἐρωτῶσι. καὶ τὸ τοιοῦτα ποιήσαντα, φόρους εἰσπράττειν,
 εἰ δὲ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ λυκίῳ ἀναγνωσέν-
 τα, ἀδυμίαρ ἐνέβαλε, μηδενὸς ἢ ὧν οἴλωμ δισαμλί-
 τῶ πρὸ βλημα τὸ πρὸ τῷ πύργου σωεῖναι. ὁ μὲν τοι βα-
 σιλεὺς, καὶ κίονα ἦν ἑαυτῷ βασιλείας ἔλεγεν ἄπο-
 λωλέκέναι ἐν αἰσώπων. ἐξμισητος δὲ τὴν τῷ βασιλέ-
 ως δι' αἰσώπων λύτῳ μαδῶν, προσήλθε τε τῷ βασι-
 λεῖ, καὶ ζῶν ἐκεῖνον εὐκωγελίσαστο, πρὸς αὐτῷ δὴ χά-
 ρισιν αὐτῶν οὐκ ἀνελεῖν εἰδὼς ὡς μελήσει ποτὲ τῷ βασι-
 λεῖ ἢ ἀποφάσεως. τῷ δὲ βασιλέως διαφερόντως ἐπὶ
 τῶν ἡδέντων, αἰσώπων ἐν τῶν αὐχμῶν ὄλ-
 προσίλκεθ, ἢ τῷ βασιλέως ὡς εἶδεν αὐτῶν, διακρύ-
 σαντων, λῶσαοθαί τε ἢ ἢ ἄλλης ἐπιμελείας ἀξιωθῆ-
 ναι κελεύσαντων, αἰσώπων μετὰ τῶν ὑπὲρ ὧν κα-
 τηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκιδνάσαστο, ἐφ' οἷς ἢ τῷ βα-
 σιλέως τῶν ἐννομ ἀναιρεῖν μέλλοντων, αἰσώπων αὐ-
 τῶν συγγνώμῳ ἔτίσαστο. ἐπομλίως δὲ τῶν, ὁ βασι-
 λεὺς τὴν τῷ αἰγυπῆος ἑπισολῶν τῷ αἰσώπων ἐπέ-
 δωκερ ἀναγνῶναι. ὁ δὲ αὐτίκα τὴν λῶσιν σωεῖς τῷ
 πρὸ βληματων, ἐγάλασέ τε καὶ ἀναγράφην ἐκέλευ-
 σεν, ὡς ἐπὶ δὲ ἄν χῆμῶν παρέλθη, πεμφθῆναι τὸν τε
 τῶν πύργου οἰκοδομήσαντας, καὶ ἐν ἄποκερινόρμου
 πρὸς

& secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodam post tempore Nectenabo rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem, qui turrim ædificent, neq; cœlum neq; terram attingentem, & responsurum semper aliquem ad omnia quæcunq; rogauerint. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solueret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cum nullus ex amicis posset quæstionē de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interiisse Aesopum. Hermippus autem dolore regis ob Aesopum cognito, adiit ad regem, & uiuere illum renunciauit, addiditq; ipsius causa Aesopum non peremisse, sciens quod pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem uehementer his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est, cumq; rex ut eum uidit, illachrymasset, atque ut lauaretur, aliaq; cura afficeretur, iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas cōfutauit. Ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petiit. Post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis, risit, ac rescribere iussit, cum hyems præterisset, missum iri & qui turrim essent ædificaturi, & respōsurum aliquem
ad

πρὸς τὰ ἐπερωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν τοὺς μὲν αἰ-
 γυπτίους πῆσβεθε ἀπέπελεμ. αἰσώπῳ δὲ πλὴν ὄζαρ
 χῆς διοίκησιν ἐνεχείρισεν ἄπασαμ, ἐκδοτορ αὐτῷ πα-
 ραδούε καὶ τὸν ἔννομ. ὁ δὲ αἰσώπῳ πῆραλαβὼν τὸν
 ἔννομ, οὐδὲμ ἀνδρὲς αὐτὸν ἔδρασεμ, ἀλλ' ὡς ἰψὸν πάλιμ
 πρὸχῶμ, ἄλλους τε καὶ τῶτους ὑπετίθη τοὺς λόγους.

τέκνον, πρὸ πάντων σέβεθ δ' ἴθιμ. τὸν βασιλέα
 δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου δεινὸν σεαυτὸν πα-
 ρασκεύαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σου. τοῖς δὲ φίλοις
 πρᾶομ καὶ εὐμετάδοτομ, ὡς εὐνησέρεθ σοι μάλλον
 γίνεσθαι. ἔτι τοὺς μὲν ἐχθρούς νοσῆμ εὐχθ καὶ πέ-
 νεσθαι, ὡς μὴ οἴεθ τε εἶναι λυπεῖμ σε. τοὺς δὲ φίλους
 καὶ πάντα εὖ πᾶτήμ βόλαθ. ἀεὶ τῆ γυναικί σου χη-
 σῶεθ ὁμίλιθ, ὅπως ἑτέρθ ἀνδρὸς πῆραμ μὴ ζητήσῃ λα-
 βῆμ. κῆφομ γὰρ τὸ τῆ γυναικῶμ ὅτι φῦλομ καὶ κοι-
 λακνὸ μῆνομ, ἐλάτῳ φρονί κακά. ὀξῆαμ μὴ πρὸς λό-
 γομ κτῆσαι πλὴν ἀκοίω. φθὶ δὲ γλώτῃεθ ἐγκρατῆεθ ἔσο.
 τοῖς εὖ πᾶτήουσι μὴ φθόνθ, ἀλλ' ἀ σῦγχαιρε. φρονῶμ
 γὰρ σεαυτὸν μάλλον βλάψθε. τῆ οἰκετῶμ σου ἐπι-
 μελῶ, ἵνα μὴ μόνομ ὡς δεσπότιμ σε φοβῶνται, ἀλι-
 λά καὶ ὡς εὐεργέτιμ αἰδῶνται. μὴ αἰσχῶθ μανθά-
 νῃμ ἀεὶ τὰ κρείτῳ. τῆ γυναικί μηδέ ποτε πισενσῃεθ
 ἀποξῆρῃτα, ἀεὶ γὰρ ὀφλιζεται, πῶεθ σου κυριεύσθ.
 καθ' ἡμέραμ. καὶ εἰε πλὴν αὐριομ ἀποταμείεθ. βέλτομ
 γὰρ πελδύτωντα ἐχθροῖεθ καταλῖψαι, ἢ ζῶντα τῆ φί-
 λωμ ἐπιδεῖσθαι. εὐπροσήγορῳ ἔσο τοῖς σωαντῶ-
 σιμ, εἰδῶεθ ὡεθ καὶ τῶεθ κωαζίω ἄετῃμ ἢ οὐρὰ πρὸς
 πορίζθ. ἀγαθὸεθ γενόμεθ μὴ μετανόθ. φίθυρομ ἀνι-
 δρα ἐκβαλε σῆεθ οἰκίεθ, τὰ γὰρ ὑπὸ σου λεγόμενα
 καὶ

adrogata. Rex igitur Aegyptios legatos remi-
sit. Aesopo autē pristinam administrationem
tradidit omnem, deditum ei tradēs & Ennum.
At Aesopus acceptum Ennum nulla in re tri-
sticia affecit, sed ut filio rursus recepto, alijsq̄
atq̄ his admonuit uerbis :

Flli ante omnia cole deum. Regem honora.
Inimicis tuis terribilem te ipsum præbe, ne
te contemnant. Amicis facilem, & communica-
bilem, quo longe beneuolētiore tibi sint. Item
inimicos male habere precare & esse pauper-
res, ne te possint offendere, at amicos in omni-
bus bene ualere uelis. Semper uxori tuæ bene
adhære, ne alterius uiri periculum facere uelit.
Leue enim mulierū est genus ac adulatum, mi-
nus malum cogitat. Velocem ad sermonem ne
posside auditum : linguæ continens esto : bene
agentibus ne inuide, sed cōgratulare : inuidens
enim te ipsum magis offendes : domesticorum
tuorum satage, ut te non solum ut dominum ti-
meant, sed etiam ut benefactorem uenerentur.
Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri nō
unq̄ credas secreta : nam semper armatur, quo
modo tibi dominetur. Quotidie in diē crastinū
recōde : melius enim mortuū inimicis relinque-
re, q̄ uiuentē amicorū indigere. Salutato facile,
qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudā panē
comparare. Bonū esse ne pœniteat. Susurronē
uirum enjce domo tua : nam quæ à te dicuntur,
f ac

καὶ πατήρομνα ἑτέροις φέρωμ ἀναδῆσει. πᾶττε μῆ
 τὰ λυπήσοντά σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυ
 πῶ. μήτε πονηρὰ βυλεύση ποτέ, μήτε τρώουσε κα
 κῶμ μιμήση. τούτοις τῶ αἰσώπου τὸν ἔννομον νοθετήσωμ
 τῶ, ἐκέν τῶ τοῖς τε λόγοις καὶ τῆ οἰκεία σωφροσύνη
 οἷά ἔστι βέλτῃ πληγείν τῶ ψυχῶν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέ
 ρας δὲ βίον μετέλλαξεμ. αἰσώπῳ ἢ τοὺς ἰζυτάς πάν
 τας προσκαλεσάμεν τῶ, ἀετῶν νεοπῶν τε τῆρας συλλη
 φθῶναι κελεύει. συλληφθέντας οὐ οὕτως ἔβρεξεμ, ὡς λέ
 γεται, ἢ ἐπαίδευσεν, ὅπου οὐ πάνυ τί με πηθόμε
 νον ἔχε, ὡς παῖδας διὰ θυλάκων αὐτοῖς προσκρη
 μύων βασάζοντας εἰς ὑψῶ ἀίρειναι, καὶ οὕτως ὑψη
 κόως τοῖς παισὶν εἶναι, ὡς ὅπου ἄρ ἐκίνοι βού
 λονται ἰππᾶσαι ἄν τε εἰς ὑψῶ, ἄρ τε εἰς γῶ χαμᾶζε.
 φη δὲ χιμρινῆς ὥρας παραδραμύσης ἢ τῶ διαγε
 λάσαντῶ, ἅπαντα τὰ πρὸς τῶ δόρ συσκηνασά
 μεν τῶ αἰσώπῳ, ἢ τῶς τε παῖδας λαβῶν καὶ τῶς
 ἀετῶν, ἀπῆρεμ εἰς αἰγυπῶν. πολλῆ φαντασία καὶ δό
 ξη τρὸς κατάπληξιν τῶ ἐκῆ κεχημυλῶ. νεκτεναβῶ
 δ' ἀκῶσας παραγεγονέναι τὸν αἰσώπον, ἐν ἡδρὸν μα
 φησι τῶς οἴλοις, μεμαδηκῶς αἰσώπον τεθνηκέναι. τῆ
 δ' ἐπιδῶση κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τῶς ἐν τέλῃ
 λυκαῖς περιβαλέσαι σολᾶς, αὐτῶς ἐρέαμ ἐνεδύσα
 σατο, καὶ διάδημα, καὶ διάλιθον κίταριμ. καὶ καθε
 δειεῖς ἐφ' ὑψηλῶ δίφρα, καὶ τὸν αἰσώπον εἰσαχθῶναι
 κελένσας, τίνι με εἰκάζεε εἰσελθόντι φησὶν αἰσώπε, ἢ
 τοὺς σὺ ἐμοί; καὶ ὅς, σὲ μὲν ἡλίω ἐαρινῶ, τοὺς δὲ πε
 ρὶ σὲ τῶτῶς, ὡραίοις σάχυσσι, καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας
 αὐτῶν, καὶ δῶροις ἐδεξιώσατο. τῆ δὲ μετ' ἐκείνῳ ἡμέρᾳ

ac fiunt, alijs communicabit. Fac, quæ te non
 mœstificent. Contingentibus ne triftare. Neq;
 praua cõfulas unq̃, neq; mores malorum imite
 teris. His ab Aefopo Ennus admonitus, tũ ser/
 mone, tum sua conscientia, ut sagitta quadam
 percussus animum, paucis post diebus è uita di
 scellit. Aefopus autem aucupes omneis accersit
 uit, atq; aquilarum pullos quatuor ut caperët,
 iubet. Sic itaq; captos nutriuit, ut dicitur, ac in/
 struxit, cui rei non magnam fidem adhibemus,
 ut pueros in sportis ipsis appësis gestãdo in al/
 tum uolarent, atq; ita obedientes pueris essent,
 ut quocunq; illi uellent, uolarent, siue in altum,
 siue in terram in humum. Præterito uero hye/
 mali tempore, ac uere arridente, cum ad iter o/
 mnia parasset Aefopus, & pueros accepisset,
 & aquilas, decessit in Aegyptum, multa imagi
 natione & opinione ad stupefactionẽ illorum
 hominum usus. Sed Nectenabo audito adesse
 Aefopũ, insidijs circũuëtus sum, inquit amicis,
 quia intellexerã Aefopũ mortuũ esse. Postridie
 autẽ iussit rex ut omnes magistratus cãdidis cir
 cũdarëtur uestibus, ipse ereã^t induit, & coronã,
 ac gemmatam citarim. Cumq; sedens in alto so
 lio, Aefopum introduci iussisset, cui me assimi/
 las, ingredientĩ inquit Aefope, & eos qui mecũ
 sunt? Et ille, te quidẽ solĩ uerno qui uero te cir
 cunstant, maturis aristis. Et rex admiratus ipsũ,
 donis eum prosecutus est. Postero autem die

πάλιν ὁ μὲν βασιλεὺς λυκοτάτῳ ἐνσκηνασάμενος,
 τοῖς δὲ φίλοις φοινικὰς κελεύσας λαβεῖν, εἰσελθόντα
 τὸν αἰσωπὸν, τὴν πρῶτην αὐτῶν πεῦσιν ἐπύδεται. ὁ
 αἰσωπὸς, σὲ μὲν εἶπεν εἰκάζω ἡλίω, τοὺς δὲ πε-
 ρεῖ σὲ τὸτ' ἀκτῖσι. καὶ ὁ νεκτεναβὼς, οἷμα μηδὲν
 εἶναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἰσωπὸς
 μηδ' ἰάσασθαι, μὴ εὐχερῶς οὕτω προὶ ἐκείνου λέγε ὡς βασι-
 λεῦ, πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτρον ἔδν' ἢ ὑμῶν ἐπιδή-
 κνυμένη βασιλεία, δίκῃ ἡλίω σελαγῆ, εἰ δὲ λυκῆρον πα-
 ραβληθεῖς, οὐδὲν ἄν δέοι μὴ τὸ φῶς τὸ τοῦ ζόφου ἀπο-
 δέχθῃ. καὶ ὁ νεκτεναβὼς τὴν αὐτῶν λόγων εὐσοχίαν
 ἐκπλαγείς, ἠνεγκας ὑμῖν ἔφη τοὺς μέλλοντας τὸν
 πύργον οἰκοδομῆν; καὶ ὅς, ἔτοιμοί εἰσιμ, εἰ μόνον ὑπὲρ
 δείξῃς ἄν τὸ ἔργον. μετὰ τοῦτο δ' ἐλθὼν ἔξω φησὶ πό-
 λεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδῖον, ὑπέδραξε δ' ἰαμετρῆ-
 σαι τὸν χώρον. ἀγαγὼν τῶν αἰσωπῶν ἐπὶ τὰς
 ὑποδέχθῃσας τῶν τόπων γωνίας τέτταρας, τοὺς τέτ-
 ταρας αὐτῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ δ' ἄν' ἀνυλάκων
 ἀπρητηκηνόοις, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετὰ χεῖ-
 ρας δοῦς ἐργαλῆα, ἐκέλευσεμ ἀναπλῆσαι. οἱ δὲ πρὸς
 ὑψὸς γενόμενοι, δότε ὑμῖν ἐφώνουω λίθους, δότε κονί-
 αμ, δότε ξύλα, καὶ τὰλλα αὐτῶν πρὸς οἰκοδομίαν ἐπι-
 τηδείωμ. ὁ δὲ νεκτεναβὼς τοὺς παῖδας δεασάμενος ὑπὲρ
 αὐτῶν εἰς ὑψὸς ἀναφορομύθε, ἔφη. πόθεν ἐμοὶ
 πῆλωοὶ ἀνθρώποι; καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἀλλὰ λυκῆρος
 ἔχῃ. σὺ δὲ δέλεις ἀνθρώπων ὡς ἰσοθέω ἐρίζεμ βασιλεῖ;
 καὶ ὁ νεκτεναβὼς, αἰσώπε, ἤτημα. ἐρήσομαι δὲ σε, σὺ
 δὲ μοι ἀπόκριναι. καὶ φησὶμ, εἰσί μοι θήλας ὡς εἶπω-
 κοι, ἀπὸρ ἐπεδ' ἄν ἀκόςσωσι τῶν ἐν βαβυλῶνι ἴω-

rurfus rex candidiffimam indutus, amicis purpureas iullis accipere, ingredientem Aefopum iterum rogauit. Et Aefopus, te inquit, comparo foli, hos autem qui ftant circum, radijs folariibus. Et Neftenabo, puto nihil effe Lycerum præ meo regno. Et Aefopus fubridens, ne facile de illo fic loquere ô rex, Nam genti ueftre ueftum regnum collatum inftar folis lucet. Ac fi Lycero comparetur, nihil aberit quin fplendor hic tenebræ appareant. Et Neftenabo appofita uerborum refponfione ftupefactus, attulifti nobis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, parati funt, fi modo oftendes locum. Poftea egreffus extra urbem rex in planiciem, oftendit dimenfum locum. Adductis igitur Aefopus ad oftentos loci angulos quatuor, quatuor aquilis unâ cum pueris per facculos appenlis, ac puerorum manibus fabrorum datis inftrumentis, iuffit euolare. Illi uero sublimes, date nobis clamabant lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificationē apta funt. Sed Neftenabo uifis pueris ab aquilis in altum sublatis, ait, unde mihi uolucres homines? Et Aefopus, fed Lycerus habet, tu autem homo cum fis, uis cum æquo dijs rege contendere? Et Neftenabo, Aefope uictus fum, percontabor autem te, tu refponde. Et ait: funt mihi fœminæ hic equæ, quæ cum audiuerint eos, qui in Babylone funt,

πωμ χρεμεζόντων εὐθύς συλλαμβάνουσι. εἴ σοι κῆρ
 τὸ το πάρεσι σοφία, ἐπίδρα. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀπὸ
 κρινούμαί σοι αὐρίοι βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' οὐ κατήγει
 τ, αἴλωρον τοῖς παισίμ ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλλ
 λκφδέντα, δημοσίᾳ περιάγεσθαι μάσιζόμενον. οἱ δὲ
 αἰγυπῆιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάχον
 αὐτὸ θεασάμενοι, σωέδραμον, καὶ τὸν αἴλωρον φιλίχ
 ρὸς ἦν μάσιζούτων ἐκασάσαντες, ἀναγγέλλουσι ὡς
 τάχθ' ἔβ' βασιλεῖ τὸ πάθθ'. ὁ δὲ, καλέσας τὸν
 αἴσωπον, οὐκ ἤδεις φησίμ αἴσωπε, ὡς δεὸς σεβόμε
 νθ' παρὲς ἡμῖν ὄξιν αἴλωρθ'; ἵνα τί γούω τοῦτο πε
 ποίηκας; καὶ ὅς, λυκῆρον τὸν βασιλέα ἠδίκησεν ὦ
 βασιλεῦ φιλί παρελθόντες νυκτός οὗτθ' ὁ αἴλωρθ',
 ἀλεκτρυόνα γὰρ αὐτοῦ πεφόνθηκε μάχιμον καὶ γεν
 ναῖον, προσέει γε μὴν καὶ τὰς ὥρας αὐτῶ φιλί νυκτός
 σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰχάων ἔδουόμε
 νθ' αἴσωπε; πῶς γὰρ ἐν μίᾳ νυκτὶ αἴλωρθ' ἀπ' αἰ
 γυπῆου ἦλθεν εἰς βαβυλῶνα; ἠκῆενθ' μεδιάσας φη
 σίμ, καὶ πῶς ὦ βασιλεῦ, ἐν βαβυλῶνι ἦν ἴσσωμ χρε
 μεζόντων, αἱ ἐνθάδε θήληα ἴσσοι συλλαμβάνουσι;
 ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα ἀκούσας, πλὴν φρόνησιμ αὐτοῦ
 ἐμακάρισε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμψάμενθ' ἀφ'
 ἡλίας πόλεως ἄνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπισήμο
 νας, Ἐ' πρὸς τοῦ αἴσώπου διαλεχθεῖς αὐτοῖς, ἐκάλε
 σεν ἅμα ἔβ' αἴσώπῳ ἐπ' εὐωχίαν. ἀνακλιθέντων
 οὖν αὐτῶν, ἦν ἡλίας πολιτῶν τίς φησί κῆρ τὸν αἴσω
 πον. ἀπεσάλλω παρὰ τοῦ θεῶ με πῦσίμ ἵνα πυθέσθαι
 σε, ὡς ἄμ αὐτῶ ἐπιλίσσης. Ἐ' ὁ αἴσωπος, εὐδὲν θεὸς
 γὰρ πρὸς ἀνθρώπων οὐδὲν δέεται μαδῆμ, σὺ δ' οὐ μόνον
 σαυτοῦ

equos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Aesopus, respondebo tibi cras o rex. Profectus uero, ubi hospitabatur, felem iubet pueris comprehendí, & captum publice circumduci uerberando.

Aegyptij autem illud animal colentes, sic male tractari ipsum uidentes, concurrerunt, & felem è manu uerberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi, qui uocato Aesopo, nesciebas, inquit, Aesope, tanquam deum à nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lycerum regem iniuria affecit o rex præterita nocte hic felis. Gallum enim eius occidit pugnacem & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantem. Et rex, non pudet te mentiri Aesope? Quo nam modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo, inquit: & quo modo o rex Babylone equis hinnientibus, hic equæ foeminæ concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post hæc autem cum adiuisset ex Heliopoli uiros quæstionum sophisticarum peritos, atque de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unà cū Aesopo ad conuiuium. Discubentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita, inquit Aesopo, missus sum à deo meo quæstionem quandam rogare te, ut ipsam solueres. Et Aesopus, mentiris. Deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autē non solum

σαυτῷ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεῶ σου. ἕτορος πάλιν
 εἶπερ, ἔσι ναὸς μέγας καὶ ἐν αὐτῷ ἐνλθ, δῶδε
 κα πόλεις ἔχωρ, ὡρ ἐκάσκη τριῖακοντα δοκοῖς ἐσέγα
 σα. τῶττε δὲ προῖασι δύο γυναικες. καὶ ὁ αἴσω
 πθ εἶπε, τῶττο εἰ πρόσβλημα καὶ οἱ παρῆμιρ ἐπιλύ
 σονται παῖδες, ναὸς μὴ γάρ ἐσῖμ οὔτος ὁ κόσμθ,
 σύλθ. Ἄ ὁ ἐνῖαυτός, αἱ δὲ πόλεις οἱ μῶες, καὶ δο
 κοὶ αἱ τῶττωρ ἡμέρα. ἡμέρα δὲ καὶ νύξ, αἱ δύο γυναι
 κες, αἱ παραλλάξ ἀλλήλας δέχονται. τῆ δὲ ἐφεξῆς ἡ
 μέρα συγκαλέσας τοὺς φίλους ἄπαντας ὁ νεκτεναβῶ,
 φησὶ. διὰ τὸν αἴσωπὸν τῶττωρ ὀφλήσομεν φόρτε τρεῖ
 βασιλεῖς λυκῆρῶ. εἰς δὲ τις αὐτῶρ εἶπε. κελεύσομεν αὐ
 τῶ προβλήματα φράσαι ἡμῖν, παρὶ ὧρ οὔτ᾽ οἶδομεν,
 οὔτ᾽ ἠκῶσαμεν. καὶ ὅς, ἀνρίορ ἐπὶ τῶττε ὑμῖν ἄπο
 κρινῶμαι. ἄπελθῶρ οὖν καὶ σωταξάμενθ γραμμα
 τῆορ, ἐν ᾧ πρῖείχετο, νεκτεναβῶ ὁμολογῶν χίλια τά
 λαντα τρεῖς λυκῆρῶ ὀφείλεμ, πτωίαις ἐπανελθῶν τρεῖς
 βασιλεῖς τὸ γραμματῆορ ἐπέδωκερ. οἱ δὲ τοῖς βασιλεί
 ως φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γραμματῆορ, πάντες ἔλε
 γορ. καὶ εἶδομεν τῶττο καὶ ἠκῶσαμεν, καὶ ἀληθῶς
 ἐπιτάμεθα. καὶ ὁ αἴσωπθ, χάριμ ὑμῖν οἶδα φθ
 ἄποδοσέως ἔνεκερ, ὁ δὲ νεκτεναβῶ πλὴν ὁμολογίαν φθ
 ὀφλῆς ἀναγνοὺς, εἶπερ, ἐμῷ λυκῆρῶ μηδὲρ ὀφείλομ
 τθ, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε, καὶ κείνοι μεταβαλόν
 τε, εἶπορ. οὔτ᾽ εἶδομεν οὔτ᾽ ἠκῶσαμεν. καὶ ὁ αἴσω
 πθ, εἰ ταυθ οὔτως ἔχθ, λέλυται τὸ ζητόμενορ.
 καὶ ὁ νεκτεναβῶ πρὸς ταῦτα. μακάριός ἐστι λυκῆρθ
 τοιαύτω σοφίαν ἐν τῆ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κεντημῆος,
 τοὺς οὖν συμφωνηκέντας φόρτε παραδόντες τρεῖς αἴσω

te ipsum accusas, sed & Deum tuum. Alius rursus ait: est templum ingens, & in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duae mulieres. Tum Aesopus ait, hanc quaestionem apud nos soluent & pueri: Templum enim est hic mundus; columna, annus; urbes, menses; & trabes horum, dies; dies autem & nox, duae mulieres, quae uicissim sibi succedunt. Postridie conuocatis amicis omnibus, Nectenabo inquit, propter Aesopum hunc debemus tributa regi Lycero. At ex his unus ait: lubebimus ei quaestiones dicere nobis ex ijs, quae neque scimus neque audiuius. Et ille: cras hac de re uobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere, mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici priusquam aperiretur scriptum, omnes dixerunt, & scimus hoc, & audiuius, & uere scimus. Et Aesopus, habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, me nihil Lycero debente, omnes uos testificamini? Et illi mutati dixerunt, neque scimus, neque audiuius. Et Aesopus, & si haec ita se habent, solum est quaesitum. Et Nectenabo ad haec, felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens, Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

πῶ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέεσθην. αἰσώπῳ δ' εἰς βαβυλῶνα
 παραγενόμενῳ, διεξῆλθέ τε λυκῆρω τὰ ἐν αἰγυπῆ
 πρᾶχθέντα πάντα, ἃ τοὺς φόρους ἀπέδωκε. λυκῆ
 ρῶ δ' ἐκέλευσεν ἀνδριάντα χυσοῦν τῷ αἰσώπῳ ἀνα
 πθίῳαι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον αἰσώπῳ εἰς ἐλλά
 δια ἐβυλεύσατο πλεῦσα. ἃ δὴ τῷ βασιλεῖ σωτα
 ξάμῳ ἀπεδήμησεν, ὅρκου δούε αὐτῷ πρότορον, ἧ
 μὴ ἐπωθήξην εἰς βαβυλῶνα, καὶ κῆ τοὺ λοιποὺ διαβί
 ῶσφι. ποριῶν δὲ τὰς ἐλλωίδας πόλεις, ἃ πλὴν ἐαυ
 τοῦ σοφῆα ἐποιδήκην μῆνῳ, ἦλθε ἃ εἰς δελφούς. οἱ δὲ
 δελφοί, διαλεγόμενοι μὴ ἠκροῶντο ἠδέως. ἡμῆς δὲ
 ἃ θραπέας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν οὐδοιοῦν. ὁ δὲ, πρὸς
 αὐτοὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες δελφοί, ἔφεσί μοι ξυ
 λω ὑμᾶς εἰκάσθην τῷ ἐν θαλάτῃ φρομνῶν, καὶ κῆνο
 γὰρ ὄρωντες ἐκ πολλῶ διασήματῳ ὑπὲρ κυμάτων φρο
 μνωρ, πολλῶ ζυθῶ ἄξιον εἶναι οἰόμεθα, ἐπειδὴ δ' ἐγ
 γυτάτω πρὸς ἔλθῃ, εὐτελέσατο φάινεται. καὶ γὰρ γοῦν
 πόρρωθεν φη ὑμῶν πόλεως ὦν, ὡς ζυνας πῶ ἄξιων
 λόγῳ ὑμᾶς ἐθαύμαζομ. νυνὶ δ' ἔλθῶν ὡς ὑμᾶς, πάν
 τῶν ὡς εἰσθῆ ἀνθρώπων εὖρον ἀχρητέρας, οὕτω πε
 πλάνηκα. ταῖτα ἀκῶσαντες οἱ δελφοί, ἃ δείσαντες
 μῆ πως αἰσώπῳ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδί
 ζωμ κακῶς αὐτοὺς λέγη, βουλῶν ἐβουλεύσαντο δό
 λω τὸν ἀνδρωτομ ἀνελεῖν. καὶ δῆτα χυσιῶν θιάλλω
 ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἰορῶ τοῦ ἀπόλλωνῳ ἀνελόμῳι,
 λάθρα τοῖς αἰσώπου κατέκρυψαν θρώμασι. τοῦ δ'
 αἰσώπου τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἀγνοοῦντῳ σκαιωρεθέν
 τα, ἃ ἐλθῶν ἐπορευέτο πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοί δ'
 ἐπειδραμόντες, καὶ καταχόντες αὐτὸν, ἀνέκρινον

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylo
nē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegy/
pto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem
iussit statuā aureā Aesopo erigi. Nō multo autē
post tēpore, Aesopus in Græciā decreuit nauī/
gare. Atq; cū rege cōpositione facta, discessit,
iuratus ei prius, proculdubio rediturū se in Ba/
bylonē, atq; illic reliquū uitæ uicturū. Peragra/
tis autē Græcis urbibus, & sua doctrīna patefa/
cta, puenit & Delphos. Verū Delphi differentē
quidē audierūt libēter, sed honore & obseruan/
tia eū affecerūt nulla. Is autē ad eos suscipiēs, ait:
Viri Delphi succurrit mihi ligno uos cōparare,
q̄d in mari fertur. Illud etenim uidētes ex mul/
ta distātia dū fluctibus agitat, magni precij esse
existimamus, postq; autē proxime aduenerit,
uillissimū apparet. Et ego itaq; cū procul essem
ab urbe uestra, ut eos, qui existimatione digni
sunt, uos admirabar. Nūc autē ad uos profectus,
omnibus, ut ita dixerim, inueni inutiliores. Sic
deceptus sum. Cū hæc audiuisent Delphi, & ti/
merent ne aliquo modo Aesopus & ad alias ur/
bes accedēs male de se diceret, decreuerūt dolo
hominē occidere. Atq; igitur auream phialam
ex eo, quod apud se erat, sacello Apollinis acci/
piētes, clām in Aesopi abscōderūt stratis. Cum
Aesopus uero ignoraret quæ ab ipsis dolo fa/
cta fuerāt: egressus ibat in Phocidē. At Delphi
aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur
ut

ὡς ἰεροσυληκτότα. τοὺς δ' ἀρνευμένους μηδὲν πεπραχέναι
 τοῖσ' ἑκείνοι πρὸς βίαν τὰ στώματα ἀναπήξαντες
 πλὴν χυσιῶν εὖρομ θιάλιω. ἦν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς
 ἐν τῇ πόλει πᾶσιμ ἔπεδείκνυσαν οὐ σὺν ὀλίγῳ δο-
 ρύβῳ. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος πλὴν ἐκείνων συνοήσας ἐπι-
 βυλιῶν, εἰδείτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἷος οὐ μόνον οὐκ
 ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἰεροσυλίσαντα, καὶ εἰς τὸ δεσ-
 μωτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτοῖς καταψηφισά-
 μνοι. αἴσωπος δὲ μηδεμίαν μηχανὴν φησὶ πηκῆς τῆσ'
 δε τύχης σωθῆναι διαάμην, ἑαυτὸν ἐπὶ φησὶ εἰρηκτῆς
 ἐδρῶν καθήμι. τῶν σωθῆτων δὲ τις αὐτῶν δια-
 μάς τούνομα πρὸς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ ἰδὼν οὕτως
 ὀλοφυρόμενον, πλὴν αἰτίαν τῆσ' ἀνάσας ἤρετο. καὶ ὅς
 ἔφη, γυνὴ τις προσφάτως ἐν ἑαυτῆς ἀνδρα θάψασα,
 καθ' ἡμέραν ἀπιῶσα πρὸς τὸ μνησίον, ἐθρῶν. ἀρο-
 τριῶν δὲ τις οὐ πόρρω τῆσ' μνήματ', εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε
 φησὶ γυναικός. Ἐ καταλιπὼν τὴν βόαν, ἦλθε ἑαυ-
 τὸν πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καθίσας, σπευδῶν τῆσ' γυ-
 ναικί. φησὶ δὲ πυδομένης τί δὴ ποτε καὶ αὐτὸς οὕτως
 ὀδύρεται, ὅτι καὶ γὼ φησὶν εὐπεσῆ γυναικὰ κατώρυ-
 ξά. καὶ ἐπιδάμ κλαίω, φησὶ λύπης παρῶζομαι. ἦ
 δὲ, καὶ μοι τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται. καὶ φησὶ, εἰ τοίνυν
 πλὴν αὐτῶν περιπεπῶκα μὲν πάθεισι, τί δὴ ποτε ἀλ-
 λήλοισι μὴ σάφηνω; ἐγὼ τε γὰρ θλίψω σε ὡς ἐκεί-
 νω, καὶ μέ σὺ πάλιν ὡς ἐν σαυτῆς ἀνδρα. ταῦτα ἐπι-
 σε πλὴν γυναικὰ, καὶ δὴ σαυθῆλον. ἐν τούτῳ δὲ
 κλέπης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλασε. ὅτι
 ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὐρηκῶς, κόππεδαί τε
 καὶ οἰμώζην ἰχυρῶς ἐνεήσατο. ἐλθῶσα δὲ ἑαυτῆσ' ἢ γυνή,

ut sacrilegum. Illo autē negante aliquid fecisse eiusmodi, illi uis stratis euolutis auream inuenerunt phialam, quam etiam acceptam omnibus ciuibus ostenderunt non cum paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, rogabat eos, ut solueretur. Hi autem non solum non soluerunt, sed ut sacrilegum in carcerem quoq; iniecerunt, morte eius suffragijs decreta. Aesopus autē cum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, se ipsum in carcere lugebat sedens. Ex familiaribus autem ipsius quidā, Damas nomine, ad ipsum ingressus, & uidēs eum sic lamentari, causam rei rogauit. Et ille ait: mulier quaedam cum recenter suum uirum sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulū, plorabat. Arans autem quidam non procul à sepulchro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus, iuit & ipse ad tumulum, ac sedens unā cum muliere plorabat. Cum illa rogaret, cur nam & ipse sic lugeret: quoniam & ego, inquit, decentem mulierem sepeliui, & posteaquam ploraue-
ro, mœstitia leuor. Illa autem, & mihi id ipsum accidit. Et ille, si igitur in eadē incidimus mala, cur nam inuicē non coniungimur? ego etenim amabo te ut illā, & tu me rursus ut tuū uirum. His persuasit mulieri, & cōuenerūt. Interim autē fur profectus, & boues soluens abegit. Ille autē reuersus, nō inuētis bobus, & plangere & lugere uehemēter instituit. Profecta igit & mulier,

καὶ ὀλοφρομένομιν εὐρῆσα, φησί, πάλιν κλαίης; καὶ κἄν
 υἱοῦ, νῦν εἶπεν ἐπ' ἀληθείας κλαίω. καὶ γὰρ γούῳ πολυ-
 λούε δ' ἰαδρᾶε κινδύους, νῦν τῶν ἴδρῳ, λνσιμ τῆ
 κακῶ μῆδαμόδεμ εὐρίσκωμ. μετὰ ταῦτα παρήσαμ
 καὶ οἱ δελφοί, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν φηί εἰρητῆε εἴλωμ
 βιαίως ἐπὶ τῷ κρημνῆ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεμ. ὅτε
 ἦμ' ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦε βατράχῳ φιλιωθεῖς, εἰε δ' αἰ-
 ῶνομ αὐτῆμ ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγῶμ εἰε ταμῆομ πλῆ-
 σίε, ἐνθα πλεῖσα ἦν ἰδωδίμωμ ἦμ, εὐωχῶ φησι φίλε
 βάτραχε. μετὰ δὲ πλὴν ἐσίασιμ, καὶ ὁ βάτραχῶ
 τὸμ μῦν ἐπὶ πλὴν οἰκείαμ ἐκάλεσε δ' ἰαίταμ. ἀλλ' ἵνα μὴ
 ἀποκάμῃε φησί νηχόμενῶ, κρηνῆω λέπῆτῆμ σὸμ
 πόδα τῶ ἐμαυτῆ πρσοαρτήσω. καὶ τῆτο πᾶζαε, ἦλα
 το εἰε πλὴν λίμνῳ, αὐτῆ δὲ καταδῶαντῶ εἰε βᾶ-
 θῶ, ὁ μῦε ἀπεωνίγετο, καὶ θνήσκωμ εἶπεν. ἐγὼ μὴ
 ὑπὲρ σοῦ θνήσκω. ἐκδικηθῆσομαι δὲ ὑπὲρ μείζονῶ. ἐπι-
 πλέοντῶ ὡῦ τοῦ μυὸε ἐν τῆ λίμνῃ νεκρῆ, κατα-
 πῆαε ἀετὸε, τοῦτομ ἀφῆρῶσε, σὺν αὐτῶ δὲ προσηρ-
 τημλίωμ ὁμοῦ καὶ τὸμ βάτραχομ. ὅ οὕτωε ἀμφω
 κατεθοινήσατο. καὶ γὰρ τοίνω βία πρὸε ὑμῶμ ἀπο-
 θνήσκωμ, ἔξω τὸμ ἀμωοῦτα. βαβυλῶμ γὰρ καὶ
 ἔλλαε πᾶσα τὸμ ἐμὸμ παρ' ὑμῶμ ἀπαίτησουτι δά-
 νατομ. οἱ μὲ ὡῦ δελφοί, οὐ δ' ὡε ἐφείδοντο τοῦ αἰσῶ-
 ῶου. ὁ δ' ἐπὶ τὸ τοῦ ἀπόλλωνῶ κατέφυγεμ ἱερόμ.
 οἱ δὲ, κακῆθεμ ἀποσάσαντες μετ' ὀργῆε, ἐπὶ τὸμ
 κρημνὸμ αὐθιε εἴλωμ. ὁ δ' ἀπαγόμενῶ ἔλεγεμ. ἀ-
 νοῦσατέ μου δελφοί. λαγῶε ὑπὲρ ἀετοῦ δ' ἰωκόμει-
 νῶ, πρὸε κοίτῳ κανθάρου κατέφυγε, δ' εὐόμῳ ὑπὲρ
 αὐτοῦ σωθῆῶαι. ὁ δὲ κᾶνθαετῶ βῆίου τὸμ ἀετόμ.

& lamentantem inueniens, inquit, iterum ploras? Et ille, nūc ait, uere ploro. Et ego itaq; multis euitatis periculis, nunc uere fleo, solutionem mali necunde inueniens. Post hæc affuerunt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebāt in præcipitium. Ille autem eis dicebat: Quando colloquebantur animalia bruta, mus ranæ amicus factus ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penarium diuitis, ubi multa comestibilia erant, comede, inquit, amica rana. Post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationem. Sed ne defatigere, inquit, natando, filo tenui tuum pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltauit in paludem. Ea autē urinata in profundum, mus suffocabatur, & moriens ait, ego quidem per te morior, sed me uindicabit maior. Supernatante igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam unâ etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui uî per uos morior, habebō ultorē. Babylō enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mortem. Delphi tamen sic quidem pepercerunt Aesopo. Ille autem in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illinc extraxerunt irati, & in præcipitium rursus traxerunt. Aesopus cum abduceretur, dicebat, audite me Delphi: Lepus aquila infectante iustraltrum scarabei confugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam,

ne

μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτιω, ὀρκίζωμ αὐτῷ ἢ τῷ μεγίστου
 δι' ὅς, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ.
 ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῆς πῆρυγι γάσας τὸν κύνδαρον, τὸν
 λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κύνθαρος τῷ πε
 ἀετῷ σωμαπέπῃ, ὡς πλὴν καλιὰν τὸ τὸ καταμαδεῖν.
 καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡὰ τὸ τὸ κατακυλίσας δι' ἐφθί
 ρε, τῷ δὲ δὴνὸν ποικισαμλύς, εἴ τις τὸ τὸ τολμήσῃ, καὶ
 πὶ μετεωροτέρῃ τὸ τὸ τοδεύπερον νεοπιοπικισαμλύου,
 καὶ κῆ πάλιν ὁ κύνδαρος τὰ ἴσα τὸ τὸν δι' ἔθηκεν. ὁ δὲ
 ἀετὸς ἀμικανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβάς ἐπὶ τὸν δία, τὸ
 τὸ γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτῷ γόνασι πλὴν τρι
 τῶν γονίῳ πῆ ὡὼν ἔθηκε, τῷ δεῦρ ταῦτα παραδέμε
 νῷ, καὶ ἱκετεύσας φυλάτῃμ. ὁ κύνδαρος δὲ κόπρου
 σφάειραμ ποιήσας, καὶ ἀναβάς, ἐπὶ τῷ κόλῳ τῷ δίο
 ταύτῳ καθῆκεν. ὁ δὲ ζεὺς ἀναβάς ἐφ' ὅ πλὴν ὄνδορ ἀπ
 τῆν ἄξασθ, καὶ τὰ ὡὰ δι' ἐξίφην ἐκλαθόμενῷ, ἃ καὶ
 σωετρίβη πεσόντα, μαδῶν δὲ πρὸς τῷ κύνθαρῳ, ὅτι
 ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυώμῳ, οὐ γὰρ δὴ τὸν
 κύνθαρον ἐκένῳ μόνον ἠδίκησεμ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία
 αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἴωμεν ἔλθόντα, κύνθαρον
 εἶναι τὸν λυσοῦντα, καὶ δὴ δικάως λυτῆμ, μὴ βυλό
 μῳ οὐκ εἰ γῆρος τὸ πῆ ἀετῶν σπανισθῆναι, σωετρί
 λθνε τῷ κύνθαρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι,
 τῷ δὲ μὴ πῆρομλύς, ἐκένῳ εἰς καιρὸν ἔτροπον τὸν πῆ
 ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἢνίκα ἄρ μὴ φαίνονται κύνθα
 ροι. καὶ ἡμεῖς οὐκ εἰ ἀνδρες δελφοί, μὴ ἀλιμάσκη τού
 τῳ δὴ τὸν θεόν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικρὸν τετύχη
 κερ ἱερῶ. οὐ δὲ γὰρ ἀσεβεῖς προῖόφεται. οἱ δὲ δελ
 φοὶ τὸ τὸν ὀλίγα φροντίζοντες, πλὴν ἐπὶ τὸν θάνατον
 ὁμοίως

ne occideret supplicem, obtestando ipsam per maximum Iouem, saltem ne despiceret paruitatem suā. Illa uero irata ala percutiens scarabeū, leporem raptum depasta est. Scarabeus autem & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam profectus oua eius deuoluta dirupit. Illa autem cum graue existimaret si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset, & illic rursus scarabeus ipsdem hanc affecit. Sed aquila inops consilij penitus, ascēdit ad Iouem, (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiā foeturam ouorum posuit, deo ipsa cōmendans, & supplicās ut custodiret. Sed scarabeus è stercore pilula facta, ascēdit, & in sinū Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut finum excuteret, & oua abiēcit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Sed cum didicisset à scarabeo, quod hæc fecisset ut aquilam ulcisceretur, non enim scarabeum tātum illa affecit iniuria, sed & in Iouem ipsum impia fuit, aquilæ reuersæ ait, scarabeum esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. Nolēs igitur aquilarū genus deficere, consuluit scarabeo, ut aquilæ recōciliaretur. Cum hic nō paruisset, ille in aliud tempus trāsposuit aquilarum partū, cum non appareant scarabei. Et uos igitur ô uiri Delphi, ne despiciate hunc deum, ad quem profugi, etsi paruum fortitus est delubrum, neq; enim impios negliget. Delphi uero hæc parum curātes, rectā ad mortem

g   itidem

ὁμοίως ἤγομ. αἴσωπος δὲ μηδενὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ λεγο-
 μένων ὄρων καμπτομύθε, πάλιν φησὶν. ἄνδρες ἀνή-
 μοροι καὶ φονῶντες ἀκῶσατε. γεωργός τις ἐπὶ ἀγροῦ
 γεγηρακώς, ἐπει μὴδέποτε εἰσήλθεμ εἰς ἄστυ, παρεκά-
 λη τὸν οἰκίαν τῶν θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζεύξαντες ὀνά-
 ρια, καὶ ἐπὶ φθὶ ἀπώλεσ αὐτῶν ἀναβιβασάμενοι, μό-
 νομ ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁ δὲ εὐνούδης δὲ, χεμῶν καὶ
 θυέλλης τὸν ἄερα καταλαβόντων, καὶ ζόφου γενο-
 μένου, τὰ ὄναρ φθὶ ὁδοῦ πλανηθέντα, εἰς ἕνα κρη-
 μνὸν ὄρετόπισαμ τὸν πῖεσβύτιω. ὁ δὲ μέλλων ἦδη
 κατακρημνίζεσθαι, ὡς ζεῦ εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, οὐδ' οὐ-
 τω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὐδ' ὑφ' ἴσ-
 τωμ γενναίωμ, οὐθ' ἡμιόνωμ ἀγαθῶμ, ἀλλ' ὄναρῶμ
 εὐτελεσάτωμ. καὶ γὰρ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυσχε-
 ραίνω, οὐ μὴ ὑπὸ ἐντίμωμ ἀνδρῶμ, ἢ ἐλλογίμωμ, ἀλλ'
 ὑπὸ ἀρεῶμ καὶ κακίωμ ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἦδη
 καὶ τοῦ κρημνοῦ ἀφίεσθαι, τοιοῦτομ εἶρηκε πάλιν μῦ-
 θον. ἀνὴρ τις φθὶ οἰκίαν ἐραθεῖς θυγατρὸς, εἰς ἀ-
 γρὸν ἀπέσφλε πλὴν γυναικῶμ, μόνω δὲ πλὴν θυγατέ-
 ρα ἀπολαβῶμ, ἐβιάζετο. ἡ δὲ. πάτερ, εἶπεμ, ἀνόσια
 πράττει, εὐχόμενω μὲν τοι ὑπὲρ πολλῶμ ἀνδρῶμ αἰ-
 χιωθῆναι, ἢ ὑπὲρ σοῦ τοῦ γεννησαμένου, τοῦτο τοί-
 νυν καὶ ἐφ' ὑμῶμ ὡς παράνομοι δελφοὶ λέγω, ὡς ἡρῶ-
 μιν σκνῆλη καὶ χάρυβδι προπιεσῆμ, καὶ ταῖς ἐν ἀφρι-
 κῇ σνῆρεσιμ, ἢ παρ' ὑμῶμ ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀπο-
 θανῆμ, καταρῶμαι γοῶν ὑμῶμ τῆ πατρίδι, καὶ θε-
 οῖς μαρτυρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυ-
 μαι, οἱ μοι τιμωρήσουσιμ εἰσακονσάυτες ἐξρίψαμ
 μὲν οὖν αὐτὸμ οἱ δελφοὶ κατὰ τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἀπέ-
 θανειμ,

itidem agebant. Aesopus nulla re à se dicta uidentur eos flecti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores, audite: Agricola quidam in agro consenuit, cum nunquam ingressus esset in urbem, precabatur domesticos ut eam uideret. At illi iunctis asellis, atq; in curru eo imposito, solum iusserunt agere. Eunti autem procella & turbine aërem occupantibus, & tenebris factis, aselli à uia aberrantes in quoddam præcipitium deduxerunt senem. At ille iam præcipitandus, ô Iupiter ait, qua in re te iniuria affeci, quoniam sic inique occidor, præsertimq; neque ab equis generosis, neque à mulis bonis, sed ab asellis uilissimis. Et ego itaque eodem modo nunc tristor, quoniam non ab honoratis uiris & elegantibus, uerum ab inutilibus & pessimis interficior. Iamq; præcipitandus eiusmodi dixit rursus fabulam. Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam uiolauit. Illa autem pater, ait, scelesti facis, optarem tamen à multis uiris dedecore hoc affici, quàm à te, qui genuisti. Hoc nunc & in uos ô iniqui Delphi dico, quod eligerem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrteis, quàm per uos iniuste atque indigne mori. Execror igitur uestram patriam, & deos testor, me præter omnem iustitiam interire, qui me ulciscuntur exauditum. Præcipitem igitur ipsum dederunt de rupe, & mor-

θανε, οὐ πολλῶν δ' ὕδατον λοιμῶν συχθεέντες, χρισμῶν
 ἔλαβον ὄχι γλάσκειται τὸν αἰσῶπον θάνατον. ὡς καὶ ὡς
 σωφρότεροι ἑαυτοῖς ἀδίκως φονθιδέντι, καὶ σήλω ἀνέστη
 σαρκοὶ δ' ἐν τῇ ἐλλάδι πρωτεύοντες, καὶ ὅσοι τῶν σο-
 φωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσῶπον πεπταγμῶν μα-
 θόντες, εἰς τε δελφοὺς παρεγγύοντο, καὶ σὺν ἐκείνοις
 σκεψάμενοι, ἕμωροι καὶ αὐτοὶ τῶν αἰσῶπον θανάτων
 γεγονάσιμ.

*

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΒΙΟΥ ΥΠΟ ΜΑΣΙ-

ΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑ

ΝΟΥΔΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΝΤΟΣ.

tuus est. Nō multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt expiandam esse Aesopi mortem. Cui q̄ & conscij sibi essent, iniuste eum interfecisse, etiam cippum erexerūt. Sed primates Græciæ, ac doctissimi quicq̄, cum & ipsi, quæ in Aesopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

FINIS AESOPI

PI VITAE A MA

XIMO

PLANV

DE

CONSCRIPTÆ.

g 3

AESOPI

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΟΥ.

ΑΕΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Εἶς ἡγὼ ἀλώπηξ φιλιωθέντες,
 πλησίον ἀλλήλων οἰκῆμ ἔγνω-
 σαρ, βεβαίωσιν φιλίας ποιῶμε-
 νοι τὴν σωήθησιν, ὃ μὲν οὖν ἐφ'
 ὑψηλῶ δένδρῳ τῇ καλίᾳ ἐπέθησα
 το, ἡ δ' ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἐγγύσιν δά-
 μνοις ἐτεκνοποίησεν. ἐπὶ νομῶν
 οὖν ποτὲ τ' ἀλώπηξ προσελθούσης, ὃ αἰτὸς τροφῆς ἀπε-
 ρῶν, καταπήλας ἐπὶ τ' δάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρ-
 πάσας, ἅμα τοῖς αὐτῶν νεοτῶν ἐδοιμήσατο. ἡ δ' ἀλώ-
 πηξ ἐπαυελθούσα, καὶ τὸ πρῶτον μαθούσα, οὐ το-
 σούτην ἐπὶ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ
 τῶν φίλων ἀμύνης ἀπώρῳ, χερσαία γὰρ οὔσα, πηλώδην
 διώκων οὐχ οἷα τε ἡμ. διὸ καὶ πόρρωθεν εἶσα, τοῦθ'
 ὃ καὶ τοῖς ἀλωάτοις ὄσιν εὐπόροισιν, τῶν ἐχθρῶν κα-
 τήσαστο. οὐ πολλῶν δ' ὕπερον, αἰγὰ ἕνωμα ἐπ' ἀγροῦ
 δυνόντων, καταπήλας ὃ αἰτὸς, μέρος τι πῶν θυμά-
 των σὺν ἐμπύροις ἀνθραξιμ ἤρπασε, κατὰ τὴν νεοτῶ-
 ν ἡγάγεμ. ἀνέμου δὲ σφοδρῶν πνεύσαντι τῶν
 καῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης οἱ ἀεὶδῆες ἀπὸ τῶν
 ἐν τυγχάνοντες, ὀπίηδέντες εἰς γῆν κατέπεσον. ἡ
 δ' ἀλώπηξ ἐπιφραμούσα, ἐν ὅφ' τοῦ αἰετῶ πάντας
 κατέφαγεμ.

Ἐπιμνήθιον.

Ὁ μῦθος

Æ S O P I

F A B V L Æ.

A Q V I L A E T V V L P E S.

Q V I L A & uulpes inita
amicitia, ppe habitare de/
creuerunt, cōfirmationem
amicitiæ: faciēdo cōsuetu/
dinem. Aquila super alta
arbore nidū affixit, uulpes
uero in proximis arbuſtis
filios peperit. Ad pabulū

igitur aliquādo uulpe profecta, aquila cibi indi/
gens, deuolās in arbuſta, & filios huius raptos,
unā cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero re/
uerſa, & re cognita, nō tam filiorum triſtata eſt
morte, quā uindictæ inopia, quia enim ter/
reſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat.
Quare procul ſtans, quod etiā impotētibus eſt
facile, inimicæ maledicebat. Non multo au/
tem poſt, capram quibusdam in agro ſacrifican/
tibus, euolās aquila partem uictimæ cū ignitis
carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento au/
tem uehemēti tunc flante, & flamma excitata,
aquilæ pulli inuolucres adhuc cū eſſent, aſſati
in terram decidunt, uulpes uero accurrens in
conſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ ὀλίγοι παρὰ πονοῦσιν ἄνθρωποι
 πλὴν ἐκ τῶν ἠδίκων μὲν φύγασιν ἡμιόλιον δὲ ἀδένειαν,
 ἀλλὰ τὴν γεθεῖαν δίκην οὐ διακρῶσονται.

Ἄετος, καὶ κύνταρος.

Λαγῶς ὑπὲρ αἰετῶν διωκόμενος, πρὸς κοίτῃ καν-
 θάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ
 δὲ κύνταρος ἤεις εἰς αἰετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτην, ὅρκι-
 ζων αὐτὸν ἢ τὴν μεγίστην διόσ, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆ-
 σαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ἐργῆς τῆς πέρου
 γιγνώσκων τὸν κύνταρον, τὸν λαγῶν ἀρπάσας κατέ-
 φαγεν. ὁ δὲ κύνταρος τῷ τε αἰετῷ σωαπέπῃ, ὡς πλὴν
 καλιῶν τότε καταμαθῆναι. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡς
 τότε κατακυλίσας διέφθρε. τὸ δὲ δεινὸν ποικισαμέν-
 ος, εἴ τις τῶν τολμήσας, κατὰ μετεωροτέρων τόπων το-
 δεύτερον νεοπροποικισαμένους, καὶ πάλιν ὁ κύνταρος τὰ
 ἴσα τὸν τὸν διέθκεν. ὁ Ἄετος ἀμχανήσας τοῖς ὀ-
 λίοις, ἀναβὰς ἐπὶ εἰς δία, τότε γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγε-
 ται, τοῖς αὐτοῦ γόνασιν πλὴν τρίτῃ γονῇ τῶν ὡς μὲν ἔθνη-
 κε, τῷ δεῦρ ταῦτα παραθέμενος, ἢ ἰκετεύσας φυ-
 λάτῃ. ὁ κύνταρος δὲ κόπρου σφῆρα ποιήσας, καὶ
 ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ δίοσ ταύτῃ καθῆκεν. ὁ
 δὲ ζεὺς ἀναστὰς, ἐφῶ πλὴν ὄντορ ἀποτίνεσθαι, καὶ τὰ
 ὡς διέξριψεν ἐκλαθόμενος, ἢ ἢ σωετρίβη πεσόν-
 τα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν
 αἰετὸν ἀμωόμενος, οὐ γὰρ μὴ εἰς κύνταρον ἐκτε-
 μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ ἢ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσέβησε,
 πρὸς τὸν αἰετὸν εἶπερ ἐλθόντα, κύνταρον εἶναι τὸν λυ-
 ποῦντα, καὶ δὴ ἢ Δικαίως λυπῆναι, μὴ βελομένον
 οὐδ' ἢ γῆρ τὸ τῶν αἰετῶν σπανισθῆναι, σωεβόλδου
 τῷ.

Fabula significat eos, q̄ amicitia uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiat ultionē ob impotentiā, diuinum tamen supplicium non depulsiuros.

Aquila & Scarabeus.

L Epus aquila infectate in lustrum scarabei profugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeus autē rogabat aquilam, ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Iouem, ne scilicet cōtemneret paruitatem suam. Illa uero irata, ala percussit scarabeum, & leporem arreptum deuorauit. At scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. Illa indigne ferente, q̄ quis hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secundo nido constructo, & illic rursus scarabeus eisdem eam affecit. Aquila autē consiliū inops penitus, ascēdit ad Iouem (huius enim sacra esse dicitur) in eius genibus tertiū partum ouorū posuit, deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus autē ex fimo pilula facta, & ascēdit, & in sinū Iouis eam demisit, sed Iupiter cum surrexisset, ut fīmū excuteret, & oua proiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Cognito à scarabeo, quod hoc fecisset ut aquilā ulcisceretur, nam non modo scarabeum illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aqlæ ait Iupiter, scarabeū esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. Nō lens igitur genus aquilarum rarefcere, consulit

ὄψις κενθάρω δ' ἰαλλαγάς πρὸς τὸν ἀετῶν δέδοται. τῷ δὲ μὴ
 πρὸς βομλῆν, ἐκείνῳ εἰς καιρὸν ἔπεσον τὸν ἦν ἀετῶν με-
 τέθηκε τὸ κετὸν, ἦν ἵκα ἄν μὴ φαίνωνται κένθαροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἠλοῖ, μὴ δ' ἐνὸς καταφρονεῖν, λογιζομλῶντες,
 ὡς οὐδ' εἰς ἐσίμ, ὅς πρὸς κλακιδεῖς, οὐκ ἄν δ' ὠμκθεῖ ἑαυ-
 τῷ ἕξαμῶνα.

Ἀνδῶν, καὶ ἱέραξ.

Ανδῶν ἐπὶ δένδρον καθεζομλῆν, κατὰ τὸ εἰωθὸς ἦν
 δεμ. ἱέραξ δὲ δεασάμην, καὶ τροφῆς ἀπορῶν,
 σωείλκφεν ἐπιπῆας. ἦ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖ τὸ
 τῷ ἱέρακι μὴ βρωθῶναι, μὴ δὲ γὰρ ἱκανῶν εἶναι ἱε-
 ρακῶν γαστέρα πληροῦν, δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς πρὸς
 δεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω ἦν ὀρνέων τραπέσθαι. καὶ
 ὁ ἱέραξ ὑπολαβὼν εἴπεμ, ἄλλ' ἔγωγε ἄφρων ἄν εἴην,
 εἰ πλὴν ἔν χρῆσιν ἐτοίμῳ τροφῶν ἀφείδω, τὰ μὴ φανό-
 μῳ πάσῳ διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἠλοῖ. ὅτι καὶ ἦν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγι-
 σοί εἰσιμ, οἳ δὲ ἐλπίδα πλεόνων ἀδήλωμ, τὰ ἔν χρῆσιν
 πρὸς ἐμῶν.

Ἀλώπκη, καὶ ῥάγ.

Αλώπκη καὶ ῥάγ διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβη-
 σαρ, μετὰ δὲ δ' πιεῖν, τοῦ τράγος σκεπτομλῆν
 πλὴν ἀνοδον, ἢ ἀλώπκη ἔφη. δάσφ, χησισιμόν ἢ κελί
 εἰς πλὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινοήκα. εἰ γὰρ ὄρ-
 θιθ' σαθεῖς, τοὺς ἐμπροστίους τῶν ποδῶν ὄψις τοῖ-
 χω προσδρείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τὸν ἔμπρο-
 σθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ ἦν σῶν αὐτὴν νώτων
 καὶ

scarabeo, ut aquilæ conciliaretur. Sed eo nō parente, Iupiter in aliud tempus aquilarū trāsmutauit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum esse contemnendum, considerando non esse quenq̄, qui lacessitus se ulcisci non queat.

Philomela, & accipiter.

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem uidens, ac cibi indigens uolādo corripuit. Quæ cum occidenda foret, orabat accipitrem, ne deuoraretur. Neq̄ enim satis esse ad accipitris uentrē implēdum, sed oportere ipsum cibo egentem ad maiores aues cōuertī. At accipiter suscipiēs, ait, sed ego certe demens essem, si quī in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non uidentur, persequar.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq̄ homines eodem modo esse incōsultos, qui spe maiorum incertorū, quæ in manibus habentur, amittant.

Vulpes, & hircus.

Vulpes & hircus sitiētes in puteū descendunt, sed postq̄ biberunt, hircō indagante ascensum, uulpes ait: confide, utile quid in utriusq̄ etiā salutē excogitauī. Si enī rectus steteris, & anteriores pedes parietī firmaueris, & cornua pariter in anteriorem partem inclinaueris, cum percurrerim ipsa per tuos humeros

&

καὶ κοράτιω, καὶ ἔξω τοι φρέατ' ἐκῆθερ πηδῆσασα,
καὶ σ' ἐμετὰ τοιοῦτο ἀναπᾶσω ἐντεῦθεν. τοι δὲ τράγου
πρὸς τὸ τοιοῦτως ὑπεκρησάμεν, ἐκείνη τοῦ φρέατος
οὕτως ἐκπηδῆσασα, ἐσκίρτα πρὶ τὸ σόμιον ἠδομέ/
νη. ὁ δὲ τράγ' αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσα
τὰς σωθήκας, ἠδ' ἄλλ' εἰς αὐτὰς εἶπε φρένας ἐκέκτη
σο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρόπερον ἄμ κα/
τέβη, πρὶ ἢ τὴν ἀνοδὸν σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸ φρονίμον ἀνδρὰ δ' ἔ/
πρὸς τὸ τὰ τέλη σκοποῦντα πᾶν πρᾶγμάτων, εἶθ' οὕ/
τως αὐτοῖς ἐγχαίρει.

Ἀλώπκη, καὶ λέων.

Αλώπκη μὴ πω δεασαμένη λέοντα, ἐπὶ δὴ κατὰ
ἵνα τύχῃ αὐτῷ σωλήτησε, τὸ μὲν πρῶτον οὐ
τως ἐφοβήθη, ὡς μικρὸν καὶ ἀποδανθῆναι. ἔπειτα τοδεύτε
ρον δεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὲν ὡς τὸ πρῶτον.
ἔκ τρίτου δὲ τὸ τοιοῦτον δεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάρξεν
σεμ, ὡς καὶ προσελθῆσα διάλεχθῆναι.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθ' ἀηλοῖ, ὅτι ἡ σωήθη καὶ τὰ φοβερὰ πᾶν πρᾶ/
γμάτων ἐν πρῶσιτα ποιεῖ.

Ἄλγρος, καὶ ἀλεκτρυών.

Αλγρος συλλαβῶν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τῶ/
πορ αἰτίας ἠβελήθη καταφαγῆναι, καὶ δὴ κατη/
γόρῃ αὐτοῦ, λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἶν τοῖς ἀνθρώποις,
νύκτωρ κενραγῶς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνει.
τοιοῦτον δ' ἀπολογισμένη, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦ/
τοιοῦτον ποιεῖ, ὡς ἐπὶ τὰ σωήθη πᾶν ἔργων ἐγείρεσθαι,
πάλιν

& cornua, & extra puteum illinc exiliuerim, & te postea extraham hinc. Ab hirco autē ad hoc prompte officio præstito, illa cum ex puteo sic exiliuisset, exultabat circum os læta, hircus aut ipsam accusabat, quod transgressa fuerit cōventiones. Illa autem, sed si tot, inquit, mentes possideres, quot in barba pilos, nō ante descendisses, quàm ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines considerare rerum. Deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & Leo.

Vulpes cum nunq̄ uidisset leonē, cum ei casu quodā occurrisset primū sic timuit, ut fermè moreretur. Deinde cum secundo uidisset, timuit certe, non tamen ut prius. Tertio autem cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet, & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, cōuersatione terribilia quoq̄ accessu facilia fieri.

Feles & Gallus.

Feles comprehenso gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. Cæterū accusabat ipsum, dicēdo molestū esse hominibus nocte clamantem, neque permittentem somno frui. Eo uero respōdente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur.

Rursus

πάλιμ δ' αἴλαρ' αἰτίαμ ἐπέφορεμ, ὡς ἀσεβῆς εἶη περὶ
 ρί πλὴν φύσιμ, μητρὶ κῆ ἀδελφάϊε συμμιγνύμενθ'. τῷ
 δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλιον ἦν δειποτῶν πλάττημ,
 φήσαντ', πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὧν ἱκεμύων, ὃ
 αἴλαρ' εἰπῶν, ἀλλ' εἰ σὺ γε πολλῶν εὐποροῖς ἐνπρὸς ὡ
 πωμ ἀπλογιῶν, ἔγωγε μὲν τοὶ ἄτροφ' οὐ μὲν ὡ, τοῦ
 τμ κατεθοινίσαστο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' δ' κλοῖ, ὅτι ἢ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖ αἰ
 ρυμύνη. εἰ μὴ μετ' εὐλόγῃ δ' ὠκθεῖη πρὸς ἡμᾶτ', ἀπο
 ρακαλύπτως γεμῶν πονηρεύεται.

Ἀλώπεκες,

Αλώπεξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοτεισῆς
 φιλὸν οὐρᾶς διαδραῖσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰχμῆς ἠγαῖ
 το δ' ἂν βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τῷ
 αὐτὸ νουθετήσασα, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθῃ τὸ ἴδιον συγ
 καλύψῃ αἰχμῇ. καὶ δὴ πάσας ἀδρῶισασα. παρήνευ
 τὰς οὐρᾶς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπεσπεεε μόνον τοῦτο δ'
 μέλθ' ὄν, ἀλλὰ καὶ προσητόν βάρθ' προσητημέ
 νομ. ὑπολαβούσα δὲ τις αὐτῶν εἶπεμ. ὦ αὐτή, ἀλλ'
 εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεμ, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συ
 νεβούλθουε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' δ' κλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ ἦν ἀνθρώπων, εὐ δὲ
 εὐνοίαν τὰς πρὸς τὴν πέλας προῶνται συμβουλίας, διὰ
 δὲ τὸ αὐτῆς συμφέρον.

Ἀλώπεξ, καὶ βάτ'.

Αλώπεξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπεὶ δὴ ὀλιθίσασα
 σα κατὰ πῆλμ ἔμελλειν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν
 βάτ'.

rurfus feles causam afferebat, quod impius esset erga naturam, cum matre ac fororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc oua pariantur: felis praefatus, sed si tu multis abundas euidentiis responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauam naturam peccare uolentem, si non uerisimili cum praetextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta, cum abscissa cauda euasisset, non uiuendam praepudore existimabat uitam. Deceuit itaque & alijis uulpibus hoc idem persuadere, ut communi malo suum caelaret dedecus. Et iam omnibus collectis suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quaedam ait: heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo modo.

Vulpes, & Rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa casura foret, apprehendit in adiutorium rubum

βάτϋ. καὶ δὴ τὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις ἀ-
μάξασα, καὶ ἀλγῆσασα, πρὸς αὐτῶν εἶπερ. οἱ μοι, κατα-
φυγῶσα μὲ γὰρ ἐπὶ σέως ἐπὶ βοκθῶν, σὺ χεῖρομ διέ-
θικας, ἀλλ' ἐσφάλης ὧ αὐτῆ, φησίρ ἢ βάτϋ, ἐμῶ βε-
ληθῆσα ἐπιλαβέσθαι, ἢ τις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι
εἶωθα.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθϋ δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάται-
οι ὅσοι βοκθοῖς προσέχουσι, οἷς τὸ ἀδικίην μάλλον
ἐμφυτομ.

Ἀλώπης, καὶ κροκόδϋλος.

Αλώπης καὶ κροκόδϋλϋ ἠμφισβίτουσ προῖ εὐ-
γενείας, πολλὰ δὲ τοὺ κροκοδείλϋ ὑπερήφανα
προῖ φη τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητϋ, ὡς
γεγυμνασῖαρχηκότων, ἢ ἀλώπης ὑπολαβῶσα, ὧ τᾶμ
εἶπερ, ἀλλὰ καὶ μὴ σὺ λέγης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός
γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἰ γεγυμνασμελῶ.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθϋ δηλοῖ, ὅτι τῶν ψυδομυλῶν ἀνδρῶν ἔλεγχος
τὰ πράγματα γίνεται.

Ἀλεκτρυόνες, καὶ πέρδιξ.

Αλεκτρυόνες τις ἔχων ἐπὶ φη οἰκίας, πηϊάμηνϋ
καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῶν δὲ
τυπήόντων αὐτῶν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκένϋ ἢ δῦμι
σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλϋ ταῦτα πάχην ὑπὲρ
τῶν ἀλεκτρυόνων, ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κακείνας ἑώρακε
μαχομελῆς καὶ ἀλλήλους κόπηοντασ, φη λύπης ἀπολυ-
θεῖσ, εἶπερ. ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ναῦ οὐ λυπήσομαι, ὄρωμ
καὶ αὐτοὺσ μαχομελῆσ ἀλλήλοισ.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθϋ

rubum. Quare cū pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eā dixit, hei mihi, confugi enī ad te tanq̄ ad auxiliatorem, sed tu peius me tractasti. Sed errasti heus tu, inquit rubus, quæ me apprehendere uoluisti, quæ omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoq̄ esse stultos, qui ad eos auxiliij gratia accurrunt, quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes, & Crocodilus.

Vulpes & Crocodilus cōtendebāt de nobilitate. Cum multa autē Crocodilus superba de progenitorū narrasset splēdore, quod exercitationū principes fuerint. Vulpes suscipiens ō amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tū ex cute uideris antiq̄s tpibus esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros res ipsas arguere.

Galli, & Perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis pasci dimisit, qui cum ipsam uerberarent ac expellerent, illa tristabatur ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis. Cum uero paulo post & illos uideret pugnare, & se ipsos cædere, mœrore soluta, ait: sed ego posthac non tristabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

h

Fabula

οἱ μῦθοι δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῆν ἄλλοτριῶν ὑβρίδας, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μὴ δὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

Ἀλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῶσα ὑπεκρίθη, καὶ ἕκαστα τῆν αὐτῶν σκδνῶν διορθυνομένη, εὖρε καὶ κεφαλῶν μορμολυκίαν εὐφρῶς κατεσκδνασμένη, ἢ καὶ ἀναλαβῶσα τὰς χροσίμ, ἔφη, ὧ οἶα κεφαλῆ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχῃ.

Ἐπιμύθιον

οἱ μῦθοι πρὸς ἀνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τοῦ σώματος, καὶ δὲ ψυχῶν ἀλογίστες.

Ἀνδρακεύς, καὶ κναφεύς.

Ανδρακεύς ἐπὶ τῶν οἰκῶν οἰκίας, ἤξίς καὶ κναφεύα παραγενόμενον αὐτῶν σιωπήσασα. ὁ δὲ κναφεύς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἄρ' ἔστι διωαίμων ἔγωγε πρῶτα. δέδιδά γάρ, μὴ πως ἄπορ ἐγὼ λθκαίω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθοι δὲ κλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

Ἀλιεῖς.

Αλιεῖς εἶλον σαγνῶν. βαρείας δὲ αὐτῆς οὐσίας, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων, πλὴν εἶναι τῶν ἀγρῶν νομίζοντες, ὡς δ' ἐπὶ τῶν ἰόντων ταύτων ἐλκυσαντες, ἔμην ἰχθύων εὖρον ὀλίγας, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀδυμνῆν ἤρξαντο καὶ ἀλύφον, οὐ τοσσῶτον ἐπὶ τῆν ἰχθύων ὀλιγότην, ὅσον ὅτι καὶ τὰναντία πρῶτα φασι. εἰς δ' ἐτις ἐν αὐτοῖς πρῶτον εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα ὧ ἐταῖροι, τῇ γὰρ ἡδονῇ ὡς εἴοικεν, ἀδελφῆ

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq; à suis abstinere.

Vulpes.

Vulpes in domum mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruae ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus, ait, o quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius, & fullo.

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet & secum cohabitaret. Sed fullo respondendo, ait, sed non hoc possem ego facere. Timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat oem dissimile esse infociabile.

Piscatores.

Piscatores trahebant uerriculū, qd cū graue foret gaudebāt & exultabāt, multū inesse prædæ existimātes. Sed cū ī littus ipm traxissēt, piscesq; paucos quidē, sed lapidē in eo permagnū inuenissent, tristari & moerere cœperūt nō tā pisciū paucitate, q̄ qd & contraria antea aīo præsuplerāt. qdā at iter eos natu grādiōr, dixit: ne tristemur o focij, nā uoluptati, ut uideēt, soror

ὄξιν ἢ λύπην, καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδδ' ἅπαντα πικρῶν δένοντας,
πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι οὐδέ ἔστι λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀπτην
χίαις.

Κομπασίης.

Ανήρ τις ἀπεδηῖσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς πλὴν
ἐαυτοῦ γλῶτταν ἐκανελευθῶν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν διαφό
ροις ἠνδραγαδικέναι χόρσαις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῆ
ρῶδ' ὡς πενηδικέναι πῆδημα, οἶοιο οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ
δυνατὸς ἄρ' εἶναι πῆδησας. πρὸς τῷ τὸ δὲ Ἐ μάρτυρας τὴν
ἐκῆ παρόντας ἔλεγε μ' ἔχεν. τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολα
βὼν, ἔφη, ὦ οὐτ' εἰ ἀληθὲς τὸ τ' ὄξιν, οὐδὲ μ' ἔδδ' σοι μαρ
τύρων, ἰδοὺ ρῶδ' εἰδοὺ καὶ δ' πῆδημα.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ἔαρ μ. ἢ πρὸς χερσὶν ἢ τ' πράγματος
ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος πρὶ τῶν ὄξιν.

Ἀδάστα ἐπαγγελόμην.

Ανήρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἔφη
δὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσθῆναι, τῶν δὲ ὡν ἔδδ'
τὸ, ὡς εἰ πλὴν ὑγίαν αὐτῶν πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσασιν,
ἐκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσεν ὑπὸ χινθόμην εἰς δυ
σίαν. φησὶ δὲ γυναικὸς αὐτοῦ τυθορμίνης, καὶ πῶς σοι ταῦ
τα ἢ μ' ὑγιάνης, ἔφη, οἶφ' γὰρ ἀνασῶν αἰ με ἐντεῦ
θεν, ἴμ' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀκαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾶδίως κατεπαγγέλλονται,
ἄσως πλέσαι ἔργων οὐ προσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

Ανήρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν δελφοῖς ἠκερ ἀπόλ
λων,

est tristitia, & nos igitur oportebat tātum ante
lätatos, omnino aliqua in re etiā tristari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustra/
ta spe. Iactator.

V Ir quidam peregrinatus, deinde in suam
patriam reuersus, aliāq; multa in diuersis
uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiā Rho/
di saltasse saltum, quem nullus eius loci potue/
rit saltare. Ad hoc & testes, qui ibi interfuerūt,
dicebat habere. Quidā autē ex ijs qui aderant,
fuscipiens ait: heus tu, si uerum hoc est, non est
tibi opus testibus. En Rhodus, en saltus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prompta rei demōstratio
sit, omnē sermonē uanū esse & superuacuum.

Impossibilia promittens.

V Ir pauper ægrotās, & male affectus, cum
à medicis desperatus esset, deos rogabat,
pollicens si sanitatem sibi rursus restituisent,
centum boues ipsis oblaturum esse in sacrifici/
um. Vxore autē eius audiente, & ubi tibi hæc,
si conualueris? Ille ait, putas enim surgere me
hinc, ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, multos facile polliceri,
quæ re comprobare non sperent.

V Ir malignus ad eū, qui in Delphis est, iuit

λωνα, πρᾶσαι τούτομ βυλόμυθον. καὶ δὴ λαβῶν
 εὐχθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τούτο τῇ ἐδῆν σκεπᾶσαε,
 ἔση τε τούτρινποδον ἔγυσα. καὶ ἦρετο τὸμ δεῶν, λέ-
 γωμ. ἀπολλομ, ὃ μετὰ χεῖραε φέρω, πότορον ἔμ-
 πωνου ὄξιμ, ἢ ἄπωνεμ; βυλόμυθον ὡε εἰ μὲν ἄπωνου
 εἴπωι, ζῶμ ἀναδᾶξαμ τὸμ εὐχθίον. εἰ δ᾽ ἔμπωνου, εὐθύε
 ἀποπονίξαε, νεκρὸμ ἐκᾶνο πρηνεγκᾶμ. ὃ δ᾽ ἔγε θεὸε πῶ
 κακόπεχνομ αὐτοῦ. γυῦε εἰπίνοιαμ, εἴπωε. ὃπότερομ
 οὔτον βῆλε ποιῆσαι, παίσομ. παρὰ σοὶ κᾶται γὰρ
 τούτο πρᾶσαι, ἦτοι ζῶμ ὃ κατέχρε, ἢ νεκρὸμ ὑποδεί-
 ξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθον δηλοῖ, ὅτι ὁ θῆον ἀπᾶλόγισον ἀλάθητομ.

Αλιᾶε.

Αλιφε δ᾽ελθόντεε εἰε ἀγραμ, ἐπφδ᾽ ἡ πολὺν χθόνου
 ταλαιπωρήσαντεε, οὐδὲμ εἴλομ, σφόδρα τε ἠνί-
 μου, καὶ ἀναχωρήσαι παρεσθῆνάζοντο. εὐθύε δὲ δῶνοε
 ὑπὲρ τῆν μεγίσωμ διωκόμυθον ἰχθύωμ, εἰε τὸμ πλοῖομ
 αὐτῶμ εἰσήλατο. οἱ δὲ τούτομ λαβόντεε, μεθ᾽ ἡδονῆε
 ἀνεχώρησαμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθον δηλοῖ, ὅτι πολλὰκιε ἀμὴ τέχνη παρέχεε, ταῦ-
 τα τύχη ἐδωρήσατο.

Φέναξ.

Απῆε πένηε νοσῶμ, ἦνξατ τῶε θεοῖε εἰ διασθεῖν,
 βῆε ἐκατ᾽ εἰε δυσίαμ πρσοσίσφμ. οἱ δὲ θεοὶ πα-
 ρᾶσαι τῶε βυλόμυθοι, τῶ πάθῶε ἀπήλλαζαμ. ὃ δ᾽
 ἀνασαε, ἐπφδ᾽ ἡ βοῶμ ἠπῶρεφ, σεατίντεε βῆε ἐκατ᾽μ πλά-
 σαε ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θείε ὠλοκαύτωσεμ. οἱ δὲ θεοὶ
 βυλόμυθοι

Apollinem tentaturus ipsum. Atq; ideo comprehenso passerulo manu, & eo ueste contento, stetitq; proxime tripodē, ac rogauit deum, dicendo: o Apollo, quod manibus fero, utrum uiuum ne est, an mortuum? Nam si mortuum diceret, uiuum ostēsurus erat passerulum. Sin uiuum, statim suffocatum mortuum illum efferre. Sed deus, maligna ipsius cognita mente, ait: utrum uis heus tu facere facito, penes te enim est istud facere, siue uiuum quod contines, siue mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, numen neq; decipi posse, neque quicq; latere. Piscatores.

Piscatores egressi ad uenationem, cum multo tempore defatigati, nihil cepissent, & admodū tristabantur, & discedere apparabant, Sed statim Thunnus maximo quodam insectante pisce, in nauigium ipsorum insiluit, quo capto latī abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, saepe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

Vir pauper ægrotans, orabat deos, si euaderet, boues cētū in sacrificiū oblaturū. Sed dei tētaturi à morbo liberarunt. At ille surgēs, quoniā bobus carebat, ex adipe boues centum à se formatos, in ara positos sacrificauit. Sed dei

βελόμβιοι αὐτῶν ἀμύαασι, ὄναρ ἐπισάντες αὐτῶν εἶπεν,
 ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιάλον εἰς τὸν δὲ τὸν τόπον. ἐκτὶ δὲ ἄτ-
 ζικὰς χιλίας εὐρήσῃς. ἐκείνῳ δὲ δῖον κνιθεῖς, σαὺ ἠδονῆ
 καὶ ὠσεδῆ πρὸς τὸν ὑπερβλήεντα τόπον ἀφίκετο, δ' ἔχου-
 σίον διερεθύνω. ἐκεί δὲ δὴ πφραταῖς ποριτυχῶν, ὑπ' αὐ-
 τῶν σωελήφθῃ. ἄλους δὲ ἠδῆ, ἀφελῶναι τ' πφρατῶν ἐδφ-
 το, χίλια χρυσίῃς τάλαντα δώσῃ αὐτοῖς ὑπερχνδμβιος.
 ὡς δ' οὐκ ἐπισεύετο, ἀπαχθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἀπεμωλῆ-
 θη χιλίωμ δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

οἷ μῦθος δ' κλοῖ, ὅτι τῆς ἴδου δέσι τ' ἀνθρώπων ἐχθραῖ-
 νη τὸ δφον.

Βάτραχοι.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΔΥΟ ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηραν-
 θείσης φη λίμνης, ἐκείνῳ καταλιπόντες, ἐπεζή-
 τῶν ἑτέρω. καὶ δὴ βαθεῖ ποριέτυχον φρέατι, ὅπου ἰδῶν
 ἄτροθ' θατέρω φησί. συγκατέλθωμν ὡ οὐτ' εἰς τό-
 δε δ' φρέατος. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπερ. ἀμ οὐ καὶ τὸ ἐνθάδε
 ἴδωρ ξηραθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

οἷ μῦθος δ' ἡλοῖ, ὅτι οὐ δφ' ἀπρσι κέπῃως προσιέναι τῆς
 πλάγμασι.

Γέρωμ, καὶ θάνατος.

ΓΕΡΩΜ ΠΟΤΕ ξύλα τεμῶν δ' ὄρεος, κατὰ τῶν ὤμων
 ἀράμβου, ἐπεδῆ πολλῶν ὁδὸν ἐπεκχθισμῶν
 ἐβάδισεν, ἀπεφρηκὸς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ ἐν θά-
 νατον ἐλάθῃ ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου εὐθύς ἐπι-
 σάντ', καὶ τῶν αἰτίων πωθανομῶν δ' ἠμ αὐτὸν κα-
 λοῖκ, ὁ γέρωμ ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτ' ἄρας ἐπι-
 θῆς

ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicentes, abi ad littus ad eū locū, illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autē excitatus, lætus & alacer ad demōstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsis comprehēsus est. Captus ergo, ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cum nō crederetur, abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

Ranæ.

RAnæ duæ in palude pascebātur, æstate autē siccata palude, illa derelicta, quærebant aliam. Cæterum profundū inuenerūt puteum. Quo uiso, altera alteri inquit, descēdamus heus tu in hunc puteum. Illa respōdendo ait, si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere inconsyderate res aggredi.

Senex, & mors.

Senex quondam incisis in monte lignis, ac in humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. At morte ilico adstante & causam rogante, qua se uocasset, senex ait, ut onus hoc sublatum im-

h 5

poneres

θῆς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δὴλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὢν, καὶ μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῆ θανάτου ἐπιθυμῆν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἰεῖται.

Γραῦς, καὶ ἰατρός.

Πρὶν γραῦς ἀλγῶσα τὸν ὀφθαλμὸν, εἰσκαλεῖται ἵνα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἶ μὲν θεραπεύσῃ αὐτὴν, τὸν ὀμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσῃ. εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσῃ. ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἰατρός τῆ θεραπείᾳ, καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς πλὴν πρὸς βέντιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς χρίων, ἐκείνης μὴ δαμῶς ἀναβλέπειν ἐχέσθαι πλὴν ὥραμ ἐκείνῳ ὑπὲρ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἐμτι τῶν φθι οἰκίας σκιδῶν ὑφαίρξαι μὲν, ὅσκιμα ἀπὸ τῆς ἡμῶν γραῦς πλὴν ἐαυτῆς προῖσσίαν ἑώρα καθ' ἐκάστῳ ἐλατῆρ μὲν ἐπὶ τοῦ σούτρου, ὡς καὶ τέλει παντάπασιν αὐτῆς θεραπευθεῖσθαι μηδὲν ὑπὲρ φθιῶναι. τοῦ δ' ἰατροῦ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν αὐτῷ ἀπαιτοῦν ὡς καθαρῶς βλέψασα ἥδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντων, μάλλον μὲν οὖν εἶπερ ἐκείνη τανῦν οὐδ' ὀλίγον βλέπω. ἠνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσσω, πολλὰ τῶν ἐμῶν μὲν πλὴν ἐμαυτῆς ἐβλεπω οἰκίαν. ναὶ δ' ὅτε με σὺ βλέψῃ φῆς, οὐδ' ὀλίγον ἐκείνων ὄρω.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δὴλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων δὲ ὦν πρὸς ἄλλοις, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν ὅτι ἔλεγχον ἐπιπαύμενοι.

Γεωργός, καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός

poneres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat omnem hominem uitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immerſus, uideatur mortem appetere, tamen uiuere multo magis, quàm mori eligere.

Anus, & medicus.

Mulier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conuentione facta si se curaret, pactā mercedem ei daturam, sin autem minime, nihil daturā. Aggressus est igitur medicus curam. Quotidie uero accedēs ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquā uidere posset ea hora ob unctionem, ipse uas aliquod ex domo auferens, quotidie discedebat. Anus igitur suam supellectilem uidebat singulis diebus minui, adeo ut tandem omnino liberatæ nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante, quasi pure iam uidente, & testes adducente. Magis certe ait illa, nunc nihil uideo. Nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebā domo, nunc autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex his quæ agant, ignaros contra seipsos argumentum afferre.

Agricola, & filij ipsius

Agricola

Γεωργός τις μέλλων καταλύει τὸν βίον, καὶ βεβλῶ
 μενθ τὸν ἐαυτῶ παῖδας πρὸς λαβεῖν φιλ. γε
 ωργίας, προσκαλεσάμενθ αὐτοὺς, ἔφη. παῖδες ἐμοί,
 ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξημι. ὑμεῖς δ' ἄπορ ἐν τῇ ἀμ
 πέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαυτε εὐρήσετε πάντα, οἱ μὲν
 οὐκ οἰκιδέντες δημοσίου ἐκείνου κατορωρύνχθαι, πᾶσα μ
 πλὴν φιλ. ἀμπελὸς γὰρ μετὰ πλὴν ἀποβίωσιν τῷ πα
 τρὸς κατέσκαψαμ. καὶ δημοσίου μὲν οὐ πρὸς ἐτυχον. ἢ δὲ
 ἀμπελὸς καλῶς σκαφεῖσα, πρὸς ἀποβίωσιν οὐκ ἐκ
 τῆρ ἀνέδωκεμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲνθ δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, δημοσίου ὄζει τοῖς ἀν
 θρώποις.

Δεωσότης, καὶ κῶες.

Ανήρ τις ὑπὸ χιμῶνθ ἐν τῷ αὐτοῦ προαείων
 ἀπρὸς φθίει, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεμ,
 εἶτα τὰς αἴγας. τῷ δὲ χιμῶνθ. ἐπικρατοῦθ, ὅ
 τὸν ἐργάτας βῆς σφάξαε, ἐδοιμήσατο. οἱ δὲ κῶες ταῦ
 τα ἰδόντες, διήλεθον πρὸς ἀλλήλους, φένγωμ μὲν ἀλλ
 ἡμεῖς γε ἐν τῷ δειμ. εἰ γὰρ τῷ ἐργατῶν βοῶν ὁ δεωσ
 οῦς ὑμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲνθ δηλοῖ, ὅτι τὸ τῶν μάλισα φένγωμ ὅ
 φυλάτ
 περὶ αὐτῶν, οἱ ζῆτες οὐ δὲ τῶν οἰκείων ἀπέχοντα.

Γαυή, ὅρνια.

Γυνὴ χῆρὰ τις ὄρνιμ εἶχεμ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὡρ
 αὐτῇ τίκτεσαμ. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῆ ὄρ
 νιδι κριθὰς παραβάλλοι, δις τέξετα τῇ ἡμέρας, τῶρ πε
 ποίκεμ. ἢ δὲ ὄρνις πιμελῆς γενομένη, οὐδ' ἀπαξ φιλ ἡμέ
 ρας πεκεῖμ ἔδ' ἄναρ.

Ἐπιμύθιον

Agricola quidā uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis, ait: filij mei, ego iam è uita discedo, uos autem si quæ in uinea à me occultata sunt, quæsieritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossū esse, omnem uineæ terram post interitum patris defoderūt, ac thesaurum nō inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus, & canes.

Vir quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oues comedit, hinc capras. Tempestate autē inualescēte, & operarios boues iugulatos comedit. Canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. Si enim operariorum bouum herus noster non abstinet, quo modo nostrum abstinēbit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cauere oportere, qui neq; suorum abstinent.

Mulier & gallina.

Mulier quædā uidua gallinā habebat, singulis diebus ouū sibi parientē, rata uero si plus gallinæ hordei proijceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit.

Affa

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειό-
 ὄνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

Κωδοῦκτοι.

 ΗΧθεις τις ὑπὲρ κωδός, τὸν ἰασόμηνον προήειξεν
 τῶν. Ἐντυχῶν δέ τις αὐτῶ, καὶ γνοὺς ὁ ζητήσας
 οὗτος εἶπερ, εἰ σώζεσθαι βόλη λαβὼν ἄριστον, καὶ
 τότε τὸ αἶμα φιλικῶς ἐκμάξας, τὸ δὲ διακόνει κυ-
 νὶ φαγεῖν ἐπίδωκε. καὶ κῆρυξ γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἴ τι
 τοιοῦτον ποιήσω, δεῖ με ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυ-
 νῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὖεργε-
 τῶν ἐπιθυμοῦντες, μᾶλλον ἀδικεῖν προξάνονται.

Νεανίσκοι, καὶ μάγιστρος.

 Το νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάλειντο, καὶ δὴ τοὺς
 μαγείρῳ προῖ τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀχολου-
 μῆναι, ἄτορ τούτων μέρῳ τί τῶν κρεῶν ὑφελό-
 μῆναι, εἰς τὸν σταβλὸν καθῆκε κόλπον, ἐπιστραφέν-
 τος δὲ τῷ μαγείρῳ, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ
 μὲν εὐκλεῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ ἔχωρ, μὴ εὐκλεῶ-
 ναί. ὁ δὲ μάγιστρος αἰδομένῳ τὴν κακουργίαν αὐτῶν,
 εἶπερ, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τότε γὰρ ἐπισηκόμενον δεῖν
 οὐκοῦν λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπων ἐπισηκόμενοι λά-
 θωμεν, ἀλλὰ τότε γε δεῖν οὐ λήσομεν.

Ἐχθροί.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui ob avaritiam plurimum sunt appetentes, & quæ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

Morsus à cane quidã medicaturũ circuibat quærẽs, cũ autẽ occurrisset quidã ei, & cognosceret quod quærebat, heus tu ait: si sanari uis, accipe panẽ, atq; eo sanguinẽ uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edẽdũ præbe. Et is ridẽdo, ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendã iniuriã exacui.

Adolescentuli, & cocus.

Dvo adolescẽtuli apud cocum assidebant, & coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carniũ subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autem coco, & carnem quærẽte, qui abstulerat, iurabat nõ habere: qui autem habebat, non abstulisse. Cocus uero cognita maliciã ipsorum, ait, sed etsi me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

Δτο Ἰνὸς ἀλλήλοισι ἐχθραίνοντες, ἐπὶ φη αὐφῆ νεῶς ἔπλεον. ὦρ ἄτερϑ μὲν ἐπὶ φη πρύμνης, ἄτερϑ δὲ ἐπὶ φη πρῶρας ἐκάθητο. χφμῶνϑ ἢ ἐπιγενομῆς, εἰ φη νεῶς μελλῶσης ἦδ'η καταποντίζεσθαι, εἰ ἐπὶ φη πρῶρας εἰς κυβερνήτῳ ἦρετο, πότρου ἴπ' μείρω τῷ πλοῖσι πότρου μελλῶ καταβαπίζεσθαι. τῷ δὲ τῷ πρῶρα εἰπόντϑ, ἀλλ' ἔμοι γε οὐκ ἔσι λυπηρόν, εἴπερ ὁ θάνατϑ, εἴ γε ὄρῳ μελλῶ πρὸ ἔμ' τὸν ἐχθρόν ἀπθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθϑ δ'ηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν φη ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τὸν ἐχθρὸν μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακῶν.

Αἴλουϑ, εἰ μῦες.

Εν οἰκίᾳ Ἰνὸς πολλῶν μῶν ὄντων, αἴλουϑ τῶν γνοῦς ἤκερ ἐνταῦθα. εἰ καθέκασον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήδιερ. οἱ δὲ, κατ' ἐκαστῶν ἑαυτοῦς ἀναλισκομῆς ὄρωντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα. τῷ γὰρ αἴλουϑ μὴ δ'ωαμῆς δ'εὔρο δ'ζικνῶσθαι, ἡμῶν σωθῶσθαι. ὁ δὲ αἴλουϑ μηκέτι τῶν μῶν καίοντων, ἔγνω δὲ ἐπινοίας αὐτοῦς σοφίζόμενϑ ἐγκαλέσασθαι. εἰ δ'η ἀπ' πατῆρος Ἰνὸς ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπώρησε, εἰ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μῶν τις παρὰ κῆρας, καὶ ἴδων αὐτὸν, ἔφη, ὦ οὐτϑ, καὶ θύλαξ γῆς, οὐ προσελενοσόμεσοι.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθϑ δ'ηλοῖ, ὅτι οἱ ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν φη ἐνίωμ μοχθῆρας πηραδῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν δ'ζαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Ἀλώπηξ.

DVo quidā inter se inimici, in eadem nauī nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate autē superueniente, & naue iam submergēda, qui erat in puppi, gubernatorem rogabat, utra pars nauigij prius obruēda esset. Cumq̄ ille prora dixisset, sed mihi non erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

Felis & mures.

IN domo quadam cum multi essent mures, felis hoc cognito iuit eo, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se, ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus. Nam si felis non potest huc uenire, nos salui erimus. Sed felis non amplius muribus descendentibus, de creuit per astutiam eos fallens euocare. Cæterum cōscenso pessulo quodam, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisoq̄ eo, inquit, heus tu, & si saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

i

Vulpes

Αλώπηξ, καὶ πίθηκος.

ΕΝ σωόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὤρχησάτο
πίθηκος. καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπὲρ αὐτῶν
ἐχεροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὥς ἔμτιμι πα
γίδι κρέας ἐδεάσατο, τὸν πίθηκον λαβοῦσα, ἐνταῦθα
ἤγαγεν, ὥς εὖροι μὲν αὐτὴ λέγουσα δημοσὺν τούτου,
μὴ μὲν τοι καὶ γήσασθαι αὐτῷ, τῷ βασιλεῖ γὰρ τού
του ὁ νόμος δίδωσι, καὶ προὔτρεψε αὐτὸν, ἅ τε δὴ
βασιλέα, τὸν δημοσὺν ἀνελέσθαι. ὃ δ' ἀπερισκέπτως
προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὲρ φιλι παγίδος, ὥς θύγα
τρατήσασα ἐμέμφετο πλὴν ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν,
ὦ πίθηκε, τοιαύτω σὺ μωρία. ἔχωρ, τῶν ἀλόγων βα
σιλέων σφες;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πᾶξοσι τισὶν ἀπίσκέπτως ἐπι
χθροῦντες, δυσυχίμασι περιπίπτουσι.

Θάωνος, καὶ δελφίνου.

ΘΥΝΟΣ διωκόμενος ὑπὲρ δελφίνου, καὶ πολλῶν
τῷ φοίβῳ φορόμενος, ἐπεδὴ καταλαμβάνε
σθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὲρ σφοδρᾶς ρύμης ἐκπεσὼν εἰς
λίαν νῆσον. ὑπὲρ δὲ φιλι ὁμοίως ρύμης καὶ δελφίνου αὐτῷ
σωεξώκελεν. ὃ δὲ θάωνος ἐπιστραφεὶς, καὶ λήποφυχῶν
τα τὸν δελφίνα ἐωρακώς, εἶπερ, οὐκέτι μοι ὁ θάνατος λυ
πηρὸς, ὄρῶντι τὸν αἴλιον γεγονότα μοι τούτου, σὺν εμοὶ
ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἀν
δρωποὶ φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυσυχούοντας
ὄρῶντες.

Ἰατρὸς

Vulpes, & Simius.

IN concilio quondam irrationalium anima-
 lium saltauit Simius, & approbatus, rex ab
 ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut
 in casse quodam carnem uidit, Simium secum
 illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurū illum,
 dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex
 regi tribueret, atque hortata est ipsum ut re-
 gem, thesaurum accipere. At ille inconsyde-
 rate profectus, & captus à casse, quod decepis-
 set, accusabat uulpē. Illa autē ei, o Simie talem
 tu habens dementiam, brutis dominaberis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas incō-
 sulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus, & Delphin.

THunnus Delphino persequente, magno
 impetu ferebatur. Cum capiendus foret,
 inscius ob uehementem impetū decidit in insu-
 lam quandā. Ab eodē uero impetu & Delphin
 cum eo eiectus est. Thūnus autē cōuersus, cum
 agentem animam Delphinum uidisset, ait, non
 amplius mihi mors molesta est, cū eum uideā,
 qui mihi causa fuit ipsius, unā mecū perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miserias ferre homines,
 si eos, qui illarum autores fuerunt, infeliciter a-
 gere uideant.

ΙΑΤΡΟΣ, ΗΨΙ ΝΟΣΩΝ.

ΙΑΤΡΟΣ ΝΟΣΟΥΝΤΑ ΕΘΕΡΑΨΘΗ, ΤΩ ΔΕ ΝΟΣΟΥΝΤΟΣ ΑΠΟΙ
ΘΑΝΟΝΤΟΣ, ΕΚΕΪΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΚΟΜΙΖΟΝΤΑΣ ΕΛΕΓΕΝ.
ΟΥΤΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙ ΟΙΝΟΣ ΑΠΕΙΧΕΤΟ, ΗΨΙ ΚΛΥΣΨΕΣΙΜ ΕΧΗ-
ΤΟ, ΟΥΚ ΑΜ ΕΤΕΘΗΚΗ. Τῶν δὲ παρόντων ὑππλαβῶν τις ἔφη,
βέλυσε, οὐκ ἔδιδε τάυτα νῦν λέγῃς, ὅτε μηδὲν ὄφελός
ἔστιν, ἀλλὰ τότε παραίνεῖς, ὅτε τὸ τοιοῦτον χεῖρα ἠδ' ὕδατος.

Εἰς μύθον.

Οἱ μῦθος δ' ἄλλοι, ὅτι δὲ τὴν εὐχὴν, ἔν κεινῶ ἀνάγκης
τὰς βοκθείας παρέχῃ.

ΙΞΟΥΤΗΣ, ΚΑΙ ΞΙΣ.

ΙΞΟΥΤΗΣ ΙΞΟΝ Θ. ΝΑΛΑΒΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΣ, ΠΡΟΣ ΑΓΡΑΜ
ΠΛΗΘΕΡ. ΙΔΩΝ ΔΕ ΚΙΧΛΑΜ ΕΦ' ὙΨΗΛΩ Δ' ΕΝΔΡΟΣ ΚΑΘΕΖΟ-
ΜΕΝΩ, ΗΨΙ ΤΟΥΣ ΚΑΛΑΜΟΣ ΑΛΛΗΛΟΙΣ ΕΠΙ ΜΗΚΟΣ ΣΥΝΑ-
ΨΑΣ ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβῆν βυλόμην εἰφεῶρα,
Οὐδὲ λαθῶν, ἔχῃ κοιμωμένω ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. Ἐπι-
δ' ὀργισθεῖσθε καὶ διακῶσθε αὐτὸν, ἐκεῖνος ἦδη ληψοφθ-
χῶν ἔλεγε. δ' ὕστερον ἐγὼ, ἔτρον γὰρ θρεῦσαι βυλόμα-
ν, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρων ἠγρενθῶν εἰς θάνατον.

Εἰς μύθον.

Οἱ μῦθος δ' ἄλλοι, ὅτι οἱ τῆς πέλας ἐπιβυλεύοντες, λατ-
θάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τῶν αὐτὸ πάσχοντες.

ΚΑΣΩΡ.

ΟΚΑΣΩΡ ΖΩΟΝ ἔστι τετραπόδιον, ἔν λιμναίς τὰ πλ-
λά δ' ἰαίτωρ μλλον. οὐ τὰ αἰδοῖα φασίμ ἰαξοῖς χεῖρα
σιμα εἶναι. οὐτὸς οὖν ἐπιδ' ἄν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμε-
νός καταλαμβάνεται, γινώσκων οὐ χάρις δ' ἴωκεται,
ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτῶ αἰδοῖα εἰς τὴν πρὸς τὴν διώκοντα,
Οὐτὸς σωτηρίας τυγχάνει.

Εἰς μύθον.

Medicus, & ægrotans.

Medicus ægrotū curabat, ægroto aut mor-
tuo, ille efferētibus dicebat, homo hic si
uini abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non
interiisset. Quidā aut ex ijs q̄ aderāt respōdēdo
ait, optime, nō oportebat te hæc nūc dicere, cū
nulla utilitas est, sed tūc admonere, cum his uti
poterat.

Affabulatio.

Fabula significat oportere amicos tempore ne-
cessitatis præbere auxilia.

Auceps, & Vipera.

Auceps uisco accepto & arundinibus, au-
cupatū egressus est. Viso autē turdo su-
per alta arbore sedēte, & arūdinibus inter se in
longitudinē cōiunctis, sursum eū comprehēsus
suspiciebat. Cæterū ignarus uiperā dormi-
entem conculcauit. Hæc uero irata momordit
ipsū. Ille iā agēs animā dicebat, me miserū, aliū
enī captatur, ipse ab alio captus sum ad mortē.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiātur,
ignaros sæpe ab alijs id ipsum pati.

De Fibro.

Fiber animal est quadrupes, in stagnis ple-
runq; degens, cuius pudenda dicunt usui
esse medicis. Hic igitur cū ab hominibus perse-
quentibus iam capiendus sit, cognito cuius gra-
tia petatur, abscissa sua pudenda proijcit perse-
quentibus, & sic salutem cōsequitur,

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνδρῶπων οἱ φρο-
νιμοί, ὑπὲρ ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐδένα λόγον τῶν
ῥημάτων ποιοῦνται.

Κύωρ, καὶ μάγρηθος.

Κτωρ εἰσῆκε δὲ εἰς μαγρηθον, καὶ τῷ μαγείρου
ἀχολαμλίῳ, καρδίαν ἄρῳάσας ἔφυγε. ὁ δὲ μά-
γρηθος ἐπιστραφεῖς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶ-
περ. ὦ οὐτός, ἴσθι ὡς ὅπως πορᾶν ἦς, φυλάξομαι
σε. οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρ-
δίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀν-
θρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύωρ, καὶ λυκός.

Κτωρ πρὸ ἐπανλεῶς λυκοῦ ἐκάθιδε. λυκὸς δ' ἐπι-
δραμόντος, καὶ βρώμα μέλλοντος δυνάμεν αὐ-
τὸν, εἰδέτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῆσαι. νῦν μὲν γὰρ
φησι λεπτός εἶμι καὶ ἰχνός. ἄρ δὲ μικρὸν ἀναμεί-
νῃς, μέλλωσιρ οἱ ἐμοὶ δεωόται ποιήσῃς γάμουε,
καὶ γὰρ τλῆικαῦτα πολλὰ φαγῶν, τιμελέεσθαι ἔσομαι,
καὶ σοὶ ἠδύτορον βρώμα γενήσομαι. ὁ μὲν οὖν λυ-
κοῦ πειθεῖς, ἀπῆλθε. μετ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗ-
ρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος ἄρ κῆρα καθεύδοντα,
καὶ εἰς κάτῳθεν, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλε, ὑπομιμνήσ-
κωρ αὐτὸν τῶν σωθηκῶν. καὶ ὁ κύωρ, ἀλλ' ὦ λυκε εἰ-
παποτῶδε πρὸ ἑπὶ ἐπαυλεῶς μεῖδεις καθεύδοντα, μη-
κέτι γάμους ἀναμλίῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum agere respectum pecuniarum.

Canis, & Cocus.

CAnis irrupens in culinam, & cōco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, ait, heus tu scito ubi tu fueris, me te obseruaturum, non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta esse.

Canis, & Lupus.

CAnis ante stabulum quoddam dormiebat, cum lupo irrupisset, & deuoraturus eum esset, rogabat, ne tūc se mactaret, nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus, abiuit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domicilio canē dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum fœderis. Et canis, ô lupe, si post hac ante stabulum me uideris dormiētem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ἦν ἄνδρῶπων ὅταν
 πορὶ τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίε τοῦ το φυλάτ-
 τονται.

κνῶν, καὶ ἄλεκτρυόν.

Κτῶν ἄλεκτρυόν ἑταιρεία μ ποικιλῶν, ὡς δὲ
 ομ, ἑσπερας δὲ καταλαβόντες, ὁ μὲν ἄλεκτρυόν
 ἐπὶ δένδρον ἐκάθιδεν ἀναβάς, ὁ δὲ κνῶν πρὸς τῆ ρίζῃ
 το δένδρον κοίλωμα ἔχοντος. το δὲ ἄλεκτρυόνος ἦν
 τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκῶσα πρὸς
 αὐτὸν ἔδραμε, καὶ εἶσα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν κατελ-
 θῆν ἤϊε, ἐπιθυμῆν γὰ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχομ
 ἀπαάσαοιαι. το δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρὸς τὸν
 δυνάστην ἵπ τὴν ρίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνους ἀνοίξαν-
 τος κατελθῆν. κακείνης ζητῶσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κνῶν
 αἴφνης πηδῆσας, αὐτὴν διεσάραξε.

Ἐπιμνῆσιον.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ἦν ἄνδρῶπων τοὺς
 ἐχθροὺς ἐπελθόντας, πρὸς ἰχυροτέρους πέμψασι πα-
 ραλογίζομενοι.

Λέων, ἑ βάτραχος.

Λεὼν ἀκῶσας ποτὲ βατράχος μέγα βοῶντος, ἕπε
 σφάκη πρὸς τὴν φωνὴν, ὁ ὄμνῃ μὲν γὰρ ζῶον
 εἶναι, πρὸς μείνας δὲ μικροῦ, ὡς εἶδεν αὐτὸν πρὸς ἐλθόντα
 ἐπὶ λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμνῆσιον.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, μὴ δῆμ πρὸ ἐπὶ ὄψεως δι' ἀκοῆς μό-
 νης ταρσάτηοιαι.

Λέων, ἑ ὄντος, καὶ ἀλώπηξ.
 Λέων, καὶ ὄντος, καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποικί-
 σάμενοι,

Fabula significat prudentes homines, cum aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, cauere ab ea quandiu uixerint.

Canis, & Gallus.

Canis & gallus inita societate iter faciebant, uespera autem superueniente, gallus conscensa arbore, dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatae. Cū gallus, ut assolet, noctu cātasset, uulpes, ut audiuit, accurrit, & stans inferius, ut ad se descēderet, rogabat, q̄ cuperet commendabile adeo cantu animal complecti. Cum autē is dixisset, ut ianitorem prius excitaret ad radicē dormientē, ut cum ille aperuisset, descenderet. Et illa quærēte, ut ipsum uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo, & Rana.

Leo audita aliqñ rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnū aliquod animal esse, parūper aut expectādo, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante q̄ uideas, uoce sola perturbari.

Leo, & Asinus, & Vulpes.
Leo, & Asinus, & Vulpes, inita societa

σάμνιοι, δὲ ἤλθοι πρὸς ἄγραμ. πολλῆς οὖν θήρας συλλεληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τοῖς ὄνω διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μορίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξατο αὐτάς τούτῳ πρὸς τρέφετο. καὶ ὁ λέων θυμωθείς, τὸ ὄνομα κατέφαγεν. εἶτα τῆ ἀλώπεκι μορίστην ἐκέλευσε. ἢ δ' εἰς μίαν μορίδα πάντα σωρεύσασα, ἐαυτῇ βραχὺ τι κατέλιπε. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε ὧ βελτίστη διατρέξῃ οὕτως εἰδίδαξεν; ἢ δ' εἶπε, τὸν ὄνου συμφορὰ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας δυσυχήματα.

Λέων, Ἐἴρηκε.

Λέων, καὶ ἄρηκε ὁμοῦ βοουεῦράν περιτυχόντες, πρὸς τούτῳ ἐμάχοντο. δὴνως οὖν ὑπὸ ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ φθι πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, ἀπαυδῆσαντες ἐκίνητο. ἀλώπεξ δὲ κύκλῳ περιῖστα, περιπῆκότες αὐτοῖς ἰδῆσα, καὶ τὸ βένευσον ἐν τοῖς μέσῳ κείμενον, τούτῳ διὰ μέσων ἀμφοῖν διαδραμῶσα καὶ ἀρπάζασα, φεγγασα ὤχετο. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι ἢ ἀνασπῶσαι, εἰλοιοὶ ἡμῖς εἶπον ὅτι διὰ ἀλώπεκα ἐμοχθῶμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλω κοπιῶντων, ἄλλοι κερδαίνουσιν.

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ἐπισάντων δὲ ἑνὸς αἴφνης ἑξαγαγείλαντες, ὡς αἱ φθι οἰκίας αὐτῶν θηρίδες ἀναπεπῆαμνίαι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδορον ἀφρημενίαι, ἀνεπῆδῆσε τε σενάξας,

©

te egressi sunt ad uenandum. Multa igitur præda cæpta, iussit Leo Asino, ut diuideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent, eos hortabatur. Et Leo iratus, Asinum deuorauit. Inde Vulpi, ut diuideret, iussit, illa uero in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, quis te ò optima diuidere sic docuit? Ea, inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo, & Vrsus.

Leo & Vrsus simul magnū naçtū hinnulū, de eo pugnabant. Grauius igitur à se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiam uertigine corripentur, defatigati iacebant. Vulpes autem circumcirca eūdo, ubi prostratos eos uidit, & hinnulum in medio iacētem, hunc per utrosq; percurrēdo rapuit, fugiensq; abiuit. At illi uidebāt quidē ipsam, sed quia nō poterant surgere, nos miseros dicebant, quia uulpi laborauimus.

Affabulatio.

Fabula significat, alijs laborātibus, alios lucrari.

Vates.

Vates in foro sedens differebat, cū autē superuenisset quidā derepēte, & nūciaisset, qd̄ domus ipsi⁹ & fenestræ aptæ omnes essent, & quæ intus, ablata omnia, exiuit suspirando,
&

Ἐδρομαῖοι ἦν, τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος,
 οὗτος εἶπερ, ὅ τ' ἀλλότρια πιάγματα προσφέναι ἔπαυ-
 γελόμενος, τὰ σαυτῶν οὐ προεμαντεύσ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φανλως διοι-
 κοῦντας, τῶν δὲ μηδὲρ αὐτοῖς προσκκόντων πονοεῖδαι
 πέρωμλνς.

μύρμηξ, καὶ πορσιερά.

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυ-
 ρεῖς ὑπὲρ τοῦ ρεύματός ἀπεωνίγετο. πορσιερά δὲ
 τὸ τοῦ θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελθῶσα, εἰς πλὴν πη-
 γῆν ἔρριψε. ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξδυ-
 τῆς δέ τις μετὰ τὸ τοῦ καλάμους σωθεῖς, ἐπὶ τῷ
 πλὴν πορσιεράσιν συλλαβῆν ἦν, τὸν τ' ἄ ὁ μύρμηξ ἔωρα-
 κῶς, τὸν τῷ ἰξδυτῶ πόδα ἔδακεν, ὁ δὲ ἄλγησας, τὸν
 τε καλάμους ἔρριψε, καὶ πλὴν πορσιεράσιν αὐτίκα φυγῆν
 ἔποιήσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δ' αὖ τοῖς ἐνεργέταις χάρις ἀποδίδ-
 νόται.

Νυκτερίς, καὶ βάτος, αἶδιχα.

Νυκτερίς, καὶ βάτος, καὶ αἶδιχα ἑταιρείαρ ποιη-
 σάμενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἦ
 μὲν οὖν νυκτερίς ἀργυρίον δανφσαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ
 μέσον, ἦ δὲ βάτος ἐδῆτα μετ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἦ
 δὲ αἶδιχα τρίτην χαλκὸν. καὶ ἀπέπλωσαν. χημῶν
 ἡ δὲ σφοδρῶς γενόμενος, καὶ τῷ νεῶς περιτραπίσκει,
 πάντα ἀπολέσαντες αὐτοῖς ἐπὶ πλὴν γλῶν διεσώθησαν.
 ὅς ἐκείνους τοίνυν ἢ μὲν αἶδιχα τοῖς ἀγριαλοῖς ἀεὶ πα-
 ρεδρεύει, μή περ τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ δάλατῃ. ἦ δὲ
 νυκτερίς

& currendo ibat. At cum quidā uidisset ipsum currētem, heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non præuaticinabare.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui cum suam uitam prauè gubernant, quæ nihil ad se attinent, præscire conantur.

Formica, & Columba.

Formica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Colūba uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedendo formica, euasit. Aucups autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam comprehēdendum ibat. Hoc autem uiso, formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos proiecit, & ut columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio, & Rubus, & Mergus.

Vespertilio & rubus, & mergus inita societate mercatoriam decreuerūt uitā agere. Itaq; uespertilio argētum mutuata proiecit in mediū, rubus uestē secum accepit, mergus tertius æs, & nauigauerūt. Tempestate autē uehementi oborta, & nauis euerfa, omnibus perditis, ipsi in terrā euaserūt. Ex illo igit̃ mergus littoribus semp assidet, num quopiā æs eijciat mare; Vesper

νυκτορίας τους δανθὰς φοβευμένη, ἧλι μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομῶν ἕξισι. ἡ δὲ βάτθ, ἧλι πῶν παριόντων ἐοικῆσθ' ἐπιλαμβάνεται, εἰ πᾶσι τὸν οἶν κείαν ἐπιγνοίῃ ζητῶσα.

Ἐπὶ μύθιον.

Ο' μῦθθ δ' κλοῖ, οὐκ ἀπὸ ἀποδράζομεν, τῶτοις ἐστὶν ἔσθρον πρὸς πῶν πῶν.

Νοσῶν, καὶ ἰατρῶν.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὲρ τοῦ ἰατρῶν ἐρωτώμενθ' ὅπως διειρημένη, πλέον εἶπε τοῦ δέονθ' ἰδρῶ κέναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἐφητῶ εἶναι. ἐκ δ' οὐτέρων δὲ παρ' αὐτῶ πάλιμ ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχε, φρίκη συχθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατείνάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τῶ ἀγαθὸν ἐφησεμ εἶναι. ἐκ δὲ ἕτι πᾶν αὐθις, ὅπως διεγλύετο, εἶπεμ ὑδερῶ πρὸς πεπῶ κέναι. ὁ δὲ, καὶ τῶ πάλιμ ἀγαθὸν εἶπεμ εἶναι. εἶτα πῶν οἰκείων ἰνὸς αὐτὸν ἐρωτήσανθ', ὅπως ἔχε; ἐγὼ εἶπεμ ὅ οὐθ', ὑπὲρ πῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπὶ μύθιον

Ο' μῦθθ δ' κλοῖ, οὐκ ἀπὸ ἀνθρώπων δυσχεραίνου μὲν τοὺς πρὸς χάριμ ἀεὶ βυλομύθους λέγειμ.

Ξυλομύθος, καὶ ἐρμῆς.

Ξυλομύθος τις πρὸς ἑλ' ποταμῶν, τὸν οἰκῶν ἀπέβαλε πέλεκυ ἀμχανῶν τοίνυ παρὰ τὴν ὄχθιν καθίσας ὠδύρετο. ἐρμῆς δὲ μαθῶν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτεῖρας τὸν ἄνθρωπον, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν χυσοῦν ἀνύεγκε πέλεκυ, καὶ εἰ οὐτός ὄστιν ὁμ ἀπώλεσεμ ἦρετο. τοῦ δὲ, μὴ τοῦτομ εἶναι φαμλῆς, αὐτὸς καταβάς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ μηδὲ τῶτομ εἶναι τὸν οἰκῶν εἰσόνθ', ἐκ τρίτῃ καταβάς ἐκῆνομ τὸμ

Vespertilio uero creditores timens, interdium non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, sicubi suam cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum recidere.

Aegrotus, & Medicus.

A Egrotus quidam à medico rogatus, quo modo ualuisset, plus ait quàm oporteret suffasse. Ille autem bonum ait, hoc esse. Secundo uero ab ipso iterum rogatus, quomodo habuisset, horrore correptum ait ualde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. Tertio rogatus quomodo ualuisset, ait in intercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes? Ego, ait, heus tu ex bonis occidor.

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominibus odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator, & Mercurius.

L Ignator quidam apud fluuium suam amisit securim, inops igitur consilij iuxta ripam sedendo plorabat. Mercurius autem intellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluuium, auream sustulit securim. Et an hæc esset quam perdiderat, rogauit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus, argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam ipsam

ἔμ οἰκίον ἀνύεγκε. τῷ δὲ τὸν ἄλκῆως εἶνα τὸν ἄπο
 λωλότα φαμλῆς, ἐρμῆς ἀποδεξάμην αὐτοῦ πλὴν δι-
 καιοσώλω, πάσαε αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγενό-
 μην, πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυ-
 νεν, ὡς εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξατο εἰς βλενσατὸ, καὶ
 παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ πλὴν οἰκείαμ ἀξίνλω δὲ
 πίτῃδεε ἀφείε εἰς τὸ ρεῦμα, κλαίωμ ἐκάκητο. ἐπιφα-
 νεῖε οὖν ὁ ἐρμῆς κακείνω, καὶ πλὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ
 θρῦλω, καταβάεε ὁμοίωε χρυσῶν ἀξίνλω δὲ λῶεγκε. καὶ
 ἦρερ εἰ ταντῶ ἀπέβαλε. τῷ δὲ, σὰν ἠδονῆ, ναὶ ἀλκῆ-
 νῶε ἢ δ' ὄσι, φήσαντο, μισήσαε ὁ θεὸε πλὴν τοσαντῶ
 ἀναίδεαμ, οὐ μόνον ἐκείνω κατέχερ, ἀλλ' οὐδὲ πλὴν οἰ-
 κείαμ ἀπέδωκερ.

Ἐπιμνήτορ.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι ὅσομ τοῖε δικαίοιε τὸ δῖον σωμαί-
 ρετα, τοσῶτομ τῖε ἀδίκοιε ἐναντιῶτα.

Οὐ, καὶ κηρωρῶε.

ΟΝ, ἔκρηετ' ἄμην κηρωρῶε, ἐπερ ἠ ὀλίγα μ-
 ἠοίε, πλέεα δ' ἐμόχθη, ἦνεατο τοῦ δῖῶε τε
 τῷ κηρωρῶε ἀπαλλαγείε ἐτέρω ἀπεμπωληθῆαι δε-
 σπότη. τῷ δὲ δῖοε ἐπακῶσαντο καὶ κελεύσαντο
 αὐτὸμ κηραμφ πησινῶαι, πάλιμ ἐδυσφόρε πλέομ, ἢ
 πησότηομ ἀχρηφορῶμ, καὶ τὸμ τε πηλομ, καὶ τὰε κη-
 ράμπε κομίζωμ. πάλιμ οὖν ἀμφῶαι τὸμ δεσπότημ ἰκέ-
 τνε. καὶ βυρσοδέφη ἀπεμπωλεῖτα, εἰε χείρονα τοίνω
 πῶ πησότερωμ δεσπότημ ἐμπεσῶμ, καὶ ἐρῶμ τὰ παρ-
 αὐτῷ πησπόμενα, μετὰ σεναγμῶμ ἔφη, οἴμοι τοῦ τα-
 λαιπῶρῶ, βέλζομ ἢμ μοι παρὰ τοῖε πησότεροιε Δεσπότη-
 ταιε μνήμ. οὐτ' γὰρ ὡε ὄρῶ, καὶ τὸ δέσμα με κα-
 τεργάεεται

ipsam sustulit, illo hanc uere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia socijs quæ acciderāt, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit. Et ad fluuium profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. Illo lætabundo, & uere hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

A sinus, & hortulanus.

A Sinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. Cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uēdi, iterum iniquiore animo perferebat, quàm prius, onera, & cœnum, & tegulas ferre. Rursus igitur, ut mutaret dominum rogauit, & coriario uenundatus est. Peiorem itaq; prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait: hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere, hic enim, ut uideo, & pellem meam o-

k perabitur,

περγάσεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ δαίμων, ὅτι τότε μάλις τὸν πρῶτον δειπῶντα οἰκέται ποδῶσιν, ὅταν τῶν δυνάμεων λάβωσι πᾶσαν.

Ὀρνιθοθήρας, καὶ κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιμίση παγίδα, κορυδαλός ἢ τῶν τῶν πόρρωθεν ἰδῶν, ἐπωιδάνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο. τῶν δὲ πόλιμ κτίζην φασκύν, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀπὸ χωρῆσαντες καὶ κρυβέντες, ὁ κορυδαλός τοῖς τῶν ἀνδρῶν λόγοις πισεύσας, προσελθὼν εἰς τὴν βρόχον ἐάλω. τῶν δὲ ὄρνιθοθήρα ἐπιδραμόντες, ἐκείνους εἶπερ. ὅτι οὗτος, εἰ τριαύτω πόλιμ κτίζης, οὐ πολλοὺς εὐρήσῃς τοὺς ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ δαίμων, ὅτι τότε μάλις οἰκοὶ καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεσῶτες χαλεπαίνωσιν.

Ὁ δόλιπος.

Οδοιπόρος πολλὰν ἀνύσας ὁδὸν, ἤνυξεν, εἰ ἄρα εὐρήσεται, δὲ ἡμισυ τὸν ὄμιλον ἐρημῆ ἀναθήσειν. περὶ τυχῶν δὲ πῆρα μεσῆ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων καὶ ταύτων ἀνελόμην, ἐκείνας μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὅσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμῶν, φήσας ἀπέχεσθαι ὅτι ἐρημὴ πῶν εὐχλῶ. τοὺς γὰρ εὐρεθέντες τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σὲ διανέμματα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, ὅτι πῶν θεοὺς διαπλεονεξίαν κατασομίζομενον.

Πᾶς, ὁ μήτης.

Πᾶς

perabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores dominos à famulis expeti, cum de secundis periculum fecerint.

Auceps, & cassita.

AVceps auibus struxerat laqueos, alauda uero hunc procul uidens rogauit, quidnam operaretur, eo urbem condere dicente. Deinde procul regresso & abscondito, galerita uiri uerbis credendo, accessit ad cassem, & capta est. At aucupe accurrēte, illa dixit, heus tu, si talem urbem condis, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tūc maxime domos & urbes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator.

Viator multa confecta uia, orauit, si quid inuenerit, dimidium Mercurio dedicaturum. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarū ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, locutus, habes o Mercuri, uotum. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer, & mater.

k 2

Puer

ΠΑῖς ἐκ διδασκαλείς πλὴν τοῦ συμμαθητῆ δέλτοιο κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρὶ. φηὶ δὲ μὴ ἐπιπληξάσθης, μάλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τῆς χρονοῖς ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν, ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο πλὴν πρὸς Δάναον, φηὶ δὲ μητρὸς ἐπιμύνης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκῆντο τῶν δημίωρ ἐδέτο βραχέα ἕνα τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὔν. φηὶ δὲ ταχέως τῷ σώματι τῶν παιδῶν προσείσθης, ἐκῆντο τὸ οὔν τοῖς ὀδύσσι δακρῶν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἦδη καὶ εἰς πλὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκῆντο εἶπεν, αὐτῇ γάρ μοι φηὶ ἀπολείας γέγονε αἴτιος, εἰ γὰρ ὅτε πλὴν δέλτοιο ἐκεκλόφην ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἄν μέγιστον χωρήσας νῦν ἠγόμην ἐπὶ τῷ Δάναον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῆς, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων, ἐπὶ μείζονα ἀνέστη τὰ κακά.

Ποιμῶν, καὶ θάλασσα.

Ποιμῶν ἐν πρᾶθαλασίῳ τόπῳ ποιμνίον νέμων, ἕωρακὼς γαλλιῶσαν πλὴν θάλατταν, ἐπεδύνμυσε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν, ἀπεμπωλήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους προιάμνυτο, ἀνήκετο χερσὶν αὐτῶν δὲ σφοδρῶς γενομένης, καὶ φηὶ νεῶς κινῆσθαι διωθνομένης βαπίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλῶν εἰς πλὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηὶ διεσώθη. μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παρῆντο ἕνα, καὶ φηὶ θαλάττης, ἔτυχεν γὰρ αὐτῇ γαλλιῶσα, πλὴν ἤρεμίαν θάλασσαν μάζοντο ὑπολαβῶν οὕτως εἶπε, φοινίκων ἀνθὶς ὡς

ἔοικεν

PVer ex literario ludo condiscipulū librum furatus, tulit matri. Cum ea uero nō corripuisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectā ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narret in aurem. Quæ cum ilico ori filij se admouisset, ille aurem dētibus demorsam abscidit. Matre autem & alijs accusantibus, quia non solum furatus sit, sed & in matrem impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim cum librum furatus fui, me corripuisset, non ad hæc usq; procedendo, nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum quæ non in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Pastor, & mare.

PAstor in maritimo loco armentū pascens, uiso tranquillo mari, desiderauit nauigare ad mercaturā. Vēditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehementi facta, & nauī in periculo ut submergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua nauī euasit incolumis. Post uero dies non paucos transeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone, hic ait: cariotas iterum, ut

ἔοικεν ἐπιθυμῆ, καὶ διὰ τὸ φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Ῥοιά, καὶ μηλέα.

Ροιά καὶ μηλέα πορὶ κάλλιδος ἤριζον. πολλῶν δ' ἄμωσι βητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτῳ ἐκ τοῦ πλησίον ἀκῶσασα φραγμῶ, παυσώμεθα εἴπερ ᾧ οἴλαι ποτέ μαχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τ' ἀμφινόωμ σάσεσι, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πρῶνται εἶναι τι.

Ασπάλαξ

Ο Ασπάλαξ τυφλὸν ζῶον ὄξυ. φησὶν οὖν ποτε τῆ μητρὶ, συκαμινέαρ μήτορ ὄρω. εἶτα ἀνδρὶς φησὶ, λιβάνθ ὀσμῆς πεπλήρωμα. κακτρίτ' ἄλιμ, χαλκῆς φησὶ φησὶ κτύπον ἀκῶ. ἢ δὲ μήτηρ ὑπολαβούσα εἴπερ. ᾧ τέκνον. ὡς ἦδη καταμανδάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐξέρχεται, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρησεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶν ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνατα κατ' ἐπιπέδον γίνονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκες, καὶ πέρδικες.

Σφῆκες καὶ πέρδικες δίφῃ σιωεχόμενοι, πῶς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτοῦ αἰτουῦντες πῆρ, ἕως ἀγαγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτῃ τῶν χάριμ ἀποδύσφῃ, οἱ μὲν πέρδικες, σκάφῃ τὰς ἀμώλως.

οἱ δὲ

uidetur, desyderat, & propterea uidet̃ quietũ.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus do-
cumento esse.

Punica, & malus.

Punica & malus de pulchritudine conten-
debant. Multis contentionibus interin fa-
ctis, rubus ex proxima sepe audiens, desinamus
ait, o amice aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstantiorũ seditionibus,
uilissimos quoq; conari esse aliquos.

Talpa.

Talpa cæcum animal est. Dixit igitur ali-
quando matri, morum mater uideo. Dein
de rursus ait: thuris odore plena sum. Et tertio
iterum, ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Ma-
ter uero respondendo, ait: o filia, ut iam perci-
pio, non solum uisu priuata es, sed & auditu,
& olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabundos, im-
possibilia promittere, & in minimis re-
dargui.

Vespæ, & Perdices.

Vespæ & perdices sitibundæ ad a-
gricolam iuerunt, ab eo petentes bibere,
promittentes pro aqua hanc gratiam reddi-
turas, perdices fodere uineas.

οἱ δὲ σφῆκες κύκλω ποριῖόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβήσιν
 τὺς κλέπτει. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη· ἀλλ' ἔμοι γέ εἰσι δύο
 βόες, οἳ μὲν ἔπαγγελόμην, πάντα ποιῶσι, ἄμφο-
 νομοῦν ὅστις ἐκείνοις δοῦναι, ἢ ἄρα ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας δ' ἐζώλει, ὠφελῆν μὲν ἔπαγ-
 γελωμένους, βλάπτοντας δὲ μέγαρα.

Ταῶς, καὶ κολιός.

Τὸ μὲν ἄνω βασιλείᾳ ποιῆσαι βασιλείᾳ, ταῶς
 ἑαυτὸν ἡγεῖν τὸ κάλλος χερσίνην. αἰετῶν δὲ
 τὸ πᾶν, κολιός ὑπολαβῶν ἔφη· ἀλλ' εἰ σὺ βα-
 σιλεύοντες ἄετος ἡμᾶς καταδιδώκη ἐπιχρήσει, πῶς
 ὑμῖν ἔπαρκεσθαι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἄλλοι, ὅτι τὸν ἄρχοντα οὐ διὰ κάλλος μὲν
 νομῶν, ἀλλὰ καὶ ἡγεμονίᾳ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιός, καὶ ἀλώπηξ.

Μονιός ἀγρίος ἐπὶ λυγρῶν ἐσὼς δ' ἐνδρῶν, τοὺς δ' ὀνύ-
 τας ἔδηγε. ἀλώπηξ δ' ἐρομένη πλὴν αἰτί-
 ας, ὅτι μὲν ἐμὴς προσκίμνης ἀνάγκης, τί τὺς ὀδόντας
 δήγει, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τὶ τοιοῦτον ποιῶ, εἰ γὰρ με κίνδυνος
 πρὸς αἰὶν, οὐκ ἐμὴ πλὴν αἰτίᾳ πρὸς τοὺς ὀδόντας ἀκουῶν
 ἀχολῶς δειῖται, ἀλλὰ μάλλον ἐτοίμοις οὔσι χερσίν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἄλλοι, ὅτι δὲ πρὸς τὸν κίνδυνον πρᾶ-
 σκευάζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάγῳ ἀλοῦς, θηλώων ἔλεγε, οἳ
 μοι τῶν ταλαιπώρων καὶ δυσίων πηλώων, οὐ χυ-
 σὸν

uespæ circumcirca eundo aculeis arcere fures.
 At agricola ait, sed mihi sunt duo boues, qui ni-
 hil promittendo, omnia faciunt. Melius igitur
 est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui promittūt qui-
 dem iuuare, lædunt autem admodum.

Pauo, & monedula.

A Vibus creaturis regem, pauo orabat ut
 se ob pulchritudinem eligerent. Eligen-
 tibus autē eū omnibus, monedula suscepto ser-
 mone, ait, sed si te regnāte aquila nos persequi
 aggressa fuerit, quomodo nobis opem ferēs?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modo propter
 pulchritudinem, sed & fortitudinem & pruden-
 tiam eligi oportere.

Singularis animal, & uulpes.

Singularis agrestis super quadā sidēs arbore
 dētes acuebat. Vulpe rogāte causam, quare
 nulla proposita necessitate dentes acueret, ait,
 nō ab re hoc facio. Nā si me periculū inuaserit,
 minime autē me tunc acuendis dentibus occu-
 patum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculū præparatū
 esse oportere.

Cassita.

Cassita laqueo capta, plorans dicebat, hei
 mihi miseræ, & infelici uolucris. Non au-

σὸν γινώσκω σάμῳ υἱὸς, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλοῦ ἢ υἱοῦ
 ὠρ. κόκκος ἢ σίτος μικρὸς τὸν θάνατόν μοι πρὸς ξένῃσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδους εὐτελεῖς, μέγαρ ὑπο
 σαμνύει κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν ἔλαφον εἶπε. πάτερ, σὺ
 καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυῶν πέφυκας. καὶ
 κέρzata πρὸς τούτοις ὑπερφυῆ φέρεις πρὸς ἄμωσαν, τί
 δή ποτ' οὐκ οὕτω τούτῃσιν φοβῆ; καὶ ἐν γελῶν εἶπε.
 ἄλλοθι μὲν ταῦτα φησ τέκνον ἐμὸν οἶδα, ὡς ἐπιδάμ
 κωδὸς ὑλακῶ ἀκόςσω, αὐτίκα πρὸς φυγῶν οὐκ οἶδ' ὅπως
 ἐκφύρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φησὶ δόλους οὐδὲ μία πα
 ραίνεσις ρώμνυσιν.

Λαγωοὶ καὶ βάρβαροι.

ΟΙ λαγωοὶ ποτε σωελδόντες, τὸν ἑαυτῶν πρὸς
 ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλῆς εἶναι
 καὶ δφλίαις πλέωσι, καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, ἢ κυ
 νῶν καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλ
 ζον οὐκ εἶναι θανάτῳ ἄποξ, ἢ διὰ βίον τρέμειν. τὸτο τί
 νω κυρώσαντες, ὡρμησαν καὶ ταῦτ' εἰς τὴν λίμνῳ
 ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσόντες καὶ ἀποπνιγκόμενοι.
 ἢ δὲ καθηκνύων κνκλω φησὶ λίμνης βατράχων, ὡς
 τὸν τῶν δρόμων κτύπον ἠσθοντο, εὐδύς εἰς τάντῳ εἰσ
 πιδήσαντων, ἢ λαγῶν τις ἀγχινοῦσιν εἶναι δο
 κῶν ἢ ἄλλων, ἔφη. σῆτε ἑταῖροι, μηδὲν δφνὸν ἡμῶν
 αὐτοὺς διαπράξῃσθε. ἦδη ὡς ὄρατε καὶ ἡμῶν ἔτεξ

rū surripui cuiuscūq; nō argentū, nō aliud quicūq;
preciosū. Granū autē tritici parū, mortis mihi
causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnū sube-
unt periculum.

Hinnulus.

Hinnulus aliquando ceruo ait : Pater tu &
maior, & celerior canibus, & cornua præ-
terea ingentia gestas ad uindictam, cur nam igitur
sic eos times? Et ille ridēs, ait : uera quidem
hæc inquis fili, unum uero scio, quod cum ca-
nis latratum audiuerō, statim ad fugam nescio
quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla
admonitione fortificari.

Lepores, & ranæ.

Lepores aliquando in unum profecti, suam
ipsorum deplorabāt uitam, quod foret pe-
riculis obnoxia, & timoris plena, quod & ab
hominibus, & canibus, & aquilis, & alijs multis
consumantur. Melius itaq; esse mori semel, cū
toto uitæ tēpore timere. Hoc igitur firmato, im-
petum fecerūt simul in paludem, quasi in eam
insulturi & suffocādi. Sed cū ranæ, quæ circum
paludē sedebāt, cursus strepitu percepto, ilico
in hanc insiluissent, ex leporibus quidā pruden-
tior esse uisus alijs, ait: sistite ô focū, nulla re gra-
ui uos ipsos afficite, iā, ut uideatis, & nobis alia
sunt

ἔξι ζωάδηλόπερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχοῦντες, δι' ἑτέρων χεῖρονα παχόντων παραμυθοῦνται.

Ὀνθ, καὶ ἴωθ.

Ονθ ἴωθωρ ἐμακάρισεμ, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενορ κῆ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχνυρῶν ἄλις ἔχωμ, καὶ ταῦτα, πλεῖσα ταλαιπωρῶμ. ἔπει δὲ καιρὸς ἐπέση πολέμω, κῆ ὁ στρατιώτης ἐνοπλορ ἀνέβη τὸρ ἴωθωρ, πανταχόσε τῶτορ ἐλαύνωμ, καὶ δὴ καὶ μέσορ τ' πολεμίων εἰσήλασε, ἃ ὁ ἴωθ πλεγειέ ἐκίτω. ταῦτα ἔωρακῶς ὁ ὄνθ, τὸρ ἴωθωρ μεταβαλλόμενθ ἔταλάνιζεμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲ τὸν ἀρχοντα καὶ πλοσίθε ζηλοῦν, ἀλλὰ δὴ κατ' ἐκείνωρ φθόνωμ, κῆ τὸρ κίνδωορ ἀναλογομύθεσ τὴν πενίαν ἀγαθῶμ.

Φιλάργυρθ.

Φιλάργυρος τις ἀπασαμ αὐτῶ τὴν οὐσίαν διέαργυρισάμενθ, ἃ χρυσοῦν βῶλομ ποιήσαε, ἔρτι νι τόπω κατῶρξε, συγκατορῦξε ἐκεῖ καὶ ψυχῶν ἐαυτοῦ καὶ τὸρ νοῦν, καὶ καθ' ἡμέραμ ἐρχόμενθ, αὐτῶ ἐβλεπε, ἃ ἦ δ' ἐργατῶμ τις αὐτὸρ παρατηρήσαε, καὶ τὸ γεγονὸς σωνοήσαε, ἀνορῦξε τὸρ βῶλομ ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κἀκίθη ἐλθῶμ, καὶ κενὸρ τὸρ τόπωρ ἰδῶμ, θρῶνῃ ἤρξατο, κῆ τίλλημ τὰς τρίχας. τῶτορ δὲ τις ὀλοφυρόμενορ οὕτως ἰδῶμ, ἃ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ οὕτως εἶπεμ ὡς οὐτῶ ἀδύμει. οὐδὲ γὰρ ἔχωμ ὁρ χρυτὸρ εἶχεε. λίθορ οἶν ἀντὶ χρυσῶ λαβῶμ θίεε, καὶ νόμιζέσοι τὸρ χρυτὸρ εἶναι. τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσθῃ χεῖαν. ὡς ὁρῶ γ', οὐδ' ὅτε ὁ χρυτὸς ἦμ, ἐν χεῖσαι

sunt animalia timidiora. Affabulatio.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus, & equus.

Asinus equum beatū putabat, q̄ abūdāter nutriretur & accurate, cū ipse neq̄ palearum satis haberet, præsertim q̄ defatigatus. Cū autē tempus institit belli, & miles armatū ascendit equū, huc illuc ipsum impellēdo, cæterū & in medios hostes insiluit, & equus uulneratus iacebat. His uisis, asinus equū mutata sententia miserū existimabat. Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & diuites imitari, sed in illos inuidia, & periculo cōsideratis, paupertatem amare.

Auarus.

Avarus quidā cum omnia sua bona uendidisset, & aureā glebam fecisset, in loco quodam infodit, unā defosso illic & animo suo & mente. Atq̄ quotidie eundo, ipsam uidebat. Id autem ex operis quidam obseruādo cognouit, & refossam glebam abstulit. Post hæc & ille profectus, & uacuum locum uidens, lugere cœpit, & capillos euellere. Hunc cum quidam uidisset sic plorantem, & causam audiuiisset, ne sic ait ô tu tristare. Neq̄ enim habēs aurum, habebas. Lapidē igitur pro auro acceptū recōde, & puta tibi aurum esse, eūdem enim tibi usum præstabit. Nā, ut uideo, neq̄ cum aurū erat, utebare,

ἦδα το κτήματ'.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθ' ἀηλοῖ, ὅτι οὐδέ μ' ἢ κτήσις, ἐὰρ μ' ἢ χθῆσις προσή.

Χίνας, καὶ γέρανοι.

ΧΗνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταύτ' ἄλφμων ἐνέμοντο. ἥ δὲ θηροτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι κ' φοι ὄντες, ταχέως ἀπέπησαν. οἱ δὲ χίνας διὰ τὸ βάρ' ἥ σωματῶν μείναντες, σωελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθ' ἀηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτῆ μ.ονες εὐχερῶς φεύγουσι, οἱ δὲ πλῆστοι δ' ἔλθουσιν ἀλισκόμενοι.

Χελώνη, καὶ ἄετός.

ΧΕΛΩΝΗ ἄετ' ἐδέτο ἰππ' αὐτῶν ταντίω διδάξει. τῷ δὲ παραινῶντ' ἄετ' ὅτι φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δέησι προσέκητο. λαβὼν οὖν ταύτῳ τοῖς ὄνυσσι, καὶ εἰς ὑψ' ἀνενεγκώμ, εἴτ' ἀφῆκε. ἢ δὲ ἡ πετρῶν πεσῶσα, σωετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθ' ἀηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν θιλονήκῳ ἥ φρονίμως τέρων παρὰ κῶσαντες, ἐαυτοὺς ἐβλάψαν.

Ἰνῆλα.

ΨΙΛΛΑ ποτὲ πηδῆσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρός ἐκάθεισε. ὁ δὲ τὸν ἥρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει, τῷ δὲ, ἐκῆθερ αὐθις ἀφελομῆνης σενάξας εἶπαρ. ὃ ἥρακλῆς, εἴ ἐπὶ φύλλῃ οὐ σωεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζονσι ἀνταγωνισαῖς σωεργήσας;

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθ' ἀηλοῖ, μή δ' ἐμ' ἐπὶ ἡν ἔλαχίσωμ τῷ θείῳ δ' εἶδα, ἀλλ' ἐπὶ ἡν ἀναγκαίωμ.

Ελαφος

bare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi
 usus adfuerit.

Anseres, & grues.

ANseres, & grues in eodē prato pasceban-
 tur. Venatoribus autē uisis, grues, q̄ es-
 sent leues, statim euolauerunt, anseres uero ob
 onus corporum cum māssissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis,
 inopes facile fugere, diuites autem serui-
 re captos.

Testudo, & Aquila.

Testudo orabat aqlā, ut se uolare doceret,
 Ea autem admonēte procul hoc à natura
 ipsius esse, ille magis precibus instabat. Acce-
 pit igit̄ ipsam unguibus, & in altū sustulit, inde
 demisit. Hæc aut̄ in petras cecidit, & cōtrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in cōtētionibus
 prudētiores nō audiuerint, se ipsos læsisse.

Pulex.

Pulex aliquando saltans, uiri pedi inhæsit,
 hic aut̄ Herculem in auxiliū inuocabat. At
 hic cū illinc rursus saltasset, suspirādo ait, o Her-
 cules, si cōtra pulicē non auxiliatus es, quomo-
 do contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis deū
 rogare, sed in necessarijs.

Cerua

Ελαφός.

Ελαφός τὸν ἕτερον πεπερωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἔπ' ἠϊόνος ζήμετο, δὲ μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς πλὴν ξηρὰν δ' ἰὰ τῆς κωκηγετοῦντας ἔχουσα, δὲ δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπηθε. παραπλέου περὶ δὲ ἕνεε, καὶ τὸ τὸ σοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξεν σαμ. ἢ δ' ἑαυτῶν ὠλοφνυετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδοίκα, μηδὲν παδῶσα, ἢ δ' οὐκ ὤετο κακὸν ἐπάξιμ, ὑπὲρ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερά δοκοῦντα ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ελαφός, Ἐλέωμ.

Ελαφὸς κωκηγὸς φεύγῃσα, εἰς ἀντρον εἰσέδου, λέου τι δ' ἐκὲν ποριτυχῶσα, ὑπὲρ αὐτῆ σωελήθη, θνήσκουσα δ' ἔλεγεμ, οἱμοὶ ὅτι ἀνθρώπων φενγῶσα, ὅτι τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροὺς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλῳ ἐπιφράδισαμ.

Ελαφός, καὶ Ἄμπελος.

Ελαφός κωκηγὸς φενγῶσα, ὑπὲρ ἀμπελῶν ἐκρύβη. παρελθόντων δ' ὀλίγον ἐκείνωμ, ἢ ἔλαφος τελέως ἠδὲ λαθῆμ δόξασα, τῶν φθι ἀμπελῶν φύλλων ἐδίδημ ἢ ξεατο. τὸ πῶμ δὲ σφοδρῶμ, οἱ κωκηγοὶ ἐπιφραφέντες, Ἐὐφρ ἢ μ' ἀληθῆς, νομίσαντες τ' ζώων ὑπὲρ τοῖς φύλλοις τὶ κρύπησθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τ' ἔλαφον. ἢ δὲ θνήσκουσα, ριαῦτ', ἔλεγε, δ' ἰκαία πέπονθα, οὐ γὰρ ἐδέη πλὴν σώσασάμ με λυμαίνεσθαι.

Ἐπιμύθιον

Cerua.

Cerua altero obcæcata oculo, in littore pascēbatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabatur. Præternauigantes autē quidam, & hoc cōiectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quod unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia uidentur, utilia fieri: quæ uero utilia, noxia.

Cerua, & Leo.

Cerua uenatores fugiēs in spelūcā ingressa est, in leonem autē ibi cū incidisset, ab eo comprehēsa est, moriēs autē dicebat, hei mihi qđ homines fugiēs, in ferarū immitissimū incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerua, & uitis.

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum præterissent autē parumper illi, cerua prorsus iam latere arbitrata, uitis folia pasci incepit. Illis uero agitatiss, uenatores conuersi, & quod erat uerum, arbitrati animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerūt ceruam. Hæc autē moriens talia dicebat, iusta passa sum, nō enim offendere oportebat, quæ me seruarat.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐργέτας, ὑπὸ θεῶν κολάζονται.

Οὐ, καὶ λέων.

Οὐ ποτὲ ἀλεκτρυῶν σωεβόσκει. λέοντι δὲ ἐπελθόντι τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυῶν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τὸν τὸν πῶ ἀλεκτρυόντι φωνῶν φοβῆσθαι, ἐφυγε. ὁ δὲ ὄντι νομίσας δι' αὐτὸν πεφθῆναι, ἐπέδραμνεν εὐδύς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πόρρω τῆς τοῦ ἐδίωξε, ἔνθα μηκέτι ἦ τοι ἀλεκτρυόντι ἐφικνέτο φωνή, στραφεὶς ὁ λέων κατεθοιήσατο. ὃ ἤ θνήσκων ἐβόα. ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὦν γοι νέων, τίντι χάριμεις πόλεμον ἔζηρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀθρώπων ταπεινὰ μύθοις ἐπιτίθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπὲρ ἐκείνων ἀπολλύονται.

Κητωρὸς, καὶ κύων.

Κητωρὸς κύων εἰς φρέαρ κατέπεσε. ὁ δὲ κυτωρὸς βολόμενος αὐτὸν ἐκείθεν ἀνενεγκεῖν κατήλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δὲ ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μάλλον αὐτὸν πρᾶγέγονε καταδύσαι, τὸν κητωρὸν στραφεὶς ἔδρακε. ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαιά φησι πέπονθα. τί δή ποτε γ' ἰδὲ αὐτόχρησά σῶσαι ἐπόδασα;

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθοι πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς, καὶ κύων.

Σὺς καὶ κύων ἀλλήλοισι διελοιδόρουσάν τε, ἢ ἢ σῦς ὤμνυε ἢ ἢ φησὶ ἀφροδίτης ἢ μὴ τῶν ὀδύσιν ἀναξήξην

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asinus, & leo.

CUm asino gallus aliquñ pascebatur. Leone autē aggresso asinū, gallus exclamauit, & leo (aiūt enī hūc galli uocē timere) fugit. At asinus ratus ppter se fugere, aggressus est statim leonē. Vt uero procul hunc persecutus est, quō non amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. Hic uero moriens clamabat, me miserū & demētem. Ex pugnacibus enim non natus parētibus, cuius gratia in aciem irruis?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor, & canis.

Olitoris canis in puteum decidit, olitor autē ipsum illinc extracturus, descēdit & ipse in puteum. Ratus autē canis accessisse ut se inferius magis obrueret, olitorē uersus momordit. Hic autē cū dolore reuersus, iusta, inquit, patior. Nam cur unq; sui interfectore seruare studuis?

Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus, & canis.

Sus & canis mutuo cōuiciabātur. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentis us

ἀναξήξην πῶν κῶνα. ἢ δὲ κῶν πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶ-
 πε. καλῶς ἤϊε ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύξ. δηλοῖε γὰρ ὑπὲρ
 αὐτῆς ὅτι μάλισα φιλεῖσθαι. ἢ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων
 σαρκῶν γευόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται.
 καὶ ἡ σῶς, διὰ τὸτο μὲν οὐ μᾶλλον δὴλη ὄσιμ ἢ θεὸς
 σέργασά με. ὅμ γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμε-
 νομ παντάπασιν ἄσως ζέφεται. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄζεις
 καὶ ζῶσα ἐπιθνηκῆα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι πρὸς ῥητόρων, τὰ ὑπὲρ
 τῶν ἐχθρῶν ὀνειδῆ, εὐμεθέδως εἰς ἔπαινον μεταχρη-
 ματίζουσι.

χε, καὶ κῶν.

ΥΣ, καὶ κῶν πρὸς εὐτοκίας ἤρισον. ἔφη δ' ἡ κῶν εὐ-
 τοκῆ εἶναι μάλισα πάντων τῶν πεζῶν. Ἐἰ ἡ ὕς
 ὑποτυχῆσα πρὸς ταῦτά φησιμ. ἀλλ' ὅταρ τὸτο λέγεις,
 ἴδι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν ἑστὶ τάχῃ τὰ πρῶτα,
 ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

Οφίς, καὶ καρκίνος.

Οφίς καρκίνω σωδιητῆτο, ἔταιρείαμ πρὸς αὐτὸν
 ποικισάμενος. ὁ μὲν οὐκ καρκίνος ἀπλοῦς ὡμ
 τὸν πρόσωπον, μεταβαλέσθαι κακῆνον παρήν φησι πανσε-
 γίας. ὁ δὲ οὐδεὶς οὐκ ἑαυτὸν παρῆχε πρὸς μῆλον, ἐπι-
 τηρίσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦτα, Ἐἰ ὅσομ
 οἶόν τε πῖέσας, φονεύει. τοῦ δ' ὄφως μετὰ θάνατον
 ἐκταθέντος, ἐκφύει εἶπεμ. οὕτως ἔδει Ἐπὶ πρόσωπον
 εὐθὺς Ἐπὶ ἀπλοῦς εἶναι. οὐ δὲ γὰρ ἄμ ταύτω πῶν
 δίκτω

discissurum canem, canis uero ad hæc dissimulanter dixit, bene per Venerem nobis iuras. Si significas enim ab ipsa uehemēter amari, quæ impuras tuas carnes degustātem, nullo pacto in sacellum admittit. Et sus, propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me. Nam occidētem, aut alio quouis modo lædentem omnino auersatur. Tu tamen male oles & uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus, & canis.

Sus & canis de fœcūditate certabant, dixit aut canis, fœcūda esse maxime pedestrium omnium. Et sus occurrēs ad hæc, inquit, sed cū hæc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in celeritate res, sed in perfectione iudicari.

Serpens, & cancer.

Serpens unā cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaque cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiā. Hic autem minime obediebat. Cum obseruasset igitur cancer ipsum dormientem, & pro uiribus compressisset, occidit. At serpente post mortem extenso, ille ait: sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. Neque enim hanc

δίκωμ ἔδασα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς θίλοις σὺν δόλῳ πρὸς ἴσῳ
περὶ αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμῶν, καὶ λύκῳ.

Ποιμῶν νεογνὸν λύκος σκνύμον ἐυρῶν, καὶ ἀνελό-
μηνῳ, σὺν τοῖς κυσίῳ ἔτρεφε. ἐπὶ δ' ἠυξιάδῃ,
εἶποτε λνκῳ πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῆν κωῶν καὶ
αὐτὸς ἐδίωκε. τῆν δὲ κωῶν ἔδ' ὅτι μὴ δισαμλύων κα-
ταλαβῆν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποσρεφόντων,
ἐκῆνῳ ἠκολόδη, μέγιστε ἄρ τῶτον καταλαβῶν, οἷα
δὴ λύκῳ συμματᾶχη φη δῆρας, εἶτα ὑπέσρεφε, εἰ δὲ
μὴ λύκῳ ἔξωδερ ἄρπασε πρόβατον, αὐτὸς λάδρα θν-
ωμ, ἄμα τοῖς κυσίῳ ἔθουετο, ἕως ὃ ποιμῶν σοχασάμε-
νῳ, καὶ σωεῖς δ' δρώμηνον, εἰς Δένδρον αὐτὸν ἀναρ-
τήσας ἀπέκτενε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χηβὸν ἦδῳ οὐ
τρέφει.

Λέωμ, καὶ λύκῳ.

Λέωμ γηράσας, ἐνόση κατακεκλιμῶν ἐν ἄν-
τρῳ παρῆσασιν ἄπεισκεφόμηνα τὸν βασιλέα
πλῶν ἀλώπεκῳ, τᾶλλα τῆν ζώων. ὃ τόνω λνκῳ
λαβόμενῳ εὐκαιρίας, κατηγόρη παρὰ τοῦ λέοντι φη
ἀλώπεκος, ἅ τε δὴ παρὸ οὐδὲμ τιθεμλύκῃ τὸν πάντων
αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴ δ' εἰς ἐπίσκε-
ψιν ἀπειγμύκῃ. ἐν τούτῳ δὲ παρῶν καὶ ἡ ἀλώπεκῃ,
ὅ τῆν τελευταίωμ ἠεροάσατο τῳ λνκῃ ρήμάτων, ὃ
μηνὸν λέωμ κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. ἢ δ' ἀπολογίας
καρῶν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη τῆν σωελθόντων τούτῳ
ὠφέλησεν

pœnam dedisses. Affabulatio.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adēūt, ipsos offendi potius.

Pastor, & lupus.

Pastor nuper natū lupi catulū reperit, ac sustulit, unaq; cū canibus nutrit. At cū adoleuisset, si quādo lupo ouem rapuisset, cum canibus & ipse persequēbatur. Cū canes uero aliquā nō possent assequi lupū, atq; ideo reuerterētur, ille sequebatur, ut cum ipsum affecutus esset, ut lupo, particeps foret uenationis, inde redibat. Sin autem lupo extra nō rapuisset ouem, ipse clam occidens, unā cū canibus comedebat, donec pastor cum cōiectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo, & lupo.

Leo cum consenuisset, ægrotabat iacens inantro, accesserunt autē uisitatura regem, præter uulpem, cætera animalia. Lupo igitur capta occasione accusabat apud leonem uulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neq; ad uisitationem profectam. Interim affuit & uulpes, & ultima audiuit lupi uerba. Leo igitur contra eam infremuit, sed defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorum, qui conuenerunt, tantum

ὠφέλησεν, ὅσομ ἐγὼ πανταχόσε πρῖνοςήσασα, καὶ θε-
ραπείαμ ὑπὲρ σὺ παρ' ἰατρῶ ζητήσασα, καὶ μαδιῶσα;
τοῖ δὲ λέοντι ἔειπεν πλὴν θοραπείαμ εἰπῶμ κελενῶσαι
τοῖς, ἐκείνη φησίμ, εἰ λύκομ ζῶντα ἐκδείρας, πλὴν αὐτῶ δὲ
βρῶν θερμῶν ἀμφιέση. καὶ τὸ λυκὸν κημλύσ, ἢ ἀλώπεξ γελω-
σα εἶπε, οὐτως οὐ γὰρ εἰς δειπνότητι πρὸς δυσμύζαμ κε-
νῆμ, ἀλλὰ πρὸς εὐμύζαμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστῳ μηχανώμενος, καθ' ἑαυτῶ πλὴν πάλιν προτιρέωφ.

Γωνή

ΠΥΝΗ τις ἄνδρα μέδυσον εἶχε. τοῖ δὲ πάθος αὐτῶμ
ἀπαλλάξαι θέλωσα, τοῖόν δ' ἐτι σοφίζεται. κεκα-
ρωμλίον γὰρ αὐτὸμ ὑπὲρ φηλ μέδης παρατηρήσασα, ἔ-
νεκρῶ δ' ἰκλῶ ἀναισθητοῦτα, ἐπ' ὧμωμ ἄρσασα, ἐπὶ δ' πο-
λυάνδριον ἀπενεγκῶσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. ἠνίκα δ' αὐ-
τῶμ ἦδη ἀνανήφην ἐσοχάσατ, πρὸς ελθῶσα πλὴν δύραμ
ἐκοπήε τοῖ πολυανδρῶν. ἐκείνσ δὲ φήσαντο, τίς ὁ πλὴν
δύραμ κόπηωμ; ἢ γωνὴ ἀπεκρίνατ, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σι-
τία κομίζωμ, ἐγὼ πάρην. κακῶν, μή μοι φαργῶμ, ἀλλὰ
πιφῶμ ὧ βέλυσε μάλλον πρὸς ἐνεγκε. λυπῶς γὰρ με βρώ-
σεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονένωμ. ἢ δὲ δ' εἶπεν πατά-
ξασα. ὅμοι τῆ δύσλῶφ φησίμ. οὐ δὲ γὰρ οὐ δὲ σοφισα-
μλὴν ὠνῆσα. σὺ γὰρ ἄνθρωπ οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδευθῆς, ἀλ-
λὰ ἔχειωμ σαυτῶ γέγονας, εἰς ἕξιμ σοι κατασάντο
τοῖ πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δ' εἰ ταῖς κακῶς πράξεσιμ ἐγ-
γονίζην. ἐσι γὰρ ὅτε ἔμὴ δέλουτι τῶν ἀνθρώπων
τὸ

profuit, quātū ego, quę in omnē partē circuiui,
& medicamentū pro te à medico quæsiui, & di
dici: Cū autē leo statim, ut medicamentū dice
ret, imperasset, illa inquit, si lupo uiuente exco
riato, ipsius calidā pellē indueris. Et lupo iacen
te, uulpes ridēs, ait, sic nō oportet dominum ad
maleuolentiā mouere, sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eū qui quotidie machinatur,
in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

Mulier quædā uirū ebrīū habebat, ipsum
autē à morbo liberatura, tale qd cōmenta
est. Aggrauatū enim ipsum ab ebrietate cū ob
seruasset, & mortui instar insensatum, in hume
ros eleuatū, in sepulchretū allatum deposuit, &
abiuit. Cū uero ipsū iā sobriū esse cōiectata est,
profecta ianuā pulsauit sepulchreti, ille autē cū
diceret, quis est, qui pulsauit ianuam? Vxor re
spōdit, mortuis cibaria ferēs ego adsum. Et ille:
non mihi comesse, sed bibere o optime potius
affer, tristificas enim me, cum cibi, nō potus me
ministrī. Hęc autē pectus plāgēdo, hei mihi mise
ræ, inquit, nā neq; astu profui: tu enī uir nō solū
non emendatus es, sed peior quoq; te ipso eua
sisti; in habitum tibi deductus est morbus.

Affabulatio.

Fabula significat nō oportere malis actibus im
morari: nam & nolētem quandoq; hominem,

τὸ ἔθῳ ἐπιτίθεται.

ΚΥΚΝῸΣ.

Ανήρ εὐπορῶν χλιῶά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφε. οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μὲν τοι, τὸν μὲν γὰρ ᾤδῃς. τὸν δὲ, τραπέζης ἐνεκεμ. ἐπεὶ δὲ ἔδῃ τὸν χλιῶα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐξέφετο, νύξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεμ ἐκάπερον. ὁ δὲ κύκνῳ ἀντὶ τοῦ χλιῶος ἀπαχθεὶς, ἄδῃ τι μέλῳ θανάτου προοιμίον. καὶ τῆ μὲν ᾤδῃ μίμνῃ πλὴν φύσιν. πλὴν δὲ τελευτῶν διαφενγεῖται μὲν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δῆλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς ἢ μυσική, τελευτῆς ἀναβολῶν ἀποργάζεται.

Αἰθίοψ.

Αιθίοψά τις ὠνήσατο, τοῖς τρὺς αὐτῷ τὸ ζῷμα εἶναι δοκῶν ἀμελεία τῷ πρότερον ἔχοντῳ, καὶ παραλαβῶν οἴκοδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ζῷματα, πᾶσι δὲ λατροῖς ἐπέφρατο καθαίρειν. καὶ ὁ μὲν ζῷμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσῆν δὲ τὸ πονεῖν παρασκευάσει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δῆλοῖ, ὅτι μὲν ἄριστοι αἱ φύσεις, ὡς πρὸς ἄλλοις πλὴν ἀρχῶν.

Χελιδῶν, καὶ κορώνη.

Χελιδῶν, καὶ κορώνη πρὸς κάλλις ἐφιλονεῖκου. ὑποτυχῶσα δὲ ἢ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεμ, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλιῳ πλὴν ἐαρινῶν ὥραμ ἀνδῆ, ὁ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χερμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ

consuetudo inuadit.

Cycnus.

Vir diues anseremq; simul & cycnum nutri-
 ebat, nō ad eadem tamen, sed alterum
 cantus, alterū mēsaē gratia. Cum autē oporteret
 anserē pati ea, quorū causa nutrebat, nox erat,
 ac discernere tēpus nō permisit utrūq;. Cycnus
 autē pro anserē abductus, cātat cantū quēdam,
 mortis exordium, & cantu significat naturam,
 mortem uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, saepe Musicen dis-
 ferre mortem.

Aethiops.

AEthiopem quidā emit, talem ei colorem
 inesse ratus negligētia eius, qui prius ha-
 buit. Ac assumpto in domū, omnes ei adhibuit
 abstersiones. Omnibus lauacris tētauit munda-
 re, & colorem quidem transmutare nō potuit,
 sed morbum dolor parauit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à prin-
 cipio prouenerunt.

Hirundo, & cornix.

Hirundo & cornix de pulchritudine cōten-
 debant. Respōdens autē cornix ei, dixit:
 sed tua pulchritudo uerno tēpore floret, meum
 uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματός, εὐπερὶ
 πείρας κρείττων ἐστὶ.

Βόταλις.

Βούταλις ἀπὸ Ἰουθουρίδος ἐκρέματο. νυκτερὶς
 δὲ προσελθούσα, ἐπωθάνετο πλὴν αἰτίας, δι' ἣν ἢ
 μέρας μὴ ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδεται. φησὶ δὲ, μὴ μάτῳ ἔ
 ποποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γὰρ ποτε ἄδουσα σωελήφθη.
 Ἐδιδάχθητο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτερὶς εἴπερ. ἀλλ'
 οὐ νῦν σε φυλάττειται δέ, ὅτε μηδὲμ ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν,
 ἢ συλλήφθῃ.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι μὴ ἀνόνηται ἢ
 μετάνοια.

Κοχλία.

Κεωργὸς παῖς ὠπία κοχλία. ἀκούσας δὲ αὐτῶν ἔ
 ζόντων, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκίῳ ὑμῶν ἐμπε
 πρᾶμνῶν, αὐτοὶ ἄδετε;

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρά καιρὸν δρώμενον ἐπο
 νείδισον.

Γαυή, Ἐθροάπαινα.

Γαυὴ χήρα φιλοργὸς θροάπαινίδας ἔχουσα, ταύ
 τας εἰώθη νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς
 τῶν ἀλεκτρυόνων ὡδίας. αἱ δὲ, συνεχῶς τῶν πόνων τα
 λαιωροῦσθαι, ἐγνωσαν δέ, μὴ τὸν ἐπὶ φησὶ οἰκίας ἀπ
 κτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ δ' ἐζανισάντος πλὴν
 δέσποιναν, σωέβη δ' αὐτῆς τὸ διαπραξαμνῶσαι,
 χαλεπωτέροις περιπεσῆν τοῖς δ' ἐνοῖς. ἢ γὰρ δεσπό
 τισ ἀγνοούσα πλὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὡραμ ἐννυχώτορον
 ταῦτα

Fabula significat durationem corporis, decore meliorem esse.

Butalis.

BUrtalis à fenestra quadā pendebat, uesper-
tilio autē profecta rogauit causam, quare
die silet, nocte canit. Cum autē id ea non incal-
sum hoc facere dixisset, nam die canendo olim
capta fuerat, & propterea ex illo prudēs euasit,
uespertilio ait, sed non nunc te cauere oportet,
cum nulla utilitas, sed ante q̄ capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse
pœnitentiam.

Cochleæ.

RUSTICI filius affabat cochleas. Cū autē au-
diret eas stridentes, ait: o pessimæ animan-
tes domibus uestris incensis uos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat omne intempestiue factum,
uituperabile.

Mulier, & ancillæ.

MULIER uidua operosa ancillas habens, has
solebat noctu excitare ad opera ad gal-
lorum cantus. His uero assidue defatigatis la-
bore uisum est oportere domesticum occidere
gallum, tanquam illum qui noctu excitaret he-
ram. Euenit autem ipsi, hoc facto, ut in gra-
uiora inciderent mala. Nam hera ignorans gal-
lorum horam, temporius

ταύτας ἀνίσκ.

Ἐπιμνήθιον.

Οἱ μῦθοι δὴ κλοῖ, οὗ πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βυλεύματα, κακῶν αἰτία γίνεται.

Γωνὴ μάγῳ.

Γωνὴ μάγῳ δειῶν μωιμάτων ἀπτηροπιασμοῖς ἔπαγγελιομλῆκ, πολλὰ δ' ἰετέλη ποιῆσα, καὶ κέρδιον ἐν πῦθερ ἔχουσα. γραφάμνοι δέ ἕνεα αὐτῶν ἄσεβείας, εἰλομ. καὶ καταδικασθεῖσα ἀπῆγορ εἰς θάνατον. ἰδὼν δέ τις ἀπαγομλῆκ αὐτῶν ἔφη. ἢ τὰς τῶν θεῶν ὄργας ἀποξέωφρ ἔπαγγελιομλῆκ, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βυλῶν μεταφῆσαι ἠδ' ὠκῆθης;

Ἐπιμνήθιον.

Οἱ μῦθοι δὴ κλοῖ, οὗ πολλοὶ μεγάλα ἔπαγγέλλοντες μὴ δὲ μικά ρποιῆσαι διωάμνοι.

Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργασήριον εἰσελθῆσα χαλκῆως, πῶν ἐκῆ κημλῶν προιέλεχε ρίνω, ξυομλῆκ ἢ ὄλι γλώττης, αἷμα πολὺ ἔφερετο. ἢ δὲ ἠδέτο, νομίζουσα τι τοῖς σιδῆρσ ἀφαιρῆμ, ἄχθεις οὐ παντελῶς πᾶσαμ πῶν γλῶσσασαμ ἀνήλωσεμ.

Ἐπιμνήθιον.

Οἱ μῦθοι πρὸς τοὺς ἐν φιλονηκίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπῳμ, χυσιῶ προιέτυχε. καθ' ἑκάστῳ οὖν πῶν γλῶσῳς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετικεῖς ἔεφε. ὅρ δὲ ἡ τύχη ἐπισᾶσα, φησίμ. ὦ οὐτῳ, τί τῆ γῆ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἄπορ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλατίσαι σε βυλομλῆκ, εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι,

καὶ

eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

Mulier uenefica diuinarū irarū propulsiones promittēs, multa facere pseuerabat, & lucrū inde facere, quidā igitur accusauerunt eam impietatis, & cōuicerūt, & damnatā ducebant ad mortē. Vidēs autē quidā eam duci, ait: tu, quæ deorū iras auertere pmittebas, quomō nec hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittētes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

Mustela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentem circumlambebat limam. Rasa igitur lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc aut lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in contētionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

Agricola quidā fodiēdo aurū reperit, quotidie igitur terrā, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic aut Fortuna adstās, inquit, heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te: nā si tēpus immutē,

&

καὶ πρὸς ἑτέρας χήρας τῷτό σοι τὸ χυσιόμ ἔλθοι, οἷδ' ὄν
 τλωικαῦτά με πῶν τνχλω μέμφη.

Ἐπιμύθιομ.

Οἷ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι χηρὸν τὸν εὐργέτιω ἐπιγινώσκειμ, καὶ
 τῷτω χάριτας ἀποδιδόναι.

Ωδοιοπόροι.

Διοῦνές κ' ἴταυτὸμ ὠδοιοπόροισι. καὶ θατέρω πέ-
 λεκω εὐρόντος, ἄπερος ὁ μὴ εὐρώμ πρῆνῃ αὐτὸμ μὴ
 λέγειν εὐρηκα, ἀλλ' εὐρήκαμην. μετὰ μικρὸν ἔπελεθόν
 τωμ αὐτοῖς τῶν ὄμ πέλεκω ἀποβεβληκότωμ, ὃ ἔχωμ
 αὐτὸμ διωκόμην, πρὸς τὸμ μὴ εὐρόντα σιωδοιοπόρομ
 ἔλεγεμ, ἀπολώλαμην. ὃ δ' εἶπεμ, ἀπολώλα λέγε, οὐκ
 ἀπολώλαμην, καὶ γὰρ ἦ ὅτε τὸμ πέλεκω εὔρες, εὐρηκα
 ἔλεγεμ, οὐχ εὐρήκαμην.

Ἐπιμύθιομ.

Ὁἷ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τὴν εὐτυχη-
 μάτωμ, οὐδ' ἔν ταῖς συμφοραῖς βεβαιοὶ εἶσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Διοῦ βάτραχοι ἀλλήλοισι ἐγφτνίωμ. ζῆμοντο δέ, ὃ
 μὴν εἰς τὴν βαθεῖα καὶ πόρρω φθι οἷδ' ἔλίμνη. ὃ δέ,
 τὴν ὀδῶ, μικρὸν ὕδωρ ἔχωμ. ὃ δ' ἦ τὴν τῆ λίμνη θατέρω
 παραινοῦντ' πρὸς αὐτὸμ μεταβιῶναι, ὥς ἂμ ἀσφαλει-
 σέρας διαίτης μεταλάβη, ἐκφνῖ οὐκ ἐπειθετο, λέγων
 δυταποπάσως ἔχημ φθι τῷτότωσ σιωηθείας. ἔως οὐ συ-
 νέβη ἄμαζαμ παρελθῆσαμ αὐτὸμ σιωηλάσαι.

Ἐπιμύθιομ.

Οἷ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶμ ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαν-
 τοῖς ἐπιχρῆσιντε, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶμ ἐπὶ τὸ
 βέλιομ ἔραπίσαι.

μελιτῆργός.

& in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

DVo quidā unā itinerabantur, & cum alter securim reperisset, alter, qui nō inuenit, ad monebat ipsum, ne diceret inueni, sed inuenimus. Sed paulo post cū aggredērētur ipsos, qui securim perdiderāt, habēs ipsam, psequētibus illis, ad eū, qui unā itinerabat, dicebat, perijm? Hic aut ait, perij dic, nō perijmus. Etenī & tūc, cū securi inuenisti, inueni dixisti, nō inuenim?.

Affabulatio.

Fabula significat, q nō fuerūt participes felicitatū, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

DVæ ranæ uicinæ sibi erāt. Pascebātur aut altera in profundo, & pcul à uia stagno, altera in uia parū aquæ habēs. Verū, cū quæ in stagno, alterā admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo fruerēt, illa nō paruit, dicens firmisima teneri huiusce loci consuetudine, quousq; obtigūt currū prætereuntē ipsam cōfringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoque praua aggredientes citius mori, quam mutantur in melius.

Μελιπτεργός.

ΕΙς μελιπτεργαῖοις τῆς εἰσελθῶν, τῆς κερκηνίως ἀ-
 πόντου, ὃ κηρίον ἀφείλετο, ὃ δὲ, ἐπανελθῶν, ἐπέ-
 δῆ τὰς κυφέλας εἶδε μ' ἐρήμους, εἰσήκῃ δ' κατ' αὐτὰς διδρῶν
 νῶμλνθ. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπ' οἷ νομῆς ἐπανήκυσσαι, ὡς
 κατέλαβον αὐτῶν, τοῖς κέντροις ἐπαίον, καὶ τὰ χεῖρισαι
 δι' ἐτίδου. ὃ δὲ πρὸς αὐτὰς, κἀκίσα ζωά, τὸν μὲν κλέψαν-
 τα ὑμῶν τὰ κηρία ἀδῶρον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελῶ-
 μνον ὑμῶν πλήητε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων ζυνεῖς, δι' ἄγνοι-
 ἀν τὸν ἐχθρὸν μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπι-
 βόλους ἀποθωῶνται.

Αλκυών.

Αλκυὼν ὄρνις ὅτι φιλέρημθ, αἰὶ τῆς θαλάττης δια-
 τωρλίη. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θή-
 ρας φυλαττόμενῃ, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοτι-
 τοποιδά. καὶ δὴ ποτε τίντερ μέλλουσα, ἐνεοθησοικί-
 σατο. ἔλθῃ δὲ εἶπε αὐτῆς εἰς νομῶν, σινέβη πλῆ-
 θάλασσαν ὑπὲρ λάβρεσ κυματωθῆσαν πνεύμαθ, ὑπὲρ
 θλίωαι οἷ καλίᾶς, καὶ ταντῷ ἐπικλύσασσασ, τοὺς νεοτι-
 τὸν διαφθῆσαι. ἢ δὲ ἐπανελθῶσα ἐ γνῶσα ὃ πᾶσθῆν,
 εἶπε. δηλαῖα ἔγωγε, ἦτις πλῆ γλῶ ὡς ἐπίβουλον φυ-
 λαττόμενῃ, ἐπὶ ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι πολλῶ γέ-
 γονεμ ἀπιστοτέρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὸν ἐχ-
 θρὸν φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῶ χαλεποτέροις
 τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτουτες.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidā domino absente, fauū abstulit. Hic autē reuersus, ut alueolos uidit inanes, stādo quod in his erat, perscrutabatur. Apes autē è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; tractabant. Hic autē ad eas, o pessimæ animantes furatum uestros fauos illæsum dimisitis, me uero satagentem uestri percutitis?

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria, semper in mari uitam degens. Hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare, cæterum aliquando paritura, pullos fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatum uento, eleuari supra nidum. Atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc uero reuersa, re cognita, ait, me miseram quæ terram ut insidiatricem cauēs, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

ΑΛΙΕΥΣ.

Αλιεύς ἔμ' ἔνι ποταμῷ ἠλίδνεν, διατείνας δὲ τὰ δὲ κτυα, καὶ δ' ῥεύμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καὶ λωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως τῆς βρόχοις ἐμπίσωσι. ἦ δὲ πρὶ τὸν τόπον οἰκοῦντων τις θεασάμενος τοῦ περὶ οὐτά, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν βολοῦντα καὶ διψῆς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν, καὶ ὅς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταρασσέται, ἐμὲ δὲ κήσθ' ἡμιώπροντα ἀποθανῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῷ πάλεω οἱ δὴ μάγωγοι, τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς εἰσὶν πρὶ ἀγασίμ.

Πίδηκος, καὶ δελφίς.

Εθερὸν τῷ τοῖς πλέεσι μελιτᾶια κωιδία καὶ πιδήκῃς ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυδίαν τοῦ πλῆ, πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πιδήκῃ. γενομῶν δ' αὐτῶν ἡ δ' σοῶσιον τὸ φησὶ ἀπὸ τῆς ἀκρωτήριον, χημῶνα σφοδρὸν σωέβη γενέσθαι. φησὶ δὲ νεῶς πορὶ τῆς πείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πιδήκος. δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἀνδρωπορ εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνέχε διακομίζωμ ἐπὶ πλὴν χέρισον. ὡς δὲ ἡ δ' τὸν πηραιᾶ ἐγγύετο τὸ πῆν ἀθλωαίωμ ἐπὶ νῆσον, ἐπωθάνετο τοῦ πιδήκου, εἰ τὸ γῆν ὄκειν ἀθλωαῖον. τὸ δὲ εἰπὼν τὸ, καὶ λαμπεῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο εἰ τὸν πηραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πιδήκος πρὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ σωῆθαι

Piscator.

Piscator in fluuio quodā piscabatur, Extēsis autē retibus, & fluxu comprehēso utrinq; funi alligato lapide, aquam uerberabat, ut pisces fugientes incaute in retiā inciderent. Cum quidam uero ex ijs, qui circa locum habitabāt, id facere uideret, increpabat, quod fluuium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit, sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatum etiam rector res tunc maxime operari, cum patrias in seditionem induxerint.

Simius, & delphis.

Moris cum esset nauigantibus Melitenses catulos & simios adducere in solamen nauigationis. Quidam habebat secum & simium. Cum autem peruenissent ad Sunium Atticæ promontorium, tempestatem uehementem fieri contigit. Naui autem euersa, & omnibus natantibus, natabat & simius. Delphis quis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus leuabat, ad terram perferens. Vt uero in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit simium, an genere esset Atheniēsis. Cum autē hic diceret & claris hic esse parentibus, rogauit, an & Piræum sciret. Ratus autem simius de homine eum dicere, ait, & ualde amicum esse ei, &

σωθήη, καὶ ὁ δελφίς ἐπὶ τοσούτῳ φεύδει ἀγανακτήσας,
βαπίζωρ αὐτὸν ἀπέκτενεμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπα-
τᾶν νομίζουσιν.

Μῦθα.

Εν Ἰνιταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μῦθα πρὸς
πᾶσαι κατήοιοι. ἐμπαγγύτων ἢ τῶν πεδῶν αὐτῶν
ἀναπύσαι οὐκ εἴχουρ. ἀποπωηγόμηναι δ' ἔλεγον, ἀδλια
ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχίαν βρώσιμ ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία, πολλῶν καὶ
κῶραιτία γίνεται.

Ἐρμῆς, καὶ ἀγαλματοποιός.

Ερμῆς γυνῶναι βυλόμηνος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώ-
πων ὅστις, ἢ κερ εἰς ἀγαλματοποιῶν, ἑαυτὸν εἰκάσας
ἀνθρώπων, καὶ θεασάμενος ἀγαλμα τὸν δῖος, κρώτα,
πόσους αὐτὸν πρίασθαι δάματα, τοῦ δὲ εἰδόντος δρα-
χμῆς, γέλασας, πόσους δ' ὅτι ἦρας ἔφη, εἰπόντος δὲ
πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῶν ἀγαλμα, καὶ νομίσας
ὡς ἐπεὶ ἡ ἀγγελός ὅτι δειῶν καὶ καρδῶος, πολὺν αὐτοῦ
παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἦρετο παρὰ αὐτοῦ.
ὁ δ' ἀγαλματοποιός ἔφη, ἑὰν τὸς τρεῖς ὠνήσῃ, καὶ τὸν
πρὸς ἡκίω σοι δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμίᾳ παρὰ ἄλ-
λας ὄντα ἡμῆς.

Ἐρμῆς, καὶ τερεσίας.

Ερμῆς βυλόμηνος τῆς τερεσίας μανικῶν εἰ ἀληθῆς
ὅτι

familiarem. Et Delphis tanto mēdacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadā melle effuso, muscæ aduolantes comedebāt. Implicitis autē earū pedibus euolare nō poterāt. Cū uero suffocarētur, dicebant: Misere nos, quia ob modicū cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorū esse causam.

Mercurius, & statuarius

Mercurius scire uolens, quāti apud homines esset, iuit in statuarij, transformatus in hominem, & uisa statua Iouis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. Hic autem cum dixisset, drachma, risit: & quanti Iunonis, ait, cum dixisset, pluris. Uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem; rogauit de se. Statuarius uero ait, si hasce emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

Mercurius uolēs Tiresiæ uaticiniū an uerū

m 4

esset,

ὄξυ γυνῶνα, κλέψας τὰς αὐτοῦ βῆε δὲ ἀγροικίας, ἥ
 κερῶς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνδρώπῳ, καὶ παρ' αὐ-
 τῷ κατήχθη. ἦν δὲ τῷ βῶν ἀπωλείας ἀγγελθεί-
 σης ἔθ' τερσεσία, ἐκένθη παραλαβῶν τὸν ἐρμῶν
 δὲ ἤλθεμ, οἶωνόν τινα πορὶ τῇ κλέπῃ σκεφόμηνθη. Ἐ-
 τὸτω παρῆναι φράζην αὐτῷ, ὅμ' ἴνα ἄμ' τῷ ὀρνίθῳ
 δεῖσθαι. ὁ δ' ἐρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενθη ἄν-
 ῥῳ δὲ ἀριστορῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διήππ' ἀμύλωμ, ἔφρασε.
 τῷ δὲ φήσωντ' μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τὸν ἔμ, ἐκ δὲ
 τέρεσ κορώνῳ εἶδεν ἐπὶ ἴνῳ δένδρῳ καθκμύλω, καὶ πο-
 τὲ μὲν ἄνω βλέψασαμ, ποτὲ δὲ πρὸς πλὴν γλῶ κα-
 τακύπῃσασαμ, Ἐ ἔθ' μάντῃ φράζῃ. καὶ ὅς ὑποτυχῶν
 εἶπεν. ἀλλ' αὐτῇ γε ἡ κορώνη δίομνυται τὸν τε οὐ-
 ρανόν καὶ πλὴν γλῶ, ὡς ἔαμ σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπ-
 λήφομαι βῆε.

Ἐπιμύθιον.

τὸτω ἔθ' λόγῳ χήσαιτ' ἄρτις πρὸς ἄνδρα κλέπῳ
 ὡεε.

Εχωρτίς δύο κῶας, δὲ μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδί-
 δαξε, δὲ δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακίῳ. Ἐ Δὴ εἴ ποτε ὁ
 θηρευτικὸς ἤγρυνέ τι. καὶ ὁ οἰκὸς σὺμμετρίῃ αὐ-
 τῷ ἦν θοίνης. ἀγανακτοῦντ' δὲ τῷ θηρευτικῷ κἀκί-
 νομ ὄναδίζουτ', εἶγε αὐτὸς μὲν καθ' ἐκάστῳ μοχθῇ,
 ἐκίνο δὲ μηδὲν πονῶν τῶν αὐτοῦ τρέφεται πόνοις,
 ὑπολαβῶν αὐτὸς εἶπε. μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ ὅμ' δεσπότην
 μέμφῃ, ὅς οὐ πονῶν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνας ἄλλοι
 τῶν ἐδίειν.

Ἐπιμύθιον.

ὁ μῦθος δειλοῖ, ὅτι καὶ τῷ νέωμ οἱ μηδὲν ἐπισά-
 μνοι.

esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, uenit ad ipsum in urbem, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Boum autē amissione renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiit augurium aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quam nam auim uiderit. Mercurius autem primum uidisse aquilam à sinistris ad dexterā uolantem, dixit: Hic non ad se id esse cum dixisset, secundo cornicem super arbore quadam sedentem uidit, & modo superius aspicientem, modo ad terram declinatam, & uati refert. Et is re cognita, ait, sed hæc cornix iurat & cœlum & terrā, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit aduersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum uenari docuit, alterum domum seruare. Cæterum si quando uenaticus caperet aliquid, & domitiuus particeps unā cum eo erat cœnæ, ægre ferente autem uenatico, & illi obijciente, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutriretur laboribus, respondens ipse, ait, non me, sed herū reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat adolescentes, qui nihil sciunt,

μυθοί, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

Αἰὲς, καὶ γαῆ.

Εχωρτίς ἔγωγαῖνα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἄπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσα, ἠβελήθη γινῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρώους οἰκέτας οὕτω διάκῃται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγῳ προφάσει πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτῶν ἀποσέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπαιθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκεί διεγχείτο. φησὶ δὲ φαμύλης ὡς οἱ βυκόλοι καὶ οἱ ποιμνῆες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτῶν ἔφη. ἀλλ' ὦ γάωαι, εἰ τότοις ἀπεχθάνη, οἱ ὄρθου μὲν τὰς ποίμνας ὄξελαύνουσιν, ὅτ' εἰ εἰσίασι, τί βροχὴ προσδοκᾷμ περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν σωδ' ἰέτριβες πῶν ἡμέρας;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κακῶν προδήλων τὰ ἀδύνατα γινώσκονται.

Ἐριφος, Ἐλύκος.

Εριφος ὑπερήσασα φησὶ ποίμνη, ὑπὲρ λύκος κατεδίωκετο. ἐπισηραφείσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ λύκε, ἐπειπέψωμαι ὅτι σὸν βρωμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀκίδως ἀποθάνω, ἀλλήσομαι πῶτον ὅπως ὀρχήσωμαι. τοῦ δὲ λύκος αὐλοῦντος, καὶ φησὶ ἐρίφω ὀρχουμένης, οἱ κύβητες ἀκίδουσαντες ἔμ λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποσηραφείας τῆς ἐρίφω φησὶ, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. εἶδ' γὰρ με μάλα γρηγορῶντα, αὐληκτῶν μὴ μιμῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν ἀμελοῦντες,

unt, haud esse reprehendendos, cum eos parentes sic educauerint.

Maritus, & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiã erga paternos domesticos ita afficeretur, quæ propter cū rationabili prætextu ad suū ipsã misit patrem. Paucis uero post diebus ea reuersa, rogauit quomodo aduersus illos habuisset. Hæc uero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait: sed o uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, sero autem redeunt, quid sperare oportet in ijs, quibus cum tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hœdus, & lupo.

HOedus derelictus à grege, persequente lupo, conuersus ad eum, dixit: o lupo, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne iniurcunde moriar, cane tibia primum, ut saltem. Lupo autẽ canente tibia, atq; hœdo saltate, canes cū audiuisent, lupũ psecuti sunt. Hic cõuersus hœdo inquit, merito hæc mihi fiũt, oportebat enim me cocus cū sim, tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negli-

ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρωρ ἐπιτηδένειμ πρῶτον, δύ
 συχίας προσιπῆσιν.

καρκῖν^Θ, καὶ ἀλώπικε.

Καρκῖν^Θ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς, ἐπὶ ζῦν^Θ ζῶε
 μετοτόπι. ἀλώπικε δὲ λιμώπησσα ὡς ἐδείαστο,
 πρὸς ἐλθῶσα ἀνέλαιβε αὐτόμ. ὁ δὲ μέλλωμ καταβιβρώσ
 κεδαι, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς θάλαττι^Θ
 ὦμ, χερσαῖος ἠβελήθω γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Θ μῦθ^Θ δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκῆα καί
 ταλιπόντες ἐπιτηδένεματα, καὶ τοῖς μηδὲμ πρὸς ἴκκ
 σιν ἐπιχρῶντες, εἰκότως δυσυχῶσιν.

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφῆς ἐν οἴκῳ κεκοιταμῶσ σωθήθω
 ἄδωμ, καὶ ἀντηχῶσθης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὡς ἦθ σφό
 δρα εὐφων^Θ εἶναι. καὶ δὴ ἔπαρθεις ἐπὶ τῶτῳ, ἔγνω
 δῆμ καὶ δεάτρω ἑαυτὸμ ἐπιδουῶναι. ἀχικόμοι^Θ ἢ ἐπι
 δεῖξασθαι, καὶ κακῶς ἄδωμ πάνυ, λίθοις αὐτὸμ δῖζώσαν
 τες ἀπῆλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Θ μῦθ^Θ δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἐνίοι ἐν ταῖς
 σχολαῖς δοκοῦντες εἶναι ζῆτες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας
 ἀφίκωνται, οὐδὲν ὅς ἀξιοί εἰσιν.

κλέπται.

Κλέπται εἰς ζῆνα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲμ εὖρον,
 ὅτι μὴ ἕλεκτροῦνα. καὶ τούτῳ λαβόντες ἀπῆρ
 σαρ. ὁ δὲ μέλλωμ ὑπὸ αὐτῶν θύεσθαι, εἰδῆτο ὡς ἄμ ἀν
 τὸμ ἀπολύσσωσι, λέγωμ, χηῖσιμ^Θ εἶναι τοῖς ἀνθρώ
 ποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρωμ. οἱ δὲ ἔφα
 σαρ,

negligunt, quæ uero aliorum sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer, & uulpes.

Cancer è mari cū ascendisset, in loco quodam pascebatur. Vulpes esuriens ut uidit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait, sed ego condigna patior, qui marinus cum sim, terrestris esse uolui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quæ nihil cōueniunt agrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus.

Citharædus rudis ī domo calce icrustata familiariter, ut solebat, canens, & cōtra resonante ī se uoce, existimabat ualde canor⁹ esse. Verū elat⁹ sup hoc, cogitauit & ī theatro sese committere oportere. Profect⁹ uero ad se ostēdēdū, cū male admodū caneret, lapidib⁹ ipm explorum abegerūt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdā, qui in scholis putāt esse aliqui, cum ad res publicas se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

Fures in domum quandam ingressi, nihil inuenerunt nisi gallum, atque hoc capto, abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus noctu eos ad opera excitando. Hi uero dixerunt,

σαμ, ἀλλὰ διὰ τὸ το σε μάλλον θύομαι. ἐκείνες γὰρ ἐγείρωμ, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἔαε.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλισα τοῖς πονηροῖς γιναντιῖται, ἀ τοῖς χρηστοῖς ὄζειν εὐεργετήματα.

Κορώνη, καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, τῷ ἐπὶ δὲ οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαυτενεῶς, καὶ διὰ τὸ μαρτυρημένω ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη Ἰνάεσ ὁδοιπόρους παριόντας, ἤνεμ ἐπί τι δένδρον, καὶ εἶσα, μεγάλως ἔκραξεν. τῷ δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχῶν τις ἔφη. ἀπίω μὲν ὧ οὔτοι. κορώνη γὰρ ὄζει, ἡ τις κέρραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῷ ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιρ ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῷ ἴσων μὴ ἐπιπέσειν ὀφελωτα ὀφλισκάνεσι.

Κορώνη, καὶ κύων.

Κορώνη ἀθλιῶς θύσσα, κύων ἐπὶ ἐσίασιρ ἐκάλεσ. ὅτι πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάττω τὰς θυσίας ἀναλίσκες; ἡ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς κακῶν σωτηρόφωρ σοι οἰωνῶν τὴν πίσιρ περιελθίμ. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὴν, διὰ τὸτῃ μάλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδι τὸν ἐχθρὸν εὐεργετήμ οὐκ ὀκνεῖσιρ.

Κόραξ, καὶ ὄφις.

Κοραξ ἔροφῆς ἀπρῶν, ὡς κατὰ δέμῃρ ἡνι εὐκλίωτόπω ὄφιμ

runt, sed propter hoc te tãto magis occidimus,
illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduer-
sa, quæ bonis sunt beneficio.

Cornix, & coruus.

Cornix coruo inuidens, quod is per augu-
ria hominibus uaticinaretur, ob idc̄ cre-
deretur uti futura prædicens, conspicata uiato-
res quosdã prætereũtes, iuit super arborẽ quan-
dam, stansq; ualde crocitauit. Illis uero ad uocẽ
cõuersis, & admiratis, re cognita, quidã inquit:
abeamus heus uos, cornix enim est, quæ croci-
tauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodẽ modo & homines præ-
stantioribus certantes, præter q̄, quod non ad
æqua perueniunt, risum quoq; debere.

Cornix, & canis.

Cornix Mineruæ sacrificãs, canẽ inuitauit
ad epulas, ille uero ad eã dixit, qd frustra
sacrificia absumis: dea enĩ adeo te odit, ut ex pe-
culiaribus quoq; tibi augurijs fidẽ subtulerit.
Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconci-
lietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; ob lucrum nõ uereri
inimicos beneficijs prosequi.

Coruus, & serpens.

Coru? cibi idigēs, ut serpētẽ i aprico qdã lo

ὄφρα κοιμώμενον, τῆτον καταπῆρε ἤρπασε. τοῦ δὲ, ἔπει-
 σαφέντε καὶ δακόντε αὐτὸν, ἀποθνήσκῃ μέλλων
 εἶρηκε δείλαι τε ἔγωγε, ὅς τῆτον εὖρον ἔξμαιον, ἔξ οὗ
 καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα, διὰ θησαυρῶν εὐρεσίῃ ἐπὶ σωτη-
 ρία κινδυνεύσαντα.

Κολοιοὺς καὶ πορῖσθαι.

Κολοιοὺς ἐν Ἰνι πρῖσερῶν πρῖσερὰς ἰδῶν καλῶς ἔξε-
 φορμύας, λευκάντας ἑαυτὴν ἠλθεμ, ὡς καὶ αὐτὸς φη-
 σὶ αὐτῆς διαίτης μεταληθόμενος. αἱ δὲ μέχρι μὲν ἡσύχα
 ζεμ, οἰόμενοι πρῖσερὰν αὐτὴν εἶναι, προσίεντο. ἔπει δὲ πο-
 τε ἐκλαθόμενος ἐφδέξατο, τῶν καὶ αὐτὰ πῶν αὐτῶ γνῶ-
 σαι φύσιν, ἔξ ἡλάσαρ παῖσαι. καὶ ὅς, ἀποτυχῶν φη-
 σὶ αὐτῆς τροφῆς, ἔθανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν, καὶ
 κῆνοι διὰ τὸ χῶμα αὐτῶν οὐκ ἐπιγνόντες, φη-
 σὶ αὐτῶν διαίτης ἀπέρξαμ, ὡς τε δυοῖν ἐπιδυμήσαντα μη-
 δετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δημοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμᾶς τῆς ἑαυτῶν ἀρετῆς,
 λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς θεῶν μηδὲν ὠφελίμ,
 ἀφαιρῆται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

Κολοιοὺς.

Κολοιοὺς τις συλλαβῶν καὶ θήσας αὐτῶ τὸν πό-
 δα λίνω, θεῶν ἑαυτῶ παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑπε-
 μείνας πῶν μετ' ἀνθρώπων δίαιταμ, ὡς πρὸς ὀλίγοι
 εἰδείας ἔτυχε, φυγῶν ἤκεν εἰς πῶν ἑαυτῶ καλιάμ, πε-
 ριφληθέντε δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπῆ-
 ναι μὴ δυνάμενος, ἔπει δὲ ἀποθνήσκῃ ἔμελλε, πρὸς
 ἑαυτὸν

dormientem uidit, hunc deuolando rapuit. Hic cum se uertisset, atq; momordisset ipsum, coruus moriturus dixit, me miserum, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob thesaurorum inuentio-
nem de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

Monedula in colūbario quodā columbis uisis bene nutritis, dealbauit sese, iuitq;, ut & ipsa eodē cibo impertiretur. Hæ uero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admiserunt. Sed cum aliquando oblita uocem emisisset, tunc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eaq; priuata eo cibo redijt ad monedulas rursus. Et illæ ob colorem, cum ipsam non nossent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris cōtētos esse, considerantes auariciā, præterq; quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

Monedulam cum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non terendo uictum inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. Circumuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cum moritura esset, se-

n cum

ἑαυτὸν ἔφη, δείλαιος ἔγωγε, ὅς τ' ἢ παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπὲρ
μείνας δ' ὄλεια μ, ἔλαθον ἑμαυτὸν φθὶ ζωῆς σερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ἡνέξ' ἔδ' ὅτε μεξίωμ κινδύωμ ἔαυ
τοὺς βυλόμμοι ρύσασι, εἰς μείζονε πρὶ κίπῃσιμ.

Ερμῆς.

Ζεὺς ἐρμῶν πρῶσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις φέυ
δονε φάρμακον ἐγχεῖν. ὁ δὲ τὸτο τρίψας, καὶ
μέξον πρὶήσας, ἴσον ἐκάσῳ ἐνέχεεν. ἐπὶ δὲ μόνον τῶ
σκυτέως ὑπολήφθεντο, πλὴν κατελέφῃτο φάρμακον,
ὄλυν λαβῶν πλὴν θυεῖαμ ἐνέχεεν αὐτῶ. κακτότο σωέβη
τοὺς τεχνίτας ἅπαντας φενδεύσαι, μάλιστα δὲ πάντων
τοὺς σκυτέας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς φενδεολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνδρώπους, τὰς μὲν ἄλλας δια
δέσφας αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνον δ' ἐνδέναι πλὴν αἰ
χάων ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχωρ πόθεμ ἄρ αὐτῶν
εἰσαγάγη, διὰ τῶ ὄχλῳ αὐτῶν εἰσελθεῖν ἐκέλευσε. ἡ
δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεμ ἀναξιοσπαδῶσα. ἐπει δὲ
σφόδρα αὐτῆ ἐνέκητο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ τανταῖς
εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἄρ ἔρως μὴ εἰσέλ
θῃ. ἄρ δ' εἰσέλθη, αὐτῆ θῆλενσομαι παρ' αὐτίκα.
ἄρ δὴ τότε σωέβη πάντας τοὺς πόρνονε ἀναιχάων
τας εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος πατεχομῶνες,
ἀναιχάωντες εἶναι συμβαίνῃ.

Ζεὺς

cū loquebat̃, me miserā, quæ apud homines nō ferēdo seruitutē, incautē mea me uita priuauī.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnunq̃ q̃sdā, dū se à medio crib⁹ studēt piculis liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

Iupiter Mercurio iussit, ut artificibus omnibus mēdacij medicamentū misceret. Hic eo trito, & ad mensurā factō, æquabiliter singulis miscet. Cū uero solo relicto sutore, multū super esset medicamēti, totū acceptū mortariū ei miscuit. Atq̃ hinc cōtigīt artifices omneis mētiri, maxime uero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

Iupiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens, unde nam ipsum introduceret, per turbam ingredi eum iussit. Hic uero primum contradicebat, quod indigna ferret. Vehementius uero eo instante, ait: Sed ego sanē his ingrediōr pactis, si amor non ingrediatur. Sin ingrediatur, ipse exhibo quam primum. Ex hoc sanē euenit, omnia scorta inuerecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuerecundos esse.

Ζεύς.

Ζεὺς γὰμιν τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰσία. μόνης δὲ
 ἔφι χελώνης ὑδροκράσης, διαπορῶν πλὴν αἰτίαν
 ἔφι ὑδροήσεως, ἐπωιδάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτῆ ἐπι
 τὸ δριπνομ οὐ παρεγγύετ. τῆς δὲ εἰπόσης, οἴκῳ θίλῳ,
 οἴκος ἄρισθ, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε δὲ
 οἴκον βασάζουσαν περιφέρου.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθῳ δηλοῖ. οὐ οἱ πολλοὶ πᾶν ἀνθρώπων αἰροῦν
 ται μᾶλλον λιπῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῶν, ἢ παρ' ἄλλοις πο
 λυτελῶς.

Λυκῳ, καὶ πτόβατον.

Λυκῳ ὑπὲρ κυῶν δηχθεῖς, καὶ κακῶς πάχων,
 ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμεν πτό
 βατόν, ἐδῆτο ποτόν ἐκ τῆ παραρρέοντῳ αὐτῷ ποτα
 μῶ κομίσει. εἰ γὰρ σύ μοι φησι δῶσθε ποτόν, ἐγὼ τρο
 φῶν ἐμαυτῷ εὐρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχόν, ἐφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ
 ποτόν ἐπιδῶ σοι, σύ καὶ τροφή μοι γήση.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθῳ πρὸς ἄνδρα κακῶς γον, δὲ ὑποκρίσεως ἔνε
 δρενοντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετῆς, παρενάλωσιν εἰς
 συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ ἔφασαν. ἐβοηθήσα
 μιν ἄν ὑμῖν, εἰ μὴ ἢ δὲ μιν τίνες ἐσέκη τίσι πολεμήτε.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθῳ δηλοῖ, οὐ οἱ τοῖς κρείττοσι θλιοντοῦντες, ἔφι
 ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μυθῶν.

Μυθῶν.

Iupiter.

IVpiter nuptias celebrās, omnia animalia ac
cipiebat. Sola uero testudine tarde profecta,
admiratus causam tarditatis, rogauit eā, quāob
rem ipsa ad coenā non accesserit. Cū hæc dixis-
set, domus chara, dom⁹ optima, iratus ipsi, dam-
nauit ut domum baiulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eligere,
parce potius apud se uiuere, quàm apud alios
laute.

Lupus, & ouis.

LVpus à canibus morsus, & male affectus,
labiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa
oue, rogabat ut potū ex præterfluente flumine
sibi afferret. Si enī tu mihi, inquit, dederis potū,
ego cibū mihi ipsi inueniā. Illa, re cognita, ait:
sed si ego potū do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per simulationem
insidiantem.

Lepores.

Lepores olim belligerātes cū aquilis, inuo-
carūt in auxiliū uulpes. Hæ autē dixerūt,
uobis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis,
& cū quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui cū præstātoribus cer-
tant, suam salutem cōtemnere.

Formica.

Μυρμηξ δὲ νῦν, ὃ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν, καὶ τῆ γεωργία διωκεῖως προσέχωρ, οὐ τοῖς ἰδίοις κέρεισιν ἔργα ποιοῖ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλων γούτων κερσοὺς ὑφηρεῖτο. ὃ δὲ ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῆ τούτῃ πλεονεξία, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τούτῳ τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὃ δὲ πῦν μορφὴν ἀλλάξας, πῦν διάδρασιμὸν μὲν τέβαλε. μέγιστον γὰρ τῶν νῦν τὰς ἀρούρας πορῆων, τοὺς ἄλλων ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποδίδουσι γίβει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει ἠνικροὶ καὶ ταμάλινα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτερίς, καὶ γαλῆ.

Νυκτερίς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς σωελήθη. καὶ μέλλουσα ἀναισθηθῆαι, πρὶ σωτηρίας εἶδεν. φησὶ ἡ φωνή, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολυθῆαι, φησὶ γὰρ πᾶσι τοῖς πῆλυσι πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. ὑσσορὸν δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑπὸ ἑτέρας συλλεφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῶναι εἶδεν. φησὶ δὲ εἰπὼσθε ἄσασιν ἐχθραίνην μουσῖν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερίς ἔλεγεν εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω σωέβη διὰ αὐτὴν ἀλλαξαμένη τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ καὶ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμύθην, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενοι, πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Ὁδοιπόροι.

Ὁδοιπόροι.

Q Væ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens, non erat proprijs laboribus contentus, sed & vicinorum fructus surripiebat. Iupiter autem indignatus huius avaritiâ, transmutavit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verû cû mutasset formam, non & affectum mutavit. Nam usq; nunc arua circumeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmutarint, mores non mutare.

Vespertilio, & mustela.

V Espertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est. Et cû occidenda foret, pro salute rogabat. Hac uero dicente, nō posse ipsam dimittere, quod natura uolucrib⁹ omnibus inimica foret, ait: non auem, sed murem esse, & sic dimissa est. Postremo autem cum iterum cecidisset, & ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus, hæc nō mus, sed uespertilio esse dicebat, & rursus dimissa est. Atq; ita euenit bis mutato nomine, salutem consecutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdē semper esse oportere, consyderâtes eos, qui ad tempus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores.

Ο Διοσκόροι κατάλινα αἰγίαλόν ὀδεύοντες, ἦλθον ἐπὶ τινὰ σκοπιάν, καὶ κῆθεμ θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλῳ ὠήθησαν. διὸ δὴ προσέμηνον ὡς μελλόσης αὐτῆς πρσοσφμίσεως. ἔπει δὲ ὑπὲρ ἀνέμω φρόνιμα τὰ φρύγανα, ἐργυτέρω ἐγγύετο, οὐκ ἔλιναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκωυ βλέψω. ἤνευχθέντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτλω ἡμεῖς δ' μηδὲρ ὄμ προσηδεχόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἐνίοις ἔξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πῆρα μ' ἔλθωσι, οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκοντα ἄξιον.

Ὀνομαστίον.

Ονος ἄγριος ὄνομα ἡμῶν ἐν ἡμεῖς εὐκλίω τόπῳ, προσελθὼν αὐτῶν ἐμακάριζεν, ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ ὀφί τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστρον δὲ ἰδὼν αὐτῶν ἀχθοφοροῦντα, καὶ δὲ ὀνηλάτῳ ὄπιθεν ἐπὸ μῆλον, καὶ ῥοδάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἔλι σε εὐδαιμονίζω. ὀρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνθι κακῶν μεγάλων πλὴν εὐδαιμονία μ' ἔχῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

Ὀνομαστίον.

Ονομαστίον ποτὲ ἐπὶ τῶν σωεχῶς ἀχθοφορῶν καὶ ταλαιπωριῶν, πρὸς βίβη ἐμεψαμ πρὸς τὸν δία, λυσίμ τῶν πόνων αἰτῶμενοι. ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδύξαι βελόμηνος, ὅτι τὸ ἀδύνατόν ὄσιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἔπαλλαγήσει

Vlatores secundū littus quoddā iter facientes, iuerūt in speluncā quandā, & illic cōspicati farmēta procul natantia, nauim esse magnam existimarūt, quam obrē expectarūt, tanq̄ appulsura ea esset. Cū uero à uento lata farmēta propius forēt, nō nauim amplius, sed scaphā uidere uidebātur. Aduectis autē illis, cū farmēta esse uidissent, inter se dixerunt, ut nos igitur frustra, quod nihil est, expectabamus.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines, qui ex improuiso terribiles esse uidētur, cū periculum feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

ASinus syluestris asino uiso domestico in loco quodā aprico, p̄fecti⁹ ad ip̄m, beatū dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cū uidisset eū ferētem onera, & agasonē retro sequentē, & baculis ipsum percutientē, ait, ast ego nō amplius beatū te existimabo. Video enī nō sine magnis malis habere te felicitatē.

Affabulatio.

Fabula significat, non esse æmulanda lucra, in quibus insunt pericula, & miserix.

Asini.

ASini olim propterea quod assidue onera ferrent, & fatigarentur, legatos miserunt ad Iouē, solutionē laborū petētes. Hic autē ostendere ipsis uolens, id nō posse fieri, ait. Tunc eos

ἄπαλλαγῆσεως, ὅτι κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιῆ
σωσι ποταμόν. καὶ κίνοι αὐτὸν ἀληθείην ὑπολαμβάνετε,
ἅπ' ἐκείνους καὶ μέγχι τὴν αὐτὴν οὐροῦν ἐτέρων ἴδωσιμ
ὄντων, ἔνταῦθα καὶ αὐτοὶ πρὸ ἰσάμηνιο οὐροῦσιμ.

Ἐπιμνήθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ἐκάστω τὸ πεπερωμένον ἀθερά
πυρτόν ὄσιν.

Οὐθὲ καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝΘ ἔνδυσάμηνιο λεοντῶν, πορῆν, τὰλλα
πῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμηνιο ἀλώ
πηξα, ἐφρατο καὶ ταύτῳ δεδείηεοσαι. ἡ δὲ, ἐτνγ
χανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξάμηνιο πσοακκοῖα, πρὸς αὐτὸν
ἔφκ. ἀλλ' εὔ ἴδι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄμ σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὄγ
κωμῆν ἠκασα.

Ἐπιμνήθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι πῶν ἀπαιδευτῶν, ἥτις ἔξω δὸ
κοῦντες ἄνευ εἶναι, ὑπὲρ ὅτι ἰδίως γλωσσαλγίας ἐλέγ
χόντα.

Οὐθὲ, καὶ βάρβαροι.

ΟΝΟΣ ξύλα βασιζῶν, διέβαινέ ἕνα λίμνῳ. ὀλιοθή
σας δὲ, ὡς κατέπεσεμ, δεχαστῶναι μὴ δυνάμε
νιο, ὡδύρετό τε καὶ ἔσενεμ. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάρβαροι
πῶν σεναγμῶν τότε ἀκόςσαντες, ὡ οὐτῶ, ἔφασαμ, καὶ
τί ἄμ ἐποίησα. εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χόνομ διέτριβες,
ὄσομ ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσῶμ, οὕτως ὀδύρετ.

Ἐπιμνήθιον.

Τὸτῶ ὅτ' ἰδίως χήσαιτ' ἄμ τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον,
ἔπ' ἐλαχίσις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους
ῥαδίως ὑπὸ ἰσάμηνιο.

ὄνθ

liberatum iri laboribus, cum mingēdo fluuium fecerint. Ac illi eum uerū dicere existimātes, ex illo & nunc usq̄, ubi aliorum urinam uiderint asinorum, illic & ipsi circumstādo mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq̄ quod fatale est, incurabile esse.

Asinus, & uulpe.

Asinus indutus pelle leonis, uagabatur reliqua bruta perterrendo. Cæterum uisa uulpe, tentauit & hanc perterrefacerere. Hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait: sed bene scias, quod & ego te timuissē, nisi rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui ijs, qui extra sunt, aliqui esse uidentur, ex sua linguacitate redargui.

Asinus & ranæ.

Asinus ligna ferens pertransibat paludem quandā. Lapsus aut̄, ut decidit, nec surgere posset, lamētabatur, ac suspirabat. Ranæ aut̄ quæ erant in palude auditis suspirijs, heus tu, dixerūt, & quid faceres, si tanto hic tēpore, quāto nos, fuisses, cū quia ad breue tēpus cecidisti, sic lamēteris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiā poterit in uirū segnē, qui ob minimos quosq̄ labores tristatur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus

ΟΝΘ, καὶ κόραξ.

ΟΠΟΣ ἠλκωμύθη δὲ νῶτον, ἔμινι λημῶνι ζῆνέμε
 τὸ κόρακθ δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ δ' ἔλε
 κθ ξαίνοντθ, ὃ οὔθ ὀγκᾶτο καὶ ἤλατο, τῷ δὲ ὀνηλά
 τθ πόρρωδε ἰσαμύθ καὶ γελῶντθ, λύνθ παριῶν
 αὐτῷ εἶδε, καὶ ἔφη, ἄνθρωποι ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνον ὀφθῶμιν
 αὐτῷ διωκόμεθα, τὸ τῷ δὲ καὶ προσεγγελῶσιμ.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῶργοι πῆν ἄνθρώπων, καὶ μὲ
 νον φανέντες δ' ἄλλοι εἰσιμ.

ΟΝΘ, καὶ ἄλώπηξ.

ΟΝΘ, καὶ ἄλώπηξ κοινωνίαμ σωθέμενοι πῶς
 ἄλλήλους, δὲ ζῆλον εἰς ἄγραμ. λέοντθ δ' αὐτοῖς
 περιτυχόντθ, ἡ ἄλώπηξ τὸν ἐπηρημύον ὀρῶσα κίν
 δωον, προσελθῶσα τῷ λέοντι, παραδῶσφμ αὐτῷ τὸν
 ὄνον ὑπέχετο, ἔαμ αὐτῇ δ' ἄκινδωον ἐπαγγέλληται. ἔ
 ἦ ἄπολύσφμ αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγῶσα τὸν
 ὄνον, εἰς ἕνα πᾶγιμ ἐμπεσφμ παρεσκέυασε, καὶ ὃ λέων
 ὀρῶν ἐκφνον φένγει μὴ δωάμενον, πῶ τῷ πῶ ἄλώ
 πεκα σωέχεμ, εἶθ οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπε.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθθ δηλοῖ, ὅτι τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβλεπόντες, λαο
 νῆάντσι πολλαίαι κὴ αὐτὸν προσαπολοῦντες.

Ορνις, καὶ χελιδῶν.

ΟΡΝΙΣ ὀφειω ἠά εὐρῶσα, ἐπιμελῶς ἐκδερμάνασα
 δὲ κέλαφε. χελιδῶν δὲ θεασαμύνη αὐτὴν, ἔφη, ὦ
 ματαία, τί ταῦτα τρέφεις; ἄπερ αὐξήνεντα, ἔπ' σὺ πῶ
 τθ τῷ ἀδικῆμ ἄρξεται.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθθ

Asinus, & coruus.

Asinus ulcerato dorso in prato quodā pascebatur. Coruo autem insidendo sibi, & ulcus percutiendo, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stāte, ac ridēte, lupus præteriēs, ipsum uidit, & dixit, miseri nos, quos si tantum uiderit, persequitur, huic autē & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus, & uulpes.

Asinus & uulpes inita inter se societate, exiuerunt ad uenationē. Leo uero cū occurrisset ipsis, uulpes imminēs periculū uidēs, profecta ad leonē, tradituram ei asinū pollicita est, si sibi impunitatē promiserit. Qui cū dimissurum eam dixisset, illa adducto asino in casses quosdā ut incideret, fecit. Sed leo uidens illum fugere minime posse, primam uulpem comprehendit, deinde sic ad asinum uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui socijs insidiantur, sæpe & seipso nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

Gallina serpētis ouis inuētis diligēter calesfacta excudit. Hirundo autē cū eā uidisset, ait, o demens, quid hæc nutris? quæ cum excreuerint à te prima iniuriam auspicabuntur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλιθάσδοντός ὄξιν ἢ πικρία, καὶ τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

Κάμηλος.

Ο τε πρῶτον κάμηλος ὠφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβήθηέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφυγον. ὡς δὲ χρόνος ποιοῖόντος, σωῆδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐδάξθησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰσίο μῆνοι δὲ καὶ μεκρὸν, τὸ ζῶον ὡς χολῶν οὐκ ἔχθη, εἰς τοσούτον καταφρονήσεως ἤλθοι, ὡς τε καὶ χαλινούς αὐτῆ πρὶθέντες, πανσίμ ἐλαύνειν δέδωκασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων, ἢ συνήθη εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

Οφεις.

Οφεις ὑπὲρ πολλῶν ἀνθρώπων πατήσασιν, τῶν δ' εἰς ἐνετηγχανεν, ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσασιν ἐπληξας, οὐκ ἂν ὁ δευτερος ἐπεχείρησε τοιοιοποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρῶτον ἐπιβαίνουσι ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Πρισερά.

Πρισερά δὲ φησὶ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἐμ ζινι τὸ πω κρατῆρα ὑδάτος γεγραμμένην, ἐνόμισεν ἀλκθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῶν τῶν φοβίαν ἐνεχθεῖσα, ἔλαθε μὲν αὐτῶν τῶν πίνακι ἐμπεσούσα, ὡς καὶ τῶν πρῶτων αὐτῆς πρὶκλασθέντων καταπεσθεῖν ἐπὶ γλῶσση, καὶ ὑπότις, ἢ τῶν παρατυχόντων ἀλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος

Fabula significat, implacabilē esse prauitatem,
licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

CUm primū uisa est camelus, homines per
terrīti, & magnitudinē admirati fugiebāt.
Vbi uero procedēte tēpore cognouerūt ipsius
mansuetudinē, cōfisi sunt eo usq̃, ut ad eā acce
derēt. At intellectu paulo post beluæ nō inesse
bilem, eō contemptus iere, ut & frena ei impo
nerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat terribiles res,
consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

Serpens à multis hominibus pessundatus Io
uem postulauit. Iupiter autē ad eū dixit, sed
si qui prior conculcauit, pupugisses, nequaq̃ id
facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui prius inuadentibus
resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

Columba siti correpta, ut uidit quodā in lo
co poculum aquæ depictum, uerum rata,
atq̃ multo elata impetu, inscīa in tabulā offen
dit, ut & pennis ipsius perfractis in terrā decide
ret, atq̃ à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula

οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι πῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρᾶς προθυμίας, ἀποδισκέπῃως πιάγμασιμ ἐγχαίρουσιν, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Πρῖςερα, καὶ κορώνη.

Πρῖςερα ἔμ βινι πρῖςερεῶνι τρεφαρμλῖν, ἐπὶ πολυτεκνία ἐφρυάπτε. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκῶσασα ἔφη, ἀλλ' ὡ αὐτῆ, πέπαυσο ἐπὶ τῷ σεμνωμολῖν, ὅσῳ γὰρ ἔμ πλείονα τίκτες, τοσῶτω κὴ πλείους λύπας σωάγεις.

Ἐπιμύθιον

οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶ οἰκετῶν δυσυχέσατοῖ εἰσιμ, ὅσοι ἐν τῇ δ' αὐτῆ πολλὰ τέκνα ποῖουσιν.

Πλῶσι.

Πλῶσιος δύο θυγατέρας ἔχωμ, φιλί μῖαε ἀποθανόντης, θρῶσας ἐμιοδώσατο. φιλί δὲ ἑτέρας παιδὸς λεγῶσθε, ὡς ἄθλια ἡμεῖς, αἴγε αὐταὶ ὡμ ὅσι τὸ πένθος θρῶεῖμ οὐκ ἴσμεμ, αἱ δὲ μὴ πρῶσῆκσαι οὕτω σφοδρῶς κῶπῃοντα. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ δαύμαζε τέκνομ, εἰ αὐτα οὕτω θρῶουσιν, ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τῶτο ποῖουσιν.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶ ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαμ οὐκ ὀκνεουσιν ἄλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖμ.

Ποιμλῶ.

Ποιμλῶ ἐλάσαε εἰς βινὰ δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑπὲρ θρῶσας ὑπὲρ δρυῦ τὸ ἱμάλιον, καὶ ἀναβάε τὸν κερπῆρ κατέσφε. τὰ δὲ πρόβατα ἐοδίοντα τοὺς βαλάνους ἔλαθρον καὶ τὰ ἱμάλια συγκαταφαγόντα, ὁ δὲ ποιμλῶ καὶ ταβάε, ὡς εἶδε τὸ γεγονὸς, ὡ κῶκισα ἔφη ζῶα, ὑμεῖς τῶτε λοιποῖς ἔρια εἰς ἐοδητας παρέχετε, ἐμῶ ἢ θρῶοντῶ ἡμᾶε, καὶ τὸ ἱμάλιον ἀφείλεθε.

Ἐπιμύθιον

Fabula significat, nonnullos homines ob uehementes alacritates inconfulto res aggrediēteis, iniicere sese in perniciem.

Columba, & cornix.

Columba in colūbario quodā nutrita, fœcūditate supbſebat. Cornix uero ea audita, ait: sed heus tu desine hac re gloriari, nā quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, q̄ in seruitute multos filios faciūt.

Diues.

Diuēs duas habēs filias, altera mortua, præficas cōduxit. Cū uero altera filia dixisset, ut nos miseræ, ipsæ, ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ uero nō necessaria sic uehemēter plāgūt. Mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentātur, nā nummorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat nōnullos homīes ob auaritiā non uereri alienis calamitatibus quæstū facere.

Pastor.

Pastor actis in quercetum quoddā ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructū decutiebat. Oues uero inter edēdum glandes, nesciæ & uestes unā deuorarūt. At cum pastor descēdisset, ut q̄d erat actū, uidit, o' pessima, ait, animalia, uos ceteris uellera ac uestes præbetis, à me uero, qui uos nutrio, & uestē surripitis.

o Affa

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι δι' ἄνοιαν, ἔως μηδὲν προσήκοντα εὐεργετοῦντες, καὶ ἄν οικείω φάῦλα ἐργάζονται.

Ἀλιεύς, καὶ σμαρίε.

Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ οὔσα, ἰκέτευεν αὐτὸν νῦν μὴ μὴ λαβῆν αὐτῶν, ἀλλ' ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχανῆν. ἀλλ' ὅταν ἀξιωθῶ καὶ μεγάλη φησὶ γίνωμαι, συλλαβῆν με δωθήσῃ, ἔπει καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλησεν ἔσομαι. Ὁ δ' ἄλιεύς εἶπερ, ἀλλ' ἐρωγε ἄνευ ἅμ ἐίλω, εἶτ' ἐν χερσὶ παρῆς κέρσῃ καὶ σμικρὸν ἢ δ' προσδοκῶμενον καὶ μέγα ὑπάρσχῃ ἐλπίζῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἄρῆς, ὁ δὲ ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶ ἀφείδῃ σμικρὰ ὄντα.

Ἰώπῃ, καὶ ὄνος.

Ανθρωπὸς τις εἶχερ ἰώπῃ καὶ ὄνον. ὁ δὲ ὄνοντις δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπερ ὁ ὄνος θεῖ ἰώπῃ. ἄρον ἐκ τ' ἐμὸν βάρυς, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν. ὁ δὲ οὐκ ἐπέειδεν. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τῆς κόπῃς ἐπελεύτηκερ. τῇ δὲ δευτέρῃ πάντα ἐπιδέντῃ αὐτῷ καὶ αὐτῶν τῶν ὄνων δόραρ, θρηνῶν ὁ ἰώπῃ ἐβόα. οἱ μοι θεῖ παναθλίω, τί μοι σωέβη θεῖ ταλαιπώρω; μὴ δελήσας γὰρ μικρὸν βάρυ λαβῆν, ἰδοὺ ἅπαντα βασάζω, καὶ δ' δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφοτέρω σωθῆσονται ἐν βίῃ.

Ἀνθρωπῷ, καὶ σάτυρῷ.

ἄνθρωπῷ

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines ob demen-
tiam eos, qui nihil ad se attinent, beneficio affi-
cere, in domesticos mala operari.

Piscator, & cerrus.

Piscator demisso reti in mare retulit cerrū,
qui paruus cū esset, supplicabat ipsum ne
tunc se caperet, sed dimitteret, quod paruus fo-
ret. At cū creuero, & magnus, inquit, euasero,
me capere poteris, quoniam & maiori tibi ero
utilitati. Tum piscator ait, sed ego demens fue-
rim, si quod in manibus est, dimisso lucro, licet
sit paruum, expectando magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, incōsyderatū esse, q̄ spe maio-
ris rei, quæ iter man⁹ est, amittat, q̄a p̄ua fuerit.

Equus, & asinus.

Homo quidā habebat equū, & asinū, cum
aūt iter facerēt ī uia, ait asinus equo: tolle
ā me oneris partē, si uis me esse saluum. Illo nō
persuaso, asinus cecidit, atq; è labore mortuus
est. Ab hero autē omnibus impositis ei, & ipsa
asini pelle, cōquerēs equus, clamabat: heu mihi
miserrimo, quid mihi obtigit afflicto: quia enī
parū oneris nolui accipere, ecce omnia gesto,
& pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iungan-
tur, utrosq; seruari in uita.

Homo, & satyrus.

Ανθρωπός τις πρὸς σάτυρον Ουλίαν κηισάμυλος, ἠσυνεθίωμ ἤρ αὐτῶ. χημῶνος δὲ κὴ φύχες γενομ μλύς, ὁ ἄνθρωπος τὰς χῆρας αὐτῶ προσφῆρων τῶ σῶμα ἰπέωνη. τῷ δὲ σατύρῳ ἐρωτήσαντῶ, δὴ ἤρ αὐτίαμ τῶτο πιάτη, ἔφη. τὰς χῆρας μὲ θερμαίνω ἐκ τῶ κρύου, μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματῶ δόρμονῶ προσενηχθέντῶ, ὁ ἄνθρωπος προσφῆρων τῶ σῶμα ἰφν σα αὐτό. πωθανομλύς δὲ πάλιν δὴ ἤρ αὐτίαμ τῶτο πρῶτῆ, ἔφη, τὸ ἐδέσμα καταφύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρῶ, ἄλλῶ ἔγωγε, ἔφη, ἀπὲ τῶν ἰποτάσομαι σε φη Ουλίαν, ὅτι ἐκ τῶ αὐτοῦ σῶματῶ τὸ θερμὸν κὴ τὸ ψυχρὸν δὴάγης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ φεύγει ὑμᾶς τὰς Ουλίαν, ὡς ἀμειβολός ὄσιν ἢ διάδεσις.

Ἀλώπηξ, κὴ δρυοτόμος.

Αλώπηξ κωκηγὸς φενγσσα, κὴ ἐν ἔρημια παρὰ λῶν δρόμον ἀνύσσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὐρίσκει ἐν ταύτῃ, ὅν καθικέθηκε τῶ κρύφαι αὐτῷ. τῷ δὲ ὑπὸ δείξαντος αὐτῆ τῶ ἑαυτῶ καλύβλω, εἰσελθῶσα ἐκρυπῆε τὸ εἰς τὰς γωνίας. τῶ δὲ κωκηγετῶ ἐλθόντων τῶ ἐρωτῶντων ὁ ἄνδρα, οὐτῶ τῆ μὲ φωνῆ ἠρνεῖτο μηδὲρ εἰδέναι. τῆ δὲ χηρὶ αὐτῶ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προχόντες, ἀπῆλθον παραρημα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἢ ἀλώπηξ παρελθόντας, δὴ ἠλθεν οὐ προσφωνῶσα. μεμομλύς δὲ αὐτῶ ἐκείν, ὡς σῶδῆσαμ μὲ δὴ αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῶ οὐχ ὁμολογούσαμ, ἢ ἀλώπηξ ἐπιτραφῆσα, ἔφη. ὡ οὐτῶ, ἄλλῶ ἔγωγε ἠδερ ἄρ σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια κὴ τὰ ἔργα φη χερὸς, κὴ τὸν τρῶτες εἶχες

Homo quidam cum satyro inita societate, unà cum eo comedebat. Hyems uero, & frigus cum foret, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autē satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, manus meas calfacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Consumente rursus, quare id faceret, ait, ferculum frige facio. Suscepto sermone satyrus, sed ego, ait, ex nunc renuncio tuam amicitiam, quia ex eodem ore & calidum emittis & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes, & lignator.

Vulpes uenatores fugiens, & in deserto multa decursa uia, uirum lignatorem in eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet, à quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At uenatoribus profectis, & uirum rogantibus, hic uoce quidē negabat scire quicquam, sed manu ibi locum ostendebat. Hi uero cum id non egissent, statim abiere. Ut igitur uidit eos uulpes præterisse, exiuit nihil allocuta, eo ipsam accusante, quod seruata à se, gratias sibi non ageret, uulpes conuersa ait, heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si uerbis similes & manuum gestus, & mores

εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι πρὸς τοὺς θεοὺς μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

Ἀνδρῶν, καταθραύσας ἄγαλμα.

Ανδρῶν τις ξύλινον ἔχων θεόν, καθικέθου τοῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἐπατήρη, καὶ οὐδὲν ἤτηρ ἐν πείνᾳ διήγει. θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῆν σηνελῶν, ἐξῆλθε εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρούσας οὖν φθίκε φάλην, καὶ αὐτίκα κλαδεῖσθε, χυσοὺς ἐξέδυσεν ὅτι πλεῖστον. ὁρῶντο δὲ σωάγων ὁ ἀνδρῶν ἐβόα. σρεβλὸς ὑπάρχει ὡς γε οἶμαι καὶ ἀγνώμων. ἱμῶντά σε γὰρ ἤκισα με ὠφέλησας, τυπήσωντα δὲ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβη.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δὲ κλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσθη τιμῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, τύπῳ δὲ αὐτῶν μᾶλλον ὠφελήσθη.

Ἀνθρώπων, καὶ κύων.

Ανθρώπων τις ἠτοίμαζε δῆπνον, ἐσιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῶ καὶ οἰκίω. ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλλον κύων ἐκάλε λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο σωδείων κισσομοί. ὁ δὲ προσελθὼν χαίρων ἴσαρ, βλέπων τὸν μέγαρ δῆπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ. βαβαί. πόση μοι χαρὰ ἄρα ἔσταπναίως ἐφάνη. τραπήσομαί τε γὰρ καὶ εἰς κόρον δῆπνήσω, ὡς τέ με αὔριον μηδ' ἀμῆγε πενᾶσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντο τῷ κυνῶ, καὶ ἅμα σείοντος πλὴν κέρκου, ὡς δὲ εἰς τὸν φίλον θαρξοῦντο, ὁ μάγιστος ὡς εἶδε τοῦτον ὡς κἀκῆσε πλὴν κέρκου πρὸς τρέφοντα, καταχῶν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἐξῆλθε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ κατιῶν, ἀπέηκε μέγας

habuiffes.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contraria rebus faciunt.

Homo perfractor statuae.

Homo quidam ligneum cum haberet deum, supplicabat, ut sibi beneficeret. Cum igitur haec faceret, & nihilo minus in paupertate degeret, iratus eleuatum ipsum cruribus, percussit in pavementum. Illiso igitur capite, ac statim diffractio, auri quamplurimum effluxit, quod iam ille dum colligeret, exclamabat, peruersus es ut puto, & ingratus. Colenti enim mihi nequaquam profuisti, uerberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, non profuturum te tibi, honorando prauum hominem, sed uerberando ipsum, profuturum magis.

Homo, & canis.

Homo quidam parabat coenam, accepturus amicum quem quendam suum & familiarum, canis item ipsius alium inuitando canem, dicebat: o amice ueni coena unam mecum. Is cum accessisset, laetus astabat, magnam spectans coenam, secum loquens: papae, quanta mihi laetitia nuper derepente oblata est. Nam & nutriarum, & ad satietatem coenabo, ita ut nullo modo cras esuriam. Haec secum dum diceret canis, simulque moueret caudam, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc, & illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus eiecit statim de fenestris. At is cum decidisset, iibat

μεγάλως κρᾶζωμ. ἤν τις δὲ κνωῶμ, ἤν καθ' ὁδὸν αὐτῶ σωσωντῶντων, ἐπκρώτα, πῶς ἐδείωνκσας θίλθ; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβῶμ ἔφκ. ἐκ φλι πολλῆς πόσερως μεθυοθεῖς ὑπέρ κόρομ, οὐ δὲ πλὴν ὁδὸν αὐτῶ ὅθεμ θζῆλθομ οἶδα.

Ἐπιμύθιομ.

Οἱ μῦθθ δκλοῖ, ὅτι οὐ δφ θαρξέφμ τοῖς θζ ἀλλοτριῶμ εὔ ποιῆμ ἔπαγελλομλύοις.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἀλιθινικῆς ἀφφθ λαβῶμ αὐλοῦς κρη δίκτυα, παρεγγύερ εἰς πλὴν θάλασσαν. καὶ σὰς ἐπί λυθ πέτρας, τὸ μὲν πρῶτομ ἕνυλφ, νομίζωμ πρὸς πλὴν ἡδυφωνίαμ τὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διατηνόμθ ἠννεμ οὐδὲμ, ἀποθέμθ τοὺς αὐλοῦς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμείβλησρομ. καὶ βαλῶμ κππαι ὑδάτθ, πολλοὺς ἰχθύας ἠγρθσσεμ. ἐκβαλῶμ δὲ αὐτοὺς ἀπ' τῆ δικτύς, ὡς εἶδε πκθῶντας, ἔφκ. ὦ κάκισα ζῶα, ὅτε ἠυλοω, οὐκ ὡρχεῖοθε, ὅτε δὲ πέπαυμαι, τζτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιομ.

Οἱ μῦθθ πρὸς τὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρόμ τε πθᾶθηοντας.

Βουκόλθ.

Βουκόλθ ἀγέλλω ταύρωμ βοσκωμ, ἀπώλεσε μόχομ. πριελθῶμ δὲ πᾶσαν πλὴν ἔρημομ διέτριβεμ ἐρθνῶμ. ὡς δὲ οὐδὲμ εὐρφμ ἐδωθήκ, ἠνξαστο τῶθ διί, ἀμτὸμ λαβόντα μόχομ κλέπλω ὑποδείξθ, ἔριφομ εἰς θυσίαν προσάξφμ. καὶ δ' ἠ ἐρχόμενθ εἰς τινα δρυμῶνα, εὐρίσκει λέοντα καπεδίοντα τὸμ μόχομ, ἔμφο

uehemēter exclamādo. Sed canum quidā cum illi in uia occurrissent, percontabatur, ut belle cœnatus es amice? Is suscipiens ei, dixit: Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem uiam, qua egressus sum noui.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere ijs, qui ex alienis bene facere pollicentur.

Piscator.

Piscator piscandi rudis, acceptis tibijs, ac re tibus perrexit ad mare, & stans super petra quadam, primum quidem sonabat tibijs, existimans ad uocis suauitatem pisces affilire. Ut uero multum cōtendens, nihil profecit, depositis tibijs, assumit rete, ac iacto in aquam, multum piscium cepit, quibus euacuato reti, ut salientes uidit, ait: pessimi animantes, cum sonarem tibia, non saltabatis, cum uero cessaui, id agitís.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, & inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

Bubulcus armētū taurorū pascēs, amisit uitulū, lustrādo omnē solitudinē, indagādo morā traxit. Vbi inuenire nihil potuit, precatur est Iouē, si furē, qui uitulū cepit, ostenderit, hœdū in sacrificiū oblatorū. Cæterū pficiscēs in quer cetū qddā, inuenit à leōe deuorari uitulū. Trepidus

ΒΘ οὐὼ γενόμελῳ, καὶ μέγα δὴ φλιάσας, ἐπάρσας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπερ. ὦ δέωποτα Ζεῦ, ἕκκη γλάμῳ σοι ἔριφορ δώσῃμ, ἐὰν τὸν κλέπῳ εὐῖρω, νῶ ταῦρὸν σοι δύσῃμ ὑπὶ χυῖμα, ἐὰν τὸττα τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθῳ πρὸς ἄνδρας δύσυχεῖς, οἱ ἕνας ἀποροαῖν περ μὲν, εὐχονται εὐρίμ, εὐρόντες δὲ ζῆκτον σιμ ἀπορφυρίμ.

Κόραξ.

Κοραξ νοσῶμ ἔφη τῇ μητρὶ, μήτερ εὐχῶ θεῶ κῆ μὴ θρῶν. ἢ δ' ὑπὸ λαβῶσα ἔφη. τίς σε ὦ τέκνον ἦν πρῶμ ἐλεήσῃ; τίνας γὰρ κρέας ὑπὸ σῶ γε οὐκ ἐκλάσῃ;

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσασιμ.

Αετός.

Υπὸ ἄνωθεμ πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγῶν δὴμ ρεύσαμ ζῆτῶμ. τούτῳμ δὲ τις ἔβαλε τοξεύσας, ὅτῳ μὲν βέλῳ ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθε. ἢ δὲ γλυφῆσῶν τοῖς πῆροῖς πρὸ ἦν ὀφθαλμῶμ εἰσῆκε. ὁ δὲ ἰδῶμ ἔφη. καὶ τούτῳ μοι ἐτέρρα λύσῃ, δὲ τοῖς ἰδίοῖς πῆροῖς ἐναπρηνήσκειμ.

Ἐπιμύθιον

Ο' μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ὄζειμ, ὅτῳμ τις ἐκ ἦν ἰδίωμ κινδῶενσῃ.

Τέπιξ, καὶ μύρμηκες.

Χεῖμῶν ὥρῃ ἦν σίτωμ βραχέντωμ, οἱ μύρμηκες ἔψυχον. τέπιξ δὲ λιμῶπῳ, ἦτε αὐτοὺς ἔοφῶν

duſ igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus ſuis in cœlum, ait: ô domine Iupiter, promiſeram tibi hæc dum me daturum eſſe, ſi furẽ inuenirem, nũc taurum tibi recipio ſacrificaturum, ſi huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum ca-
rent, ut inueniant, precantur. Cum inuenerint,
quærent effugere.

Coruus.

CORUUS ægrotans, ait matri, mater precare
deũ, nec lamẽtare. Ea uero ſuſcipiẽs, ait, q̄s
deus ô fili miſerebit̄ tui? cuius enĩ tu carnes nõ
es furatus? Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui in uita multos inimicos
habẽt, amicũ in neceſſitate inuẽtuſ neminẽ.

Aquila.

SVPER petra aquila ſedebat, leporem captu-
ra, hanc autẽ quidam percuffit ſagitta, quæ γλυφὴ
ĩtra ipſam ingreſſa eſt. Sed crena cum penniſ kerblin
ante oculos ſtabat, quam cum uidiſſet, & hoc oder
mihi altera mœſtitia, quòd proprijs penniſ in- krinlin.
teream.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, durum eſſe, cum quis à ſuis
periculum patiatur.

Cicada, & formicæ.

HYEMIS t̄pe cũ triticũ efferueret, formicę re-
frigerabãt. cicada at̄ eſuriẽs petebat ab eis
cibum

τροφίω. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπωρ αὐτῶ, διατὶ τὸ δέρεσθαι οὐ σωήγες τροφίω; ὁ δὲ εἶπερ, οὐκ ἐχόλαζομ, ἀλλ' ἠδὸν μασικῶς. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπωρ. ἀλλ' εἰ δέρεσθαι ὥραις ἠυλφει, χιμῶνθαι ὄρχε.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δὲ κλοῖ, ὅτι οὐδ' ἵνα ἀμελῆσιν ἐν παντὶ πῶσθαι γμαῖ, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ, καὶ ἀλώπηξ.

Ὁ τῶ πηλῶ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γλῶττιν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις. ἰατροὺς εἰμι φαρμάκων ἐπισημῶν, οἷός ἐστιν ὁ τῶν δειῶν ἰατροὺς παίων καὶ πῶς, εἶπερ ἀλώπηξ, ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἴασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δὲ κλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχρησθαι ἢ πῆρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ὅρνεος χυσοστόκη.

Ὅρνεός τις εἶχερ ὡς χυσοστόκη, καὶ νομίσσας ἐνδὸν αὐτῆς ὄγκον χυσοστόκην εἶναι, κτείννας εὐρῆκερ ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὄρνιθων. ὁ δὲ ἀδρόορ πλεῖστον ἐλπίσας εὐρήσθαι, καὶ τὸ μικρὸν ἐσέρεται ἐκείνθαι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δὲ κλοῖ, ὅτι δ' εἴ τις παρῆσιν ἀρεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπλησίαν φεύγει.

Λέων, καὶ ἀλώπηξ.

Λέων γρη῏σας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῶ εἰς τροφίω, ἔγνω δι' ἐπινοίας τί πῶσθαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίω τινὶ καὶ κατακλιθεῖς, προσεποίητο νοσῆσθαι. παραγενόμενος οὖν τὰ ζῶα

cibum, formicæ uero dixerūt ei, cur æstate non colligebas alimentū? Hæc ait, nō erā ociosa, sed canebā musice. Tum hæ ridēdo dixerūt, si æsti uo tempore modulararis, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere quenq̄ aliqua in re esse negligentē, ne incereat, ac periclitetur.

Vermis, & uulpes.

Q Vi sub cœno cælabaſ uermis sup terrā egressus dicebat oībus animalibus, medicus sum medicaminū doctus, qualis est Pæon deorū medicus. Et quomodo, ait uulpes, alios curans, teipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experiētia fuerit, omne uerbum inane esse.

Gallina auripera.

G Allinam quis habens oua aurea parientē, Gratus intra ipsā auri massā inesse, occisam alijs gallinis similem reperit. Hic multū sperans inuenire diuitiarū, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere cōtentum esse præsentibus, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

L Eo senio confectus, cum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & deiectus simulabat ægrotare. Aduenientes igitur animanē

ζῶα ἐπισκέψεως χάρις, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτὰ·
πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα
τὸτο γυνῶσα, παρεγγίετο πρὸς αὐτόν. καὶ εἶσα ἔξωθεν τῆ
ωνηλαίῃς, ἐπωθάνετο πῶς ἔχη. τῷ δὲ εἰπόντος, κακῶς,
καὶ πῶς αἰτία μ πωθανομύθῃς δι' ἧμ οὐκ εἰσέρχεται,
ἢ ἀλώπηξ ἔφη, οὐδὲν ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων
δὲ θζιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τικμη
ρίων πρσορῶμενοι τοῦς κινδύους ἐκφυγασιν.

Λύκη, καὶ γραῦς.

Λικη λιμώτῳ προῖήθ ζητῶν τροφῶν. γενόμεν
νθ δὲ κατὰ ἕνα τόπον, ἤκησε παιδίον κλαίουτον
καὶ γραὸς λεγῶσης αὐτῶ, παῦσαι τῷ κλαίῳ, εἰ δὲ μὴ,
τῆ ὥρα ταύτῃ ἐπιδῶσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμνος δὴ ὁ λύ
κος ὅτι ἀληθεύθ ἢ γραῦς, ἴσατο πολλῶν ἐκδεχόμενθ
ῶρα, ὡς ἄεσῶρα κατέλαβεν, ἀκῶ κάλιμ θλι γραὸς
κολακθῶσης τὸ παιδίον καὶ λεγῶσης αὐτῶ, εἰ μὲν ἔλθθ ὁ λύ
κος δεῦρο, φονεύσομθ ὡ τέκνον αὐτόν. ταῦτα ἀκῶσας
ὁ λύκηθ, ἐπορῶετο λέγων, εἴ ταύτῃ τῆ ἐπαύλει ἄλλα
μ λέγασιν, ἄλλα ἢ πράττασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἱ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις
οὐκ ἔχασιν ὅμοια.

Εριφθ, καὶ λύκος.

Εριφος ἐπὶ τινθ δώματθ ἔσῶς, ἐπθδὴ λνκος
παριόντα εἶδεν, ἐλοιδορῶθ καὶ ἔσκωπθεν αὐτόν. ὁ
δὲ λνκηθ ἔφη, ὡ οὐτθ οὐ σν με λοιδορῶθ, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

animātes uisitacionis gratia, cōprehensas deorabat. Multis igiſ abſumptis animantibus, uulpes ea arte cognita, acceſſit ad ipſum, & ſtans extra ſpelūcā rogabat quomō ſe haberet. Cū autē is dixiſſet, male, cauſamq; rogaret, quā ob rem nō ingrederet, uulpes ait, quia me ueſtigia terrēt, oīa ad introrſū ſpectātia, nulla retrorſum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines coniecturis præuiſa pericula euitare.

Lupus, & uetula.

LVpus eſuriens circuibat quæredō cibum, profectus autē ad locum quendā, audiuit lugētem puerulū, eiq; dicentē anum, deſine plorare, ſin minus, hac hora tradā te lupo: ratus igitur lupus ſerio loqui aniculam, expectabat ad multā horam, ſed cū adueniſſet ueſpera, audit rursus anum blandientem puerulo ac dicentem, ſi uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. His auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non reſpondent.

Hædus, & lupus.

HOædus ſuper domo quadā cū ſtaret, uiſo lupo prætereūte, cōuiciabat, & mordebat ipſum: ſed lupus ait, heus tu, nō tu mihi, ſed locus cōuiciatur.

Affabulatio.

Fabula

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς
δίδωσι τὸ θράσος ἢ τὴν ἀμφνόνωμ.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχωθεῖς, ἀνεσκήρτησε βοῶν
καὶ λέγων, πατήρ μου ὄξιν ἴππος ὁ ταχυδρό-
μος, καὶ γὰρ αὐτῷ ὄλθος ἀφωμοιώδην, καὶ ποτε ἀνάγ-
κῃς ἐπελθόντος τρέχην, ἐπέδῃ τὴν δρόμον ἐπαύσατο, τῷ
πατρὸς ὄντος εὐδύς ὑπεμνίωδην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρη τινὰ,
φιλῆαυτὸς γεμῶν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω. ἀβέβαιος
γὰρ ὄξιν βίθος οὗτος.

Ὀρεῖ, καὶ γεωργός.

Ὀρεῖς ἐν γεωργίᾳ προδύροις φωλεύωμ, ἀνῆλεμ αὐτῶ
τὸ νῆπιον παιδίον, πένητος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγέ-
νετο μέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὲρ φιλιότητος πέλεκυν λα-
βὼν, ἐμελλεν ὄξει ὄξει δὲ λελθόντα φονεύσῃ, ὡς δὲ ἔκ-
πε μικρόν, ἀπέσπασε ὁ γεωργὸς τὴν πατάξαι αὐτὸν ἡσώ-
χησε, μόνον κρύσας πλὴν φιλιότητος ὄπλων. ἀπελθόν-
τος δὲ τὸ ὄφρα, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄξει μνηστῆρα
σικακῆν, λαβὼν ἄρστον καὶ ἄλας ἔθηκεν ἐν τῇ ξύλῃ.
ὁ δὲ ὄξει λεπήνῃ συρίξας, εἶπεν. οὐκ ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτε-
πίσις ἢ φιλία, ἕως ἄμ ἐγὼ πλὴν πέτρας ὄξω, σὺ δὲ τὸν
τύμβον τὴν τέκνη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲ εἰς μίσους, ἢ ἀμώκῃς ἐπιλανθάνε-
ται, ἐφ' ὅσον βλέψῃ μνημόσμων, δι' οὗ ἐλυπήθη.

Σαλπικτήης.

Σαλπικτήης στρατὸν ἐπισωμάγων, καὶ κρατηθεῖς
ὑπὸ

Fabula significat, plerunq; & locū & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

Mulus ordeo pigues factus, lasciuiebat clamans, ac dicēs, pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis: atq; aliquādo cū necesse foret ei currere, ut à cursu cessauit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, & si tempus ad gloriā promoteat aliquē, non suæ tamen ipsius fortunæ obliuiscatur, instabilis enim est uita hæc.

Serpens, & agricola.

Serpēs in agricolæ uestibulis delitescens, sustulit eius infantē puerulū. Luctus autē parentibus fuit magnus. At pater præ mœrore accepta securi, egressum serpentē occisurus erat. Ut uero declinauit parūper, festinādo agricola, ut ipsū percuteret, errauit tantū percussio foraminis orificio. Digresso autē serpēte, agricola ratus serpēte nō amplius iniuriæ meminisse, accepit panē & salē, apposuitq; in foramine. Sed serpēs tenui sibilo, ait, nō erit nobis amodo fides, amicitia ue, q̄ diu ego lapidem uideo, tu tui filij tumulum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullū odij, aut uindictæ obliuisci, quādiu uidet monimētū, quo tristatus est.

Tubicen.

Tubicen exercitū congregās, ac superatus

p ab

ὑπὲρ τῶν ἡλεμίων, ἐβόα, μὴ κτείνετε με ὡς ἄνδρες εἰκὴ καὶ
μάττω. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτενα, πλὴν γὰρ τοῦ χαλ-
κῆς τῶτος οὐδὲρ ἄλλο κτώμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασσαν,
διὰ τὸτο γὰρ μάλλον πενήτη, ὅτι σὺ μὴ δυνάμηντο πε-
λεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μὴ δὲ δηλοῖ, ὅτι πλέον πῆλίσσισι, οἱ τοὺς κακοὺς καὶ
βαρεῖς δυνάσας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος, καὶ ἔλαια.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰχλὺν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος καὶ
ἔλαια ἤριζον. τὸ δὲ καλάμω ὀνηδίζομενος ὑπὲρ φθι-
ἔλαιας, ὡς ἀδωάτῃ καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένης πᾶσι
τοῖς ἀνέμοις, ὁ καλάμω σῖωπῶν οὐκ ἐφθέγγετο. καὶ
μικρὸν ὑπομείνας, ἐπεφθῆ ἄνεμος ἔωνδυσεν ἰχθυόσας, ὁ μὲν
κάλαμω ὑψηλοθεῖς καὶ ὑψηλοθεῖς τῶν ἀνέμοις, ῥαδί-
ως διεσώθη. ἡ δὲ ἔλαια ἐπεφθῆ ἀντέτρεπε τοῖς ἀνέμοις,
κατεκλάσθη τῆ βία.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μὴ δὲ δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν καιρῶν τῶν κρείττοσι αὐτῶν
μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας εὐλο-
υφκοῦτων.

Λύκη, καὶ γέραν.

Λύκη λαίμω ὁσέον ἐπεπήγη. ὁ δὲ γέραν μισθὸν
παρῆξεν εἴπωρ, εἰ πλὴν κεφαλῶν αὐτῶν ἐπιβαλοῦσα,
τὸ ὄσοῦν ἐκ τῆ λαιμῶ αὐτῆ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τὸν τῶν ἐκ
βαλῶσα, δολιχόφρεσ οὔσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτη. ὅς
τις γελᾶσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρεῖ σοι μισθός,
ἔφη, τὸτο μόνον, ὅτι ἐκ λυκῆ σώματῶ καὶ ὀδόντων
δὲ ἤρες κάραν σώμα μὴδὲρ παθῶσα.

Ἐπιμύθιον.

ab hostibus clamabat, ne me temere, & frustra uiri occidite. Nō enim uestrū quenq̄ occidit: nā prāter æs hoc possideo aliud nihil: & hī ad ip̄m dixere, ob id magis morieris. qui cum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos, ac graueis principes cōcitant ad male agendū.

Arundo, & Oliua.

DE tolerantia, & uiribus, & quiete, arundo & oliua contendebant, cū arundini oliua conuicium faceret utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cum uentis restitisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui temporī, ac præstantioribus nō resistunt, meliores esse ipsos, qui cum potentioribus contendunt.

Lupus, & grus.

LVpus gutturi osse infixo mercedem grui præbiturū dixit, si capite iniectio, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autē eo extractio, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat, qui subridendo, dentesq̄ exacuendo, sufficit tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore lupi & dētibus saluū caput & illæsum exemeris.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύων διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπνέμυσι χάριτας.

Αλέκτορες.

Αλεκτόρων δύο μαχομύων πρὶ θελήων ὄρνιθων, ὁ εἷς ὄρνετρον κατέξωπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἠπῆκε δὲ εἰς τόπον κατάσκιον ἀπὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὑψοῦς ἀρθείς, καὶ ἐφ' ὑψηλῶν τοίχων εἶς, μεγαλοφώνως ἐβόησε, ἵνα παρῆνδρος αἰτὸς καταπῆας, ἤρξατο σὲν αὐτῷ. ὁ δ' ἐν σκότῳ κερκυμμύοι ἀδεῶς ἐκπυτῶν ἠκλείαις ἐπίβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι θελοῖ, ὅτι κνέρι ὑπερῆφανοις ἀντιτάσσεται, τῶν κνέρις ἢ δίδωσι χάριμα.

Γέρωμ, καὶ δάνατο.

Γέρωμ ποτὲ ἐνλα κόψας, ἵνα ταῦτα φέρωμ, πρὸς τὸν δάνατον ἐβιάσθη. καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀπθήμενος ἐν τόπῳ ὑπὸ τὸν φόρτον, τὸν δάνατον ἐπεκαλεῖτο. τῷ ἢ θανάτῳ πρὸντο, καὶ πωδανομύων τὴν αἰτίαν δι' ἡμᾶς αὐτῶν ἐκάλεσεν, ὅτι φησὶν, ἵνα μὴ ἐν φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι θελοῖ, ὅτι πᾶς ἀνδρωποιοῦς ἐπιλόζωος, εἰ καὶ δυσυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἐνι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηραθείσης ἐν λίμνῃ ἐν ἡ κατῶν κοῦν, πορῆνισαν ζητῶντες πρὸς καταμῆναι. ἵνα ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺν, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς συμβόλῳν ἐν ἵνα πηδῆσῳσι πρὸς οὐθὺς κάτω. ὁ δ' ἔτερο εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τῶν ξηρανθῆ, πῶς δύνασόμεθα ἀναβῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

DVobus gallis pugnātib⁹ de gallinis foemīnis, alter alterū in fugā uertit. Ac uictus in locū obscurū profectus, delituit. Sed qui uicit, in altū eleuatus, stansq; sup̄ alto pariete, magna uoce clamauit, & statī aduolās aquila eū rapuit. At qui in tenebris delitescebat, ex illo intrepide gallinas cōscendit,

Affabulatio.

Fabula significat, dominum superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex, & mors.

Senex olim incisa à se ligna cū ferret, multā sibat uia, ac ob multū laborē deposito in loco quodā onere, mortem inuocabat, sed mors cum adesset, causamq; peteret, propter quam se uocaret, perterrefactus senex, ait, ut meū onus attollas.

Affabulatio.

Fabula significat, omnē hominem esse uitæ studiosum, licet infortunatus sit & mendicus.

Ranae.

DVæ ranae siccata palude, ubi habitabant, circuibāt quærēdo ubi manerēt, ac profectæ in profundū puteū, & acclīnatae deorsum, uisa aqua, altera cōsulebat, ut saltarent cōtinuo deorsum, altera uero, ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δ' ἄλλοι, ἄνθ' συμβαλλῆς μὴ ποιῆμιτι,

Ἄρνός, καὶ λυκός.

Αρνός ἐφ' ὑψιλλῶ τόπος ἰσάμενος, λυκοῦ κατ' ὄψιν
πυλόντα πῦρ ὁδ' ὀρέσκει πῆε. Ἐθρήϊον κακὸν ἄπο
κάλῃ καὶ ὠμοβόρῳ. ὁ δὲ λυκός τραφεὶς εἶπε πρὸς ἀν-
τόν, οὐ σὺ μελοιδόσεις, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἴσασαί.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι πρὸς τοὺς ὑπομνύοντα ὑβρίμ' ἀπ' ἀναξίω
ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ, καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἔλθων εἶπε. οὐ δὲ φοβῶμαι
σε, οὐ δὲ δῶα τῶν τῶν με εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ὄστι
ἢ δῶα μί, ὅτι ξυφῆς τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνῃς τοῖς ὀδύσιν; τὸ
τοῦ γυνῆ τῶν ἀνδρῶν μαχομένη ποιῆ. ἐγὼ ἢ λίαν ὑπάρ-
χω σὺ ἰχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθω μὲν καὶ εἰς πόλε-
μον, καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκνῳ τὰ πρὶ
τὰς γῖνας αὐτῶ ἀτρίχα πρὸ σώπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις
ὄνυξι κατέλυε μ' ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ κώνωψ
νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ἄσας,
ἔπῃατο. ἀράχνης ἢ δεισμῶ ἐμωλακίαι, ἐδοτὶ ὄμην ἄπο
δύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὲρ εὐτελεῶς ζῶντος ἀρᾶ
χνης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι, πρὸς τοὺς καταβάλλοντα μέγα, καὶ ὑπὲρ μί-
κρων καταβαλλομένων.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΩΠΟΥ
ΜΙΘΩΝ.

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulto fiat.

Agnus, & Lupus.

Agnus in alto cū staret loco, lupū inferius prætereūtem uia, mordebat, & ferā malā & crudiuorā appellabat. Sed lup⁹ cōuersus, ait, ad ipsum, nō tu cōtumeliaris mihi, sed ubi stas, turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos, qui ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

De culice, & Leone.

Culex ad leonem accedens, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. Sin minus, qd tibi est robur? q laceras unguibus & mordes dentibus: hoc & foemina cū uiro pugnās facit. Ego uero longe sum te fortior: si uero uis, ueniamus ad pugnā, & cum tuba cecinisset culex, inhæsit mordēs circa nares ipsius leueis genas, leo aut proprijs unguibus dilaniauit seipsum, donec indignatus est. Culex aut uicto leone cū sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. Aranea uero uinculo implicitus cū deuoraret, lamētabat, q cū maximis pugnās, à uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui prosternunt magnos, & à paruis prosternuntur.

FINIS AESOPI

FABVLARVM.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
ΤΕΡΑΣΤΙΧΑ.

Πρὸ ἀνδρώπων, καὶ λιθίνου λέοντος.

Ανδρὸς ποσὶν πατῆτο πέτρινος λέων,
καὶ τις λέων, τί φησι τὴν ἰσχὺν βλέψας;
ἀλλ' εἰ λέοντες, εἴπαμε, ἤδησαμ γλύφειν,
πολλοὺς ἄμ εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Επιμύθιον, οὗ ἐπ' ἀρετῆ οὐ δ' ἔσμεν μνάεσθαι.

Πρὸ λέοντος κοιμωμῆς, καὶ μύου.

Δέοντος ὑπνώπουντος, αὐχένος μέσον
διέδραμνυ μῆς, ὅς δ' ἀνέσκη σιωτόμω.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη,
οὐ μὲν πῶσμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀνατρέπω.

Επιμύθιον, οὗ οὐ δ' ἔσμεν καὶ μικρὰν πρὸ φρόνησιν ἀπο-
σφῆεσθαι.

Πρὸ λέοντος, καὶ κᾶπυς, καὶ γυψῶν.

Δέων μάχην ἔθηκε πρὸς ποτὲ κᾶπυ.
γυψες δ' ἀνωθερ' ἐσκόπουν τὴν ἔριν,
βρωσὶν τὸν ἠπιδέντα ποιῆσαι τάχα.
Θίλεις δ' ὄρωντες ἠσόχοῦν τῆν ἑλπίδω.

Επιμύθιον, οὗ οὐ δ' ἔσμεν ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Πρὸ δρυκᾶδος καὶ λέοντος θυμωδέοντος.

Δέοντα δρυκᾶς ὡς ἴδεν μεμνηότα,
ᾧ μοῖρα θηρῶν εἴπαμε ἀδλίωτάτη,
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκᾶθεκτος εἰ λέων,
πῶς νῦν μανίς οὐ μετὰ διακρύων δρᾶσθαι;

Επιμύθιον, οὗ δ' ἔσμεν ἔχοντα οὐ δ' ἔσμεν θυμῶν.

Πρὸ λέοντος, ὄντος, ἀλώπεκος.

GABRIAE GRÆCI
TETRASTICHA.

De homine, & leone lapideo.

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quis Leo, quid robur, inquit, intueris?
At si leones, ait, sciissent scalpere,
Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod non oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente, & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem
Percurrit mus. Is autem surrexit ilico,
Ridet uulpes, ac Leo respondit:
Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat ne paruum
quidem contemptum negligere.

De Leone, & Apro, & Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.
Vultures uero deinsuper speculabantur litem,
Ut deuorarent statim, qui uinceretur.
Sed amicis iisdem uisis, frustrati sunt spe.

Affabulatio. Quod non oporteat alienis malis letari.

De Caprea, & Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miserrimum.
Si compos mentis intolerabilis es Leo,
Quomodo nunc furens non plena facies lachryarum?

Affa. Quod nõ oporteat cū, q̄ potestātē habet, excādescere.

De Leone, Asino, Vulpe.

- Δ έωμ, ὄνθ, κερδῶ πε πῖος θήραμ ἴομ.
 ὄνθ δὲ ταύτω εἰς τρίτην δεδασμύς,
 λέωμ καπεσάραξε, κερδῶ δὲ πλέομ
 ἐνφμῶ αὐτῷ, σωφροναῖσ' ἔσ' ἔξ ὄνθ.
- Ε πιμύθιομ, ὄνθ δ' ἔσ' ἔξ ὄνθ πάχασιμ ἔπεροι, παιδ' εὐεῖσ' ἔσ' ἔξ.
 πορὶ ὄνθ βασάζοντ' εἶδωλομ.
- Ω μοις ὄνθ παρῆγεμ ἀργυροῦν βρέτας,
 ὄπωρ σωαπῶμ, πᾶς τις αὐ ἐπῖοσκῶφ.
 τνφω δ' ἐπαρθεῖς, μὴ θέλωμ μλύφμ ὄνθ,
 ἦκασεμ, οὐ θεός σὺ, τὸμ θεὸμ δ' ἄγας.
- Ε πιμύθιομ, ὄνθ τὸνς ἐν ἀξιῶμασι ἡμωμλύς δ' ἔξ γι
 νῶσκημ, ὄνθ ἀνθρωποὶ εἰσιμ,
 πορὶ παιδὸς ἐοτίοντ' ἀλλάγχνα.
- Β οὐς φαγῶμ πᾶς εἰς ἐορτῶν ἔγκατα,
 οἴμοι κέκληγ' ὡς ἀλλάγχνα μῆτερ ἐκχέω.
 ἦ δ' αὐ γελῶσα, μὴ φοβῶ τέκνομ, ἔφκ.
 τῶμ σῶμ γὰρ οὐδέμ, ἀλλ' ἐμφε ἀλλοτρίωμ.
- Ε πιμύθιομ, ὄνθ δ' ἔξ τ' ἀλλότρια ἀνῆσρέφμ, ἠρῶ μὴ
 γογίζμ.
 πορὶ ἀλώπεκ' εἰ βάττ.
- Φ ραγμοὺς ἀλώπεξ ὡς ὑπὸ βαίνφμ θέλεμ,
 ἔλιστανῆστα, ἠρῶ βάττ δεδραγμύη,
 ἔξεσο πέλμα, λοιδορῶ δὲ τῶν βάτομ.
 μέμφε σεαυτῶν, μὴ μέ πῶ κένθ φάτο.
- Ε πιμύθιομ πρὸς ρύς τὰ ἑαυτῶμ κακὰ σιωπῶντας, τὰ
 δὲ τῶν ἑτέρωμ καταγοροῦντας,
 πορὶ κώνωπ' εἰ καὶ ταύς.
- Κ ὄνωφ καθῆσθ' οὐς κέρας ταύς πάλα,
 ὄμ πῶ κέλδνεμ εἶπωρ ἐκπῆλῶα θέλφ.

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.

In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
A leone dilaceratus est. at uulpes plus
Ei tribuit edocta ab asino.

Affabulatio, qd' ex ijs, quæ alij patiuntur, doceri oporteat.
De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,
Quod unusquisq; occurrens adorabat.
Superbia uero elatus, nolens manere asinus,
Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio, quod oporteat eos, qui in dignita-
tibus constituti sunt, cognoscere se esse homines.
De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,
Hei mihi clamabat, q; intestina effundo mater,
Hæc ridendo ait, ne timeas fili,
Non enim ex tuis quicquàm, sed uomis ex alienis.

Affabulatio, quod oporteat aliena restituere,
& non murmurare.
De uulpe, & rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit,
Lapsa, ac rubo innixa
Percussa planta, conuicia dicebat rubo.
Increpa te ipsam, non me ille ait.

Affabulatio aduersus eos, qui sua tacent uitia, &
aliena reprehendunt.
De culice, & tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se uolare uelit,

Audiuit,

ἤκασσε δ' ὡς πορ οὐκ ἔγνω καθημιλίον,
οὕτω δὲ μὴ πῆήσαντο αἴδησιμ λάβη.

Επιμύθιον πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι
ἢ σοφοὺς, ἢ δωατούς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.
Πορὶ ἐλάφου, καὶ ἀμωέλου.

Ελαφομ δ' ἐλάφου οἱ κωκηγέται,
ἤ τις διασειαίς ἀμωέλοις ἀπεκρύβη.
τὰ φύλλα βιβρώσκησα δὴ τῆν ἀμωέλωμ,
κωκηγετῶσιμ ἐνδίκως ἐδικράθη.

Επιμύθιον πρὸς τοὺς κακοποιοῦντας τοὺς αὐτῶν
εὐδργέτας.

Πορὶ ὄφρατος, καὶ γεωργῶ.

Οὐ μὲν δέλωμ τίς αὐτ' ὀλέθρου παιδίον
πλήθειμ, πέτραμ τ' ἔχειζε, καὶ οὐ μὲν δέλεμ.
ὄφρατος δέ φησι, πῶς γῆοινοτ συμβάσφου,
ἔως σὺ τύμβομ, τόμ δ' ἐγὼ πέτραμ βλέπωμ;

Επιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθρα ἀδιδάλλακτρί εἰσίμ.
Πορὶ παιδῶν, καὶ σκορπίων.

Ὡς ἀκρίδας θήρθε παῖς τις, σκορπίῳ
προὔτφνε χεῖρας. ὅς δὲ, μὴ φάυσθης, ἔφη.
ὡς εἶγέ μω φάυσφας, ἐκ κόλωμ σένωμ,
καὶ τὰς ἀλκιδίφς ἐκκενώσθης ἀκρίδας.

Επιμύθιον, ὅτι δὴ κακοῖς ἀνθρώποις, μὴ συμμίγνυοῖς.
Πορὶ σὺός, Ἴ μύος.

Σὺς εἶλκέ τις μῦν ἔργομ ὄντ' ἀσιτίας.
οὗς χαλκείες βλέποντες, ἔσκησαμ, γέλωμ.
ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶμ, εἶπε μεσὸς διακρύωμ,
ὡς οὐ δὲ σαῦ δάωαθε καμ τρέφημ ἕνα;

Επιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπῶματα

Audiuit quemadmodum non nouerat sedentem,
Itaq; neq; euolantem sentiret.

Affabulatio. Aduersus eos, qui uolunt esse docti,
potentes ue, aut prudentes, nec sunt.

De Cerua, & uite.

Ceruam persequabantur uenatores,
Quæ densis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui malefaciunt benefa-
ctoribus suis.

De Serpente, & agricolâ.

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus petramq; scidit, & amare uolebat.
Sed ait serpens, quomodo fient conuentiones?
Quamdiu tu tumbam, hunc ego lapidem uideo?

Affabulatio. Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De Puerò, & Scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni
Porrigebat manus: is autem, ne attigeris, ait,
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoq; locustas abijcies.

Affabulatio. Cũ malis hominibus cõuersari nõ oportere.

De Sue, & Mure.

Sus quidam murem trahebat ad sedandam esuriem,
Quos uidentes fabri ferrarij, riserunt.
Mus uero adhuc uiuens, ait, lachrymarum plenus,
Ne unum quidem potestis pascere suem?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus
negli-

ἄβλέπωντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

Πρὶ ὄνυχ, καὶ λεοντῆς.

Φ ἔρων λέοντος δέρμα τις ὠμοῖς ὄνυχ,
ἦνυχ λέων εἶναι τις, αἰσὸλως βλέπων.

ἔπι δὲ γυμνός φηι λεοντῆς εὐρέθη,
τῶτορ μύλων ἔμνησε φηι ἀταξίας.

Ε ωμιθύτιορ, ὅτι μύθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν ἡμαίτῶν
χίσα λνονται.

Πρὶ τράγος, καὶ ἀμπελός.

Τ ράγῳ πρὸς ἄπερ ἀμπελός, βλάπτει σὺ με
κείρων τὰ φνῆλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔσι χλόη;
ὅσορ γὰρ ἄμ βλάψας, εὐρήσω τάχα
πρὸς δυσίαν σὺν εἰς θεοὺς οἶνορ βλῆσαι.

Ε ωμιθύτιορ, ὅτι πολλάκις θέλωρ τις ἀδικίῳ ἴνα, ὡφει
λεῖ αὐτόρ.

Πρὶ ἀνδρὸς, καὶ γαλῆς γυναικός.

Α νῆς γαλίῳ γυναικῶν πρὸς δόμους ἄγε.
παρῶν δὲ κύπρις εἰς ἔορτῶν τοῦ γάμου.
νύμφη δὲ μῶν βλέψασα, σωτόνω τάχῃ
δίωκε τῶτορ, μὴ τραπίσα τὴν φύσιν.

Ε ωμιθύτιορ, ὅτι ἔκ φύσεως ὄρ, οὐ μετατρέπεται.

Πρὶ δορκάδος τῆς τῶν πρῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Π ηγαῖς ὀρῶσα δορκὰς αὐτῆς τοῖ θεῶν,
λεπτοὺς πόδας μωμῆτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
λέων δ' ἔπει δίωκε, τότερ ἠγάπα,
κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγῳ.

Ε ωμιθύτιορ, ὅτι πολλάκις τις ὡφελῖται, ὅτι ὡμ δοκῆ
βλάπτειται,

Πρὶ ἀλώπεκος, καὶ σαφυλῆς.

negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,

Iactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.

Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,

Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio. Fabula significat, immeritos honores quamprimum solui.

De hirco, & uite.

Hircum uitis allocuta est, offendis tu me

Tondendo folia. num nam non est herba?

Quamuis enim nocueris, inueniam statim

Ad mactationem tui erga deos, uinum ut scaturiat.

Affabulatio, quod plerunq; uolens quis aliquem iniuria afficere, iuuat eum.

De uiro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,

Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,

Sponsa uero uiso mure, contenta celeritate

Eum persecuta est, non mutata natura.

Affabulatio, quod id, quod à natura est, non transmutetur.

De capra reprehendente pedum tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,

Tenucis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.

Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat.

Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

Affabulatio, quod plerunq; quis inuatur ex quibus uidetur lædi.

De uulpe, & uua.

Vulpes

Κ ερδῶ βότρω βλέψασα μακρᾶς ἄμωέλσ
 πρὸς ὕψος ἦρσ. **Θ** καμῖσσα πηλλάκις
 ἐλεῖρ ἄωῖψε, πρὸς δ' ἐαυτῶν ταυτ' ἔφη,
 μὴ κάμνει: ῥά γε ὀμφακίζσσιρ μάλα.

Ε πιμύθιορ πρὸς τοὺς προῶντας τῶν ἀνάγκω **Θ**ιλομμίαμ.
Ρορὶ κόρακ^Θ, καὶ ἄλώπεκ^Θ.

Τ υρὸρ κόραξ ἔδαννε. κερδῶ **Δ** ἠπάτα.
 εἰ γλώσσαρ εἶχεσ, ζῶὸς εἰς ὄρνις μέγασ.
 εὐθύς δ' ὁ τῶν μρίψερ, ἢ δ' αὐτῶν φάγεμ.
 ἔχφε κόραξ ἄπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνωρ.

Β πιμύθιορ πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.
Πορὶ βατράχωρ, καὶ ἠλίς.

Γ ἄμοις ἔχαιρορ βάτραχοι τῶν ἠλίς,
 καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεμ, ὦ δ' φλόρ γῆ^Θ.
 εἰ γὰρ μόνας τρέμοιμ^μ αὐγὰς ἠλίς,
 τίς εἶγε πεκνώσφε τῶν βασάσφ;

Ε πιμύθιορ πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδία βλάβῃ ἀγνωσίας χαί-
 ροντας.

Πορὶ ὄρνιθος ὠρ χυσοῦν **Ζ**ικτῶσθε, καὶ **Θ**ιλαργύς.

Ε **Ζ**ικτε χυσοῦν ὠρ ὄρνις εἰσάπαξ.
 καί τις πλανηθεῖς χυσερασῆς πῶν φρένα,
 ἔκτφε ταύτῳ, χυσορ ὡς λαβῆμ θέλωμ.
 ἐλωίς δὲ μῖζορ δῶρορ ὠλέκη τύχησ.

Ε πιμύθιορ, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν
 ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Πορὶ ἄσεροσκόπος, καὶ ὀδοιπόρος.

Α σροῖς πρῖσκόπων τις ἄσεροσκόπ^Θ,
 πίπφ λεληθῶς πρὸς φρέας, τυχώμ δ' εἰ τις
 ὀδοιπόρ^Θ, σένοντι ταυτ' ἔφη λέγωμ,

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
 In altum elcuabatur, cumq; diu laborasset,
 Ut caperet, defatigata est, sed secum hæc locuta est,
 Ne labora, acini uuæ exacerbescunt admodum.

Affabulatio ad eos qui de necessitate uoluntatem faciunt.

De Coruo & Vulpe.

Casum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat
 Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
 Continuo uero is eum abiicit, ea autem comedit.
 Habes corue omnia, mentem solam compara.

Affabulatio aduersus eos, qui adulationibus delectantur.

De Ranis, & Sole.

Ob nuptias Solis letabantur ranae.
 Quædamq; ad eas ait, o miserum genus.
 Nam si solos radios solis timemus,
 Si genuerit filios, quis eum feret?

Affabulatio aduersus eos, qui suo damno præ
 ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouum pariente, & avaro.

Ouum aureum Gallina semel peperit.
 Quidamq; auarus deceptus animo,
 Eam occidit, aurum accepturus.
 Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

Affabulatio in eos, qui spe lucri, in damnum ex
 pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator
 Cadit imprudenter in puteum, sed quidam superueniens
 Viator iussuranti hæc, inquit, dicendo.

νοῦν θεὸς ἄνω, βέλτε πλὴν γλῶσφι οὐ βλέπεις.

Επιμνήθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεσῶτα μὴ γινώσκοντες,
τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκην.

Πρὸς ἴωσφ, καὶ κάπρι.

Ηριζερ ἴωσφ ἄγριωτάτῳ κάπρι.

ὄρμλιν δὲ θεὸς ἴωσφ οὐ θένωμ ὄλωε,
ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὐρώμ σύμμαχον
εὐπείθην, ἄνδρα πρὸς σφαγῶν τῶν θεῶν.

Επιμνήθιον, ὅτι δι' ἕχθραν ἡνέεσθε εἰς δαλείαν ἑαυτῶν
ἐμβάλλασιν.

Πρὸς ἄνδρες μιξότριχ, καὶ θυοῖν ἑταίραι.

Ερωμύας δὲ εἶχεν ἄνδρες μιξότριχ.

χρόνῳ δὲ ἐνλωχῆσαι πάντῃ ἐπὶ τῶν
ἢ μὴ μελαίνας, ἢ δὲ λευκὰς ἐκφερον.
ὅτι ὡμ φιλωθεῖς, πᾶσιν ὠράθη γέλωε.

Επιμνήθιον πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυ-
τῶν ἐμβάλλοντας.

Πρὸς ἄετῶν, ἐκ κολοῖσ.

Αρνὸν καταπῆας ἄετῶν καθαρῶσας,
ἰδῶν κολοῖσ, ἐν κριῶν πρὸς τὰς.
ὅμ εἶλε ποιμλιν, πᾶσι δὲ ἐφώνη τῶν
ἔμοι κολοῖσ, ἄετῶν ἄντῶν πέλι.

Επιμνήθιον, ὅτι οὐ δὲ μιμῆσθι τοὺς κρείττονας.

Πρὸς κολοῖσ, ἐκ ἄλλων ὀρνέων.

Αλλοτρίοις πρὸς ἡμῶν ἐμῶν
κῆρυ κολοῖσ ὀρνέων ὑποφύεσθην,
πρὸς τὸν δὲ δῶρον ἢ χελιδῶν ἢ ἑσῶν,
μεθ' ἡμῶν ἄσωντες. εἶτα γυμνὸς εὐρέθη.

Επιμνήθιον, ὅτι τὸ δὲ ἐξάνεσθαι ἀλλοτρίοις διαλύεσθαι.

Animum applicando sursum o optime, terram non uides,
 Affabulatio, quod pleriq; cum præsentia nesci-
 ant, futura cognoscere gloriantur.

De equo, & Apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo apro.

Impetum uero feræ equus cum penitus non sustineret,
 Sese dedit, inuento socio

Viro iugulandæ feræ perito.

Affabulatio, quod nonnulli ob inimicitias in
 seruitutem sese dedunt.

De uiro mysticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir mysticapillus,

Aetate autem & moribus omnino dissimilicis,

Altera nigros capillos, albos altera eucllebant.

Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio, aduersus eos, qui in duas res con-
 trarias sese iniiciunt.

De aquila & Cornicula.

Agnum deuolans Aquila cum rapuisset,

Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem.

Quam pastor cepit, filius autem clamabat tale quid,

Mibi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio, quod non oporteat imitari præstantiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta,

Gloriâbatur cornicula præstare auibus.

Primum donum hirundo rapuit,

Post eam omnes. hinc nuda inuenta est.

Affab. quod ex collatione pulchritudo dissoluatur.

Πρὶ ἀετῶν, καὶ οἰσῶν.

Β ἔλθ' τὸ σῆθ' ἄετος βρώθῃ πάλαι.

ἄλγῶν δὲ λοιπῶν ἤσο πολλά δακρυῶν,

βλέπων δ' οἰσὸν εἴπωρ ἐπ' ἐρωμλίωρ.

βαβαί, π' ἐρὸμ με τὸμ π' ἐρωτὸμ ὀλλνῶ.

Ε ωιμύθιορ πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίωρ κακῶς πάχοντασ.

Πρὶ θηρῶν, καὶ ὄρνέων μάχης, καὶ στυγῶν.

Π ἄσι πεφνῆθ' θηρσί, καὶ π' ἴωσιε μάχῃ.

ἤλω λίβυσα στυγῶσ, ἢ τοὺς ἄ' ἐπ' ἄνα,

εἶναι μὲν ὄρνιε, ἐκ μέρσθ' δὲ θηρίωρ.

π' ἴωσιε κάρσθ' δ' ἐκνῦσα, τῶσ θηρσί πόδασ.

Ε ωιμνῶτιορ πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοισ δ' ὀλεούντασ, καὶ

πλανῶντασ ἀμφοτέρσθ'.

Πρὶ χελιδόνων, καὶ κριτηρίσθ'.

Π ἤξε χελιδῶν νεοσιᾶμ κριτηρίσθ'

ὑπ' ἄθρῃ, ἢ ἄσθ' τῶν γονῶν βλάπθ' δ' ἄκωμ.

ἢ ἄ' αὐτ' ἔφθσθ' ὡ' πολυσιῶν τύχῃσ,

ὅσθ' γὰρ ἐκδίκησιε ἐβλάβλω μόνῃ.

Ε ωιμύθ. πρὸς τοὺς παθόντασ κακὸμ ἀπ' καλῶν ἀνθρώπων.

Πρὶ βρωῶν εὐωῶν ὁμοφῶνωμ, εἶτα ἄσσυμφῶνωμ, καὶ λέοντοσ.

Ο μὸφρονεσ νέμοντο τρεῖσ ὁμῶ βόεσ,

οὓσ οὐδὲ θῆρ' ἐβλάπθ' πολλὰκιε λέωμ.

ἔχθρασ δὲ μίσθ' καὶ μάχῃσ διαχίσασ,

εἰκασιῶν ἐκβέβρωκε γυμνὸμ ὡσ ἕνα.

Ε ωιμύθιορ πρὸς τοὺς χιζομλίεσ ἐκ τῶν ἰδίωρ,

καὶ διὰ τῶσθ' κακῶσ πάχοντασ.

Πρὶ γεωργῶν, καὶ γεράνωσ.

Ε θνῶ γεράνωμ πῆξέ τιε ἄσσορεὺσ πάλω.

μεθ' ὧμ πελαργὸμ εἶλεμ, ὅσθ' θηρῶν μέγα.

De aquila, & sagitta.

Sagitta pectus aquila uulnerata est olim.

Dolens autem postea sedebat admodum plorans.

Videns autem sagittam pennatam, ait,

Papæ, penna me pennatam occidit.

Affabulatio in eos, qui à suis malis patiuntur.

De pugna ferarum ac uolucrum, & struthione.

Omnes inter se feræ & uolucres concertabant.

Capta est struthio Libyca, quæ hæc decipiebat.

Esse quidem auis, ex parte uero fera,

Volucribus caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio aduersus eos, qui duobus seruiendo dominis, utrosq; decipiunt.

De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,

Cuius prolem lædit serpens.

Hæc autem dixit ò ingemiscendam fortunam.

Vbi enim ultio est, sola offensa sum

Affabulatio ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bobus cōcordibus, inde discordibus, & leone.

Concordes pascebantur tres simul boues,

Quos ne fera quidem lædebat leo.

Cum uero inimicitiarum odio, & pugna dissensissent,

Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio aduersus eos, qui à suis disident, & propterea mala patiuntur.

De agricola, & Ciconia

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum.

Cum quibus Ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.

- ἔφη δ' ἄροτρούς, ὡς φίλον μὲν εἶ σύ μοι.
 ἀλλ' ἦ πάγην λαβῆσα, σὺν κακοῖς ἔχα.
- Ε** πωμύθιον πρὸς φίλον υἱόν, ἐνδ' ἄλλοι τῶν ἐχθρῶν
 τῷ φίλῳ αὐτῷ.
 Πρὸ κωδὸς Ἐἰδὼλῳ αὐτῷ ἐν τῷ ὕδατι.
Φ ἔρω ποταμῷ πλησίον κύων κρέας,
 κύβητος ἑαυτὸν, ἄλλοι εἰς ὕδωρ βλέψα.
 χανὼν δὲ λοιπὸν τῷ κάτω λαβῆν κρέας,
 ἀπεσερεῖτο καὶ τῷ, οὐκ ἔκράτη.
- Ε** πωμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μάλλον ζημιῶται.
 Πρὸ ὄντος Ἐἰδὼλῳ, Ἐπὸ γῶν.
Π ἐρῶν ποταμῶν, φόρτον ἢ γ' ἄλλος ὄντος,
 ἐν ᾧ τε καὶ πέπρωκε καὶ οὐκ εἰς βάρῳ.
 πῶ γῶν δ' ἔπειτα πλῆθος οὕτως ὡς φέρεται,
 πεσὼν ἐκοντί, δυσυχῶς ἀπεπνίγη.
- Ε** πωμύθιον, ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους εἰς ζημίαν
 ἀρκαταντῶ.
 Πρὸ καμῆλῳ καὶ δίοδος.
Κ υρτὴ δεὸν κάμηλον δέησεν κέρτα,
 ἢ μὲν δέησεν κέρτασε φιλί ἄβελίας.
 Ζημοῖ γὰρ αὐτὸν λοιπὸν, ὦτα, καὶ κῆρα.
 ὡς ἀνγεπαντάσασιν αἰχίση πέλη.
- Ε** πωμύθιον, ὅτι δὲ πρὸ τῷ δεῖσ αἰτίῳ τὰ προσήκοντα.
 Πρὸ λύκῳ καὶ ἄρνός.
Λ ἕκῳ πρὸς ἄρνα φησὶν, οὐ πρόθερον σὺ μοι
 ὕδωρ τῶν ἄρτων, ἄρτι γαστρὸς δέξομαι,
 καὶ πῶς ὕδωρ τῶν ἄρτων ἀγνοῶ ποτε.
 θοὴν γλῆσιν μοι, καὶ δέμις, καὶ μὴ θέμις.
- Ε** πωμύθιον πρὸς τοὺς ἀδελφούς, φανερώς ἀδικούντας.

Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.

Affabulatio, in amicum cuiusdam, coniunctum
cum inimicis amici ipsius.

De Cane, & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,

Cum se acclinaſſet, alium in aqua uidet.

Hiscens autem ut inferiores alias carnes caperet,

Priuatus & ijs est, quarum dominus erat.

Affabulatio, quod cupidus magis damno afficitur.

De Asino & sale, & spongijs.

Transseundo fluium onus salis portabat asinus,

In quo etiam cecidit leuatus onere.

De hinc cum itidem multum spongiarum ferret.

Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio, quod plerunq; expectatio lucri in
damnum incurrit.

De Camelo, & Ioue.

Curua Camelus à deo petebat cornua,

Quam derisit malo consilio.

Minuit enim ei de cætero aures, & caput,

Vt ab omni parte foret turpissima

Affabul. quod oporteat à deo conuenientia petere.

De Lupo, & agno.

Lupus agno inquit, nōne dudum tu mihi

Aquam perturbasti: nuper ex uentre natus sum,

Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.

Cœna fiet mihi & iure, & iniuria.

Affabul. aduersus eos, qui intrepide palam iniurij sunt.

Πρὶ δ' ἄλξ κωηγῶ, καὶ ποιμνύθ.

Δ ἄλξ κωηγῶς πρὸς τιμ' εἶπε ποιμνύα,
εἶπε λείονθ' ἴχνθ' εἶδεν, μοὶ φράσομ.
σὺ τῶτομ, εἶπεμ, ἐδέλφς, δειξῶ, πέλας
ἴχνθ', κωηγῶς εἶπεμ, οὐ ζητῶ πλέον.

Ε ποιμνύθιον πρὸς ἀνθρώπους θρασῆς πρὸς λόγους, καὶ
πρὸς ἔργα δ' ἄλξ.

Πρὶ ἰσώοτς, καὶ ἀγροικῶ.

Η, τῆ λαβῆμ ἀγροϊκομ λαγῶμ ἰσώοτς.
λαβῶμ δὲ χερσὶ τῶτομ ἠρώτα, πόσς;
καὶ πῶλομ δ' ἐήλαυνεμ, ἀγροϊκθ' δ' ἔφη.
μὴ σπεῦδε, σοὶ δῶρημα τῶτο πρὸσφέρω.

Ε ποιμνύθιον πρὸς τοὺς δ' ἐανάγκης πρῶαιτμνύς τὰ ἴδια.

Πρὶ λύνκς, καὶ ὄνς.

Ο δ' ἔσιμ ἤλομ εἶλεμ δ' ἐ ὄνς λύνκθ',
αἰτῶμ δὲ μισθὸμ πλήθηται λάξ πλὴ γγύλω.
λύνκθ' δ' ἔφησι, πῶς μάγφςθ' ὦμ πάλαι
ἰατρικῆς μετῆλθομ ἔργ' ἀναξίως;

Ε ποιμνύθιον πρὸς τοὺς πλὴ ἴδιαν τέχνῶν καταλιμῶν
νοντας, καὶ ἑτέρων μετερχομνύς ἐπὶ βλαβῆ.

Πρὶ λύνκς, καὶ γεράνς.

Ε ἰς λαιμὸμ ὅσοῶν ἐμπεσῆγκ τῶ λύνκς.
μισθῶ δ' ἔλωμ γέρανθ' ἢ τῆ πλὴ χάριμ,
σῶομ τράχηλομ ἐκ λύνκς λαιμῶ φέρωμ,
μὴ ἄλλο μηδὲμ μισθὸμ, ἢ τῶτο σκόφς.

Ε ποιμνύθιον πρὸς τοὺς ἐπικίνδωομ πρῶξιμ ἐγχερησῶμ
τας, καὶ μετὰ τὸ σώδημα ζητοῦντας μισθὸμ.

Πρὶ ταύρς, καὶ τράγς.

Η λαυνε ταῦρομ δ' ἐβς κοίτης τράγθ'.

De uenatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam, ait,
 Sicubi Leonis uestigium nosti, dic mihi:
 Tu hoc, ait, uis, ostendam, prope
 Vestigium. Venator ait, non quæro amplius.
 Affabulatio aduersus homines audaces uerbis,
 & factis timidos.

De Equite, & Agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet milcs,
 Accepto eo manibus, rogabat, quanti?
 Et equum admisit, Agricola autem ait,
 Ne festina: tibi donum hoc offero.
 Affabulatio aduersus eos, qui necessario recusant res suas.

De Lupo, & Asino.

Ex Asino clauum dentibus extraxit Lupus,
 Petens mercedem, percutitur calcibus genam.
 Lupus autem inquit, quomodo cocus cum essem olim
 Medicinæ opera indigne exercui?
 Affabulatio in eos, qui propriam artem derelin-
 quunt, & aliam ingrediuntur incommode.

De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat,
 Mercede autem cum extraxisset grus, petebat precium.
 Saluum collum ex lupi gutture ferens,
 Nullam aliam mercedem, quàm hoc consydera.
 Affabulatio in eos, qui periculosum negocium aggre-
 diuntur, & post conuentionem quærunt mercedem.

De Tauro, & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus.

Quem fera leo insectabatur, ait autem suspirans,
 Nisi me leonis timor perterreret,
 Scires quanta tauri & hirci uis sit.
 Affabulatio ad eos, qui affici iniuria ferunt à pari
 uis metu maiorum.

De formica & Cicada.

Petebat à formica cicada cibum.

Sed formica ait, quid æstate faciebas?

Quod acute æstate caneret dixit,

Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

Affabulatio aduersus eos, qui in iuuentute nolunt
 laborare, & propterea in senectute mendicant.

De serpente, & Agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem

Frigoribus, ubi autem calorem sensit,

Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.

Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomena.

Procul ab agro hirundo euolauit,

Reperit autem in desertis sidentem syluis

Acute canentem Lusciniam, ea uero lugebat

Itym immaturam excessisse è uita.

Et Hirundo, inquit, charissima salua sis,

Primum hodie te post Thraciam uideo.

Sed ueni rus & in domum hominum.

Contubernalis nobis, & chara habitabis,

Vbi agricolis, & non feris cantabis.

Cui Luscinia canora respondit,

Sine me in petris manere desertis,

οἷκ' ὁ δέ μοι πάς, ἥ τε μίξις ἀνθρώπων
 μνήμῳ παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.
 Ε πιδύδιον, ὁ μῦθος δ' κλοῖ, ὅζ' ἠκρῆτορ ἐν ἔρημοις
 ζῶν ἀλύτῳ, ἢ σωοικῆρ ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

Τ Ω Ν Γ Α Β Ρ Ι /

Ο Υ

Μ Υ Θ Ω Ν

Υ

Ε

Α

Ο

Σ.

Nam domus omnis, & consuetudo hominum

Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

*Affabulatio. Fabula significat, præstare sine dolore
uiuere in desertis, quàm cū malis habitare in ciuitatibus.*

G A B R I A E

F A B V L A R V M.

F I N I S.

ἐκ τῶν ἀφθονίᾳ σοφίᾳ πρὸς
γυμνασμάτων.

Ο μῦθος ποικίω μὲν προῆλθε, γεγλήκτα δὲ καὶ
ρητόρων κοινὸς ἐκ παλαιέσεως. ἔσι ἢ μῦθος λό-
γος ψυδῆς εἰκονίζωρ ἀλίθεαμ, καλεῖται δὲ συβαριζι-
κός, καὶ κίλιξ, καὶ κνπρίος πρὸς τοὺς εὐρόντας μεταθεῖς
τὰ ὀνόματα, νικᾷ δὲ μάλλον αἰσώπιος λέγεσθαι,
ὅτι τὸν αἰσώωρον ἄριστα πάντων συγγράφαι τοὺς μύ-
θους. τὸ δὲ μῦθος τὸ μὲν ὅτι λογικόν, δὲ δὲ ἠθικόν, δὲ δὲ
μικτόν, καὶ λογικόν μὲν, ἐν ᾧ τί ποιῶν ἄνθρωπος πέ-
πυλασαι. ἠθικόν δὲ τὸ τῶν ἀλόγων ἠθίων ἀπομιμῆ-
σιν. μικτόν δὲ δὲ ἀμφοτέρων ἀλόγος, καὶ λογι-
κός. πῶ δὲ παλαιέσι μὲν ἢ ἢ ὁ μῦθος τέτακται, προ-
τάτων μὲν, ὀνομάσθαι πρὸς μῦθον, ἐπιμῦθον δὲ πρὸς
ταῖον ἐπεινεγκῶν.

μῦθος ὁ τῶν μυρμηκῶν, καὶ τῶν τετρίγων, προ-
ξέσθαι τοὺς νέους εἰς πόνον.

Περὶ ἢ ἀκμή, καὶ οἱ μὲν τετρίγες μυστικῶν ἀνε-
βάλλοντο σώτονον, τοῖς μύρμηξι ἢ πονεῖν ἐπιή-
καὶ συλλέγειν καρπούς, ὅτι ὡς ἐμειλλομ τὸ χαμῶν
τραφήσασθαι. χαμῶν δὲ ἐπιγεγονότος, μύρμηκες
μὲν οἷς ἐπὶ νόσῳ ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἢ τέρψις ἐπελεύτα
πρὸς ἔνθεαμ. οὕτω νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλσασα, παρὰ τὸ
γῆρας κακοπραγῆ.

Ex Aphthonij sophistæ
exercitamentis.

Fabula profecta quidem est à poëtis, sed & rhetoribus communis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus, imagine quadam representans ueritatem. Atque alia Sybaritica, alia Cirlix, alia Cypria dicitur, accepto ab inuentoribus nomine. Verū quoniam Aesopus egregie præter ceteros cōscripsit fabulas, euicit ut potius Aesopia diceretur. Ea uero est triplex, Rationalis, Moralis, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri confingitur. Moralis, quæ eorū imitatur mores, quæ sunt rationis expertia. Mista uero, quæ rationale irrationaleq; cōplectitur. Eā autē admonitionem cuius causa fabulam constitueris, Antefabulationem præpositam, postpositam uero Affabulationem dices.

Fabula, qua formicarum & cicadarum exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Cicada olim æstate assiduis cantibus indulgebant, formicæ uero hyemis memores, laboribus fructibusq; colligendis operam dabant. Verum cum hyems aduenisset, formicæ ijs quæ collegerant, pascebantur. Cicadas autem delectatio illa, & canendi uoluptas, eorū indigentie, miserieq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. Sic inuentus laborum fugitans, male habet in senectute.

Ex Philostrati

ΜΥΘΟΙ.

Φοιτῶσι μὲν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν αἴτιωτομον, ἀγαθῶν τε αὐτῶν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλκεσε μὲν γὰρ καὶ ὁμήρω μύθους, καὶ Ἡσιόδω. ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβλω. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμεμῦθται, καὶ λόγος τοῖς θεοῖσι μεταδίδωκε, λόγος ἕνεκα. πλεονεξίαν τὲ γὰρ ἐπικόπη, καὶ ὑβρίαν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην, καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῶν ὑπηρεῖται, καὶ ἀλώπικος καὶ ἴαπων ἢ Δία, καὶ οὐδὲ ἢ χελώνη ἀφῶνται. ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶν τῶν βίαις πραγμάτων. εὐδοκίμοι οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἰσώπομον, φοιτῶσι ἐπὶ τὰς δύοσας τῶν σοφῶν, ταινίαις αὐτῶν ἀναδύσοντες, καὶ σεφανώσοντες αὐτῶν θαλάσσῃ σεφάνω. ὁ δὲ οἶμαί τινα ὑφαίνει μῦθον. τὸ γὰρ μῦθον μα τῶν προσώπων, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἡ φωνὴ γῆς ἐσῶτες, τὸ το δὴ ἡλῶσιμ, οἶδεμ ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν μῦθων φροντίδες, ἀνελύκει φωνὴ ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἢ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μῦθων σώματα. θηρία συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πρὸς ἴσησι χοροῦ τῶν Αἰσώπῳ, ἀπὸ φωνῆς ἐκεῖνος σκλήρης συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τῶν χοροῦ ἢ ἀλώπικος γέγραπται. κῆται γὰρ αὐτῆ ὁ Αἰσώπος διακόνων τῶν πλείων ὑποθέσεων, ὡς πορὴ ἢ κωμῶδία τῶν Δάων.

Ex Philostrati imaginibus.

F A B U L A E .

FAbulæ se ad Æsopum, sua in eum beneuolentia conferunt, quod satagat sui, fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec non & Archilochō in Lycamben curæ fuit, sed ab Æsopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone brutis non temere impertito, nam & cupiditatem tollit & libidinem insectatur, & fraudem. Atque hæc ei leo quispiam agit, & uulpes, & per Iouem equus, nec testudo muta, ex quibus pueri discunt, quæ in uita gerantur, habentur igitur in precio fabulæ propter Æsopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uittis eum deuincturæ, coronaque oleagina coronaturæ, hic ut puto fabulam aliquam texit, risus enim faciei, & oculi in terram defixi id præ se ferunt, pictorem, fabularum curas remissiore animo indigere, non latuit. Philosophatur autem pictura & fabularum corpora. Bruta enim cum hominibus conferens, cœtum circa Æsopum statuit ex illius scena confectum. Chori dux uulpes depicta est. Utitur enim ea Æsopus ministra argumentorum plurimum, ceu Dauo Comœdia.

r

Ex

Ex Hermogenis exercitamentis,
Prisciano interprete.

Fabula est oratio ficta, uerisimili dispositione imaginē exhibēs ueritatis. Ideo autē hāc primam tradere pueris solēt oratores, quia animos eorū adhuc molles ad meliores facile uias rite instituunt. Vsi sunt ea tamen uetustissimi quoq; autores, ut Hesiodus, Archilochus, Horatius: Hesiodus quidē Iusciniæ, Archilochus autē uulpis: Horatius muris. Nominātur autē ab inuētoribus fabularū, aliæ Aesopiæ, alię Cypriæ, aliæ Libycæ, aliæ Sybariticæ, omnes autē communiter Aesopiæ dicūtur, quoniā in cōuētibus frequēter solebat Aesopus fabulis uti. Mendacem quidē esse uolūt fabulā, sed ad uitā utilem, nec nō & uerisimilē. Est autē uerisimilis, si res, quæ subiectis accidūt personis, apte reddantur: utputa de pulchritudine aliquis certat, pauo supponatur hic: oportet alicui astutiā tribuere, uulpecula est subijciēda: imitatores aliquos hominum uolumus ostēdere, hic simijs est locus. Oportet igitur modo breuiter, modo latius eas differere: quomodo autē hoc fiet? si nunc narratione simplici proferātur, nunc etiā sermo inductis fingatur personis: exēpli causa: Simiæ conuenerūt, & consiliū habuerūt de urbe cōdenda, & quia placuit illis, paratæ erant incipere ædificationē, sed uetus simia prohibuit ab incepto,
eas

eas docens, quod facile capiātur, si intra muros
 concludātur, sic breuiter dices: si uelis produce
 re, sic: Simiæ cōuenerunt, & cōsiliabantur de ur
 be condenda, quarū una in mediū ueniens con
 cionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatem
 habere. Videtis enim aiebat, q̄ ciuitatē habēdo
 felices homines sint: domos etiā habent singulē
 & in concionē uniuersi, & in theatrū ascenden
 tes delectāt animos spectationibus & auditio
 nibus uarijs. Et sic proferes orationē in orādo,
 dicēs, q̄ & plebiscitū scriptū est, & finges etiam
 orationē ueteris simiæ. Expositio autē fabularū
 uult circuitationibus carere, & iucūdior esse. Sed
 oratio, qua utilitas fabulæ retegitur, quā *ἑπιμύ
 θιον* uocāt, quod nos affabulationem possumus
 dicere, à quibusdā prima, à plerisq; rationabili
 us postrema ponitur. Sciēdum uero, quod etiā
 oratores inter exempla solent fabulis uti.

*Quas fabulas philosophia recipiat, quas itē reiiciat,
 ex commētario Macrobij in somniū Scipionis.*

FAbulæ, quarum nomen indicat falsi pro
 fessionem, aut tātum conciliandæ auribus
 uoluptatis, aut adhortationis quoq; in bonam
 frugem gratia repertæ sunt. Auditum mulcēt,
 uelut comœdiæ, quales Menander, eiუსiue imi
 tatores agendas dederunt, uel argumenta fictis
 casibus amatorum referta, quibus uel multum
 se arbiter exercuit, uel Apuleium nōnunquam
 r 2   lusisse

Iulisse miramur. Hoc totum fabularum genus,
 quod solas auriū delicias profitetur, è sacrario
 suo in nutricū cunas sapientiæ tractatus elimi-
 nat. Ex his autē quæ ad quandā uirtutū speciē in-
 tellectū legentis hortantur, fit secūda discretio.
 In quibusdam enim & argumentū ex ficto loca-
 tur, & per mendacia ipse relationis ordo conte-
 xit, ut sunt illæ Aesopiæ fabulæ elegantia fictio-
 nis illustres. At in alijs argumentū quidē funda-
 tur ueri soliditate, sed hæc ipsa ueritas per quæ-
 dam cōposita & ficta profertur: & hæc iam uo-
 catur narratio fabulosa, non fabula, ut ceremo-
 niarum sacra Hesiodi & Orphei, quæ de deorū
 progenie actū ue narrantur, ut mystica Pytha-
 goreorum sensa referunt. Ergo ex hac secunda
 diuisione, quam diximus, à Philosophiæ libris
 prior species, quæ concepta de falso per falsum
 narratur, aliena est. Sequēs in aliā rursus discre-
 tionem scissa diuidit. Nam quum ueritas argu-
 mento subest, solaq; fit narratio fabulosa, non
 unus reperitur modus per figmentū uera refe-
 rendi. Aut enim contextio narrationis per tur-
 pia & indigna numinibus, ac monstro similia
 cōponitur, ut Dei adulteri, Saturnus patris Cœ-
 lij pudenda abscindens, & ipse rursus à filio re-
 gno potito in uincula coniectus. Quod genus
 totum philosophi nescire malunt, aut sacrarum
 rerum notio sub pio figmentorū uelamine, ho-
 nestis & tecta rebus & uestita nominibus enū-
 ciatur

ciatur. Et hoc est solū figmenti genus, quod cautio de diuinis rebus philosophātis admittit.

Ex Auli Gellij libro secundo,
capite undetrigesimo.

Apologus Aesopi Phrygis memoratu non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud im merito sapiens existimatus est, cum quæ utilia monitu, suasuq; erant, non seuerè, non imperiose præcepit & celsuit, ut philosophis mos est, sed festiuos, delectabilesq; apologos commentus, res salubriter ac prospicienter animaduersas, in mētes animosq; hominū cum audiēdi quadam illecebra induit; uelut hæc eius fabula de auiculæ nidulo lepide atq; iucunde præmonet, spem fiduciamq; rerum, quas efficere quis possit, haud unq; in alio, sed in semetipso habendam. Auicula, inquit, est parua, nomen est Cassita, habitat, nidulaturq; in segetibus, id ferme temporis, ut apperat messis, pullis iam iam plumantibus. Ea Cassita in semētes forte concesserat tempestiuiores: propterea frumentis flauescētibus, pulli etiā tunc inuolucres erant. Cum igitur ipsa iret cibū pullis quæsitū, monet eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, diceretur ue, animaduernerēt, idq; sibi, ubi redisset, renūciarent,

rent. Dominus postea segetum illarum filium adulescentem uocat. Et uides ne, inquit, hæc ematuruisse? & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges, ueniāt, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent: hæc ille ubi dixit, discessit: atq; ubi redit Cassita, pulli trepiduli circumstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locū sese asportet: nam dominus, inquit, misit qui amicos roget, uti luce oriente ueniant, & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse. Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur, neq; necesse est, hodie uti uos auferā. Die igitur postero mater in pabulū uolat, dominus quos rogauerat, operitur: sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursus ad filium, amici isti, inquit, magnam in partē cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras temporī ad metēdum? Itidem hoc pulli pauē facti matri nunciant. Mater hortatur, ut tū quoq; sine metu, ac sine cura sint: cognatos, affinesq; nullos ferme tam obsequibilibus esse, ait, ut ad laborem capessendū nihil cunctētur, & statim dicto obediant: uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta, auis in pastum profecta est: cognati, & affines operā, quam dare rogati sunt, supersederunt. Ad postremum

stremum igitur dominus filio, valeant, inquit, amici cū propinquis. Afferes prima luce falces duas, unā egomet mihi, & tu tibi capies alterā, & frumētum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audiuit, tempus, inquit, est cedēdi & abeūdi: fiet nunc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim iam uertitur, cuius est res, non in alio, unde petitur. Atq; ita Cassita nidū migrauit, & seges à domino demessa est. Hæc quidem est Aesopi fabula de amicorū & propinquorū leui plerunq; & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorū monent, q̄ ut in nobis tantum ipsis nitamur? alia autē omnia quæ extra nos, extraq; nostrū animū sunt, neq; pro nostris, neq; pro nobis ducamus? Hūc Aesopi apologum Q. Ennius in satyris scite admodū, & uenuste uersibus quadratis composuit, quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ, operæ precium esse hercle puto. Hoc erit tibi argumētum semp̄ in prōptu sitū, Ne qd expectes amicos, qd tu possis p̄ te agere.

APOLOGI AESOPICI DE

CASSITA FINIS.

ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΪΟΙ

ΜΑΧΙΑ.

Ρχόμεν^Θ πρῶτον μασῶν χορὸν δ'ε
ἐλικῶν^Θ

ἔλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι εἶνεκ'
ἰοιδῆς,

ἦν νέον ἐν δ'έλτοισιρ ἐμοῖς ἐπὶ γόωσσι θῆκα,
δῆριμ ἀπφρεσίω πολεμόκλονομ ἔργον ἄρκος,
εὐχόμεν^Θ μερόπεσιρ ἐς οὐατα πᾶσι βαλέσθαι,
πῶς μύες ἐν βατράχοισιρ ἀρισεύσαντες ἔβησαμ,
γηγενέωμ ἀνδρῶν μιμδρῆνοι ἔργα γιγάντων,
ὣς λόγ^Θ ἐν θηητοῖσιρ ἔλω, τοίλω δ' ἔχεμ ἄρχῆω,

Μῦς ποτέ διφάλέ^Θ γαλέης κίνδωορ ἀλνξας,
πλησίοιρ ἐν λίμνῃ ἀπαλὸμ προσέθηκε γῆφορ
ἔδαζι τερωόμεν^Θ μελικδέϊ, τὸρ δὲ κατφθε
λιμνόχαρις πολύφκμ^Θ, ἔπος δ' ἐφδέγξατο τῶορ.

Ξφνε, τίς εἶ; πόθερ ἦλθεσ ἐπ' ἰόνα; τίς δ' ἐσ' ὁ φύσασι;
πάντα δ' ἀλήθδουσορ, μὴ φθνδόμενὸμ σε νοήσω.
εἰ γὰρ σε γνοίω φίλορ ἄξιορ, ἐς δόμορ ἄξω.
δῶρα δ' ἐ τοι δῶτω ξφνήϊα πολλὰ καὶ ἔσθλα.
εἰμί δ' ἐγὼ βασιλεὺς φυσίγναθ^Θ, ὅε κ' ἴλιμνῶ
Ζιμῶμαι, βαξάχωρ ἠγδρῆν^Θ ἤματα πάντα.
καὶ με πατῆρ πηλεύς πτε γείναρ ὑδρομεδ' ὄση
μιχθεῖς ἐν φιλότην παρ' ὄχθασι ἠριδανοῖο,
καὶ σε ὄρῶ καλὸρ τε καὶ ἄλκιομ ἔξοχομ ἄλλωμ

σκηπῆ ὄχορ

HOMERI RA

NARVM ET MVRIVM

PVGNA.

Ncipiens primum Musarum coetum ex
Helicone

Venire in meum cor supplico, gratia
cantus,

Quem nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immensam, tumultuosum opus Martis,
Supplicans hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,
Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.
Sic sermo inter mortales erat, tale autem habuit principium

Mus aliquando sitibundus felis periculum euitans,
Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci. hunc autem uidit
Limnocharis obstrepera, uerbum aut loquuta est tale.

O hospes quae es? unde uenisti ad littus? quae autem quae te produxit?
Omnia autem uere dic, ne mendacem te intellexero.
Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.
Dona autem tibi dabo hospitalitia multa et bona.
Sum autem ego rex Phisignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes,
Et me pater Peleus olim genuit, Hydromeduse
Mixtus in amicitia apud ripam Eridani,
Et te quidem uideo pulchrumque et forte egregium aliorum

† 5 Sceptiferum

Λιμνόχαρις
ρις τῶ τ' ἔσι
ὁ τῆ λιμνῆ
χαίρω,
hoc est,
palude
gaudens,
φυσίγναθος
ἀπὸ τῶ φυ/
σῶν τοῖς
γνάθοις,
hoc est,
ab eo quod
inflet se
maxillis.
Ἴδρω μεδῶ
ση τῶ τ' ἔσι
τῆ βασιλίσ
ση, τῶ ὕδα
τος, hoc
est regi/
næ aqua/
rum.

σκηπῆ ἔχον βασιλῆα ἔνυ πολέμοισι μαχητῶν
ἐπαρξαι. ἀλλ' ἄγε δᾶσομ' ἐνὶ γενεῶν ἀγόρευε.

Τὸμ δ' αὖ ψυχάρωαξ ἠμείβετο φώνησ' ἔμπε.
τίπτε γγύθ' τοῦμὸμ ζητᾶς φίλε δ' ἦλομ ἄψασιμ,
ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ οὐρανίοις πεπεκνοῖς;
ψυχάρωαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, εἰμὶ δὲ κῆρθ'
τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορθ'. ἦ δέ νυ μήτηρ
λφχομνλη θυγάτηρ πῆρονοζώκτε βασιλῆθ'.
γείνατο δ' ἔνυ καλύβη με καὶ ἴζεδρέφατο βρωτοῖς,
σύνκοις, καὶ καρνοῖς, καὶ ἐδ' ἔσμασι παντοδαποῖσι.
πῶς δὲ φίλομ ποιῆ με, τὸμ εἰς φύσιμ οὐδὲμ ὁμοῖομ;
σοὶ μὲν γὰρ βίθ' ὄξιμ ἔνυ ἕδασιμ. αὐτὰρ ἔμοι γε
ὄσα παρ' ἀνθρώποις ἔργα μ' ἐδ' ἔθ', οὐ δὲ μελήθε
ἄρτθ' ἔρισκοπάνισθ' ἀπ' εὐκύνησ κανέοιο,
οὐ ἧ πλακῆς τανύπεπλος ἔχωμ πολλῶν σισαμῖδα,
οὐ τόμομ ἐκ πῆέρινης, οὐχ' ἠΰατα λδυκοχίτωνα,
οὐ δὲ τυρὸς νεόσκηκθ' ἀπ' γλυκεροῖο γάλακθ'.
οὐ χρεοῖμ μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέσσιμ,
οὐ δ' ὄσα πρὸς θοίνημ μορόπων τεύχεσσι μάγχοι,
κοσμοῦντες χύτρας ἄρτύμασι παντοδαποῖσιμ.
οὐδ' ἐποτ' ἐκ πολέμοιο κεινὴμ ἀπέφυγομ αὐτῶν,
ἀλλ' εὐθύς μετὰ μῶλομ ἰῶμ, προμάχοισιμ ἐμίχθημ.
οὐ δ' ἐδ' ἰάνθρωπομ καὶ πρὸς μέγα σῶμα φοροῦντα.
ἀλλ' ἐπὶ λέκτρομ ἰῶμ, ἄκρομ δ' ἄκτυλομ καταδ' ἄκνω,
καὶ πῆέρινης λαβόμεμ, καὶ οὐ πόνηθ' ἴκανεμ ἄνδρα.
νήδυμθ' οὐκ ἀπέφυγεμ ἕπνηθ', δ' ἄκνονθ' ἐμῆο.
ἀλλὰ δ' ἴνω μάλα πάντα τὰ δειδία πᾶσαμ ἐπ' αἶσαμ,
κίρκομ ἔνυ γαλέμ, οἱ μοι μέγα πένηθ' ἄγχοισιμ,
καὶ παγίδα σονόεσαμ, ὅσων δ' ολόφει πέλε πότμθ'.

Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
Esse, sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax, dixitq;

Quid nã genus meũ perquisis ò amice manifestũ omnibus.

Hominiбусq; deisq; & cœlestibus uolatilibus?

Psicharpax quidem ego uocor, sum autem filius

Troxartæ patris magnanimi. at mater

Lichomyle filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,

Ficibus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quomodo autẽ amicũ facies me in naturã nihil similem?

Tibi quidem enim uita est in aquis, sed mihi certe

Quæcũq; apud homines comedere cõsuetudo, neq; me latet

Panis ter pistus à bene rotunda cista.

Neq; placenta extensa habens multam sisamida,

Non sectio ex perna, non iecora albam uestem habentia,

Neque caseus nuper pressus à suauĩ lacte,

Non bonũ dulcearium, quod & diuĩ desyderant,

Neque quæcunq; ad conuiuia hominum faciunt coci,

Ornantes ollas condimentis uarijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Sed statim ad pugnam iens propugnantibus mixtus sum.

Non timũ hominẽ, & quamuis magnum corpus ferentem.

Sed ad lectũ iens, summũ digitũ mordeo,

Et à pede accepi, & non labor occupauit uirũ,

Suauis non aufugit somnus, mordente me,

Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,

Accipitrem & selem, qui mihi magnum luctũ adserunt,

Et decipulam gemituosam, ubi dolosũ existit fatũ.

χιχάρωαξ,

hoc est, mi-

carũ raptor

τρωάρταο

τῶτ' ἔσι βῶ

γοντος τοῦ

άρτου, hoc

est, uorãtis

panem.

Διχομύλη,

ἀπὸ τοῦ λει-

χάρου ἢ

λαβῶ, hoc est

à lambendis

molis.

Πτεροτρω-

κτος, τοῦτ'

ἔσι βῶγον-

τος τῶ, ἐκ

πῆξινης,

hoc est per-

nas seu per-

dẽ uorãtis.

πλεῖστον δὴ γαλέῳ πριδείδῖα. ἦ τις ἀρίστη,
 ἢ καὶ τρωγλοδῶντα ἢ τρώγλῳ ἐρείνῃ.
 οὐ τρώγω ῥα φάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκάτας.
 οὐ πύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι οὐδὲ σελίνοις.
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐσιμ' ἐδέσματα τῶν ἢ λίμνῳ.
 πρὸς τὰδε μὲδ' ἤσας φυσίγναθ' ἀντίον ἦνδα.

Ξῖνε, λίαμ ἀνχίς ἐπὶ γασέρι. ἐσι καὶ ἡμῖν
 πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονί, θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἀμψίβιον γὰρ ἔδωκε νομῶν βαξάχοισι κρονίωμ,
 σκιρτήσαι ἢ γῶν καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
 εἰ δ' ἐδέλφει καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερὲς ὄσι.
 αἶρω σ' ἐν νώτοισι. κράτει δέ με μή ποτ' ὀλθαί,
 ὅπως γηδύσωος δ' ἐμὸν δόμον εἰσαοίκαται.

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδε, ὃ δ' ἔβαινε τάχιστα
 χίρας ἔχωρ' ἀπαλοῖο κατ' ἀνχένθ' ἄλμα δ' ἐκφω.
 Ὡς πῶτόν μιν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρμυς,
 ἤξει τρώομιθ' φυσιγνάθ. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
 κύμασι προφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δ' ἀκρύωμ,
 ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφει. τίλλει δὲ χαίτας,
 Ὡς πόδας ἐσπιγερῖν ἢ γασέρος. ἐν δέ οἱ ἦτορ
 πάλλειτ' ἀκθείη, Ὡς ἐπὶ χθόνα βόλειτ' ἰδέσθαι.
 δίφω δ' ἐπισουάχιζε, φόβος κρυόενθ' ἀνάγκη.
 οὐρῶν μ' πῶτ' ἔπρασ' ἐφ' ὕδασιμ ἠὲ τε κώπῳ
 σύρωμ, εὐχόμενος τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι,
 ὕδασι προφυρέοισιμ ἐκλύζειν. πολλὰ δ' ἐβόα,
 Ὡς τοῖον φάτο μῦθον, ἀπ' σώματ' ἄ ἀγόρευεν.

οὐχ οὕτω νώρισιμ ἐβάσασε φόρτον ἔρωτ' Ὡς
 ταῦρθ', ὅτ' εὐρώπῳ δ' ἰὰ κύματ' ἢ γ' ἐπὶ κρήτῳ,
 ὧς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώζομ ἢ γερ' ἐς οἶκον

Plurimum iam selem supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirat.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
 Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.
 Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc autē subridens Physignathus contrà locutus est.

O hospes ualde gloriaris ob uentrem, adsunt & nobis
 Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu,
 Vtriuitam enim dedit pascuam ranis Saturnius Iupiter,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem uis & hæc scire, facile est
 Portem te in humeris: tene autem me, ne aliquando pereas.

Sic gauisus in meam domum uenias.

Sic certe, inquit, & terga da: ille autē ascendebat uelociter
 Manus habens tenerum per collum, saltu facili.
 Et i primis quæ gaudebat, quædo intuebatur uicinos portus
 Natatione gaudens Physignathi sed quando iam utiq;
 Undis purpureis submergebatur, multum læchrymabatur
 Inutilem pœnitentiam accusabat: euellebat autem comas,
 Et pedes stringebat per uentrem: in illo autem cor
 Concutiebatur insolentia, & in terram uolebat uidere.
 Vehementer autē ingemiscebat timoris frigidi necessitate.
 Caudam quidē in primis extēdit in aquis, tanquam remum
 Trahens, supplicansq; deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebatur: multū autem clamabat.
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur.

Non sic humeris portauit onus amoris

Taurus quando Europam per undam duxit in Cretam,
 Ut me nauigans superhumeralem duxit ad domum

βάτραχ^ο ὑψώσασε ὤχθ^ον δέμας ὑδάτι λθνκῶ,
 ὑδρ^ο δ' ὄζωφίνης ἀνεφαίνετο δφνὸν ὄραμα
 ἀμφοτέροισι, ὄρθ^ον δ' ὑπὲρ ὑδάτ^ο εἶχε τράχηλορ.
 τῶτορ ἰδῶν κατέδ^υ φυσίγναθ^ο, οὐκ νοήσασε
 οἶον ἑτάϊρορ ἔμελλερ ἀπολλύμηναι, ἤ^{τι} λίμνῳ.
 δῆ δὲ βιάθ^ο λίμνης, καὶ ἀλεναρ κῆρα μέλαιναρ.
 κῆν^ο δ' ὡς ἀφέθη, πέσερ ὑπῆ^ο εὐθύς ἐς ὑδωρ.
 χῆρας δ' ἔσχιγερ καὶ ἀπολλύμονος κατέτριψε.
 πολλαίη μὲν κατέδωκερ ἐφ' ὑδάτι, πολλαίη δ' αὐτε
 λακτίζωρ ἀνέδωκε. μόρορ δ' οὐκ ἦρ ὑπαλύξαι.
 δυνόμηναι δὲ τρίχες πλεῖσορ βάρ^ο εἴληκορ ἐπ' αὐτῶ.
 ὑδάσι δ' ὀλλύμην^ο, τοίσερ ἐφθέγγαστο μύθ^ος.

οὐ λήσφε γε θεοὺς φυσίγναθε ταῦτα ποιήσασε,
 ναγκῶρ ρίψασε ἀπ' σώματ^ο ὡς ἀπ' πέτρης.
 οὐκ ἄρ μ^ε ἤ^{τι} γαῖαρ ἀμείνωρ ἦδα. κάκισε,
 παγκρατίω τε, πάλη τε, καὶ εἰς δρόμορ, ἀλλὰ πλανήσασε
 εἰς ὑδωρ μ' ἔρριψασε, ἔχ^ε θεὸς ἐκδικορ ὄμμα.
 ποιηλὸν σὺ τίσφε μῦθ^ον στρατῶ, οὐδ' ὑπαλύξφε.

ταῦτ' εἰπῶν, ἀπέωνθισερ ἐν ὑδάσι, τόνδε κατῆ^ε
 λήχοπῖναξ, ὄχθησιρ ἐφεζόμην^ο μαλακῆσι.
 δφνὸν δ' ὄζολόλυξε, δρασμῶν δ' ἦγγελε μύεσιρ.
 ὡς δ' ἔμαθορ πλὴν μοῖζαρ, ἔδ^υ χόλ^ο αἰνὸς ἀπαυτας.
 καὶ τότε κηρύκασιρ ἑοῖς ἐκέλευσαρ ὑπ' ὄρθρορ
 κηρύκασερ ἀγορῶν δ' ἐς δῶματα βωξάρταο
 πατρὸς δυσλῶς ψιχάρπαγ^ο, ὅε ἤ^{τι} λίμνῳ
 ὑπῆ^ο δ' ἐπὶ νεκρῶν δέμας, οὐ δὲ παρ' ὄχθ^α
 ἦρ ἦδ^η τλήμων, μέσῳ δ' ἐπευήχερ πόντω.
 ὡς δ' ἦλθορ πωνδοντες ἀμ' ἠοῖ, πρῶτορ ἀνέσ^η
 βωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολόμην^ο, εἰπῶ τε μῦθ^ον.

ὦ φίλοι.

Rand, eleuans pallidum corpus aqua alba.
 Hydrus autē ex improviso apparebat, horrendū spectaculū.
 Vtrifq; erectum super aquam habebat collum.
 Hunc uidēs ingreſſus eſt Phyiſignathus, nō quicq̃ intelligēs.
 Qualem ſocium futurus erat perdere per lacum.
 Ingreſſus eſt autē pfunditatē lacus, & euitauit parcā nigrā.
 Ille autem ut relictus eſt, cecidit ſupius ſtatim in aquam.
 Manus autem ſtringebat, & moriens ſtridebat.
 Sape quidem ingrediebatur in aquam, ſape autem ruruſus
 Calcitrans egrediebatur, mortem autem non erat euitare.
 Madentes autem pili plurimum pondus trahebant in ipſo.
 Aquis autem periens, tales loquutus eſt ſermones.

Non latebis utiq; deos Phyiſignathe hęc faciens,
 Naufragum iaciens à corpore ut à petra.

Non certe me per terram melior eras ò peſſime,
 Pancratioq; luſtaq; & ad curſum, ſed decipiens
 In aquam me proieciſti, habet deus iuſtum oculum.
 Pœnam tu ſolues murium exercitui, neq; euitabis.

Hęc locutus, expirauit in aquis: hunc autem uidit
 Lichopinax, ripis inſidens mollibus.

Vehemēter autē ululauit, curreſ autē annunciauit muribus.
 Vt autē didicerūt mortē, ingreſſa eſt ira pnicioſa uniuerſos,
 Et tunc præconibus ſuis iuſſerunt, ſub diluculum
 Preclamare ad concionem in domos Troxartæ
 Patris inſelicis Pſicharpagis, qui per lacum
 Supinus natabat, mortuum corpus, neq; iuxta ripas
 Erat iam miſer, medio autem natabat ponto.
 Vt autem uenerunt feſtinātes cum aurora, primū ſurrexit
 Troxartes ob filium iratus, dixitq; ſermonem.

Αἰχωνία
 ἀπὸ τοῦ λείψ
 χειρ, τὰ π
 νάκια.
 qd lambat
 paropsides
 & quadras.

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα·
 ἐκ βαξάχων, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 εἰ μὴ δ' ἐγὼ δ'ὕβριος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα.
 καὶ τὸν μὲν πρῶτον γε κατέκτανεν ἄρπάξασα
 ἐχθίστη γαλέη τρώγλης ἐκροσεν ἑλῶσα.
 τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπώλεες ἐς μόρον ἤξαμ,
 καινοτέραις τέχναις ξύλιον δόλον ἔχθροῦντες,
 ἢ ἢ παγίδα καλέσσι μῦθον ὀλέθρον ἐῴσαμ.
 ὁ τρίτος ἢ ἢ ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρει κενεῖ,
 τὸτ' ἄπεσσε φυσίγναθ' ἐς βυθὸν ἄξασ.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὁπλισόμεσθα, καὶ δ' ἐλθω μὲν ἐπ' αὐτοῦς,
 σώματα κοσμήσαντες ἔν τεσι δαιδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέσπεσε καθοπλίξεισθαι ἅπαντας.
 καὶ τοὺς μὲν ἔξ ἐκόρυσεμ ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.
 κνημῖδας μὲν πρῶτα πρὶ κνήμησιν ἔθηκαμ,
 εἴξαντες κυάμους χλωρούς, εἴ τ' ἀσκήσαντες,
 οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπισάντες κατέτρωξαμ.
 δώρηκας δ' εἶχον καλαμοσεφῆων ἀπ' βυρσῶν,
 οὓς γαλέην δείσαντες, ἐπισαμνύως ἐποίκαμ.
 ἀσπίς δ' ἢ ἢ λύχνος τὸ μεσόμφαλον. ἢ δ' ἐνυλόγην,
 εὐμήκεις βελόνας, παγχάλκειον ἔργον ἄρηθ'.
 ἢ δ' ἐκόρυς, τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύς.
 οὕτω μὲν μίεσ ἦσαμ ἔνοπλοι. ὡς δ' ἐνόησαμ
 βάτραχοι, δ' ἐνανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἔνα χῶρον
 ἐλθόντες, βαλὼν ξυάγον πολέμοιο κακοῖο.
 σκεπτομνύων δ' αὐτῶν πόδες ἢ σάσις, ἢ τίς ὁ θεῦλλοθ'.
 κήρυξ ἐγύθεμ ἦλθε φέρων σκηπτρον μετὰ χερσὶ,
 τυραγλῆφς ὑὸς μεγαλήτορος ἐμβασίχυτροθ'.
 ἀγγέλλων πολέμοιο κακῶν φάτιμ, εἴπ' ἐπε μῦθον.

Ω βάτρα

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Ex ranis, fors mala omnibus facta est.
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidit.
 Et quidem primum utiq; occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerunt
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocant murium perditricem existentem.
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc locutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utiq; armauit Mars belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circumdatis à corijs,
 Quos selem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus autē erat lucernæ medius umbilicus: at certe læcea
 Longæ acus, omnino æreum opus Martis.
 At cassis testa in temporibus nucis.
 Sic quidem mures erant armati: ut autem intellexerunt
 Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unum locum
 Venientes, consilium congregauerunt belli mali.
 Considerantibus autē ipsis unde seditio, uel quis tumultus,
 Præco propè uenit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros.
 Nuncians belli famam, dixitq; sermonem.

τυρογλυ /
 φρ, hoc est
 excuato /
 ris castrorū
 Εμβασιχ /
 τος, quoa
 soleat in o
 las irreper
 re

Ω βάτραχοι, μύες ὕμμιμ ἄσφλήσαντες ἔπεμψα
 εἶπ᾽ ἄρ' ὄπωλ' ἰεῖσθαι ἐπὶ πολέμοι τε μάχῳ τε.
 εἶδομ γὰρ καθ' ὕδωρ φυχάρπαγα, ὄμ κατέσφηνεμ
 ὕμέπερ βασιλεὺς φυσίγναθ'. ἀλλὰ μάχεσθε
 οἴζινες ἐν βάτράχοισιμ ἄριστῆς γεγάατε.

Ως εἰπὼν ἄπέφηνε. λόγῳ δ' εἰς οὐατα μυῶμ
 εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βάτράχων ἀγερώχων.
 μεμφομλύωμ δ' αὐτῶμ φυσίγναθ' εἶπερ ἀνασάε.

Ω φίλοι, οὐκ ἔκτφνορ ἐγὼ μῶν, οὐ δὲ κατῆδομ
 ὀλβνμλωμ. πάντως ἐπνίγη παίζωμ πρὸ λίμνῳ,
 νῆξτε τὰς βατράχων μιμύμμιθ'. οἱ δὲ κᾶκισοι
 νῶν ἐμὲ μέμφοντα τὸμ ἀναίλιον. ἀλλ' ἄγε βασιλῶν
 ζητήσωμμι, ὅπως δολίχες μνας δ' ἐζολέσωμμι.
 τοῖ γὰρ ἐγὼμ ἐρέω, ὥς μοι δοκῆ εἶναι ἄριστα.
 σώματα κοσμήσαντες, ἐνοπλοιοι σῶμεν ἄσωντες,
 ἄκροιοι παρ' χεῖλεσιμ ὅπως κατὰ κρημνῳ ὁ χῶρῳ.
 ἠνίκα δ' ὄρμηθέντες ἐφ' ἡμέας δ' ἐέλθωσι,
 δραξάμμοιοι κορνθωμ, ὅς τις χεδ' ὄμ ἀντίομ ἔλθοι,
 εἰς λίμνῳ αὐτοὺς σὺν ἔνπεσιμ εὐθὺ βάλωμεν.
 οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολνμβας,
 σῆσομμοι εὐθνμωσ τὸ μνοκτόνομ ὥδε βρόπαιομ.

Ως ἄρα φωνήσας, ὄπλοιοι εἰέδυσεμ ἄσωντας.
 φύλλοιοι μὲν μαλαχῶμ κνήμας ἔαε ἀμφεκάλυφαμ.
 δίωρηνκαε δ' εἶχομ χλοερῶμ πλατέωμ ἀπ' τεύτλωμ.
 φύλλα δὲ κῆν κραιμβῶμ εἰς ἀσπίδαε εὐ ἥσκησαμ.
 ἔρχθ' δ' ὀξύχοιοιμ ἐκάσω μακρὸς ἀρήρῳ.
 καὶ κόρυθες κοχλίῶμ λεπῳμ κάρατ' ἀμφεκάλυπῳ.
 φραξάμμοιοι δ' ἔσκησαμ ἐπ' ὄχθαιοι ὑψηλῳσι,
 σείοντες λόγχαε, θυμῳ δ' ἔπληρ' ἐκασθ'.

O ranæ, mures uobis minitantes miserunt
 Dicere armari ad bellumq; pugnamq;
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit
 Vester rex Physignathus, sed pugnate
 Quæcunq; inter ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit, sermo autem in aures murium
 Ingressus, conturbauit mentes ranarum superbarum.
 Accusantibus autem ipsis Physignathus dixit surgens,

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi
 Pereuntem. omnino suffocatus est ludens iuxta lacum,
 Natatus ranarum imitatus. at pessimi

Nunc me accusant inculpabilem, sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima,
 Corpora ornantes armati stemus uniuersî
 Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.

Quando autem impetum facientes in nos, uenerint
 Accipiētes à galeis quicūq; prope obuius uenerit.

In lacum ipsos cum armis statim deijciamus.

Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi
 Constituemus statim murium occisorum hic trophæum,

Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.

Folij quidem maluarum tibias suas circūcooperierunt.

Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs.

Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.

Lancea autē acutius iuncus unicuique longus aptatus erat.

Et galeæ cochleis subtilibus capita circūcooperiebant.

Circūdantes autem steterunt in ripis altis

Conquassantes lanceas, animo aut plenus erat unusquisq;

Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἄσερόεντα,
 καὶ πολέμῳ πληθῶν δείξας κρατερῶς τε μαχητῶν
 πολλοὺς καὶ μεγάλους, ἰδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
 οἷος κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,
 ἢ δ' ὕγελῶν ἐρέβνε. τίνες βατράχοισιμ ἄρωγοί,
 ἢ μουσίμ ἀθανάτων; καὶ ἀθλωαίλω προσέφθεμ.

Ω δὴ γατερ, μουσίμ ἢ ἔπαλεξήσασα πορεύσῃ;
 καὶ γὰρ σὺ ἤϊνὸν αἰε σκιστῶσιμ ἄτωαντε,
 κνίωσῃ περὶ ὄμμοι, καὶ ἐδέσμασιμ ἐκ δυσϊάωμ.

Ως ἄρ' ἔφη κρονίδης, τόμ δὲ προσέφθεμ ἀθλώκ.
 ὦ πάτερ, οὐκ ἄρ' πῶποτ' ἐγὼ μουσί τφρομλύοισιμ
 ἐλθοίμω ἐπ' ἄρωγός, ἔπει κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαμ.
 σέμματα βλάπτοντε, καὶ λνχυνε εἶνεκ' ἐλαίσ.
 τὸτο δέ μω λίω ἐδάκε φρένας, οἷομ ἔρεξαμ.
 πέπολομ μω κατέτρωξαμ ὄρδζήφηνω καμῶσα
 ἐκρὸ δ' ἀνῆε λεπήης, καὶ σήμονα λεπή ὄμ ἔνησα.
 ἔρωγλαε τ' ἐμ ποίκαμ, ὃ Δῆηκτῆε μοι ἔπεῖση,
 καὶ πράσῃ με τόκωε, τὸτοτ' χάριμ δζώργισμα.
 ζῆσαμ μλῆ γὰρ ὕφηνω, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταπδοῦσα.
 ἀλλ' οὐδ' ὡε βατράχοισι ἀρηγέμω οὐκ ἐθελήσω.
 εἰσί γὰρ οὐδ' αὐτοί φρένας ἐμ ποεδοί. ἀλλά με πρῶτομ
 ἐκ πολέμω ἀνιῶσαμ, ἔπει λίω ἐκοπώθω
 ὕπνωε δ' ὄνομλύω οὐκ εἶασαμ πορνοβωῶτε
 οὐδ' ὀλίγομ καταμῦσα. ἐγὼ δ' αὐπνωθ' κατεκείμω
 πλῶ κεφαλῶν ἀλγῶσα, ἔωε ἐβόκσεμ ἀλέκτωε.
 ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοί τὸτοισιμ ἀρήγῃμ,
 μή κέ τις ὕμμείωμ τρωθῆ βέλει ὀζυόεντι.
 εἰσί γὰρ ἀγγέμαχοί, καὶ εἰ θεός ἀντίθ' ἔλθοι.
 πάντεε δ' οὐρανόθεε περὶ ὄμμοεθα Δῆημ ὀρῶντεε.

Iupiter autem deos uocans in cœlum astriferum,
 Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatōres
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis Centaurorum exercitus procedit & Gigantum.
 Suauiter ridens interrogabat, qui ranis auxiliatores
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est.

O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?
 Etenim tuum per templum semper exultāt uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturnius: hunc autem allocuta est Pallas.
 O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venirem auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
 Coronas destruentes, & lucernas causa olui.
 Hoc autem meas ualde momordit mentes quale fecerunt.
 Peplum meum corroserunt, quod texui laborans
 Ex trama subtili, & stamen subtile neui,
 Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,
 Exigit à me usuras; huius gratia irata sum.

Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.
 Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim.

Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me primum
 Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,
 Somno indigentem non permiserunt tumultuantes
 Neq; parum oculos deflectere: ego autē insomnis iacebam
 Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.
 Sed age cessemus dei ijs auxiliari,

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sunt enim cominus pugnātes, etiam si deus contrā ueniret.
 Omnes autem de cœlo delectemur litem uidentes.

Exemplar
 antiquum
 πῶ ἢ ἔχει
 βετ, ἢ πῶ
 τὸν, id est,
 paulò ante.

ὧς ἄρ' ἔφκ. τῆ δ' αὖτε πεπειθοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες, ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἦλυθον εἰς ἓνα χῶρον.
 κὰδ δ' ἦλθον κήρυκε τέρως πολέμοιο φέροντε.
 καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον. οὐρανόθεν δὲ
 Ζεὺς κρονίδης βρόντησε τέρως πολέμοιο κακοῖο.

πρῶτ' ὃ δ' ὑψιβόας λήχλωρα οὔτασε δ' ἄρι
 ἔσαότ' ἐν προμάχοισι κτλ γαστέρα εἰς μέσομ ἦπας,
 κὰδ δ' ἔπεσεμ πρηνῆς, ἀπαλάς δ' ἐκόνισεμ ἑθείρας.
 ἔρωγλοδύτης ἧ μετ' αὐτὸν ἀκόνιζε πηλείωνα,
 πῆξेम δ' ἐν σέρνω σιβαρόμ δόρυ, τὸμ δὲ πεσόντα
 εἶλε μέλας δάνατ' ὃ, ψυχὴ δ' ἐκ σώματ' ἔπη.
 σθυτλαῦτ' ὃ ἄρ' ἔπεφνε βαλῶμ κέαρ ἐμβασίχυτρομ.
 ἄρτοφάγ' ὃ δὲ πολύφωνομ κτλ γαστέρα τύψेम,
 ἦριωε δὲ πρηνῆς, ψυχὴ δὲ μελέωμ δ' ἔπη.
 λιμνόχαρις δ' ὧς εἶδεμ ἀπολλύμενομ πολύφωνομ,
 ἔρωγλοδύτημ πέτρω μυλοειδί τρῶσεμ ἐπιφθὰς,
 ἀνχένα παρ μέσομ. τὸμ δ' ἐσκότ' ὄσ' ἐκάλυψेम.
 λήχλωρ δ' αὐτῷ ἰτύσκειτο δ' ἄρι φαφῶ,
 καὶ βάλεμ, οὐ δ' ἀφάμαρτε, καὶ ἦπας. ὧς δ' ἐνόησε
 κρᾶμβοφάγ' ὄχθαισι βαθείαις ἐμπεσε φεύγωμ,
 ἀλλ' οὐ δ' ὧς ἀπέληγεμ ἐν ὕδασιμ, ἦλασε δ' αὐτὸμ,
 κάπωσεσε δ' οὐκ ἀνένδυσεμ, ἐβάπτετο δ' αἶματι λίμνη
 πορφυρέω. αὐτὸς δὲ παρ' ἠϊοῦ δ' ζεταννῶθη.
 χορδῆσι λιπαρῆσι τε πορνύμμητ' λαγόνεσιμ.
 λιμνήσιτ' ὃ ὄχθαισι τυρόγλυφομ δ' ζενάριξε.
 πῆρνογλύφομ δὲ ἰδῶμ καλαμίνδιτ' εἰς φόβομ ἦλθεμ
 ἦλατο δ' ἐς λίμνιω φεύγωμ, πλὴν ἀπίδα ρίψας.
 ὑδρόχαρις δ' ἐτεπέφνε πῆρνοφάγομ βασιλῆα,

Vt certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.
 Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.
 At uenerunt præcones duo, signum belli ferentes.
 Et tunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementer tuba clangebāt belli strepitum. cœlitus autem
 Iupiter Saturnius intonuit signum belli mali.
 Primus autem alte clamans Lichenorem uulnerauit lancea
 Stantē inter propugnatores per uentrem in medium epar.
 Cōcidit autē pronus, teneras autē puluerulentas ferit comas
 Troglodytes autem post ipsum iaculatus est Peliona
 Infixit autē in pectore solidā lanceam, hunc autē cadentem
 Cepit nigra mors. anima autem ex corpore euolauit.
 Seutlaus autē utiq; occidit percutiens cor Embasichytrum
 Artophagus autem Polyphonum per uentrem percussit.
 Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.
 Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphonum,
 Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans
 Collum iuxta medium. huic autem caligo oculos cooperuit.
 Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.
 Et percussit, neq; aberrauit, per epar. ut autem intellexit
 Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
 Sed neque sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.
 Concidit autē, nō respirauit. tingebatur autē sanguine lacus
 Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est,
 Venis pinguibus incitatus intestinis.
 Limnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliauit.
 Pternoglyphum autē uidens Calaminthius in timorē uenit,
 Saltauit autem in lacum fugiens clypeum iaciens.
 Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

Διχλωωρ,
 à lambenda
 cauda.
 Τρωγλοδύτης, ἢ in-
 grediatur
 rimas ἢ
 foramina.
 Σευτλαῖος,
 à beta uel
 porro.
 Ἐμβασίχυτρον
 à uorando
 panc.
 Πολύφωνος,
 quafi
 tu dicas
 multiuocā.
 Κραμβοφάγος,
 à uor-
 randis cau-
 libus.
 Τυρογλύφος
 à cauā
 dis caseis.

χορμαδίῳ πλήξας κτλ βρέγματ' ἔγκεφαλ' δὲ
 ἐκ ρινῶν ἔσαζε. παλάσπετο δ' αἶμαλι γαῖα.
 λφχοπίναξ δ' ἔκτενεν ἀμνμονα βορβοροκοίτῳ
 ἔργη ἐπαίξας. τὸν δὲ σκότ' ὄσ' ἐκάλυψε.
 πρᾶσοφάγ' δ' ἔσιδ' ὦμ, ποδ' ὅς εἴλκυσε κνισοδιώκτῳ
 ἐν λίμνῃ δ' ἄπ' ἐπινίξε κρατήσας χφρι τένοντα.
 ψιχάρωαξ δ' ἤμυν' ἐτάρωμ πορὶ πεδιφώτῳ,
 καὶ βάλε πηλῶσιον κτλ κνδ' ἔνθ' εἰς μέτομ ἤπασ.
 πίπτε δ' εἰ οἱ πρῶοδεμ, ψυχὴ δ' αἰδ' ὅς δ' εἰ βεβήκη.
 πηλοβάτης δ' ἔσιδ' ὦμ, πηλῶ δ' ἔρακα ρίψεν ἐπ' αὐτόμ.
 κτλ τὸ μέτωπομ ἔχρισε, καὶ δ' ἐτύφλα πρᾶ μικρόμ.
 θυμώθη δ' ἄρα κεν' ἔλωμ δ' εἰ γε χφρι παχείη
 κείμενομ ἐν πεδίῳ λίθομ ὄβριμομ ἄχθ' ἄρδρη,
 τῶ δ' βάλε πηλοβάτῳ ὑπ' ἄνατα. πᾶσα δ' ἐκλάσθη
 κνημὴ δεξιτερῆ. πέσε δ' ὑπ' ἔνθ' ἐν κοινήσι.
 κραυγασίδης δ' ἤμωε, καὶ αἰθις βᾶνεν ἐπ' αὐτόμ,
 τύψε μέσῳ δ' αὐτῶμ κατὰ γαστέρα. πᾶς δ' εἰ οἱ εἶσω
 ὄξύχοιν' δ' ἄωε. χαμαὶ δ' ἔκχωτο ἄπαυτα
 ἔγκατ' ἐφελκομλῶ ὑπ' ἄρα ἄ χφρι παχείη,
 σιτοφάγ' ἄωε εἶδεμ ἐπ' ὄχθησιμ ποταμοῖο
 σκάζωμ ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 ἦλατο ἄε τάρφρομ, ὄπωως φύγη αἰπῶν ὄλεθρομ.
 τρωξάρτης δ' ἔβαλεμ φυσίγναθομ ἐς πόδα ἄκρομ.
 ὦκα δὲ τφρόμομ' ἐς λίμνῳ ἦλατο φενγωμ.
 τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεμ ἐθ' ἡμίπνοω προωεσόντα,
 καὶ οἱ ἐπέδραμην αἰθις ἀποκτάμῳ μῦραίνωμ.
 πρᾶσαῦθ' δ' ὡς εἶδεμ ἐθ' ἡμίπνοω προωεσόντα,
 ἦλθε δ' ἰὰ πρῶμάχωμ, καὶ ἀκόντισεμ ὄξεί χοίνω.
 οὐ δ' ἔρρηξε σάκ' ἔχέτο ἄ αὐτῶ δ' ὄσ' ἄκωκῆ.

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem	Βορβοροκοί
Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.	την, quod
Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Borborocætē	in cæno ia,
Lancea impetum faciēs: obscuritas autem oculos cooperuit.	ceat.
Prasiphagus autem uidens pede traxit Cnissodioctem	Πρασοφά
In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.	γος, à co-
Psicharpax autem ultus est socijs mortuis,	medendo
Et percussit Pelusium per uentrem in medium epar.	porro.
Cecidit autem illi ante: anima autem ad infernum iuit.	Κνισοδι-
Pelopates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum.	ώκτω, qđ
Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodum.	nidorem in
Iratus est autem certe ille capiens utiq; manu forti	sequatur.
Iacentem in campo lapidem ponderosum pondus terræ,	Πηλοβάτης,
Hoc percussit Pelopatem sub genua: tota autem fracta est	qđ per lutū
Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.	incedat.
Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,	Κραυγασί-
Percussit medium autē ipsum per uentrē, totus autē ei intro	δης, quod
Acutus iūcus ingrediebatur: humi at effundebātur uniuerſa	caulium spe
Intestina, extracta à lancea manu graui.	ciē referat,
Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,	nēpe colore
Claudicans ex bello recedebat, consumebatur autem ualde,	Σιτοφάος,
Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciem.	quod cibos
Troxartes autē percussit Physignathū in pedis summitatem.	absumat.
Celeriter autem consumptus in lacum saltauit fugiens,	
Troxartes autē ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat	
Et illi incurrit rursus occidere desyderans.	
Prasæus autem ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat	
Venit per propugnatores, & iaculatus est acuto iunco,	
Neq; fregit scutum, tenebatur autem ipsius lanceæ acies.	

ἦρ δ' ἔτις ἐν μύεσι νέθ' παῖς ἔξοχθ' ἄλλωμ,
 ἀρχέμαχθ' οἴλθ' ὑπὲρ ἀμύμονος ἀρτεμισίας
 ὄρχαμθ' αὐτὸν ἄρη φαίνωμ κρατερός μοριδάρωαξ,
 ὃς μόνος ἐν μύεσιμ ἄρισεύεσκε μάχεσσ'.
 σὴ δὲ πρὸ λίμνῳ γαυρὸ μλυθ' οἶος ἀπ' ἄλλωμ,
 σεῦρ δὲ πορθήσῃμ βατράχωμ γλυθ' αἰχμητάωμ.
 καὶ νύ κερ δ' ἕτελεσσερ, ἔπει μέγα οἱ δένθ' ἦερ,
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νόκτε πατήρ ἀνδρῶμ τε δεῶμ τε,
 καὶ τότ' ἀπολλυμύσσε βατράχου ὠκτρε κρονίωμ.
 κινήσασ δὲ κάρη, τοίημ δ' ἐφδέγξατο φωνῶμ.

Ὡ πόωοι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιμ ὀρῶμα.
 οὐ μικρὸν μ' ἔωληξε μοριδάρωαξ ἤ τι λίμνῳ
 ἐυναίρῃμ βαξάχου βλεμεαίνωμ. ἀλλὰ τάχιςα
 παλλιάδα πέμψωμ πολεμόκλονομ ἠδ' ἐκαὶ ἄρῳ,
 οἱ μὲρ ἀποσχίσσσι μάχης κρατερόμ περ ἑόντα.

Ὡς ἄρ' ἔφη κρονίδης. ἄρης ἅ ἀπεμείβετο μύθῳ
 οὐτ' ἄρ' ἀθλωαίνης κρονίδη δένθ', οὐτ' ἄρηθ'
 ἰχύσφ βατράχοισιμ ἄρηγέμου αἰτωῶ ὄλεθρομ.
 ἀλλ' ἄγε πάντες ἰωμῶν ἄρηγῶνες, ἢ τὸ σὸμ ὄπλομ
 κινείδω μέγα ἕτανοκτόνομ ὀβριμοεργόν,
 ὦ ἕτανας πέφνες ἄριςσε ἔξοχα πάντωμ,
 ἐγνέλαδ' ὄμ τ' ἔωέδ' ἔσασε, ἰδ' ἄγρια φύλα γιγάντωμ.

Ὡς ἄρ' ἔφη. κρονίδης δ' ἔβαλε φολόοντα κεραυθόν,
 πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαμ δ' ἐλέλιζεμ ὄλυμωμ.
 αὐτὰρ ἔσφτα κεραυθόν δ' ἑμαλέομ δ' ἰός ὄπλομ
 ἦκ' ἐπιδιδήσασε. ὃ δ' ἄρ' ἔπ' αὐ χερὸς ἀνακθ',
 πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλῶμ βατράχου τε μύας τε.
 ἀλλ' οὐ δ' ὡς ἀπέληγε μυῶμ στρατός, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 ἔετο πορθήσῃμ βατράχωμ γλυθ' αἰχμητάωμ.

Erat autē qdā inter mures iuuenis filius egregius inter alios
 Cominus pugnās, charus filius irreprehēnsibilis Artepibuli
 Princeps ipsum Martem ostendens robustus Meridarpax
 Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
 Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs.
 Iactabat autē depopulatum ire ranarū genus iaculatricum.
 Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominumq; deorumq;
 Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.
 Mouens autem caput, talem locutus est uocem,

ἤρασ' αἰός,
 quod huius
 caulis color
 rē imitetur.
 Ἀρτεπιβού-
 λος, muris
 cognomen,
 quod pani
 insidietur.
 Μεριδάρ-
 παξ à ra-
 piendis par-
 ticulis

O dij, certe magnum opus in oculis uideo.
 Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum,
 Trucidare ranas desyderans, sed celerrime.
 Palladem mittamus tumultuosam et Martem,
 Qui ipsum arcebunt à pugna robustum quamuis existētem.

Sic certe locutus Iupiter, Mars autē respondebat sermōe.
 Neq; certe Palladis o' Iupiter potentia, neque Martis
 Poterit ranis auxiliari diram perniciem.

Sed age omnes eamus auxiliores, uel tuum iaculum
 Moueatur magnum, quod Titanas sustulit, potens opus,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes,
 Enceladūq; tumultuosēq; ligasti, et agreslia genera gigātū.

Sic certe dixit: Saturnius autē iaculatus est ardēs fulmen.
 Primum quidem intonuit, magnum autē commouit cælum,
 Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
 Misit inuoluens. illud autem certe euolauit à manu regis
 Omnes quidem utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;
 Sed neq; sic cessauit murium exercitus, sed adhuc amplius,
 Cupiebat depopulatum ire ranarum genus iaculatricum,

Nisi

εἰ μὴ ἅπ' οὐλύμῳσ βατράχους ἐλέησε κρονίωμ,
 ὅς ῥα τόπῃ βατράχοισι μ' ἀρωγούς εὐθύς ἔπεμψεμ.
 ἦλθον δ' Ἰζαίφνης νωτάκμιονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 λοξοβάται, σρεβλοί, φαλιδόσομοι, ὄσρακόδερμοι,
 ὄσοφυῖες, πλατύωτοι, ἀποσίλβοντες ἐν ὤμοις,
 βλαιασοί, χέροτένοντες, ἀπ' σέρνωμ ἐσορῶντες.
 ὀκτάποδες, δικάρῳλοι, ἀχαρῆες, οἳ δὲ καλεῶνται
 καρκίνοι. οἳ ῥα μῦθ' οὐρᾶς σομάτεσι μ' ἔκοπτον,
 ἦ δὲ πόδας ἔ' χεῖρας, ἀνεγνάμψοντο δὲ λόγχοι.
 οὐς καὶ ὑπέδισαμ Διφλοὶ μύες, οὐδ' ὑπέμψαμ.
 εἰς δὲ φυγῶν ἔξάπωντο. ἐδύετο δ' ἥλιος ἤδη,
 καὶ πολέμῳ τελετὴ μονήμορος Ἰζετελέσθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΘΟΜΑΧΙΑΣ.

Nisi ab olympto ranas miseratus fuisset Saturnius, curuis
 Qui utiq; tunc ranis auxiliares ilico misit.
 Venerūt at ex improviso habētes incudes in tergo, unguis
 Obliqua ingrediētes, toriuosi, habētes cortices, in ore ostris
 Ossei natura, lati humeros, rutilātes in humeris (pelles
 Blēsi, neruosis manibus, à pectoribus intuentis,
 Octopedes, bicipites, manibus incapabiles: illi aut uocātur
 Cancrī, qui utiq; murium caudas oribus incidebant
 Etiam pedes & manus, flectebantur autem lanceæ.
 Quos & timuerunt miseri mures, neq; sustinuerunt,
 In fugam autem uertebantur, occidebat autem sol iam,
 Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI
 BATRACHOMYOMACHIAE.

Ἐπιτάφιορ εἰς Ὀμηροῦ Ἀντί
πάτρῃ σιδωνίῃ.

Τὰ μ μερόπων πεφθῶ, δ' μέγα σόμα, τὰ ρ' ἴσα μέσαις
 φθεγξάμλι' ἀρ κεφαλῶν ὤξενε μαιονίδεω,
 ἅ δ' ἔλαχον νασίτις ἴσ' ὀπιλάε, οὐ γὰρ ἐν ἄλλῃ
 ἱερὸν, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανάων ἔλιπερ.
 ὦ νεῦμα κρονίδαο δ' παγκρατῆς, ὦ κηλ' ὄλυμπος,
 καὶ τὰρ αἴαντ' ὀ ναύμαχορ εἴπεε βίαν,
 καὶ τὸν ἄχιλλείοις φαρσαλίσι μ' ἔκτορα πῶλοισι
 ὀσεά δαρδανικῶ δρυπὶ ὀ μύθορ πεδίω.
 εἰ δ' ὀλίγα κεν πῶ τὸν ταλίκορ, ἴσθ' ὀζ' κενθεῖ
 καὶ θεῖδ' ὀ γαμέταρ ἅ βραχὺ βωλ' ὀ ἴκος.

Εἰς ἑαυτόν.

Ενθάδε τίω ἱερῶν κεφαλῆρ κηλ' γαῖα καλύπτῃ
 ἀνδρῶν ἠρώων κοσμήτορα θεῶν Ὀμηρορ.

ΜΑΚΡΟΙ ΜΟΥΣΟΪΡΟΙ
ΤΟΙ ΚΡΗΤΟΣ.

Νηὸς ἔλω ἀνά σῆσόν, ἀγίνεορ ἦχι θύκλας,
κυπρογενεῖ, πωεύδοντες ἐτήσιον, αὐτὰρ ὀτόξορ,
οὐλοῦ ἔρωε βάσαζε, διοισεῦσαι δὲ μεμκνώε,
ὄξεά δ' ἐνδ' ἴλλεσκε, πικρὸν Δ' ἴδανεμ ὀϊσόμ.
μητρὸς ἐπ' ἀρήτηραμ ἐπιωέρχωρ δ' ἐπελάσθη,
ἦπαρ Λήανδροιο κόρης φρένα αἶψα πέρησαε.
ἀμφότροι δὲ πόθη, αὐτῷ πεφορηκιδίοι οἴσρω,
ἀλλήλωρ ἀπὸναντο. γάμωρ δὲ σωίσορα λνχνορ
λαθριδίωρ θήκαντ. σιδήρεορ δὲ λελογχῶε,
αἶμα, πολυπλάγκτης προῦδωκε ποδειῶταε ἀέλλαε,
καί σφε φάσας μὲν ἄμωρσεμ, ἄμωρσε δὲ καὶ φιλοτήτωρ.

Τὸ αὐτὸ, εἰε μωσαῖορ.

καὶ φρέναε ἀδρήσφα θεῶμ ἔλε, δ' ἦ γὰρ αἰοιδῶε,
εὐτ' λαχῆμ ἄρεε, μῶντο ἄποινα πόνωμ.
τὸτο κλύωρ νεμέσασ'. ὅ τ' ἐοῖε ἐπενλώοθεμ ἔργοιε
ἄχλῦε ἀδλω. ἄρθεε τ' οὐχάδεμ ὕβριμ ἔρωε
μωσαίω δ' ἐπέτελλεμ, ὅ δ' ἐκλήϊζε ποθεῶτωμ
οἴσρομ, ἀποδρέψαι παρθενίεε κάλυκαε.
κινείαθω δὲ μικρῆσιμ ἐπισίξασε σελίδεασιμ,
ὅσ' ἐλίγαιε παίζωμ χρῶσιμ ἔοργεμ ἔρωε.

μωσαίω

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ
ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπέ θεᾶ κρυφίωρ ἐπιμάρτυρα λύχνωρ ἐρώτωρ,
καὶ νύχιωρ πλωτῆρα θαλασσοπόρωρ ὑμεναίωρ,
καὶ γάμορ ἀχλυόεντα, τὸρ οὐκ ἴδερ ἄφθιτθ' ἠώς.
καὶ σκῶρ Ἐΐβυδορ, ὅση γάμθ' ἔννουχθ' ἠρῶε.
νηχόμλιωρ τε Λεάνδρορ ὁμῶ, καὶ λύχνωρ ἀκῶ,
λύχνωρ ἀπαγγέλλοντα διακτορίω ἀφροδίτηε,
ἠρῶε νυκτιγάμοιο γαμοσόλωρ ἀγγελιώτλω,
λύχνωρ ἐρωτθ' ἄγαλμα, τὸρ ὠφελερ αἰθέριθ' ζεύε,
ἐννύχιωρ μετ' ἄεθλωρ ἀγῆρ ἐφ' ὁμήγουρ ἄσσωρ,
καὶ μιν ἐπικλῆσαι νυμφοσόλωρ ἄσσωρ ἐρώτωρ.
ὅτῃ πέλερ σωέριθθ' ἐρωμανέωρ ὀδυάωρ,
ἀγγελίω δ' ἐφύλαξερ ἀκοιμήτωρ ὑμναίωρ,
πῆρ χαλεπῆρ πνοιῆσιρ ἀήμωσαι ἐχθρῶρ ἀήτλω,
ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαμ ξωάφδε τελευτῶ
λύχνωρ σβεννύμλιωρ καὶ ὀλλύμλιωρ Λεάνδρω.

Σκῶε ἔλω καὶ ἄβυδοθ' ἐναντίωρ ἐγνῶδι πόντορ,
γείτονέε εἰσι πόλκεε, ἔρωε δ' ἀνὰ τόξα τιταίνωρ,
ἀμφοτέρηε πῆολίεωσιρ ἕνα ξωέηκερ οἶσῶρ,
ἠίδεωρ φλέξασ καὶ παρθένωρ. οὔνομα δ' αὐτῶρ
ἡμερόηε τε Λεάνδρωε ἔλω καὶ παρθένοθ' ἠρῶ,
ἢ μὲν σκῶρ ἕναιεμ, ὁ δὲ, πῆολίεωρ ἀβύδῶ.
ἀμφοτέρωρ πῆολίωρ πῆρικαλλέεε ἀσέρεε ἀμφῶ
ἡκελοἰ ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἴωποτε κῆδῖ πῆρῆσεε,
δίξεό μοι ἕνὰ πύργωρ, ὅπῃ ποτὲ σκισιάε ἠρῶ
ἦσατο λύχνωρ ἐχῶσα, καὶ ἠγεμόνωε Λεάνδρω.
δίξεο δ' ἀρχαίηε ἀλιηχέα πορῆμόμ ἀβύδῶ,

M V S A E V S D E E R O
E T L E A N D R O .

Dic Dea occultorum testem lucernam amorum,
Et nocturnū natatorē per mare transeūtiū nuptiarū
Et coitū tenebrosū, quem nō uidit incorruptibilis aurora,
Et Sestum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Erūs
Natantemq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erus nocte nubentis nuptias ornantem nuncium,
Lucernā amoris simulacrum, quam debuit æthereus Iupiter
Nocturnum post officium ducere ad consortium astrorum
Ac ipsam appellasse sponsas ornantem stellam amorum
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit insomnium nuptiarum, *irrequietiaz n*
Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicine sunt urbes. Cupido autem arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Iuuenem urens & uirginem, nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Ero.
Hæc quidem Sestum habitabat, ille uero oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
Similes inter se. tu uero si quando illac transibis,
Quere mihi quandam turrim, ubi quondam Sestias Ero
Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quere & antiquæ marisonum fretum Abydi,

εἰσέλιπε κλαίοντα μόρον, καὶ ἔρωτα Λεάνδρου,
 ἀλλὰ πόθου Λείανδρου ἄβυθὸς θῆ δώματα ναίων
 ἤρως ἐς πόθου ἤλθε, πόθου δ' ἐνέδησε καὶ αὐτῷ;
 ἤρω μὲν χαρίεσσα δ' ἴοτρεφές αἶμα λαχῶσα
 κῦπριδος ἤριέρεα, γάμων δ' ἀδίδακτος ἔσσει,
 πύργου ἅπερ πηγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσῃ,
 ἄλλη κῦπρις ἄνασσα, σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
 οὐδέ ποτ' ἀγρομύησιμ ἐνωμίλησε γυναιξίμ.
 οὐδέ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεμ ἤλικος ἤβης
 μῶμορ ἀλδομυλὴν ζηλήμονα διλυτεράωμ,
 καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαίῃ ζηλήμονες εἰσὶ γυναικες.
 ἀλλ' αἰεὶ κυθέριον ἰλασκομυλὴν ἀφροδίτῳ,
 πολλὰκι καὶ ἴμ' ἔρωτα πῆνηγορέεσκε θυκλαῖε,
 μητρὶ σὺν οὐρανίῃ φλογερῶν ἔρομέσσα φαρῆτρῳ.
 ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀλέφνε πυριπνεύονταρ ὀϊσούς,
 δὴ γὰρ κυπριδὴν παυδ' ἡμιορ ἤλθεμ ἔορτῆ,
 πῶ ἀνὰ σκῶρ ἀγασίμ ἀδώνιδι καὶ κυθερίῃ
 παυσιδὴν δ' ἔσπυδορ ἐς ἱερὸν ἤμ' ἰκέσθαι
 ὅσοι ναιετάεσκορ ἀλιτρειφῶμ σφυρὰ νήσωμ,
 οἱ μὲν ἀφ' αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἅπερ κῦπρις.
 οὐδὲ γυνὴ τις ἐμιμνεμ ἐνὶ πηολίεσι κυθήρωμ,
 οὐ λιβάνθ' ἀσπένδ' ἐνὶ πηρύγεσι χορῆνωμ,
 οὐ φρυγίης ναέτης, οὐ γείτον' ἄσος ἄβυθός,
 οὐδέ τις ἠϊθέωμ ὠλοπάρθενος, ἢ γὰρ ἐκῆνοι
 αἰεμ ὀμαρτήσαντες ὅση φάτις ὄξιν ἔορτῆς,
 οὐ τόσορ ἀθανάτωμ ἀγέμην ἀπένδ' ὄσι θυκλαῖε,
 ὅσορ ἀγρομυλῶμ διὰ κάλλεα παρθενικάωμ.
 ἢ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπῶχετο παρθένος ἤρω,

Adhuc deflens mortem & amorem Leandri,
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erūs ad amorem uenit, amore uero deuinxit & ipsam?

Ero elegans generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos, nuptiarum uero imperita cum esse
 Turrim à parentibus apud uicinum habitabat mare
 Altera Venus regina, castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum,
 Neq; tripudium elegans adiuit iuuenilis ætatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.

Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt fœminæ.

Sed semper Citheream placans Venerem,
 Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram,
 Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas:

Iamq; Venerem populare uenit festum.

Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri,
 Cateruatimq; festinabant ad sacrum diem ire.

Quotquot habitabāt mari circumdatarū extrema insularū
 Aliqui quidē ab Hæmonia, aliqui uero maritima à Cypro

Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,

Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,

Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,

Neq; ullus iuuenis amator uirginum, certe enim illi
 Semper secuti, ubi fama est festi,

Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,

Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum:

Verum deæ per ædem incesit uirgo Ero,

μαρμαρυγῶν χαρίεσσα, ἄπαυρα πύσσα πρὸς ὧπα
 οἷά τε λυκοπαρή. Ἐπαυτέλλισσα σελιῶν.
 ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσεται κύκλα παρῶν
 ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχορον. ἢ τάχα φαίης
 ἦρξες ἐν μελέεσι ῥόδων λεμῶνα φανῶμαι,
 ῥοιλὼν γὰρ μελέων ἐρυθραίνετο. νιοσομλῆς δὲ
 καὶ ῥόδα λυκοχίτων. ἢ σφυρὰ λάμπωτο κῆρης,
 πολλαί. Ἄν μελέων χάριτες ῥέουσι. οἱ δὲ παλαιοὶ
 τρεῖς χάριτας φεύσαντο πεφυκέναι, εἰς δὲ τις ἦρξες
 ὀφθαλμὸς γελᾶωμ ἐκατὸν χαρίτεσι τεδήλη.
 ἄρεκέως ἰέρφαρ ἐπ' ἀξίς μ' εὔρετο κύπρις.
 ὡς ἢ μὲν πορὶ πολλὸν ἀριεῦσασσα γυναικῶν,
 κύπρις. ἄρητῆρα νέκ διεφαίνετο κύπρις.
 δύσαρ δ' ἠιδέων ἄπαυρα φρένας, οὐ δὲ τις ἀνδρῶν
 ἦεν οὐ μὲν εἰνεμ ἔχεμ ὁμοδέμνιον ἦρξες.
 ἢ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὄπη κ' ἴνην ἄλᾶτο,
 ἐπὶ ὀμλου νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
 καὶ τις ἐν ἠιθέοισι ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
 καὶ πᾶρτης ἐπέβλω, λακεδαίμονος ἔδρακομ ἄσυ,
 ἦχι μὸθον καὶ ἀέθλον ἀκρόμυ ἀγλαϊάωμ.
 τοίλω δ' οὐτω ὄπωπα νέλω κεδνῶν δ' ἀπαλλῶ τε.
 καὶ τάχα κύπρις ἐχέ χαρίτων μίαμ ὀπολοπράωμ.
 παπῆαίνωμ ἐμ ὀγκσα, κόρομ δ' οὐχ εὔρομ ὀπωπῆς.
 αὐτίκα τεθναίλω λεχέων ἐπιβήμων. ἦρξες.
 οὐκ ἄν ἐγὼ κατ' ὀλυμπομ ἐφίμειρω θεός εἶναι,
 ἦ μετέρλω πρᾶκοιτιμ ἔχωμ ἐνὶ δώμασιμ ἦρξες.
 εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε πένι ἰέρφαρ ἀφάσφω,
 τοίλω μοι κεδνῆρα νέλω πρᾶκοιτιμ ὀπάσασαις.
 τοῖα μὲν ἠιδέων τίς ἐφώνεεμ, ἄλλοθεμ ἄλλο.

Splendorem gratum emittens facie,
 Qualis alba genas oriens luna.
 Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,
 Ut rosa ex thecis bicolor, certe diceres.
 Erūs in membris rosarum pratum apparere.
 Colore enim membrorum rubebat. euntis uero Erūs
 Etiā rosæ candidā indutæ tunicā sub talis splēdebāt puellæ
 Multæ uero ex membris gratiæ fluebant. sed antiqui
 Treis Gratias mentiti sunt esse. alteruter uero Erūs
 Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
 Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
 Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas
 Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
 Subijt autem iuuenum teneras mentes, neq; ullus uir
 Erat, qui non affectaret habere coniugem Ero.
 Illa autem benefundatam quacunq; per ædem uagabatur,
 Sequentē mentē habebat & oculos & præcordia uirorum.
 Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est, & dixit uerbum.
 Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbem
 Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum,
 Talem autem non uidi puellam, prudentemq; teneramq;
 Et forte Venus habet gratiarum unam iuuenum.
 Intuens defessus sum, satietatem autem non inueni aspectus.
 Statim moriar cubilia ubi confenderim Erūs.
 Non ego in cœlo cuperem deus esse,
 Nostram uxorem habens domi Ero.
 Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,
 Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.
 Talia iuuenum quisq; locutus est, undiq; alius

ἔλκῳ ὑποκλέπτωμ ἔπεμμένατο κάλλι κέρη.
 Αἰνοπαθεῖς Δείανδρε, σὺ ἄως ἴδες εὐκλέα κέρη
 οὐκ ἔθελες κρυψίοισι καταξύχην φρένα κέντροις
 ἀλλὰ πυριωνεύσοισι δαμείς ἀδόκητην οἴσοις,
 οὐκ ἔθελες ζώην πρὶ καλλέῳ ἄμμορ ἤρῃς.
 σὼ βλεφάρωμ δ' ἀκτῖσιμ ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτωμ
 κρη κρηδία πάφλαζερ ἀνικῆτ' πυρὸς ὄρμη.
 κάλλῳ γὰρ πρὶ πουςομ ἄμωμήριο γυναικὸς
 ὀξύτρομ μερόπασι πέλη πῆροέντος οἴσθ.
 ὀφθαλμὸς δ' ὀδὸς ὄξιμ, ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάωμ
 ἔλκος ὀλιθαίνη καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδύη.
 εἶλε δέ μιν τότε θάμβῳ, ἀναιδείη τρῶμ, αἰδῶς,
 ἔτρεμε μὲν κρηδία, αἰδῶς δ' ἔμιν εἶχεμ ἀλῶναι.
 θάμβεε δ' εἶδῳ ἄρισομ, ἔρωσ δ' ἀπενόσφισεμ αἰδῶ,
 παρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείω ἀγαπάζωμ,
 ἤρέμα ποσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντιορῖσατ' κέρη.
 λοξὰ δ' ὄπι πῆεύωμ δολορὰς ἐλέλιζερ ὄπωπάς,
 νεύμασιμ ἀφθόγγοισι πρὶ ἀπλάζωμ φρένα κέρη.
 αὐτὴ δ' ὡς ξωέηκε πόθομ δολόεντα λεάνδρ' ἄ
 χαῖρε ἐπ' ἀγλαίησιμ, ἐν ἡσυχίη δὲ καὶ αὐτὴ
 πολλάκις ἱμερόεσαμ εἰλὸν ἀπέκρυψερ ὄπωπῶν,
 νεύμασι λαθριδίοισιμ ὑπαγγελέσσα λεάνδρ' ἄ.
 καὶ πάλιν ἀντέκλιερ, ὃ δ' ἐνδοδι θυμὸν ἰάνθη,
 ὅτι πόθομ ξωέηκε καὶ οὐκ ἀπεσεῖσατο κέρη.
 ὄφρα μὲν οὖν λείανδρ' ἐδίξετο λάδρῖομ ὤρην,
 φέγγοσ ἀνασεῖλασσα κατῆιερ ἐς δ' ὕσιμ κῶς,
 ἐκ πορᾶτης δ' ἀνέφαινε βαδνσκήῳ ἔωρῳ ἄσῆς,
 αὐτὰρ ὁ παρσαλέως μετεκίαθεμ ἐγνῶδι κέρη
 ὡς ἴδε κυανόπεπλομ ἐπιθρῶσκησσαμ ὀμίχλιμ,

Vulnus cælans insaniuit pulchritudine puellæ.

Graviapasse Leander, tu autē ut uidisti inclytam puellam

Nolebas occultis consumere mentem stimulis,

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,

Nolebas uiuere perpulchræ expers Erūs.

Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,

Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatæ scæminæ,

Acutior hominibus est ueloce sagitta.

Oculus uero uia est. ab oculi ictibus

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.

Cepit autem ipsum tunc stupor, impudētia, tremor, pudor.

Tremuit quidem corde, pudor non ipsum tenebat captum

Obstupuit uero pulchritudinē optimā. amor uero ademit pu

Audacter autē ob amorē impudētiam affectans (dorem.

Tacite pedibus incedebat, & contra stetit puellam

Oblique uero intuens dolosos torquebat oculos,

Nutibus mutis deuians mentem puellæ.

Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,

Gauisa est ob gratias suas. tacite uero & ipsa

Sæpe gratam suam deiecit faciem,

Nutibus occultis innuens Leandro,

Et rursus extulit. ille uero intus animo gaudebat,

Quod amorem sensit, & non renuit puella.

Dum igitur Leander quærebat occultam horam,

Lucem contrahens descendit ad occasum aurora.

E regione autem apparuit umbrosa uesperæ stella.

Sed ipse audacter adibat propè puellam,

Vt uidit atratas insurgere tenebras,

ἦρέμα μὲν θλίβωμ ῥοδοειά δ' ἄκτυλα κέρηε
 βυασότεμ ἔσονάχιζεμ ἄθ' ἔσφατομ. ἦ δὲ σιωπῆ
 οἷά τε χωομλὴν ῥοδέλιω δ' ἔεπαζε χῆρα.
 ὧε δ' ἔρατῆε εὐνόησε χαλίφρονα νεύματα κέρηε,
 θαρσαλέωε παλάμη πολυδαίδαλομ ἔλκε χιτῶνα.
 ἔχατα ὑμῆεντο ἄγωμ ἔπι κενθεα κῆρ.
 ὀκναλέωε δὲ πόθειωσιμ ἔφέππετο παρδέντο ἦρω
 οἷά περ οὐκ ἐθέλσσα. τοίλω δ' ἀνενείκατο φωνῶν,
 δηλυτέροισ ἐπέεωσιμ ἀπφλείσσα λεάνδρω.

Ξῆνε, τί μαργαίνης; τί με δ' ὄσμορε παρθένομ ἔλκεις;
 ἄλλω δεῦρο κέλδουδομ. ἐμὸμ δ' ἀπόλῃπε χιτῶνα,
 μῶνιμ ἐμῶμ ἀπόλῃπε πολυκτεάνωμ γενετήρωμ.
 κύπιδ' οὐ σοι ἔοικε θεῆε ἰέρφαμ ἀφάσφμ.
 πρῆθениκῆε ἐπιλέκτομ ἀμήχανόμ ὄσιμ ἰκέσθαι.
 τῶα μὲν ἠπείλησεμ ἔοικότα πρῆθениκῆσιμ.

Θηλείηε δὲ Λεάνδρω ἔπει κλνερ οἴσρωμ ἀπφλῆε.
 ἔγνω περδομλῶμ σημηῖα πρῆθениκάωμ.
 καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέοισιμ ἀπφλείωσι γωαῖκεε,
 κυπιδίωμ δ' ἄρωμ αὐτάγγελοί εἰσιμ ἀπφλαί,
 πρῆθениκῆε δ' ἔνοδ' μομ εὐχσομ ἀχένα κύσαε,
 τοῖομ μῦδομ ἔφπε πόθθ βεβολημλὶτο οἴσρω.

Κύπιδ' εἰλή μετὰ κύπριμ, ἀθλωαῖη μετ' ἀδῶνλω,
 οὐ γὰρ ἔπιχθονίησιμ ἴσλω καλέω σε γωαῖξιμ,
 ἀλλὰ σε θυγατέρεωσι δ' ἰοε κρονίωντο εἴσχω.
 ὄλειτο ὅσ' ἐφύτθυσε, καὶ ὀλβίη ἦ τέκε μήτηε,
 γαστῆε ἥσ' ἐλόχθυσε μακρτάτη. ἀλλὰ λιτάωμ
 ἡμετέρωμ ἐπάκεε. πόθθ δ' οἴκτρωμ ἀνάγκλω.
 κύπιδ' ὧε ἰέρεια μετέρχεο κύπιδ' ἔργα,
 πρῆθениκομ οὐκ ἐπέοικεμ ὑπ' ὀρήσειμ ἀφροδίτη.

Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
 Ex imo suspirabat uehementer, illa uero silentio
 Tanquam irascens roseam retraxit manum.
 Ut uero amatæ sensit instabileis nutus puellæ,
 Audacter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur uirgo Ero
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,
 Fœmineis uerbis minans Leandro.

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginem trahis?
 Alia ito uia, meamq; dimitte uestem.
 Iram meorum euita locupletum parentum.
 Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare.
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearū autē Leāder ubi audiuit furorem minarum,
 Sensit persuasarum signa uirginum.
 Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
 Venerearum consuetudinum per se nunciæ sunt minæ.
 Virginis autem bene colens bonicoloris collum osculatus,
 Tale uerbum locutus est amoris ictus stimulo.

Venus chara post Venerem, Minerua post Mineruam,
 Non enim terrestribus æqualem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij a similo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus, sed preces
 Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis.
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera.
 Virginem non decet administrare Veneri.

Πρὸ δὲ νικῶν οὐκ ἐν πρῶτῳ ἰαίνεται. ἢ ἢ δ' ἐφελήσῃς
 θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια πιστὰ δαίωαι,
 ἔσι γὰρ μὲν καὶ λένεα. σὺ δ' εἰ φιλέεις κυθέριον,
 θελξινώωρ ἄγάπαζε μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων,
 σὸν δ' ἴκέτω με κόμιζε, καὶ ἢ ἐθέλης πρᾶκοίτω
 τὸρ σοι ἔρωε ἢ γρῦσεμ εἶς βελέεσι κιχῆσας,
 ὡς δρασαὺν ἠρακλῆα θοὸς χρυσόρρατος ἐρμῆς
 θητεύει ἐκόμιζεν ἰασηδανίω ποτὶ νύμφην.
 σοὶ δ' ἐμε κύπρις ἔπειμπε καὶ οὐ σοφὸς ἢ γαγεμ ἐρμῆς.
 Πρὸ ἐνθ' οὐ σε λέλθην ἀπ' ἀρκάδης Αταλάντη,
 ἢ ὡς τε μφλαίωνθ' ἐρασαμλῆς φύγεμ εὐνίω
 Πρὸ θενίης ἀλέγσσα. χολωσαμλῆς δ' ἀφροδίτης
 τὸρ πάρεθ' οὐκ ἐπόθησεμ, ζῆνι κραδίη θέτο πάση.
 πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ κύπριδι μῶνι ἐγείρης.
 ὡς εἰπὼν πρὸ ἔφσεμ ἀναινομλῆς φρένα κέρης
 θυμὸν ἐρωτοτόκοισι πρᾶπλάγξας ζῆνι μύθοις.

Πρὸ θενική δ' ἀφθογθ' ἐπὶ χθόνα πῆξεμ ὀπωπῶν,
 αἰδοῖ ἐρυθιώσαμ ὑπεκλέπῃσσα παρφῶν,
 καὶ χθονὸς ἔξεμ ἄκρομ ἐπ' ἴχνησιμ, αἰδομλῆ δὲ
 πολλακίς ἀμφ' ὠμοισιμ, ἐὸν ξάωεργε χιτῶνα.
 πρὸ θεν γὰρ τὰ δὲ πάντα πρὸ ἀγγελα. Πρὸ θενική δὲ
 πρὸ θεν μλῆς ποτὶ λέντρομ, ὑπόχεσις ὅσι σιωπῆ.
 ἢ δὴ καὶ γλυκύπικρομ ἐδέξατ κέντρομ ἐρώτων.
 δέρμετο δὲ κραδίω γλυκορῶ πυρὶ Πρὸ θενθ' ἠρώ,
 κάλλει Διμορόεντος ἀνεπῆοίκετο Δεάνδρῳ

ὄφρα μὴ οὐ ποτὶ γαῖαν ἔχεμ νεύσσαμ ὁμίχλην
 τόφρα δὲ καὶ Δεάνδρῳ ἐρωμανέεσι πρὸ σῶποισι
 οὐ κάμνι εἰσορόωμ ἀπαλόχοομ αὐχένα κέρης.
 ὅτ' ἐδὲ Δεάνδρῳ γλυκερῶν ἀνεεικαστ φωνῶν.

Virginitibus Venus non gaudet, si uero uolueris
 Instituta deæ desyderanda, & cceremonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti. tu autem si amas Venerem
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe, & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis assecutus
 Sicut audacem Herculem uelox auri uirga Mercurius
 Seruitum duxit Iardanem ad puellam, (id est Omphalen.
 Tibi uero me Venus misit. & nõ sapiēs adtulit Mercurius.
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
 Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans. irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puelle,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.

Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam.
 Et terræ rasit summitatem in uestigijs. cum puderet autem
 Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænuncia. uirginis autem
 Persuasæ ad lectum, promissio est silentium.
 Iam suauamarum suscepit stimulum amorum.
 Vrebatur autem cor dulci igne uirgo Ero,
 Pulchritudineq; suauis stupefcebat Leandri.
 Dū igitur ad terrā habebat, s. nox deus, inclinatā caliginē,
 Tunc & Leander amore furente uultu
 Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
 Sero uero Leandro suauem emisit uocem

αἰδῶς ὑγρὸν ἔρβυθῶ ἀποσάξασα πρὸσώπῃ.

ἔφνε, τεοῖς ἐπέεσι τάχ' ἄρκυλ' πέτρον ὄρῖναιε;
 τίς σε πολυπλανέωρ ἐπέωρ ἐδίδαξε κελενδρας;
 οἱ μοι, τίς σ' ἐκόμισε μὲ μὲν ἐς πατρίδα γαῖαν;
 ταῦτα δὲ πάντα μάτιω ἐφθέγγασο. πῶς γὰρ ἀλήτης
 ξένῳ ἐὼρ καὶ ἄπισθῶ, ἐμῆ φιλότῆτι μιγείης;
 ἀμφὰ δ' οὐδ' ὀφθαλμοῖς ἀμείβεται γάμοις ὁσίοισι πελάσσει
 οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσι ἐπειλάδερ. ἢ μὲν δ' ἐθελήσῃς
 ὡς ξένος πολύφοιτος ἐμὲν ἐς πατρίδα μίμνημι,
 οὐδ' ἄσασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτῃ ἀφροδίτῳ.
 γλῶσσαν γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομῳ. ἐν δὲ σιωπῇ
 ἔργον ὅπως τελέῃ τις, ἐνὶ ἕϊόδοισιρ ἀκῆα.
 εἰπέ δὲ μὴ κρυψῆς τεὸν οὐνομα καὶ σέο πάτριν.
 οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληκτε. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἦρώ.
 πύργῳ δ' ἀμειβοῦντ' ἐμὸς δόμῳ οὐρανομήκης,
 ἔνθ' ἐνὶ ναιετάσσει σὺν ἀμειπόλῳ ἕνι μῶνι
 σκισιάδῳ πρὸ πόλῃ ὑπὲρ βαθυκῆμονας ὄχθας
 γείφυα πόντον ἔχω συγεραῖς βελῆσι τοκήωρ.
 οὐδ' ἐμοὶ ἐγυῖς ἔασιρ ὀμήλικες. οὐδὲ χορῆσαι
 ἠϊθέωρ πρὸ ἔασιρ. αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα κελ' ἠὼ
 ἔξ' ἀλὸς ἠνεμόεντ' ἐπιβρέμεθ' οὐασιρ ἠχῆ.
 ὡς φαρμῶν ἑοδῆλυ ὑπὲρ φάρει κρύπτει πρὸ φῶς,
 ἐμπαλιμ αἰδορμῶν, σφετέρους δ' ἐπεμῆμπετο μύθοις.
 Λεῖωνδρῶ δὲ πόθῃ βεβολημῶν ὄξεί κέντρω,
 φράζετο πῶς κερῆρωτ' ἀεθλενσφερ ἀγῶνα.
 ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις ἔρωσ βελέεσι δαμάζει,
 καὶ πάλιν ἀνέρῳ ἔλκῳ ἀκέσση. οἷσι δ' ἀνάσσει
 αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βεληφόρῳ ὅστι βροτοῖσιρ.
 αὐτὸς κελ' ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεῖωνδρῳ.

Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie.

Hospes tuis uerbis forsan & petram moueres.

Quis te uariorum uerborum docuit uias?

Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?

Hæc autem omnia frustra locutus es. quomodo enim uagus

Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?

Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniungi.

Non enim meis parentibus placet. si autem uoles

Vt hospes profugus mea in patria manere,

Non potes tenebrosam abscondere Venerem.

Lingua enim hominum amica conuicij, in silentio autem

Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.

Dic uero ne cæles tuum nomen, & tuam patriam.

Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Ero.

Turris autem circumsona, mea domus altissima,

Qua inhabitans cum ancilla quadam sola

Sestiensem ante urbem, supra profundas undas.

Vicinum mare habeo inuisis consilijs parentum.

Neq; me prope sunt coætaneæ, neq; choreæ

Iuuenum adsunt. semper autem nocte & die

Ex mari uentoso insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub ueste cælabat genam

Rursus pudore affecta, suis autem accusabat uerbis.

Leander autem amoris percussus acuto stimulo,

Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen,

Virum enim uariis consilijs amor sagittis domat,

Et rursus uiri uulnus medicatur. quibus autem dominatur

Ipsè omnidomitor consultor est mortalibus.

Ipsè etiam amanti auxiliatus est Leandro.

Tandem

ὀφέ δ' ἀλασθήσας πολυμήχανορ ἔννεπε μῦθοι·
 πρῆνε σὸρ δ' ἔρωτα καὶ ἄγχιορ οἶδμα πρῆσ' αἶ
 εἰ πυρὶ παφλάζοιτο καὶ ἄπλοορ ἔσεται ὕδωρ.
 οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα πλὴν μετανεύμεν' εὐνῶν,
 οὐ βρόμορ ἠχῆεντα βαρυδ' ὄποιο θαλάσῃς,
 ἀλλ' αἰεὶ ἠΐνυκτα φορὲν μῆν' ὕγρὸς ἀκοίτης
 νήξομαι ἑλληπων τρ' ἀγάρροορ· οὐχ ἕκαθερ γὰρ
 ἀντία σοῖο πόλῃος ἔχω πῶλίεθρορ ἄβύδ' α·
 μῆνορ ἐμοὶ ἕνα λύχνορ ἀπ' ἠλιβάτῃ σέο πύργῃ
 ἐκ πρῶτης ἀνάφαινε ἠΐ κνέφας, ὄφρα νοήσας
 ἔασομαι ὀλκᾶς ἔρωτ' ἔχωρ σέθερ ἄσερα λύχνορ,
 καὶ μιν ὀπιπένωρ οὐκ ὄφομαι δ' ἄντα βοώτῳ
 οὐδ' ρασαὺ ὠρίωνα καὶ ἄβροχορ ὀλκὸρ ἀμάξης,
 παρὶδ' ἄν' ἀπόροιο ποτὶ γλυκᾶν ὄρμορ ἰκοίμην·
 ἀλλὰ τίλη πεφύλαξο βαρυπνεύοντασ ἀήτασ
 μή μιν ἀπσθέσωσι, αὐτίκα θυμὸρ ὀλέσω
 λύχνορ ἐμ' βιότοιο φασφόρορ ἠγεμονῆα·
 εἰ ἔτεδ' ἢ θέλῃς ἐμὸρ οὔνομα καὶ σὺ δαίωαι,
 οὔνομά μοι λείωνδρος εὔσεφάντ' πόσις ἠρῆσ.

Ως δι μὲν κρυφίοισι γάμοισι σῶθέντο μιγῶναι,
 καὶ νυχίῳ φιλότητι, καὶ ἀγγελίῳ ὑμνῶναι,
 λύχνοσ μ' ῥτυρήσιμ' ἐπισώσαντο φυλάσσαι,
 ἢ μὲν, φάρεσ τανύην, ὃ δὲ κνέματα μακρὰ πρῆσαι·
 παννυχίδας δ' ἀνύσαντεσ ἀκοιμήτωρ ὑμεναίων,
 ἀλλήλωρ ἀέκοντεσ ἔνοσθ' ἰδοῦσαμ' ἀνάγκη,
 ἢ μὲν ἔορ ποτὶ πύργορ, ὃ δ' ὄρφναίῳ ἀνὰ νύκτα
 μή τι πρῶαλάζοιτ' βαλῶρ σκμήϊα πύργῃ,
 πλῶε βαθυκρήπιδ' ὅσ' ἐπ' εὐρέα δ' ἦμορ ἄβύδ' α·
 παννυχίῳ δ' ὄαρωμ κρυφίσεσ ποθέοντεσ ἀέθλασ,
πολλὰ

Tandem autem ingemens, per calidum dixit uerbum.

*Virgo tuum propter amorem, & asperā undam trāsibo,
Si igni ferueat, & innauigabilis erit aqua.*

Non timeo grauem undam tuum adiens cubile,

Non fremitum resonantem grauis murmuris maris.

Sed semper per noctem portatus madidus maritus

Nauigabo Hellepontum ualde fluentem. non longe enim

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tantum mihi unam lucernam ab excelsa tua turri

E regione ostende in tenebris, ut intuens

Sim nauis amoris, habens tuum stellam lychnum,

Atq; ipsum aspiciens ne uideam occidentem Bootem

Nec asperum Orionem, ac immadidam tractionem currus,

Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.

Sed chara caue grauiter flanteis uentos,

Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam

Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.

Si uere autem uis meum nomen & tu scire,

Nomen mihi Leander benecomptæ coniunx Erūs.

Sic ij quidem clandestinis nuptijs componebant misceri,

Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum

Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare,

Illa quidem lucē extendere, hic autē undas longas transire:

Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum

A se inuiti separati sunt neceßitate,

Hæc quidē suam ad turrim, hic autē obscuram per noctem,

Ne quid erraret iaciens signa turris,

Nauigabat profundi fundamenti ad latum populum Abydæ

Totāq; noctē coniugū clandestina desyderātes certamina.

πολλὰ κίε κήρῃσαντο μολῆν θαλαμῆ πῶλον ὄρφνῳ,
 ἦδη κυανόπεπλοῦ ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
 ἀνδράσιμ ὑπνον ἀγασσα καὶ οὐ ποθέοντα Λεάνδρῳ.
 ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ᾽ ἠϊόνας θαλάσσης
 ἀγγελίῳ ἀνέμιμνε φαφνομύῳ ὑμναίῳ,
 μαρτυρίῳ λύχνοιο πολυκλάντοιο δοκεύῳ,
 εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπων ἀγγελιώπῳ.
 ὣς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλῳ,
 ἦρώ λυχνον ἔφαινεμ. ἀναπνομύοιο δὲ λύχνης
 θυμὸν ἔρωσ ἔφλεξεμ ἐπιγομύοιο Λεάνδρῳ.
 λύχνης καιομύῳ σωεκαίετο, παρ ᾗ θαλάσσης
 μαινομύῳ ροθίῳ πολυηχέα βόμβον ἀκῶν,
 ἔτρεμε μὲν τοπῶτομ, ἔπειτα δὲ δάρσος αἰείρας
 τοίοισι προσέλεκτο πῆκγορέων φρένα μύθοιο.

Δανὸς ἔρωσ, καὶ πόντοῦ ἀμείλιχῳ ἀλλὰ θαλάσσης
 ἔσιμ ὑδῶσ, τὸ δ' ἔρωτῳ ἐμὲ φλέγη εὐδόμυχομ πῦρ,
 λάζο πῦρ κραδίη, μὴ δείδιθι νήχυτομ ὑδῶσ.
 δεῦρὸ μοι εἰς οὐλότητα, τί δ' ἠροθίῳ ἀλεγίζης;
 ἀγνώσσης ὅτι κύπρις ἀπόσωρος ἔσι θαλάσσης,
 καὶ κρατέφ πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυάῳ;

Ὡς εἰπὼν μελέων ἔρατῶν ἀπεδύσατο πέπλομ
 ἀμφοτέραις παλάμησιμ, ἔω δ' ἔσφιγγε κερύῳ.
 ἠϊόντοῦ ἄδελφῶσ τὸ δέμασ δ' ἔρριψε θαλάσση.
 λαμπομύῳ δ' ἔπῳθεν ἀεί κατευαυτία λύχνης
 αὐτὸς ἔωμ ἔρέτης, αὐτόσολοῦ, αὐτόματῳ νῆυσ.

ἦρώ δ' ἠλιβάτοιο φασφόςτοῦ ὑφῶθι πύργῳ
 λθυγαλέης αὔραισιμ ὄδερ πνεύσφερ ἀήτης
 φάρει πολλὰ κί λυχνον ἔπεσκεπεμ. εἰσόκε σης
 ἦρῶ δ' ἀμῶν Λεάνδρῳ ἔβη ποτὶμ ἀύλοχομ ἀκτιῶ

*Sæpe optarunt uenire cubiculum ornantem noctem,
 iam atrata cucurrit noctis caligo,
 Viris somnum afferens, & non amanti Leandro.
 Sed multifremi apud littora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum.
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium.
 Vt uero uidit nigræ obscuram noctis caliginem,
 Ero Lucernam ostendit, accensa uero lucerna
 Animum Cupido exuſsit festinantis Leandri,
 Lucerna ardente coardebat, apud uero mare
 Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,
 Tremebat quidē primum, postea autem audaciam excitans
 Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis.*

*Grauis amor, & mare implacabile, sed maris
 Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.
 Assume ignem cor, ne time effusam aquam.
 Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?
 Ignoras quod Venus nata est è mari,
 Et dominatur ponto, & nostris doloribus?*

*Sic fatus, membra amabilia exuit uestem
 Ambabus manibus, suoq; astrinxit capiti,
 Littoreq; exiuit, corpusq; deiecit in mare,
 Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam
 Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.
 Ero autem alta lucifera super turri,
 Perniciosis auris undecunq; spiraret uentus,
 Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
 Multum fatigatus Leander iuit ad portuosum littus,*

καὶ μὴ ἔορ ποτὶ πύργου ἀνήγαγεμ, ἐκ δὲ θυρᾶωρ
 νυμφίωρ ἀομαίνοντα περιπύξασα σιωπῆ,
 ἀφροκόμωρ ῥαδάμιγασ, ἔλυσάζοντα θαλάσσης
 ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχούρ ἐπὶ πῶδειωῖοι.
 καὶ χόα πάντα κάθηρε, δέμαρ δ' ἔχειμ ἐλαίω
 εὐόδμω ῥοδέω, καὶ ἀλίπνοορ ἔσβεσεμ ὀδμῶ.
 εἰσέτι δ' ἀομαίνοντα βαδυρῶτοιρ ἐνὶ λέκτροιρ
 νυμφίωρ ἀμφιχυθῆσα φιλιώρσασ, ἔννεπε μνῆσορ.

Νυμφίε πλῆλὰ μόγησασ, ἀ μὴ πάθε νυμφίωρ ἄλλοι.
 νυμφίε πλῆλὰ μόγησασ, ἀλίε νύτοι ἄλμυρὸρ ὕδωρ
 ὀδμῆτ' ἰχθυόεσασ βαρυγδύοιο θαλάσσης,
 δεῦρο τοὺρ ἰδρῶταρ ἐμοῖρ ἐνὶ κάτθεο κόλποισρ.

Ὡρ ἢ μῆν ταῦτ εἴπεμ, ὃ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρημ.
 καὶ θεσμῶρ ἐπέβησαμ ἀρισονόρ κυδρεῖνε.
 ἦμ γάμοι, ἀλλ' ἀχόρσντορ, ἔκμ λέχορ, ἀλλ' ἄτρ ὕμνωρ
 οὐ ζυγίμρ ἰερῶ τῖρ ἐπὸν φήμησεμ ἀοιδέρ,
 οὐ δ' ἀδωμ ἦρσαππὲ σέλαρ θαλαμκωλόρ ἐνὶ ὠ,
 οὐ ἢ πολυσκάρθμω τῖρ ἐπεσκήρτησε χορεῖν,
 οὐχ ὕμνῶιορ ἀφσε πατήρ ἐ πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ λέχορ σορέσασα τελεσιγάμοισιμ ἐν ὥρσασ
 σιγῆ πασόρ ἐπῆξεμ, ἐνὶ νυμφοκόμησε δ' ὀμίχλη,
 ἐ γάμοι ἦρ ἀπάνονθερ ἀφδομῶιωρ ὕμνῶιωρ.
 νύξ μ' ἔκμ κείνοισι γαμοσόλοι, οὐ δέ ποτ' ἦωρ
 νυμφίωρ εἶδε λέανδρορ ἀριγνώτοιρ ἐνὶ λέκτροιρ.
 νῆχερ δ' ἀνῆπόροιο πάλιμ ποτὶ δῆμορ ἀβύδω
 ἐν νυχιώρ ἀκόρητοι ἔλ πνεῖωρ ὕμνῶιωρ.
 ἦρῶ δ' ἐλκεσίπεωλοῖ εἶορ λήθησα ρηῖσασ
 πρῶθέντο ἡματῖν, νυχίη γυνή, ἀμφοτόρορ δὲ
 πρῶτάκιρ ἠρῖσασ το κατελθέμῶ ἐρ δύσιμ ἠῶ.

Et ipsum suam ad turrim adduxit. ex ianuis uero
 Sponsum anhelantem complexa silentio,
 Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris
 Duxit sponsam ornantis ad penetralia uirginalis cubiculi,
 Et corpus totum absterfit, corpusq; unxit oleo
 Bencolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem
 Adhuc autem anhelantem altestratis in lectis
 Sponsum circumfusa, blanda emisit uerba.

Sponse multum laborasti, quæ non passus est sponsus alius,
 Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua
 Fœtorq; piscosus frementis maris.

Huc tuos sudores in meos pone sinus

Sic illa hæc locuta est. ille uero statim soluit zonam,
 Et leges inierunt beneuolæ Veneris.

Erant nuptiæ, sed sine choreis. erat lectus, sed sine hymnis.
 Non coniugium sacrum quisquam laudauit poëta,
 Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
 Neq; peragili quisquam insiluit chorea.

Non hymenæum cantauit pater, & ueneranda mater.

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
 Silentium thalamum fixit. sponsam uero ornauit caligo,
 Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.

Nox quidē erat illis nuptiarum ornatrici. nunquam aurora
 Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.

Nauigabat autem è regione positi rursus ad populū Abydā
 Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenæos.

Ast Ero longa induta ueste suos latens parentes

Virgo diurna, nocturna mulier. utriq; autem

Sæpe optarunt descendere ad occasum auroram.

Ως οἱ μὲν Φιλόκτοες ὑπεκλήποντες ἀνάγκη,
 κρύπταδ' ἢ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυδωρεῖη,
 ἀλλ' ὀλίγοι ζώεσσι ἐπὶ χθόνη, οὐδέ τι δειρὸν
 ἀλλήλων ἀπώναντο πολυπλάγκτων ὑμυαίων
 ἀλλ' ὅτε παχύνεντο ἔω ἡλυθε χεῖματ' ὄρη
 φρικαλέας δονέσσαι πολυτροφάλιγας ἀέλλας
 βένδεα δ' ἀσκήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεσθλα θαλάσσης
 χιμῆριοι πνεύοντες ἔπεσφ' ἐλίζον ἄηται
 λαίλαπι μασίζοντες ὄλιω ἄλα, τυπήοι μύνης δέ,
 ἦδη νῆα μέλαινα ἀπέκλασε διχθάδι χέρισσιν,
 χιμῆριον καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζωρ ἄλα ναύτης,
 ἀλλ' οὐ χιμῆριος σε φέβ' ἔκατέρυκε θαλάσσης,
 καρτοροθύμε Δέανδρον, διακτορὴν δ' ἔσε πύργου,
 ἦθάδα σημαίνουσα φασφορίων ὑμυαίων,
 μαινομύνης σ' ὄξωρε ἀφ' ἑδίσαντα θαλάσσης,
 νηλεῆς καὶ ἄπιστος, ὄφελ' ἔδυσμορ' ἦρώ,
 χεῖματ' ἴσα μύσιοι μύνη ἀπ' ἀνδρῶν Δεάνδρου
 μηκέτ' ἀναπήοι μύνη μινυώριον ἀσέρεα λέκτρων,
 ἀλλὰ πόσ' ἔκαὶ μοῖρα βιήσατο, θελγομύνη δέ,
 μοιζάων ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι δαλὸν ἐρώτων.

ΠΥΞῆ μ' εὖτε μάλισα βαρυπνεύσι μ' αἰήταις
 χιμῆριος πνοιῆσι μ' ἀκουτίζοντες αἰήται,
 ἀθρόον ἐμπίπυσσι ἐπὶ ρήγμινι θαλάσσης,
 δὴ τότε Δεάνδρος πρὸς ἑθῆμον' ἔλπειδι νυμφῆς,
 δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσιῶν ὑμυαίων,
 ἦδη κῦμα κῦμα κυλίνδετο, σώθετο δ' ὑδωρ,
 αἰδέει μίσγετο πόντ' ἄνεργετο πάντοθε μ' ἢ γῆ
 μαρναμύων ἀνέμων, ζεφύρω δ' ἀντέωνε μ' εὖρ',
 καὶ νότ' ἔς βορέην μεγάλης ἐφ' ἔκκερ' ἀπ' ἄλας.

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed paruum uixerunt in tempus, neq; diu
 Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
 Sed quando pruinosa uenit hyemis hora,
 Horrendas commouens multarum uortiginum procellas
 Profunditatesq; infirmas, & madida fundamenta maris
 Hyemales spirantes uerberabant uenti,
 Nimbo percutientes totum mare, uerberato autem
 Iam nauem nigram fregit bipertita terra, (id est portuosa)
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta,
 Sed non hyemalis te timor coërcebat maris
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris
 Crudelis & perfidus, debebat autem infelix Ero
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens indicem stellam lectorum.
 Sed amor & fatum cogeat. gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.

Nox erat, cum maxime spiranteis uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum.
 Iam ab unda uoluebatur, accumulabatur uero aqua.
 Aetheri miscbatur mare. concitata est undiq; terra
 Pugnantis uentis, Zephyro autem contraspirabat Eurus
 Et Notus in Boream magnas immisit minas.

καὶ κτύπῃ ἤρ' ἀλίας ἔρισμ' ἄδοιο θαλάσσης,
 αἰνοπαθῆς δὲ Λέανδρος ἄκκλητῆς ἐνὶ δίναις
 πρὸς ἄκι μὲν λιτάνυσε θαλασσαίῳ ἀφροδίτῳ,
 πρὸς ἄκι δ' αὐτὸν ἄνακτα προσφάσωνα θαλάσσης,
 ἀτθίδ' οὐ βορέῳ ἀμνήμονα κάλλιπε νυμφῆς.
 ἀλλ' ἂν οἱ οὐ θεῶν ἄρκευ, ἔρωσ δ' οὐκ ἤρκεσε μοίρας.
 πάντοθι δ' ἀγρομύοιο δύσαντ' εἰ κνέματ' ὄρμη
 θρυπτόμῳ πεφόρητο, πρὸς δ' οἱ ὤκλασε μ' ὄρμη,
 καὶ δ' ἐν ἤρ' ἄδ' ὄνκτορ' ἀκοιμήτωρ παλαμάωρ,
 πρὸς δ' αὐτόματ' ἄχυσις ὕδατος ἔρξε λαίμῳ.
 καὶ ποτὸρ' ἀρχήϊσος ἀμαιμακέτ' ἐπιέρ' ἀλμῆς.
 καὶ δ' ἠλνχνορ' ἀπίσος ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης
 καὶ ψυχλὸν καὶ ἔρωτα πολυκλάντοιο Λεάνδρος.

εἰσέτι δ' ἰθῶντ' ἐπ' ἀγρῶνοισι μ' ὄσωπαῖς
 ἴσατο κυμαίνουσα πλυκλαύτοισι μορμύνας.
 ἦλυθε δ' ἠριγύφα καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον ἠρώ.
 πάντοθι δ' ὄμμα τίταινε μ' ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 εἴπ' ἐσαθρήσφει ἀλώμῳ μ' ὄρ' ἄκοιτῳ.
 λύχνος σβεννυμύοιο, πρὸς ἄ κρηπίδα δὲ πύργου
 θρυπτόμῳ πωϊλάδεσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτῳ
 διαδ' ἀλεορ' ἔξῃσ' ἀπὸ σήδεσσι χιτῶνα,
 ἔροιζορ' ἀπὸ προκάρῳ ἀπ' ἠλιβάτ' ἐπέσε πύργου
 καδ' ἠρώ τ' ἐπ' ἄρ' ἄρ' ἐπ' ὄλλυμύῳ πρὸς ἀκοίτην.
 ἀλλ' ἠλῶρ δ' ἀπὸ νῶτο καὶ ἐν πυμάτῳ πρὸς ὀλέθρῳ.

Μ Ο Υ Σ Α Ι Ο Σ .

Τ Ε Λ Ο Σ .

Et fragor fuit ineuitabilis ualde fremi maris,
 Grauius autem passus Leander, implacabilibus in littoribus
 Sape quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sape autem & ipsum regem Neptunum maris
 Atihæe nō Boream immemorē reliquit puellæ. s. Orithyæ
 Sed ei nullus auxiliatus est. amor autem non coërcuit fata.
 Vndiq; autem accumulati male obuio fluctus impetu
 Contritus ferebatur. pedum autem eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris.
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,
 Et animam & amorem desendi Leandri.

Cum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis,
 Venit autem aurora, & non uidit sponsum Ero,
 Circumquaq; autem oculum dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicubi uideret errantem maritum,
 Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidisset mortuum maritum,
 Variam populata circa pectus uestem,
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Ero commortua ob eum qui perierat coniugem.
 Seinuicem autem freti sunt etiam in suprema morte.

M V S A E I

F I N I S .

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕ'

Ζηκῶν, χεδιαθεῖσα παρὰ ἀγαπητῆ δια/
κόνου φη ἀγιωτάτης του δεῖ με/
γάλης ἐκκλησίας. ὦν ἢ
ἀκρόσιξις ὡδ' ἐ/
πως ἔχῃ.

Τῷ θεοτάτῳ, καὶ εὐσεβεσάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ἰουσινια/
νῶ, Ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος δ' ἰάκονος.

1 **Ι**μῆς ἀπάσης ὑπερόρου ἔχωμ ἀξίωμα
βασιλεῦ, ἡμῶς ὑπερ ἀπαντας τὸν τῶ/
τς σε ἀξιόσαντα θεόμ. ὅτι καὶ καθ' ὁμοί/
ωσιμ φη ἐπυρανίς βασιλείας, ἔδωκέ
σοι τὸ σκῆπτρον φη ἐπιγίει δ' ἰωασεί/
ας, ἵνα τῶς ἀνθρώπων διδ' ἀξίης πλὴν τῆ δικαίης φυλακῶν,
καὶ τῶν κατ' αὐτῆ λύσωντων ἐκδιώξῃς πλὴν ὑλακῶν,
ὑπ' τῶν αὐτῶ βασιλευμένων νόμων, καὶ τῶν ὑπ' σέ βα/
σιλευῶν ἐν νόμῳ.

2 Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντὸς ὁ τῶ βασιλέως
πολυόματ' ὑπ' σε, διακατέχωμ ἀσφαλῶς φη εὐνομί/
ας τοῦς οἴακας, καὶ ἀποθῆ μῆν' ἰαχυρῶς φη ἀνομίας
τοῦς ῥύακας, ἵνα τὸ σκάφ' φη παγκοσμίας πολιτείας
μὴ πρὶ πῆπῃ κύμασιμ ἀδικίας.

3 Ἐἶομ μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἀνδρωποιοι, δ' γυνῶναί
Ζηνα ἑαυτῶν διδ' ασκόμενα. ὁ γὰρ ἑαυτῶ γνοῦς, γνώσει/
ται θεόμ. θεόμ δὲ ὁ γνοῦς, ὁμοιωθήσεται θεῶ. ὁμοιω/
θήσεται δὲ θεῶ, ὁ ἄξι' γενόμενος θεῶ. ἄξι' δὲ
γίνεται

EXPOSITIO CAPITVM AD/
 monitoriorũ, ædita ex tempore ab Aga-
 peto Diacono sanctiſſimæ dei ma-
 gnæ eccleſiæ. Quorum apex
 literarius ſicpote
 habet.

Diuo & pientiffimo imperatori noſtro Iuſtinia-
 no, Agapetus minimus Diaconus

HONORE quolibet ſublimiorem **1**
 quom habeas dignitatẽ, ò impera-
 tor, honoras ſupra omnes q̄ hoc te
 dignatus eſt deum. quoniã iuxta ſi-
 militudinẽ cœleſtis regni, tradidit tibi ſceptrũ
 terrenæ poteſtatis, ut homines edoceres iuſti
 cuſtodiam, & eorũ qui aduerſus ipſum rabiunt
 infectareriſ latratũ, tum ipſius obtemperãdo le-
 gibus, tum ſubditos tibi regendo pro iure.

Ceu gubernator uigilat p̄petuo imperatoris **2**
 occulatiffimus intellectus, cõtinẽs tuto æquita-
 tis clauos, atq; expellẽs fortiter impetuoſos ini-
 quitatis fluctus, ut ne cymba mũdanæ reipub.
 illidatur fluctibus iniquitatis.

Diuinum documẽtum & potiffimum nos ho- **3**
 mines ut cognoſcat ſe quiſq; docemur, qui enĩ
 ſeipſum cognouit, cognoſcet deũ : deum uero
 qui cognouit, aſſimilabitur deo : aſſimilabitur
 aũt deo, q̄ dignus factus deo eſt. dignus deniq;

γίνεται θεού, ὁ μὴδὲμ ἀνάξιον πιάτην θεού, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἅ φρονεῖ, ποιῶν δὲ ἅ λαλεῖ.

4 Ἐπὶ προγόνων εὐγενείᾳ μηδεὶς ἐναβρωέσθω, πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προπάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρᾳ καὶ βύσσω καυχώμενοι, καὶ οἱ ἐν πενίᾳ ἢ νόσῳ τρυχώμενοι, καὶ οἱ διαδέματα πορικείμενοι, καὶ οἱ διὰ δώματα ποικείμενοι. μὴ τίνωμ εἰς πῆλιον ἐγὶ καυχώμεθα γλῶσσοι, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι σεμνυώμεθα τρώων.

5 Ἰδιῶν εὐσεβείας θεόθυκτον ἄγαλμα, οὗ ὅσω μεγάλω μὴ ξιώθησθε παρὰ θεῶν δωρεῶν, τοσούτω μείζοντο ἅμοι βῆσθ' ὀφλέκτης ὑπάρχεις αὐτῶ. οὐκοῦν ἀποδοτέον τῶν εὐεργετητῶν τῷ θεῷ εὐχαριστίας, τῶν λαμβάνοντι δὲ χεῖρος ὡς χάρισμα, ὅτι χάριτόν ἐστιν ἀνιδιδόνον. αὐτοὺς γὰρ αἰεὶ καὶ χαρίτων ἀρχὴ, καὶ ὡς χεῖροσ τὰς χάριτας ἀποδίδωσι. εὐχαριστίαν δὲ ζητεῖ παρ' ἡμῶν, οὐ τὴν διὰ γῆμάτων ἀγαθῶν προφοράν, ἀλλὰ τὴν διὰ πραγμάτων εὐσεβῶν προφοράν.

6 Οὐδὲμ οὕτως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἄνθρωπον, ὡς δύνασθαι μὲν ἅ βόλεται πράττειν, αἰεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βόλεσθαι καὶ πιάτην. ἔπειδ' ἢ τίνωμ ἐκ θεοῦ σοὶ κεχάρισται δάναμις, ἢ εἰδ' ἔτο δὲ ἡμᾶς ἢ ἀγαθὴ σου βόλησις, πάντα καὶ βόλεσθ' ὅτι πράττει, ὡς ἀρέσκη τῶν πάντων σοὶ δεδωκότι.

7 Τῶν ἐπιγείων χρημάτων ὁ ἄσατόν πλεονέκτησθ' ὅτι ποταμίων ρευμάτων μιμᾶται ἐν δρόμον. πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιρρέων τοῖς ἔχουσιν νομίζουσι. μετ' ὀλίγον δὲ παραρρέων, εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. μόνον δὲ ὅτι εὐπορίας

fit deo, qui nihil indignum patrat deo, sed qui ut cogitat quæ ipsius sunt, ita tã loquitur quæ cogitat, quã facit quæ loquitur.

Maiorũ nobilitate ne quis delicietur. **Linum 4** enim habet omnes generis autorem, & qui purpura byssoq; turgēt, & qui paupertate & aduersa ualetudine affliguntur, tam qui diademate redimiti sunt, q̄ qui per cubicula excubant. Ne igitur lutulentum iactemus genus, sed morum integritate gloriemur.

Scito o pietatis diuinitus fabricatũ specimen, **5** qa quãto maioribus dignus habitus es tribuente deo muneribus, tãto maius ipsi nomen es. Ergo redde benefactori debitũ gratitudinis, acceptati debitũ ut meritũ, & beneficio beneficiũ rependenti: ipse enim semper & beneficijs prior promeret, & ut debitũ beneficia repẽfat. Gratitudinẽ autẽ exigít à nobis, nõ quæ uerborũ blãdorũ platione, sed quæ rerũ piarũ oblatione peragit.

Nulla res adeo commẽdabilem reddit homi- **6** nem ut posse quidẽ quæ uelit efficere: semper autẽ humana & uelle, & agere. Quoniam igitur à deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia & uelis & agas, prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarum opum instabiles diuitiæ, fluui- **7** tilium undarũ imitatur cursum. Modicũ enim affluunt his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluentes ad alios accedunt, Solus autem benefi-

εὐποιίας ὁ θησαυρὸς, μόνιμός ἐσι τοῖς κερτηρμύοις αὐτόμ. ἢ ἢ γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τὴν ποιούσας ἐπαναστρέφουσιν.

8 Ἀπρόσιτος μὲν ὑπάρχει ἀνθρώποις, διὰ δὲ ὕψος ἣν κάτω βασιλείας, εὐπρόσιτος δὲ γίνηται τοῖς δεομένοις, διὰ δὲ κράτος ἣν ἄνω δεξιάς. καὶ ἀνοίγει τὰ ὅσα τοῖς ὑπὲρ πενίας πολιτοκρημύοις, ἵνα εὕρηται τὴν τὸν θεῶν ἀκοίῳ ἀνεωγμύῳ. οἳοὶ γὰρ ἄρ τοῖς ἡμετέροις γενόμεθα σωδύλοισ, τῶν πρὸ ἡμᾶς εὐρήσομεν τὸν δεωότιον.

9 Τὴν πολυμέριμον τὸν βασιλέως ψυχῶν, κατόπιν δὲ δίκῃ ἀποσμήχεσθαι χρῆ, ἵνα ταῖς θείαις ἀγαθῶν αἰ καταστράπηται, καὶ ἢ ἢ πραγμάτων τὰς κρίσεις ἐκείθεν διδάσκηται. οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιῆται τὰ δέοντα καθορᾶν, ὡς τὸ φυλάσσει ἐκείνῳ διαπαντὸς καθαρᾶν.

10 Ὡς πρὸς ἐπὶ ἢ ἢ πλεόντων, ὅταν μὲν ὁ ναῦτης σφαλῆ, μικρὰν φέρει τῆς συμπελεύουσι βλάβῃ. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργάζεται τῆς πλοῦς ἀπολλῆναι. οὕτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσι, ἄρ μὲν τις ἢ ἢ ἀρχομύων ἀμάρτη, οὐ δὲ κοινὸν τοσούτων, ὅσοι ἐαυτὸν ἀδικῆ. ἄρ δὲ αὐτὸς ὁ ἀρχων, πάσης ἐργάζεται ἣν περιτείας τὴν βλάβῃ. ὡς οὕτω μεγάλας ὑφέξων εὐθύναι, εἴ τι παρῖδοι ἢ ἢ δέοντων, μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πρᾶτῆτω.

11 Κύκλῳ τις ἢ ἢ ἀνθρωπίνων πρὸς ἐξῆς πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρων αὐτὰ, καὶ πρὸς φέρων. καὶ τῶν ἀνισότης ὅτι, τὸ μὲν ἢ ἢ παρόντων ἐν ταυτοῖς τῆ μύθῳ. δὲ οὕτω σε κράτισε βασιλεῦ ἐν τῆ τῶν ἀρχιστόφῳ

beneficentiæ thesaurus stabilis est possidenti/
bus eum, bonarum enim actionũ meritum ad
autores retorquetur.

Inaccessus nimirũ existis hominibus propter 8
celsitudinẽ huius, q̄d hic deorsum est imperij.
facilis idẽ aditu es indigẽtibus ob uim supernæ
illius potestatis, atq; aperis aureis his qui à pau-
pertate obsidentur, ut inuenias dei auditũ ada-
pertũ. quales enim erga nostros fuerimus con-
seruos, talem circa nos reperiemus dominum.

Solicità Imperatoris animã, speculi in modũ 9
abstergi oportet, ut diuinis splendoribus semper
coruscet, rerumq; distincta iudicia inde condi-
scat. nihil enim adeo facit quæ peragenda sunt
cõspicere, atq; custodire eã perpetuo syncerã.

Sicuti fit apud nauigantes, quom nauta errat 10
modicũ, affert nauigãtib; nocumẽtũ, quõ uero
ipse gubernator, totius efficit nauigij p̄niciẽ: sic
& in ciuitatibus, si quis ex subditis peccet, non
tã reipub. q̄ seipsum lædit, sin uero ipse prin-
ceps, uniuersæ infert reipub. detrimentũ. is igit̃
ut nõ exiguã redditurus rationem, siquid negle-
xerit eorũ quæ factõ opus sunt, cum exquisita
diligentia, & dic̄itet cuncta, & fac̄itet.

Circulus quidam humanarum reuoluitur re/ 11
rum, qui modo sic, modo aliter agit ip̄sas, &
circumfert. atq; in his inæqualitas est, eo q̄ nĩ-
hil ex præsentibus in eodẽ statu maneat. oportet
igitur te potentissime Imperator in hac rerũ

uer

ἀγχιθρόφω μεταβολῆ, ἀμετάβλητον ἔχῃ τὸν εὐσεβῆ βῆ λογισμόν.

12 Ἀποσρέφει τῷ κολάκωμ τὸν ἀπατηλοῦς λόγους, ὡς πρὸ τῷ κοράκωμ τὸν ἀρπακτικῶς τρόπος, οἱ μὲν γὰρ, τὸν τὸν σῶματ' ἡρῶν ἡρῶσιν ὀφθαλμοῦς, οἱ δὲ, τὸν φιλί ψυχῆς ἡραμβλώσσι λογισμοῦς, μὴ συγχωροῦντες ὁρᾶν πῶ τῷ πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἔπωινῶσιν ἔσασ' ὅτε τὰ λόγ' ἄξια, ἢ φέγῶσι πολλὰ κίς τὰ ἔπωινωμ κρείττονα, ἵνα δυοῖμ δάτορον ἀντοῖς ἀμαρτάνηται, ἢ δ' ἡκαὶ ἔπωινῶμονον, ἢ τὸ καλὸν ὕβριζόμνον.

13 Ἴσομ εἶναι χρὴ πάντοτε τὸν βασιλέως τὸ φρόνημα, τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῷ πραγμάτων μεταβολαῖς, διανοίας ἀβεβαίς τεκμήριον γίνεται. τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ἐκρηῖσθαι, ὡς τὸ εὐσεβεῖς ὑμῶν ἐσηρῖκται κρέτ', ὅ μή τε πρὸς ἀλαζονείαν ὑπερβαίρεσθαι, μή τε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι, βεβηκότων ὅσιν ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντορ ἐχόντων πῶ ψυχῶ.

14 Εἴτις κενκαθαρμῶν ἔχῃ δὲ λογισμόν ἐκ φιλί ἀνθρωπίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ οὐτιδανὸν φιλί ἑαυτοῦ φύσεως, τό, τε βραχὺ καὶ ὠκύμορον φιλί ἐνταῦθα ζωῆς, καὶ τὸν σωεζόντων τῆ σαρκί ῥίπορ, εἰς τὸν φιλί ὕπερηφανίας οὐκ ἐμπεσῖται κρημνόν, καὶ ἐν ἄξιῶματι ὑπάρχει ὑψιλή.

15 Ἰσῶς πάντα φιλί βασιλείας τὰ ἐνδοξά, φιλί εὐσεβεῖας τὸ σέμμα τὸν βασιλέα κοσμεῖ. ὁ γὰρ πλεῖστος ἀπίσχηται, καὶ ἡ δόξα μετέρχεται. τὸ δὲ κλείσθαι φιλί ἐνθέα πρῶτα ἀθαγάρις αἰῶσι συμπαρεκτείνεται, καὶ λήθη. ἔπειτα

uerfatili mutatione, immutabilem habere pietatis cognitionem.

Auersare adulatorum pellaceis sermones, ut 12
coruorum rapaceis mores. Illi nanq; corporis
effodiūt oculos, isti autē animæ hebetāt cogita-
tus, quom nō permittant perspicere rerū uerita-
tem: uel enim cōmendant nō nunq; quæ repre-
hensione digna sunt, uel reprehendūt plerunq;
quæ omni laude sunt maiora: ut de duobus alte-
rum ab ipsis committatur, uel prauorum laus,
uel contumeliosus honorum contemptus.

Aequalē oportet semper esse Imperatoris ani 13
mū: mutari enim pro rerū uarietatibus, mentis
instabilis argumentū efficitur. Firmiter autē bo-
nis inhærere, qua firmitate piū uestrū corrobo-
ratū & fixū est imperiū, & neq; usq; ad insolentiam
extolli, neq; usq; ad animi consternationē
deijci, in tuta ueluti basi stabilitorū est hominū,
animamq; inconcussam habentium.

Si qs purū habet cogitatū humanæ deceptio- 14
nis, pspicitq; suæ naturæ uilitatē, breuitatemq;
ueloci fato obnoxia præsentis uitæ, tū carni cō-
iunctas insitasq; sordes, ad supbię nunq; illabēt
præcipitiū, q̄uis ī excelso dignitatis fastigio cō-

Super omnia præclara quæ regnū ha 15
bet, pietatis cultusq; diuini corona regem exor-
nat. Diuitiæ nāq; euanescūt, uulgi fauor & au-
ra trāsīt. Sola uitæ deo placētis gloria immorta-
lib⁹ seculis coextēdit, & trās obliuiois tenebras
collocat

ἔπεικῆνα, τοὺς ἔχοντας ἴσησι.

16 Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλεῖστοί
καὶ πένητες ἄνθρωποι, δεῦρο ἀνομοίωμ πραγμάτων βλά-
βην πάχυσσι ὁμοίωμ. οἱ μὲν γὰρ, ὑπὲρ τὸ κόσμον διαβί-
βηθῆναι. οἱ δὲ, ὑπὲρ τὸ λιμῶν διαφθεύονται. καὶ οἱ μὲν,
κατέχουσι τὸ κόσμον τὰ πέρατα. οἱ δὲ, οὐκ ἔχουσι ποῦς
εἴησιν τὰ πέλατα. ἵνα τοίνυν ἄμφω φιλῶν ὑγείας τύχου-
σιν, ἀφαιρέσει καὶ προσδέσει τούτους θρασυτέον, καὶ πρὸς
ἰσότητα, πλὴν ἀνισότητα μετενεκτέον.

17 Εφ' ἧμῖν ἀνεδείχθη φιλῶν εὐζωίας ὁ χρόνος, ὅμν προῦπε-
τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύ-
σωσιν, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι. καὶ γὰρ φιλοσοφοῦν-
τες, ἠξιώθητε βασιλείας. καὶ βασιλεῖσαντες οὐκ ἀπέσκη-
τε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ τὸ φιλοσοφίαν ποιεῖ φιλοσο-
φίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τὸ θεῶν φόβος, ὅμν ἐν τοῖς σέρι-
νοῖς ἡμῶν διαπαντὸς ἔχετε, εὐδηλορῶς ἀληθεῖς τὸ παρ-
ἔμῃ λεγόμενον.

18 Βασιλέα σε κατὰ ἀλήθειαν ὀρίζομαι, ὡς βασιλεύει
καὶ κρατῆρ τῶν ἡδονῶν διατάμνον. καὶ τὸν σέ-
φανον φιλῶν σωφροσύνης ἀναδυσάμενον καὶ πλὴν πορ-
φύραν φιλῶν δικαιοσύνης ἀμειψάμενον. ἢ μὲν γὰρ ἀλ-
λη δεῦροσία, τὸν θάνατον ἔχει διὰδοχίω. ἢ δὲ τοιαύ-
τη βασιλεία, πλὴν ἀθάνατον σώζει διὰμονίω. καὶ ἢ
μὲν, ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ λύεται. ἢ δὲ, φιλῶν αἰώνιος κο-
λάσσεως ῥύεται.

19 Εἰ πλὴν ἐκ πάντων βόλη καρποῦσθαι τιμῶν, γίνου-
τοῖς ἄψασιν εὐδωγέτης κοινός. οὐδὲν γὰρ οὕτω πρὸς
εὐνοιαν ἐφέλλεται, ὡς εὐποιίας χάρις διδουμένη τῷ
ῥηίσσιν. ἢ γὰρ διὰ φόβον γινομένη θρασυεία, κα-
τεχνηματισ-

collocat possidēteis. Vehemēter mihi uideēt 16
 absurdissimū esse, q̄ diuites & pauperes homi-
 nes ex dissimilibus rebus detrimentū simile pa-
 tiūtur. Illi nanq; à copīa rerū perrūpūtur, hi ue-
 ro fame pereūt. Item illi occupāt ultimos mūdi
 terminos, hi nō habēt ubi callosa pedū uestigia
 sistāt. Ut igit̄ utraq; pars sanitatis fiāt cōpotes,
 auferendo & diminuendo istos regere oportet,
 atq; ad æqualitatē inæqualitas trāsferēda est.

Nostris t̄pibus ostensum est, p̄speræ uitæ t̄ps, 17
 q̄d prædixit q̄dā ex ueteribus futurū, cū uel phi-
 losophi regnabūt, uel reges philosophabūt: nā
 tū philosophādo digni habitī regno estis. tū ue-
 ro regnādo à philosophia nō desciiuistis. Si enī
 amare sapiētīā efficit philosophiā, principiū aut̄
 sapiētīæ, dei est timor, quē in pectoribus uestris
 iugiter habetis, clarū q̄ uerū sit q̄d à me dicit̄.

Te reuera Imperatorē asserimus, quippe qui 18
 & imperare ac dominari uoluptatibus uales,
 & tum corona castitatis reuinctus, tum purpu-
 ram iusticiæ indutus incedis. Alijs nanq; pote-
 statibus mors ipsa succedit. Huiuscemodi uero
 regnum immortalē seruat perpetuitatem. Item
 aliæ hoc in seculo soluūtur, hæc autem à perpe-
 tuo supplicio liberatur.

Si honore q̄ ab oīb; p̄ficiscit̄ p̄frui uis, præsta 19
 te cōmunē omniū bñfactorē, nihil enim adeo at-
 trahit ad beneuolētīā, ut bñficij gratia, quæ deēt
 indigētib; q̄d enī ob metū præstat̄ obsequiū, fu-

πεχηματισμὸν ἢ ὄξιν θωπεΐα, πεπλασμένης τιμῆς ὀνόματι φενακίζουσα τοὺς αὐτῆ προσανέχοντας.

20 Σεπὴν δικάσιως ὄξιν ἢ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολέμοις μὲν δ' ἐκνύει τὴν δ' ἐξουσίαν, τοῖς ὑπηκόοις δὲ νέμασι λανθροῦσιν. καὶ νικῶσα ἐκείνας τῆ δυνάμει τῆ ὀπλων, τῆ ἀόπλων ἀγάπῃ τῆ ὀκείων ἢ πᾶσαι. ὅσοι γὰρ θηρίων καὶ προβάτων τὸ μέσον, τοσοῦτον ἀμφοτέρων ἠγῆται τὸ διάφορον.

21 Τῆ μὲν οὐσίᾳ τῶ σώματι, ἴσοι παντὶ ἀνδρῶν ὁ βασιλεὺς, τῆ δ' ἐξουσία δὲ τοῦ ἀξιωματιοῦ ὄξιν ὄξιν ἐπὶ πάντων δεῶ. οὐκ ἔχει γὰρ ἐπὶ γῆς τὸν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου, καὶ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς δεῶ μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς δυνατὸν μὴ ἐπαίρεσθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰκόσι δεῖκναι τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνη χοῖκῃ συμπεπλεκται, δὴ ἢ ἐκδιδάσκεται τὴν πρὸς πάντας ἰσότητά.

22 Αποδέχου τοὺς τὰ χηρὰ συμβουλευῆν ἐδέλοντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύειν ἐκάστοτε ἀπειθῶντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον σωροῦσιν ἐν ἀλκείᾳ. οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφοροῦσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιάς μιμῶμενοι, τῶ παρ' αὐτῶν λεγομένοις σωάδουσι.

23 Τοιοῦτοι γίνουσιν ἐπὶ τοῖς σου ἐοικέτας, οἷοι μὲν ἔχουσι τὸν δευπότην γενέσθαι. ὡς γὰρ ἀκρόβυλον ἀκροδοκίμοις, ὅπως ὀργῶν δ' ἀραθισόμεθα ὑπὲρ τῆ θείας καὶ παντεφῶρος βλέμματι. πρὸς τὴν γωνίαν οὖν ἐπὶ ἐλέω τὸν ἔλεον, ἵνα τῶ ὁμοίω τὸ ὁμοιον ἀντιλάβωμεν.

24 Ὡς τὰ ἀκριβῆ τῶν κατόπῃρων τοιαύτας δ' εἰκνυσι τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις, οἷα πῆρ ὄξιν τὰ πρὸς τούτωα

cata figurataq̄ est adulatio, ficti honoris titulo fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandum iure est uestrum imperium, quia hostibus quidem suae demonstrat potestatis aculeos, subditis uero exhibet humanitatem. Et quomodo illos uincat armorum uis, inermi charitate uincit a suis. Quantum enim ferae & ouis interstitium est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis aequalis est cuilibet homini Imperator, potestate autem dignitatis cunctorum praesidi deo. Non enim habet in terris se quemque altiore. Oportet igitur ipsum ut deum non irasci, ut mortalem non efferi. Nam & si effigie diuina honoratus est, at puluere tamen terreno connexus est, quo edocetur, ut erga omnes seruet aequalitatem.

Accepta eos qui honorum te consiliorum admodum uolunt, non eos qui adulari saepe numero student. Illi enim quod reuera expedit, perspiciunt. Hi uero ad ea quae placent potentibus respiciunt, corporumque umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talem te presta tuos erga famulos, qualē optas erga te dominum esse. Prout enim audimus, audiemur, & ut respicimus, respiciemur a diuino cunctaque obtuente aspectu. Priores igitur nos misericordiae misericordiam conferamus, ut pari pariter

Sicut exquisita specula tales monstrant uultuum apparentias, qualia ipsa sunt archetypa

τότῳα, φαιδρὰ μὲν τῶν φαιδρωομιλιῶν, σκυδρωοῦ
 δὲ τῶν σκυδρωοαζόντων, οὕτω καὶ ἡ δικαία τοῦ θεοῦ
 κρίσις, ταῦτε ἡμετέροις πράξεσι μὴ ὁμοιοῦται. οἷά πορ
 γὰρ ἂν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν ἐργασμῶν, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ
 τῶν ὁμοίων παρέχῃ.

25 Βαλεῦσ μὲν τὰ πρᾶκτέα βραδέως, ἐκτέλεθ δὲ τὰ
 κριθέντα πρὸς δαίμων. ἔπειά λίσμ ὅτι σφαλρόν, τὸ ἐν
 τοῖς πράγμασι μὴ ἀπίσκειπτορ. εἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀβελί
 ας τίς ἐννοήσθ κακὰ, τότε γνώσεται καλῶς ὅτι εὐ
 βελίας τὰ χήσιμα, ὡς καὶ ὅτι ὑγείας πῶν χάρις,
 μετὰ πῶν πῆραρ ὅτι νόσου. δὲ τοῖνω εὐφρονέσα
 τε βασιλεῦ, καὶ βουλῆ σωετωτέρα, καὶ εὐχῆ σω
 τωτέρα, δὲ εὐδυνᾶμ ἀκριβῶς τὰ σωοίσαντα τῶ κόσ
 μῳ.

26 Αἰρεα διοικήσθς πῶν ἀγαθῶν σου βασιλείαμ, εἰ πά
 τα πρὸς δαίμων ἐφορᾶμ, καὶ μηδὲρ ἀνέχη παρορᾶμ. οὐ γὰρ
 μικρόν ἐπὶ σοι, ὅ πορ μικρόν εἶναι δοκεῖ ἐν συγκρί
 σθ τῶν σῶν. ἐπορδὴ καὶ ῥῆμα βασιλέως φίλον, μεγά
 λῳ ἔχθ πρὸς πᾶσιρ ἰχῶν.

27 Σαυτῶ πῶν το φυλάτθμ τοὺς νόμους ἐπίδες ἀνάγ
 κῶν, ὡς μὴ ἔχωρ ἐπὶ γῆς τὸν δυνάμενον ἀναγκάζθμ.
 οὕτω γὰρ καὶ τῶν νόμων ἐπιδείξεις τὸ σέβας, αὐτὸς πρὸ
 τῶν ἄλλων τῶν αἰδ' ὁ μὲν ὅ, καὶ τῶς ὑπὸ κῆροισ φανή
 σεται δὲ παρνομῆρ οὐκ ἀκίνδωορ.

28 Ἴσορ τῶν πλημμελῆρ, τὸ μὴ κωλύθμ τοὺς πλημ
 μελοῦντας λογίζθ. καὶ γὰρ τίς πολιτεύεται μὲν ἐν
 δέσμω, ἀνέχεται δὲ τῶν βιοῦτων ἀδέσμως σωρ
 γὸς τῶν κακῶν παρὰ δὲ ὅ κρίνεται. εἰ δὲ βόλθ διτῶς
 εὐδοκίμῆρ, καὶ τὸς τὰ κάλλισα ποιῶντας προτί
 μα, καὶ

chetypa, nitidas uidelicet nitentium, tristeis autem tristantium. Eodem pacto iustum dei iudiciū nostris actionibus assimilatur. Qualia enim sunt quæ à nobis præstatur, talia ipse nobis par pari referens exhibet.

Cōsulta quæ agēda sunt cunctiāter, exequere 25
aūt quæ decreueris mature. Qm̄ periculosū est
admodū incōsyderata in rebus temeritas. Si q̄s
enī quæ ex incōsulta mēte pueniūt mala, cōce
perit animo facile cōperiet boni cōsiliij commo
da, ut qui sanitatis dotē, post agrotationis expe
rimentū p̄sentiscūt. Debes igit cordatissime rex
tū cōsilio prudētiore, tū precib⁹ ad deū impēsio
rib⁹ exgrere diligēt, quæ mūdo sūt expeditura.

Optime reges egregiū tuū imperiū, si oīa des 26
operā p̄spicere, nec negligere patiare qcq̄. neq̄
enim paruū est in te, q̄d paruū esse apparet com
paratione tuorū. qm̄ uel exile imp̄atoris uerbū
& minimū ingentē obtinet apud omneis uim.

Tibi ipsi custodiēdi leges impone necessitatē, 27
quom nō habeas in terris qui te possit cogere.
Sic enim tum legū præ te feres cultū ipse, ante
alios eas reuerendo: tum subditis constabit le
gum præuaricationē periculi nō esse immunē.

Peccare & non cohibere peccāteis iuxta æsti/ 28
ma. Si quis enī in ciuitate uitā quidē ipse tradu
cat æque, toleret aūt uiuēteis inique, socius ma
lorū apud deū iudicatur. Quod si uelis bifariā
approbari, ut pulcherrima queq̄ gerēteis hono

μα, κὴ τοῖς τὰ χεῖρις αὐτῶν ἐπιτίμα.

- 29 Δί᾽ αὐτῶν συμφέρον ὑπολαμβάνω, τὸ φεύγειν τὰς τῶν
κακῶν σωδαιότησας. τὸ γὰρ σωδόντα πάντοτε ἄν
θρώποις πονηροῖς, ἢ παθῆναι, ἢ μαθῆναι ἀνάγκη τί τι
νηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς σωδίαγῶν, ἢ μίμησιν τῶν
καλῶν ἐκδιδάσκειται, ἢ μείωσιν τῶν κακῶν ἐκπαί
50 δένεται.

Ἐγκόσμιον ὑπὲρ θεῶν πισθύνει βασιλείαν, μηδὲν ἰσθῶ
τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσας. ὧν
γὰρ ἄν ἐκθῆνοι κακῶς διαπράξωνται, λόγον ὑφ᾽ ἑξῆς θεῶν, ὁ
τινὲς ἰσθῶ αὐτοῖς δεδωκῶς, μετὰ πολλῆς οὐκ ἔξετάσει
ὡς αἱ τὸ ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθωσαν.

- 1 Ἴσον νομίζω κακόν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶν τὰς
κακουργίας, καὶ τῶν φίλων θέλγειν τὰς κολακείαις.
διὲ γὰρ πρὸς ἐκατέρωθεν γενναίως ἀνθίστασθαι, καὶ τοῦ πρὸς
ποντῶν μηδὲ μῶς ἀπίσασθαι, μή τε τινὲς ἀλόγισον
ἐκείνων δυσμύειαν ἀμωδόμενον, μή τε τινὲς ἐπίπλα
50 σον τῶν ἐμυλῶν ἀμφοτέρωθεν.

- 32 Ἡ γὰρ τῶν εἶναι φίλων ἀληθεστάτης, μὴ τοῦ ἐπαινεῖν
τὰς ἅπαντα τὰ παρὰ σὺ λεγόμενα, ἀλλὰ τοῦ κριθεῖν δι
καία πάντα πρὸς τὴν ἀσφάλειαν, καὶ σωμδόμενης
μὲν ἐπὶ τοῖς χριστοτέροις, ἐπισυγνάζοντας δὲ ἐπὶ τοῖς
ἐναντίοις. οὗτοι γὰρ ὄντως ἀφ᾽ ἐνδεδεσάτης φιλίας δεικνύ
σι τεκμήριον.

- 5 Μὴ μεταβαλέτω σοι τινὲς μεγαλόφρονα γνώμην φιλ
ἐπιγείναι ταύτης δωασείας ὁ ὄγκος, ἀλλ᾽ ὡς ἐπίκηρον
διέσωμα ἀρχῶν, ἄτρεπτον ἔχει ἄρνοῦν ἐν πρᾶγμασι τρε
πτοῖς. μή τε ἐν ταῖς εὐθυμίαις δευφόμενον, μή τε ἐν
ταῖς ἀθυμίαις ταπεινόμενον.

ra, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodum arbitror, effugere prauo- 29
rum contubernia. Qui enim cū hominibus im-
probis semper uersatur, eū uel pati uel discere
malum aliquid necesse est. Qui uero unā cum
bonis degit, uel imitationē honestorum edoce-
tur, uel diminutionem uitiorum condiscit.

Terrarū orbis à deo cū cōcreditum tibi sit re- 30
gnū, caue ne aliq̄ utaris ex prauis ad rerū admi-
nistraciones. Quæ enī illi pperā fecerit, eorū ra-
tionē reddet deo, q̄ peccādi facultatē ipsis indul-
ferit. Magna igit̄ & diligētī cū p̄scrutatione ma-
gistratuū p̄mōtiones fiāt oportet. Aequale 31
reor esse malū, & inimicorū excandescere flagi-
tījs, & amicorū demulceri blāditijs. Oportet enī
utrisq̄ resistere, nec usq̄ à decoro discedere. Ne
que irrationabilē eorū maleuolentiā uiciscēdo,
neq̄ fictitiā horū beneuolentiā remunerādo.

Existima uerissimos amicos, non qui laudent 32
omnia, quæ dicantur abs te, sed qui nihil nō in-
tegro iudicio facere contendunt. Sic ut gratul-
lentur tibi, si bene; tristentur contrā, si perperā
dixeris feceris ue. Hi enī reuera ab omni fraude
abhorrentis amicitīæ præ se ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mētem, terrenæ 33
huius potestatis moles, sed ut fragilē fatoq̄ ob-
noxium regens principatū, immutabilē habeto
intellectū ī rebus mutabilib⁹, nimia neq̄ lætitia
sublimem te extollēs, neq̄ mœstitia uilescens.

- 34 Ωσαυτὸν χυσιὸς ἄλλοτε ἄλλοις ὑπὲρ φηι τέχνης μέγ
τατυπόμην, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίωμ εἶδη μέγ
ταποιόμην, ὅπερ ὅτι διαμνύει καὶ τρωπῶν οὐκ ὑπερ
μνύει, οὕτω καὶ αὐτὸς εὐκλεέσατε βασιλεῦ, ἄλλω δὲ
ἄλλης ἀμείβωμ ἀρχῶν. φθάσας δὲ καὶ αὐτῶν πλὴν ἀν
νωτάτω ἡμῶν, ὁ αὐτὸς διαμνύει οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς
πράγμασι, ἀναλλοίωτον ἔχωμ ἐν τῷ καλῷ τὸ φρό
νημα.
- 35 Νόμιζε τότε βασιλεύειμ ἀσφάλως, ὅταν ἐκόντων
ἀνάσῃς πᾶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποτατ
τόμενον, εἰσιστάει καὶ λαβόμην. τὸ δὲ τοῖς θεσι
μοῖς φηι εὐνοίας κρατόμην, βεβαίαιμ ἔχῃ πρὸς τὸ κρα
τοῦ πλὴν εὐπειθήμ.
- 36 Ἴνα τὸ κράτῃ φηι βασιλείας ποιήσης ἀοίδημον,
ὅσω ἔχῃς ἢ πᾶν ὑπεκκώμ ἁμαρτανόντων ὄργῶν, το
σαύτῳ ἔχῃμ καὶ κατὰ σαυτοῦ πλημμελοῦντῃ
ἄξιου. οὐδεὶς γὰρ ἰχθυὶ τὸν ἐν θηροσῆα τηλικαύτη πα
δενφμ, εἰ μὴ λογισμὸς οἰκείῃ δὲ αὐτοῦ τῇ πλημμε
λοῦντῃ κινέμην.
- 37 Ὁ μεγάλης θηροσῆας ἐπιλαβόμην, ὅμ δοτῆρα
φηι θηροσῆας μιμείδω ἢ δάμαμι. εἰ γὰρ πως πλὴν εἰ
κόνα φέρει τὸν ἐπὶ πάντων θεοῦ, καὶ δὲ αὐτοῦ κα
τέχῃ πλὴν ἐπὶ πάντων ἀρχῶν, ἐν τούτῳ δὲ μάλιστα
τὸν θεὸν μιμήσεται, ἐν μηδὲμ ἢ γῆσαι τοῦ ἐλεῆμ
προσώμωτρομ.
- 38 Ἰπὲρ χυσιόμ καὶ λίθομ τίμιον, φηι εὐποΐας τὸν
πλῆστον ἑαυτοῖς δημοσιώμ, τὸν ὅδε κατευφρα
νοντα τῇ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, κα
κῆ καταγλυκαίνοντα τῇ πείρῃ τῆς ἐλπιόσεως μα
καριότητῃ

Sicuti aurum quibus modo sic, modo aliter ab arte transfiguretur, atque ad varias ornamentorum species transformetur, permanet tamen id quod est, nec mutatione patitur. Sic ipse quoque inclutissime Imperator, licet aliud ex alio per gradus obtinueris regimen, peruenierisque ad ipsum supremum honorem, idem tamen permanes non in eisdem rebus, inalterabilem continens in officio animum.

Existima tunc demum te tuto regnare, cum uolentibus imperas hominibus. Quod enim inuito animo subicitur, seditionibus fluctuat capta occasione. Quod uero uinculis beneuolentiae regitur, stabilem seruat erga rectorem obedientiam.

Vt dominium imperii tui facias decantabile, quantam habes aduersus subditos peccantes iram, tantam habendam esse tibi aduersus teipsum peccantem censeo. Nemo enim ualet tanta potentem potestate corrigere, nisi ratio propria, quae ex ipso peccante moueatur.

Magnam qui potestatem adeptus est, largitorem potestatis imitemur pro uiribus. Si enim imaginem gestat rerum praesidis dei, atque per ipsum continet rerum principatum, in eo maxime imitabitur deum, ut non existimet quicquam misericordia preciosius

Super aurum & lapidem preciosum (optabilius uelut thesaurum recodamus. Ille namque tum in praesenti uita oblectant spe futurae fruitionis, tum in futura dulcedinem afferunt, experimento gustuque speratae beatitudinis.

καριότητι. τὰ δὲ νῦν πορὶ ἡμᾶς ὡς οὐδὲμ πρὸς ἡμᾶς,
μὴ τὸρ πῶτέω ἡμᾶς.

39 Σπὸ δ' αὖτε λαμπροτέραις ἀμείβεσθαι δ' ὠρεῖται, τοὺς
μετ' εὐνοίας ποιῶντας τὰ παρὰ σ' προσαπὸ μῶνα, τὸ
τῶ γ' ὡς ἔσῳ, καὶ τ' ἀγαθῶν ἐπαυξήσῃς πλὴν πρὸθν
μίαν, καὶ τοὺς πονηροὺς διδάξῃς μεταμαθῆν πλὴν καί
κίαν. ὅ γ' τῶν αὐτῶν ἀξιῶσθαι τὺς μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶν
τας, ἀγαρ ὅτιμ ἀθέμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ἐστὶν ἡ βασιλεία. τότε δὲ μά
λισα ριουτόμ ὅτιμ, ὅταν δ' τοῦτο πορ κείμην τὸ
κράτ', μὴ πρὸς ἀνδράδαμ ῥέσῃ, ἀλλὰ πρὸς ἐπιεί
κειαν βλέσῃ, τὸ μὲν ἀπάνδρωπον, ὡς δεκρίωδες ἀπ
σρεφόμην, ὅ δὲ ὀλάνδρωπον, ὡς δεοείκελον ἐν
δεκνήμην.

41 Ἴσως πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθροὺς ποιῶ τὰς κρίσεις,
μὴ τε τοῖς εὐνοῦσι χαριζόμεν τὸ διὰ πλὴν εὐνοίαν, μὴ τε
τοῖς δυσμνήσιμ ἀνδισάμην τὸ δι' ἀπέχθην. ἐπειδὴ τ'
αὐτῆς ὅτιμ ἀρπίας, καὶ δικαιοῦν δ' ἄδικοι, εἰ καὶ φί
λοι ὑπάρχει, καὶ ἀδικῆν δ' ἄδικοι, εἰ καὶ ἐχθρὸς τυγ
χάνη. τὸ γὰρ κακὸν ἐν ἀμφοτέροις ὁμοίον, καὶ ἐν τοῖς
ἐναντίοις εὐρίσκηται.

42 Νουεχῶς ἀκροῶσθαι δεῖ τὺς πῶν πραγμάτων κρι
τάς. διουδὴ κρατ' γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦ δικαίου εὐρεσις, ῥαδί
ως ἐκφένγσῃ τὺς μὴ λίαν πρὸσέχοντας. ἀρ δὲ καὶ
πλὴν τῶν λεγόντων ἀφέντες δευότητα, καὶ πλὴν τῶν λε
γομένων παρέντες πιθανότητα, εἰς δ' βάθ' τῶν νοκ
μάτων ἑαυτοὺς ἐμβάλλωσιμ, οὕτως ἀνιμήσοντ' δ' παρ
αὐτῶν ζητῶμεν, τὸ διωλῶν ἀμαρτίαν ἐκφεύξονται,
μὴ τε αὐτὶ τὸ καλὸν πρὸσιδόντες, μὴ τε ἄλλοις τοῦτο
δρῶν

itudinis, quæ uero nunc circa nos apparerit, tanquam nihil ad nos pertinencia, ne nos nimium alleciant.

Da operam ut eos spemidioribus demerearis remunerationibus, qui cum beneuolentia capessunt, quæ mandantur abs te. Hoc enim pacto & bonorum augebis alacritatem, & malos docebis ut dediscant malitiam. Eisdem enim ceteri dignos, qui non eadem faciunt, nimis nefarium est. 39

Preciosissimum omnium est imperium. Tunc uero uel maxime huiusmodi est, quomodo hanc qui circundatus est potestate, non ad pertinacem & temerariam saeuitiam propensus sit, sed ad æquitatem respiciat: inclementiam, ut ferinam auersando; humanitatem, ut deo similem præ se ferendo. 40

Æqua lance tam ad amicos quam ad inimicos uergens iudicandi munus obito, neque bene-sentientibus de te gratificans ob beneuolentiam, neque maleuolis resistens propter inimicitias: quoniam eiusdem est absurditatis, & secundum iniquam petentem dare litem, & si sit amicus, & iniuriam iusto inferre, & si sit inimicus, malum enim utrobique sile est, tamen si in contrariis inue 41

Intenta mente auscultare debet rerum iudicia. Difficilis namque captus est iusti inuentio, facileque effugere solet non admodum attendentibus. Quod si prætermissa dicentium eloquentia, dictorumque neglecta uerisimilitudine, ad penitissimam intentionem profunditate penetrauerint, sic demum haurient, quod ab ipsis quaeritur, geminique insontes erunt delicti, neque ipsi honestum prodendo, neque alijs id 42

δρᾶμ συγχωροῦντες.

- 43 Ἰσάριθμα τοῖς ἄστροις ἄμ κτήσῃ τὰ κατορθώμα-
τα, οὐδέ ποτε νικήσῃς πλὴν τοῦ θεοῦ ἀγαθότητα. ὅ-
σα γὰρ ἄμ τις προσενέγκῃ θεῷ ἐκ τῶν αὐτῶν, τὰ αὐ-
τῶν προσφέρει αὐτῷ. καὶ ὡς οὐκ ἔσιμ ὑποβιβῶμαι πλὴν
ἰδίαμ ἐν θεῷ ἡλίω σκιάμ, προλαμβάνουσαμ ἀεὶ καὶ
ἐν λίαμ, ἐπιγόμενον, οὕτως οὐδέ πλὴν ἀνυπέβλη-
τον τοῦ θεοῦ χριστότητα ταῖς εὐποιίαις ὑποβίβησον /
ται ἄνθρωποι.
- 44 Αἰσπᾶνκτός ὄξι φι εὐποιίας ὁ πλῆστῳ. ἐν θεῷ
διδόναμ γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν θεῷ σκορπίζῃμ συν-
άγεται. τοῦτῃμ ἔχωμ ἐν τῇ ψυχῇ σου πλῆσιτόδωρε
βασίλειῦ, δίδῃς πᾶσι δαφιλιῶς τις αἰτῶσι παρὰ σου.
ἄσπρωπλάσις ῥέξις τὰς ὑπὲρ τόπων ἀμοιβὰς, ὅταν
ἔλθῃ ὁ καιρός φι τῶν ἔργων ἀνιδόσεως.
- 45 Κενμάλι θεοῦ πλὴν βασιλείαμ λαβῶμ, μίμησαι ἐν-
τόμ δὲ ἔργων ἀγαθῶν. ὅλι τῆ εὐ ποιῆμ δυναμλίωμ ἐγέ-
νη. ἀλλ οὐ τῶμ εὐ παθεῖμ δεομλίωμ. τὸ γὰρ ἔτοιμομ τῆ
αἰῶν χρισμάτων δαφιλείας ἀνεμπῶδισόμ ἐσι πρὸς τὰς
τῶμ πενήτων εὐποιίας.
- 46 Ωσπρ ὀφθαλμός ἐνπέφυκε σώμαλι, οὕτω βα-
σιλεὺς θεῷ κόσμῳ ἐνήρμωσαμ, ὑπὲρ τοῦ θεοῦ δεδομέ-
νῳ εἰς σωργίαμ αἰῶν συμφρόντων. καὶ οὕ αὐτῷ, ὡς
οἰκείωμ μελῶμ, οὕτω πάντων ἀνθρώπων προνοῖμ, ἵνα
προκόπῃσιμ ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προσκόπῃσιμ ἐν
κακοῖς.
- 47 Ασφαλεσάτιω ἡ γὰρ τῆς σωτηρίας σου φυλακίω, δὲ
μηδέποτε ἴνα τῶμ ὑπὲρ νόμων ἀδικῆμ. ὁ γὰρ τινα μὴ
ἀδικῶμ, οὐχ ὑφορᾶται τινὰ. εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικῆμ ἀσφά-
λιωμ

ut committant concedendo.

Aequalia numero syderibus & si ædideris bona opera, nō tamen ob id superabis dei bonitatem. Quæcunq; enim quispiam obtulerit deo, sua ipsi offeret ex suis. Et sicuti transilire uel antea nulli datur suam in sole umbram, præuenientem semper uel nimis properantem, ita insuperabilem dei bonitatem nulli bonis operibus homines excedent.

Inexhaustæ sunt beneficentiæ opes. Nam largiendo acquiruntur, & dissipando colliguntur. Has tuo insitas animo habens munificētissime Imperator, largire omnibus affatim petentibus abs te. Infiniticuplas enim pro suis habebis remunerationes, quom tps reddēdi uicē uenerit.

Nutu dei regnum adeptus, imitare eū bonis opibus, quæ inter eorū numerū natus es, bñficio gafficere possunt, nō qui affici postulāt. paratæ enim rerū copię nullū impedimētū esse potest, quo minus conferatur in pauperes beneficia.

Sicut oculus innatus est corpori, ita Imperator mundo adaptatus est, à deo datus pro administratione eorum quæ usui sunt. Oportet igitur eū omnibus hominibus quasi proprijs membris prospicere, ut proficiant in bonis, neu malorum offensaculo illidantur.

Tutissimā arbitrare salutis tuæ custodiã, nulla quenq; ex subditis afficere iniuria, quæ enī offēdit neminē, suspiciōi habet neminē, quæ si nulla quenq; afficere

λαμ προσενί, τὸ εὐδραγέτην πολλῶ πλέον, τὸ ἀσφαλεῖς γὰρ
 δίδωσι, καὶ τὸ προσφιλεῖς οὐ προσδίδωσι.

48

Γίνε τοῖς ὑπηκόοις εὐσεβέσατε βασιλεῦ, καὶ φοβε-
 ροῦε δια τὴν ὑποχρῆσιν φιλίης ἡμετέρας, καὶ ποδηνόε δια
 τὴν παραχρῆσιν φιλίης ἐμποίεας. μή τε τὸ φόβος καταφρο-
 νῶν δια τὸν πόθον, μή τε τὸ πόθος παραμελῶν δια τὸν
 φόβον. ἀλλὰ τὸ ἡμῶν ἔχωρ ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ εὐ-
 καταφρόνητον ἔχωρ ἀνῆμρον.

49

Αἰτῆς ὑπηκόοις νομοθετεῖς δια τῶν λόγων, ταῦτα
 προσλαβῶν ὑπέδραξε δια τὸ ἔργον. ἵνα τοῖς λόγοις οἷς
 πείθεσ, Ἐχρησῶε σωμαγωνίζηται βίῃ. οὕτω γὰρ εὐδὸι
 κίμορ ἀποφανῆσθε δὲ κράτῃ, Ἐλέγων προσκλήκῳ, Ἐ-
 πλάτῳ λογικῳ.

50

πλέον ἀγάπα βασιλεῦ γαλιλώτατε, τὸν λαμβά-
 νημ παρα σου χάριτας ἱκετεύοντα, ἢ πρὸ τὸν πωρδῶ-
 ζοντα δωρεάε σοι προσφέρημ. τοῖς μὲν γὰρ ἀφλέτης
 ἀμοιβῆε καθίσασαι. οἱ δὲ σοι τὸν θεὸν ὀφλέτω ποιῶσθαι
 ὅν οἰκεῖμεν τὰ εἰς αὐτοὺς γινόμενα, Ἐμαεβό-
 μῳ ἀγαθαῖε ἀνιδόσεσι τὸν φιλόθεον, Ἐφιάνθρον
 πῶν σου σκοπῶν.

51

Ἡλίου μὲν ἔργον ὅτι, τὸ καταλάμπαρ ταῖς ἀκτί-
 σιν τὴν κτίσιν. ἀνακτῶ δὲ ἀρετῆ, τὸ ἐλεῖν τοῖς
 δεομύοις. κἀκείνου δὲ φανώτερον, ὁ εὐσεβῆε βα-
 σιλεῦ, ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρεῖ τῇ διαδοχῇ φιλίης νυκτός.
 ὁ δὲ οὐ παραχωρεῖ τῇ σωμαρταγῇ τῶν κακῶν, ἀλλ-
 λά τῷ φωτὶ φιλίης ἀληθείας ἡμετέρας τὰ κρηπῆσθαι
 ἀδικίας.

52

τοὺς μὲν πρὸ σου βασιλεῖς ἢ ἀρχῆ κατεκόσμησε,
 σὺ δὲ ταύτην κράτιστε, παιδροτέραν ἐποίκασε, ἡμερό-

afficere iniuria tutelā cōciliat, lōge bñficijs col/
latis magis id pręstabit. Nā ut tutelā exhibet, ita

Esto subditis, piētissime (charitatē nō prodir. 48
Imperator, & formidabilis ob excellentiā pote
statis, & amabilis ob largitionē bñficētię. Neq;
formidinē contemnēs propter amorē, nec item
amorē negligēs ob formidinē. Sed tā māsuetu/
dinē prę te ferēs haud asp̄nabilē, q̄ nimīā & asp̄
nabilē familiaritatē immīti seueritate castigās.

Quę subditis uerbo quasi lege pręscribis, hęc 49
tu pręueniēs re ipsa pręstitisti, ut uerbis, qbus
persuades, integra quoq; uita adstipuleſ. sic enī
commēdabile tuū asseuerabis imperiū, si & ra/
tioneris nō sine opere, & opereris nō sine rōne.

Eos plus ama serenissime Imperator, accipere 50
abs te bñficia qui supplicāt, q̄ tibi q̄ contēdunt
offerre munera. His enī debitor referēdi gratiā
efficeris, illi uero deū dant tibi uadē, uēdicantē
sibi, ptinereq; ad se putantē, quęcunq; erga sup
plices cōtuleris, & remunerātem bonis retribu
tionibus, tuā tam piā, q̄ perhumanā intētione.

Solis pfecto partes sunt, illustrare radijs orbē. 51
Principis uero uirtus est egenorū misereri. Por
rō ijs clarior est Impator, qui pius est. Ille nanq;
cedit succedēti nocti, hic autē rapacitati prauorū
nō cōcedit indulget ue q̄q; sed lumine uerita

Priores quidē (tis, inigtatis occulta coarguit. 52
te Impatores principatus adornauit. Tu uero
eū pręstātissime, illustriorē reddidisti, māsuetu
dine

τῆν κερνώμεν διδασίαις δὲ ὄγκοις καὶ χησότητι νικῶν
 τῶν προσιόντων σοι δὲ φόβου. ὅθεν θεὸς λιμνὴ τῆς σῆς
 γαλιωότητος πάντες προσορμῶσι μοι ἐλέες δέομνοι,
 καὶ τῶν κυμάτων διπενίας ἀπαλλαττόμενοι, εὐχαριστη-
 ρίαις ὑμνεῖς σοι ἀναπέμψουσιν.

53 Ὅσοι τῆ δωραεῖα πάντων ὑπερανέχετε, πρὸς ἑμὲ
 καὶ τοῖς ἔργοις ὑπερλάμπετε ἀγωνίζεσθε. ἀναλογουσαμ
 γὰρ θεὸς μεγέθει διδωάμεως πλὴν ἐργατίαν τῶν κα-
 λῶν ἀπαιτεῖσθαι προσδόκησον. ἵνα τοίνυν παρὰ θεοῦ
 ἀνακηρυχθῆς, μετὰ τοῦ σεφάνου δι' ἀκηθίου βασι-
 λείας, κτῆσαι καὶ τὸ σέμμα τῆς τῶν πενήτων εὐ-
 ποιίας.

54 Σκέπετε πρὸς ἐπιτάγματα ἃ θέλετε, ἵνα προσάτης
 ἐμφρόνως ἃ θέμις. εὐόλιον γὰρ τὸ δι' γλώττης ὄρι-
 γανον, καὶ μέγιστον παρέχει τοῖς ἀμελῶσι κίνδυνον.
 εἰ δὲ δὲ εὐσεβῆ λογισμῶν ὡς μεσίτικῶν ἐπισήψετε αὐτῶν,
 εἰς παναρμόνιον δι' ἀρετῆς ἀνακρῶσεται μέλι.

55 Ὁξὺ μὲν εἶναι χηρὴ πρὸς πάντα τὸν ἀνάκτα, καὶ
 μάλιστα περὶ τὰς κρίσεις τῶν θυχερῶν πραγμάτων,
 βραδύν δὲ λίαρ εἰς ὄργην ἐπιδείκνυσθαι. ἐπιφθὴ γὰρ
 τὸ πάντη ἀόργητον εὐκαταφρόνητον, καὶ θυμῶν με-
 τρῖως, ἢ μὴ θυμῶν. τὸ μὲν, ἵνα τῶν φάυλων τὰς
 ὀρμὰς ἀνασέλη. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμὰς τῶν χησῶν
 ἀνιχνεύη.

56 Ἐν θεῷ ἀκριβῆ τῆς καρδίας σου βουληθῆναι, ἐπι-
 μελῶς κατανόη τῶν συνόντων σοι τὴν τρώωσιν. ἵνα
 γινώσκῃς ἀκριβῶς ἢ τοὺς ἐν ἀγάπῃ θεραπεύοντας,
 καὶ τοὺς ἐν ἀπάτῃ κολακεύοντας, πολλοὶ γὰρ εὐνοῦν
 ὑποκρινόμενοι, μεγάλα τοὺς πειθεύοντας κατα-

βλάπτουσι

dine temperās diluēsꝫ austerā potestatis molē,
bonitateꝫ uincēs adeuntiū te formidinē. Qua/
propter tuæ serenitatis portum subeūt omnes,
qui misericordia indigēt. Fluctibusꝫ paupertatis
liberati, gratiarū actores hymnos ad te missitāt.

Quantū potestate cæteris antecellis, tantū fa/ 53
ctis etiā emicare ante alios enitere. Persuasissi/
mum enim habe, eā abs te postulari honestorū
operationē, quæ magnitudinī uiriū pportione
respōdeat. ut igit̄ à deo quasi p præconē uictor
declareris, corona inuicti impij tuo capiti impo/
sita, coronā etiā ex pmerēdis paupib⁹ acq̄rito.

Contemplator bene prius ꝫ mades quæ fieri 54
uelis. Sic fiet ut semp prudenter iubeas quæ fas
est. Lubricū enī est instrumētum linguæ, maxi/
mūꝫ affert negligētibus periculū, q̄ si piū intel/
lectū ueluti musicū illi præfeceris, oībus harmo/
niæ numeris concinnatū modulabitur melos.

Acutū quidē esse oportet principē cū in alijs, 55
tū uel maxime in afferēdo de rebus difficillimis
iudicio, lentū autē ad irascendū. Et qm̄ oīmoda
irē absētia aspnabilis est, & irascat̄ mediocriter,
& non irascat̄ oportet. Illud ut prauorū impetū
cōprimat, hoc ut ppēsiones bonorū puestiget.

In exquisita tui cordis curia diligenter perspi/ 56
cito cōuersantiū tecū mores, ut pernoscas exa/
mullim, & quos charitas te colere compellit, &
qui tibi per fraudē adulātur. Pleriq̄ enim bene/
uolentiā simulantes, magno credentibus detri/

βλάπτῃσι.

57 Λόγον ἀκόντας ὠφελῆσαι δυνάμετον, μὴ μόνον ἀκοῆ τῷτον, ἀλλὰ καὶ πράξῃ διαδέχῃ, οὕτω γὰρ ὁ τῷ βασιλείῳ ἀγλαΐζεται κρατῷ, ὅταν ἢ παρ' ἐαυτῷ τὰ δέοντα σωροῖ, ἢ παρ' ἄλλοι εὐρεθέντα, μηδ' αὐτῷ παροροῖ, ἀλλὰ μανθάνῃ μὲν ἀνεπαίχῳ αὐτῷ, ἐπιτελεῖ δὲ ἀνυπερδέτως.

58 Αἰσρόπολις μὲν ἀποροθήτοις τείχεσιμ ἡσφαλισμένῃ καταφρονεῖ τῶν πολιορκόντων αὐτῶν πολεμίων, ἢ εὐσεβῆς δὲ βασιλεία ὑμῶν, ἐλεημοσύναις τετάρχισμῶν, καὶ προσθυγαῖς περὶ πυργωμῶν, ἀήτητῷ γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλεσιμ, αἰοῖδιμα κατ' αὐτῶν ἐγείρσασα πρόπαια.

59 Χρῆσαι δεόντως τῇ κάτω βασιλείᾳ, ἵνα κλίμαξ σοι γήνηται ἐν ἄνω εὐδοξίας. οἱ γὰρ ταύτῳ καλῶς διοικοῦντες, μετὰ ταύτης κακείνης ἀξιοῦνται, ταντῷ δὲ διοικοῦσι καλῶς, οἱ πατρικοὶ τῆς ἀρχομένοις ἐπιδοκίμουντες πόδον, καὶ ἀρχικὸν παρ' αὐτῶν ἀνύλαμβάνοντες φόβον. ἀφλαῖς μὲν τὰ πῆαίσματα πρὸ ἀνατέλλοντες, ἡμωρῆαις δὲ πῆραμ αὐτοῖς οὐ πρὸ σάγοντες.

60 Ἰμάλιον ἀπαλαίωτόμ ἐσι τὸ ἐν εὐποίᾳς περὶ βόλαιον, καὶ ἀδιάφθορῷ σολῆ ἢ πρὸς τοὺς πένητας σορογῆ. δὲ οὗ τὸν βουλόμενον εὐσεβῶς βασιλεύῃ, τῶν οὐτοῖς ἐνδύμασι τῶν ψυχῶν καλλωπίζεμ. φιλοπῶν χίας γὰρ ἡμφισμῶν πορφύραμ, καὶ οὐρανίον βασιλείας καταξίεται.

61 Σκῆπτρον βασιλείας παρὰ θεοῦ δεξάμεν, σκέπη πῶς ἀρέσεις τῷ ταντῷ σοι δειδωκότι, καὶ ὡς πάντων

mento sunt.

Sermonē cum audis iuuare ualentem ne auri 57
bus modo, uerū opere etiā excipito, sic enim Im-
peratoris exornat decoraturq; dominiū, quom
uel ex se cōsyderat quorum indiget usus, uel ab
alio reperta non despicit, sed tum discit sine ue-
recundia, tum exequitur sine cunctatione.

Arx quidem indepoualabilibus muris muni- 58
ta contemnit obsidenteis se hostes. Piū autē ue-
strū imperiū quom & liberalitate erga miseros
ueluti muro cinctū, & precū turribus corrob-
ratū sit, inuictū nullisq; hostium telis peruiū fit,
præclara & celebria cōtra eos erigēs trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala 59
tibi fiat superioris claritatis, Qui enim hanc re-
cte gubernant, illa quoq; postmodū digni cēsen-
tur. Hanc autem recte gubernāt, qui paternam
subditis ostendunt charitatem, & principi debi-
tum ab ipsis recipiunt timorem. Itaq; minis qui-
dem uitia compescēt. Supplicij autem sensum
ipsis neutiq; infligent.

Vestimentum inueterabile est, beneficentiæ 60
amicus. Et incorrupta stola est, charitas erga
pauperes. Eū igit oportet qui pie regnare uult,
taliū indumentorū pulchritudine animā exor-
nare. Amoris enī in egenos qui indutus est pur-
purā, cœlestis quoq; regni compos efficitur.

Scepstrū impij quom à deo suscepis, cogitato 61
qbus nā modis placebis, qui eā tibi dedit, quoq;

πάντων ἀνθρώπων ὑπ' αὐτῷ προζυμῆεις, πλεον πάντων ἐπειγὼ καταγραφίειν αὐτόν. τῶν δὲ γέρας ἡγίται μέγισον, ἄρως αὐτὸν τοὺς ὑπ' αὐτοῦ διαπλασθέντας ὄρας, καὶ ὡς χεῶν καταβολῶν τὰς εὐπορίας πληροῖς.

62 Τρέχει μὲν εἰς τὴν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μορμυῶν ὑπὲρ πάντων, ὑπ' τῷ θεῷ γ' φυλαττόμενος, καὶ τοὺς πολεμίους καταγωνίζεται γενναίως, ἵνα τοὺς οἰκείους κατασφαλίζεταί ὡς δαίως.

63 Ο μὲν θεὸς οὐδενὸς δίδται, ὁ βασιλεὺς δὲ μόνου θεοῦ. μιμονὶ τοίνυν εἰ οὐδενὸς δεόμενον, καὶ διαφιλεύσας τοῖς αἰτήσιν τὸν ἔλεον, μὴ ἀκριβολογῶμεν πρὶ τοὺς σους οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσι παρέχωμεν τὰς πρὸς τὸ ζῆν αἰτήσεις. πολὺ γὰρ κερήτῳ ὅτι διὰ τοὺς ἀξίους ἐλεῖν καὶ τοὺς ἀναξίους, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποστρέψαι διὰ τοὺς ἀναξίους.

64 Συγγνώμην αἰτῶμεν ἁμαρτημάτων, συγγίνωσκε ἵνα αὐτὸς τις εἰς σὲ πλημμελῶσι, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδονται ἀφεςίς. ἵνα τῇ πρὸς τοὺς ὁμοδόλους ἡμῶν καταλλαγῆ, ἢ πρὸς θεὸν ὀκλίῃς ἵνα οἰκείωσις.

65 Διὸ τὸν ἀμέμηπως ἀνάσσειν ἐπισημακότα, ἵνα τὰς τῶν ἐξωθεν ἀδοξίας φυλάττειται, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων αἰχμαλωθεῖται, ἵνα καὶ τὰν φανερῶς ἁμαρτάνειν δὲ ἐκείνους ἀπέχεται, καὶ τὸν κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτῷ κωλύεται. εἰ γὰρ οἱ ὑπὸ κῆκοι αἰδῶς ἀξιοί φαίνονται, πολλῶν πλεον ὁ βασιλεὺς ἀξιῶν τανύτης γίνεταί.

66 Ἰδιώτε μὲν εἶναι κακίαν φημι, τὸ πρῶτον φαῦλα καὶ

omnibus hominibus ab eo sis praelatus, magis omnibus eū honestare festina. Porro id ipse honestamētum arbitratur maximum, si quasi te factos à se tuearis, atq; ut debiti exolutionem, benefaciendi munus adimpleas.

Recurrere ad supnū auxiliū cū homo quiuis 62 debet, salutē qui expetat, tum ante omneis Imperator, utpote qui pro omnibus sollicitus est, quom enim à deo custodiatur, tā hostes generosa manu debellat, q̄ suos sedulo communit.

Deus nulla re indiget, Impator solo deo. Imi- 63 tare igit nullius indigū, petētib; q; fac uberem misericordiæ copiā, nō exacta & ad uiuū rescāte rē rōne impēsarū tuū erga famulatū utēs, sed omniū de sustinēda uita petitionib; satisfaciēs. Lōge enī sati⁹ est merito dignorū etiā indignis misereri, q̄ indignorū uitio dignos ihs defrauda

Veniā quom delictorū tuorū (re quæ merēt. 64 petas, ipse q; te offendētib; ignosce, qm̄ remissioni retribuit remissio, nostrēq; cū cōseruis nostris recōciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principē agere studet, cū 65 notas cauere debet, quæ forinsecus inuruntur, tum seipsum ante alios uerecūdari, ut & aperte delinquere abstineat, ppter alios, & à seiplo cohibeat, quo minus priuata seorsū flagitia cōmittat. Si enī ex subditis sūt, q reuerētia digni habentur, multo magis ea dignus Imperator efficitur.

Priuati uitium esse assero, patrare praua 66

καὶ κολάσεως ἄξια, ἄρχοντας δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ ποιῆν
τὰ καλὰ καὶ σωτηρίας πρόσξενα. οὐ γὰρ ἢ τῶν κακῶν
ἀποχὴ δίκαιοι ὄντες κεραιώτα, ἀλλ' ἢ τῶν καλῶν παρο-
χὴ σεφανοὶ τὸν τοῖστον, μὴ μόνον τοίνυν πονηρίας ἀπέ-
χεσθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχε-
σθαι πωδραζέτω.

67 Ἀξιωματῶν λαμπρότητας οὐ δυσωπῶται ὁ θάνα-
τος. καὶ πάντων γὰρ ἐπιβάλλη τοὺς παμφάγους ἀν-
τὶ ὀδόντας. οὐκ οὖν πρὸ φθι ἐκείνους ἀπαραιτήτως πρὸς
σίας, μεταδῶμεν εἰς οὐρανὸν τὴν τῶν χημάτων πρὸς
σίαν, οὐδεὶς γὰρ ἂν ἐν κόσμῳ σωάγῃ, ἐκῆσε ἀποδὴ
μήσας ἀπάγῃ, ἀλλὰ πάντα καταλιπῶν ἐπὶ γῆς, γυμ-
νὸς λογοθετεῖται τὸν βίον αὐτῶ.

68 Κύριος μὲν πάντων ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, δ' ἄλλος δὲ με-
τὰ πάντων ὑπάρχει θεός. τότε δὲ μάρισα κληθήσεται κύ-
ριος, ὅταν αὐτὸς ἐαυτῶν δεωδύνη, καὶ ταῖς ἀτόποις ἢ
δοναῖς μὴ δελεύῃ, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν εὐσεβῆ
λογισμὸν, τὸν ἀήτητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων πα-
ιδῶν, τῶν πανδ' ἀμάτορας ἔρωτας τῆ πανοπλίας φθι σω-
φροσύνης καταγωνίζεται.

69 Οὐ πρόπορ αἰσικαὶ τοῖς σώμασιν ἔπονται, οὕτως αἰ-
ἀμαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀκολοῦσιν, ἐναργῶς τὰς πρά-
ξεις δεξακονίζονται. διὰ τῶτο οὐκ ἐστὶν ἐν τῇ κρείσῃ ἀρνή-
σασθαι. αὐτὰ γὰρ ἐκάστω καταμαρτυρήσῃ τὰ πράγμα-
τα, οὐ φωνῶν ἀφιέντα, ἀλλὰ τοιαῦτα φανέντα, οἷα παρ
ἡμῶν ἐπεράχθησαν.

70 Νηὸς ποντοπορεύσεως μιμῆται διάβασις ἢ βραχυ-
πλῆς τῆ παρόντος βίης κατάσασις, ἡμᾶς τοὺς αὐτῆς
πλωτῆρας λαμβάνουσα, καὶ καταμικρὸν πρᾶσινουσα
δρόμον

supplicioq; digna: principis uero culpam, nō facere quæ honesta sunt, salutemq; pariunt: neq; enim malorum abstinētia iustificat potentem, sed bonorum æditio coronat eūdem. Ne igitur malitia dūtaxat abstinere cogitet, sed iustitiam etiam capessere contendat.

Dignitatum splendores mors haud reformidat, omnibus enim uoraces suos dentes infligit. Ergo ante illius ineluctabilem aduētum, opum copiam transportemus in cœlum. Nemo enim quæ colligit in mundo, illuc profectus abducit, sed omnibus in terra derelictis, nud⁹ de uita sua reddit rationem. 67

Imperator ut est omnium dominus, ita cū omnibus dei seruus existit. Tū igit demū uocabitur dñs, quom ipse sibi dominari, nec illicitis uoluptatibus famulari patietur. Tum adiutricē piã rationē assumēs, inuictā scilicet imperatricē animi perturbationū rationis expertiū, indomitas cupiditates armatura castimoniæ debellabit. 68

Quēadmodū umbræ corpora sectātur, sic animas flagitia comitātur, euidēti effigie actiones exprimentia, ideo non datur in iudicio negare. Ipsa enim uniuscuiusq; opera obrestabuntur, haud sanè uocē emittēdo, sed talia prorsus sese repræsentādo, qualia iam à nobis patrata sint. 69

Nauis per mare commeātis imitatur trāsitum cōpēdiōsa præsēntis uitæ cōditio, qua sanè nos nautas fallēs suos, & pedetētīm cunctātī raptās 70

δρόμον, Ἐπὶ πρὸς ἴδιον ἐκάστῃ παραπέμπουσα τέλῃ.
εἰ ποίνω ταῦθ' οὕτως ἔχει, παραδράμω μὲν τὰ παραξεί-
χοντα τοῦ κόσμου πράγματα, Ἐπὶ προσδράμω μὲν τοῖς
εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων μλύστημι.

71 Ο σοβαρὸς Ἐπὶ ὑπέροφρυνε ἀνδρωπῶ, μὴ ὡς ταῦρος
ὑψίκερως ἔπαρξέδω, ἀλλ' ἐννοεῖτω φηὶ σαρκὸς πλὴν ὑπό-
στασιμ, Ἐπὶ πανέτω φηὶ καρδίας πλὴν ἔπαρσιμ. εἰ γὰρ Ἐπὶ
γέγονε μὲν ἄρχωμ ἐπὶ γῆς, μὴ ἀγνοεῖτω ὑπάρχωμ ἐκ
φηὶ γῆς, ἀπ' ἑορῆς ἐπὶ θρόνον ἀναβαίνωμ, Ἐπὶ εἰς αὐτὸν με-
τὰ θρόνον καταβαίνωμ.

72 Σπῶδαζε διαπαντὸς ἀκήτηδε βασιλεῦ, Ἐπὶ ὡπρῶ οἱ τὰς
κλίμακας ἀναβαίνεμ ἄρξάμλυοι, οὐ πρόπερον ἴσανται
φηὶ ἐπὶ τὰ ἄνω φορᾶς πρὶν ἄμ φηὶ ἄκρας ἐθίκωνται
βαθμίδῃ, οὕτω Ἐπὶ αὐτὸς ἔχου φηὶ τῶν καλῶν ἀνα-
βάσεως, ὅπως ἄμ Ἐπὶ φηὶ ἄνω βασιλείας ἀπολαύσῃς,
ἢ μ σοι παράχοι χριστὸς μετὰ φηὶ ὁμοζύγῃ, ὁ βασι-
λεὺς τῶν βασιλευόντων, Ἐπὶ βασιλευομλύωμ, εἰς τοὺς
αἰῶνας, ἀμλύ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ἐκθέσεως παρανεληκῆς Αγαπητῆς Διακό-
νου, πρὸς Ἰουστινιανὸν ἔμ καίσαρα,
ἥτις παρ' ἑλλησι, βα-
σιλικὰ ὄναμάζει
ται χέδκ.

curfu, tandem ad suum cuiusq; exitum perdu-
cit. Si igitur hæc ita se habent, prætercurramus
præcurrentia mūdi negocia, adcurramusq; his
quæ ad secula seculorum permanent.

Fastosus & superciliosus homo, ne ut taurus 71
alticornis eleuet, sed animaduertēs carnis subfi-
stentiā, sedare debet cordis tumorē. Nam & si
factus est princeps in terra, ne tñ ignoret sese
ortū ex terra, quom ex puluere ad soliū cōscen-
dere, atq; in puluerē tandem descēdere possit.

Studeto semper inuictissime Imperator, & si 72
cuti scalas qui scandunt, non prius desistūt, aut
ad superiora ferri desinūt, q̄ ad supremū perue-
niant gradum: ita tu quoq; iugiter honestorum
ascensum cōtinuato. Sic fiet ut cœlestis quoq;
regni fructū aliquādo percipias, quod utinā &
tibi tribuat & cōiugi Christus rex omnium &
qui regnāt, & qui regnātur in secula, Amen.

F I N I S

Expositionis admonitoriæ Agape
ti diaconi, ad Iustinia/
num Cæsarem,
quæ apud Græ-
cos Re/
gia scheda nominatur.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΟΡΚΟΣ.

Ο ΜΝΥΜΙ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΙΚΤΥΡΟΝ, Η ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ, ΕΙ ΤΥΦ-
 ΗΡ, Η ΠΑΝΑΚΙΑΝ, ΕΙ ΘΕΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΕ ΕΙ ΠΑΣΑΣ ΊΣΟ-
 ΣΑΣ ΠΟΙΕΥΜΕΝΟΣ ΕΠΙΤΕΛΕΣ ΠΡΗΣΦΗ ΗΤΙ ΔΩΑΜΙ Η ΚΡΙΣΙ Η
 ΕΜΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟΝΔΕ, ΚΑΙ ΞΥΓΡΑΦΩΝ ΤΩΔΕ, ΗΓΗΣΑΘΑΙ ΔΕ
 ΟΜΟΝ ΔΙΔΑΞΑΝΤΑ ΜΕ ΤΩ ΤΕΧΝΩ ΤΑΥΤΩ ΊΣΑ ΚΑΙ ΓΕΝΕΤΗ-
 ΣΙ ΕΜΟΙΣΙ, ΚΑΙ ΒΙΒ ΚΟΙΝΩΣΑΘΑΙ, ΚΑΙ ΧΕΩΜ ΧΗΝΙΖΟΝΤΑ ΜΕ
 ΤΑΔΟΣΙΡ ΠΟΙΗΣΑΘΑΙ, ΚΑΙ ΧΥΟΣ ΤΟ ΔΕ ΕΥΤΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙΣ
 ΊΣΟΝ ΕΠΙΚΡΙΝΕΦΗ ΑΡΞΕΣΙ, ΕΙ ΔΙΔΑΞΗ ΤΩ ΤΕΧΝΩ ΤΑΥΤΩ
 Η Η ΧΗΝΙΖΩΣΙ ΑΝΘΡ ΜΙΑΘ ΚΑΙ ΞΥΓΡΑΦΗΣ ΠΡΑ ΓΕΛΛΙΚΕ ΤΕ, ΕΙ
 ΑΚΡΟΗΣΙΟΥ, Η Τ ΛΟΙΠΩΣ ΑΠΑΣΗΣ ΜΑΘΗΣΙΟΥ ΜΕΤΑΔΟΣΙΡ ΠΙ-
 ΗΣΑΘΣΙ ΥΡΤΙ ΤΕ ΕΜΟΙΣΙ Η Τ ΕΜΕ ΔΙΔΑΞΑΝΤΟΣ, ΕΙ ΜΑΘΗΤΑΙΣ
 ΣΥΝΕΓΡΑΜΜΛΟΙΣ ΤΕ Η ΨΥΚΙΣΜΛΟΙΣ ΝΟΜΩ ΙΚΤΙΚΩ, ΑΛΛΩ ΔΕ
 ΟΥΔΕΝΙ ΔΙΟΑΤΗΜΑΣΙ ΤΕ ΧΗΣΟΜΑΙ ΕΠ ΩΦΕΛΕΗ ΚΑΜΝΟΝΤΩ Η
 ΗΤΙ ΔΩΑΜΙ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙ ΗΜΩΝ, ΕΠΙΔΗΛΗΣΙ ΔΕ ΕΙ ΑΔΙΚΗ
 ΕΙΡΞΗ. ΟΥ ΔΩΣΩ ΔΕ ΟΥΔΕΝΙ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΑΙΤΗΘΕΙΣ ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ.
 ΟΥ ΔΕ ΨΦΗΧΗΣΟΜΑΙ ΣΥΜΒΑΛΙΩ ΤΟΙΩΔΕ. ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΟΥ ΔΕ
 ΓΥΩΑΙΚΗ ΠΕΣΟΝ ΦΘΟΡΙΟΝ ΔΩΣΩ. ΑΓΝΩΣ ΔΕ ΕΙ ΟΣΙΩΣ ΔΙΑΤΗ-
 ΡΗΣΩ ΒΙΟΝ ΟΜΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩ ΤΩ ΕΜΩ. ΟΥ ΤΕΜΕΩ Η ΟΥ
 Η ΜΩ ΛΙΘΙΩΝΤΑΣ, ΕΚΧΩΡΗΣΩ Η ΕΡΓΑΤΗΣΙΡ ΑΝΔΡΑΣΙ ΠΗΣΙ-
 ΟΣ ΤΔΕ. ΕΙΣ ΟΙΚΙΑΣ Η ΟΚΟΣΑΣ ΑΡ ΕΣΙΩ, ΕΣΕΛΕΥΣΟΜΑΙ ΕΠ ΩΦΕ-
 ΛΕΗ ΚΑΜΝΟΝΤΩ ΗΚΤΕ ΕΩΜ ΠΑΣΗΣ ΑΔΙΚΗΣ ΕΚΒΣΙΗΣ, Η ΦΘΟ-
 ΡΙΚΕ Τ Η ΑΛΛΗΣ, Η ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΜ ΕΡΓΩ. ΕΠΙ ΤΕ ΓΥΩΑΙΚΕΙΩ Η
 ΣΩΜΑΤΩ Η ΑΝΔΡΕΙΩ Η ΛΥΘΕΡΩ ΤΕ Η ΔΩΛΩ Η Δ ΑΡ ΕΝ
 ΘΡΑΠΕΗ Η ΙΔΩ Η ΑΚΩΣΩ Η Η ΑΝΕΥ ΘΡΑΠΚΕΙΚΣ ΗΤΙ ΒΙΩ Η ΑΝΘΡΩ-
 ΠΩ Η Α ΜΗ ΧΗ ΠΤΕ ΕΚΚΑΛΕΕΘΣ ΕΞΩ, ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ, ΑΡΞΗΤΑ Η
 ΓΕΥΜΛΗΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΡΙΑΥΤΑ. ΟΡΚΟΝ Μ ΟΥ ΜΟΙ ΤΟΜΔΕ ΕΠΙ-
 ΤΕΛΕΑ ΠΙΕΟΝΤΑ ΕΙ ΜΗ ΞΥΣ ΧΕΟΝΤΑ. ΕΙ Η ΕΠΑΥΡΑΘΣ ΕΙ ΒΙΒ ΚΑΙ
 ΤΕΧΝΗΣ ΔΟΞΑΖΟΜΕΝΩ ΠΡΑ ΠΑΣΙΡ ΑΝΘΡΩΠΙΣ ΕΙΣ Τ ΑΙΕΙ ΧΘΟΝΟΝ,
 ΠΡΑΒΑΙΝΟΝΤΑ ΔΕ Η ΕΠΙΟΡΚΟΩΝΤΑ ΤΑΝΩΤΙΑ ΤΑΤΕΩΜ. ΤΕΛΟΣ.

TEstor Apollinē medicum, & Aesculapiū, Hygiamq;
 & Panacē Aesculapij filios & deos ac deas omneis:
 me, quantū in me erit, & quantū ingeniū meū ualebit, hęc
 omnia obseruaturū quę hoc iureiurādo, atq; ijs tabellis con
 tinētur, Tributurū me præceptori meo à quo hęc artē edo
 ctus sum, nō minus quàm parēti, à quo sum genitus, Vitā cū
 eo cōmunicaturū. Res omneis quas illi neceſſarias eſſe intel
 ligā, pro uiribus meis ministraturū, Progeniē eius fratrum
 loco habiturū, Hanc artē sine mercede & sine pactiōibus
 edoſturum, Præcepta omnia libere & fideliter traditurum
 meis & præceptoris mei liberis, ceterisq; discipulis, qui se
 legibus medicine astrinxerint, atq; iurati fuerint, alij præ
 terea memini, In curandis ægrotis pro uiribus & pro inge
 nio meo rebus neceſſarijs uſurū, Nemini ægritudinē dilatu
 rū, Nihil per iniuriā facturū, Rogatū letale uenenū nemini
 daturū, neq; id cuiq; cōſulturum, Neq; mulieri prægnāti ad
 interficiendū conceptū fœtū potionē porrecturū, Vitā meā
 atq; artem meā purā atq; integrā ſeruaturū, Laborāteis la
 pillō haud quāq; exciſurū, ſed expertis huius artis hoc nego
 cium permiſſurū, quācunq; domū ingreſſus fuero, duntaxat
 liberādis ægrotis operā daturū, Omnē iniuriā, omnē corru
 ptelā, omne genus turpitudinis, res etiā uenereas ſpōie mea
 euitaturū, Siue muliebria corpora curauero, ſiue uirilia, ſi
 ue hominis liberi, ſiue ſerui, quę inter curādū uel uidero uel
 audiero, uel etiā extra curā in uita hominū cognouero, quę
 reticēda eſſe intelligā, nemini aperturū, ſed intemperatā ta
 citurnitatē ſeruaturū. Præſens igitur iusiurādū integre atq;
 incorrupte ſeruāti mihi omnia tā in uita quàm in arte mea
 proſpera feliciq; ſuccedāt, & gloria in æternū parata ſit,
 trāſgrediētī uero atq; piuro cōtraria omnia cucniāt. Finis.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΟΣ ΙΕ/
ΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥ/
ΞΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΜΗΡΘ μὲν ὁ τῶν ποικτῶν γονιμῶτα
 τῶν τῶν χίου παίδων ἑαυτῶ πα
 ρατεδέντων παιδεύεσθαι, βατραχομου
 μαχίαν τε καὶ ἑπικιχλίδας, καδάσφ
 ἡρόδοτῶ ἴσορῆ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνί
 ων ἀνάμεσα τοῖς τε παισίμ ἐκείνσ, καὶ τοῖς ἐπιγιγνῶ
 μλίοις χαρίζομῶ, σιυετίδετο. ἵνα τῶν μαθημά
 των ἀρχόμενοι, τῶν ἡδίων ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῶν
 τὰ παίδων ὧτα διακναίαν φιλότων. τῶν μεταγει
 νεσέρων δὲ τίς τῶν ποικτῶν ἀπομιμῆσαι βούλομε
 νῶ, πόλεμόμ τινα γαλῆς πλασάμῶ καὶ μῦθ,
 εἰς κωμωδίας τάξιμ παρήγαγε, μέτρῶ ἰαμβείῳ χη
 σάμῶ. τούτῳ δὲ μοι ταῖς χρσίμ ἐμπροσόντῶ,
 ἔδοξεν ἅμα μὲν τοῖς φιλομαδέσι τῶν νέων ἔργον
 ἀπεργάσασθαι, καταθνμίον, εἰ τούτων ὡσπέρ τινα
 νέων ἀοιδίῶν τυπώσαντες ἀποπέμφομεν. ἅμα δὲ καὶ
 οἷόν τινα κήρυκα προεκπέμψαι ὅτι οὐ μετὸν πολὺ τυ
 πωθησομλνῆς ἰωνίας. ἐφ' ἧμ πολλῶν πωδῶν ὁ ἐμὸς
 πατῆρ κατεβάλετο, τὰς γὰρ διατριβὰς ἐν ῥώμῃ πάλαι
 ποιῶμῶ, γαπάρῃ τῶ αἰδεσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ
 τῶ ὅσμοσ σιυαγωγῶν παροιμιῶν σιυδῶναι ὑπέχει
 το, ἀρξάμῶ δὲ τῶν παροιμιῶν, σιυνωπεμνήσθῃ καὶ
 γνωμῶν, ἀποφθεγμάτων τέ καὶ ὑποθηκῶν ἀρχαιο
 τάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλή
 λοις εἰσί, παροιμίαι, καὶ γῶμα, καὶ ὑποθηκῆ, καὶ
 ἀπφθέγμα

ἀποφθέγματα νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς φιλομαθέσι
 σι πῶν νέων, οὐ πλείω παρεξίμ γε τὴν ὠφέλην. ἅ
 γὰρ ἄρ διὰ πολλῆς πωδῆς τε καὶ ἀναγνώσεως ἡρα
 νίσαντ, εἶγε πῶν βιβλίων ἠυπόρησάμ, ταῦτά γε πάντ
 ἐκᾶσε σωηγυρία, καθάπερ ἐν ἰωνίᾳ ταῖς μελίσαις
 τὰ ἄνθη, δέξασαι τοῖς πᾶσιμ ἀνιδρωτὶ ἀποδρέπεσθαι.
 τὴν μὲν οὖν γαλεωμνομαχίαν, ἢ ὁ σωδεῖς, ὅς τις
 ἄρ ἢ, καλῶς πάνυ καὶ ἀσειῶς σωέθετο, τανῶν τοῖς
 φιλομαθέσιμ ἐκπέμψεν, οὐ μετοῦπολύ δὲ καὶ τὴν
 ἰωνίαν ἐκδώσομεν ἐντυπώσαντες. παρῆς οὐχ ὅ
 πως εὐφροσύνη, ἀλλὰ ἐμείλιω ὠφέ
 λην οἱ πωδᾶοι καρ
 πώσονται.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
ΜΥΘΟΜΑΧΙΑΣ.

οὐ μὴν κυριεύοντες ἔν' ὀπί' ἑνὶ ζοφῶν
 δευρῶν κατ' ἐκαστὴν κλισίῃ προσκλίνοντες,
 κρείττου κατωνομασμένους, καὶ φηὶ γα-
 λῆς τῆδε κἀκῆσε Δρομαίως περιβλεπῶ-
 σκε, κἢ δ' ἄρ' ἔδε σωήθως δρόμον ἀνιχνευο-
 μένης, ὃ κρείττον μὴ φέρων τάντης πλὴν δλίωκεν περισ-
 κόπως, ὅτ' ἔστι δ' οὐκ αἰμοῖνι προσελθῶν, ὅς τ' ἴστω τυ-
 ροκλόπως ἀξίαν αὐτῶν πρὶέφερε, ἔτι δ' ἔτι συμβόλων ἔχου-
 σάμεν, ὅτινι τρῶων τάντων καταβροχθίσσει, πόλει
 μορ' ἄσπονδον κατ' αὐτῆς δεδρακέναι μέμελετήκασιν.
 Ἐπλείω μὴν ἀθροισμῶν σωνδροκότες ἀμφοτέρω-
 ροι, ἔτι δ' οὐκ νευροδετηκότες, ἔτι δ' ἀμωλεσα προξάνω-
 τε, ἢ βηδὸν παρ' οὐδὲ πρὸς αὐτὴν ἀντεξήεσαν. Ἐδὴ προσ-
 κερσκότες ἐκἄτεροι, τὸν τῶν κρείττου ἕρῃ ἢ γαλῆ κρε-
 τήσασα, ἔτι δ' οὐκ ὄνυξι τάντης ἀγρίως παρ' ἄξασα, πα-
 ραυτικά τὸν νεανίαν εἰσβέβρωκεν. Ἄγγελος δὲ τῶν μὴν
 καθεωρακῶς τὸ γινόμενον, εὐθέως πρὸς τὴν δάμαρτα τῶν
 κρείττου ὑπέσχετο, μίωύσω αὐτῆ δ' ἄρ' ἔτι προσκλιεσά-
 τος παιδὸς χαλεπώτατον δάνατον. τῶν τῶν τῶν ἐπι-
 πολὺ μαχομένων, ξύλον κατεκλῆθ' οὐκ ἐκ μὴν δ' ἔτι ὑπε-
 τάτης ἐγένε, τὰ νεῦρα φηὶ γαλῆς κατέβλασε, ἔτι δ' οὐκ
 φηὶ μάχης οἱ μῦες ὡς ἄβησαν.

τὰ τῶν δράματ' ἑξ ἑσώτα.

κρείττον. Τυροκλόπος. κῆρυξ. χορὸς δέρας αἰνιδῶν.
 Οὐκ ἐκ τῆς κρείττου. Ἄγγελος. προλογίζεσθαι δὲ ὁ κρείττος.
 τί τὸν

Πί τ' ἄν τ' οὐδ' ἄνδρ' ἀνδρικότα τοὶ χθόνιοι κρείτ.
 μένοντες εἴσω τῆν ὀπίωμ' ἀεννάως,
 δείμα σάωσμεν ἐφ' ἑφρίκησιν δ' ἄλγος,
 καὶ δυσμόρως δ' ἐμὲν οἰκῆοιμ' βίον, κρείτ.
 μὴ δὲ προκύψασι φησὶ ὀπίωμ' ἑρημύοι,
 ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβος πεπλησμένοι,
 βίον σκοτίνον ἀδλίως μυωξίαις
 ζώμεν, καθάπερ οἱ πεφυλακισμένοι,
 καὶ νύκτα τὸν σύμπαντα τὸν χθόνος δρόμον
 μακρὰν δοκῶμεν καὶ σκιὰν τοῦ θανάτου,
 ὡς οἱ ζοφώδεις κιμέριοι τὸ λάγος,
 οἱ πονηκῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν,
 ζόφωσι μ' ἐξάμλωσιν εἴλωσιν τὸν βίον,
 καὶ μὴ δέλωμεν, ἐσμεν γὰρ μυωξίαις. κρείτ.
 εἰ γὰρ προελθῆμ', ὡς λέγεις, θαρσαλέως
 πολυήσομεν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
 τάχις ἄν ἐμπεσοίμεν αἰπῆ κινδύω,
 καὶ πρὸς μμάτων ἰδοίμεν οἰκῆοιμ' μόρον,
 καὶ τὸν σκοτίνον ἀιδωνέως τόπον,
 λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατωσάνης.
 πῶς γοῦν παρεμπίσωμεν, ὡς φῆς, κινδύω, κρείτ.
 καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀδλίω μόρῳ,
 ληθέντες εἴσω τῆν φρικωδῶν χιλιών,
 φησὶ ἄρ' ἀγαθὸν κρείττερον φησὶ δολοπλόκος. κρείτ.
 τίς ἐσὶν αὕτη, μὴ φθονήσῃς τὸν λέγῃ,
 οὐ γὰρ πρὸς χείρας τῶν σκοπῶν προσιδύεω,
 ἢ γὰρ γὰρ ὠνόμασεν ἀνδρῶπων γλῶσσαν, κρείτ.
 αὕτη γὰρ αἰείχρηστος πρὸς βλέψαι,
 καὶ μὴς ἐρευνᾷ, καὶ καθάπερ οἱ κῆρες

ἰχνηλατῶσι τοὺς λαγῶνους ποικίλως
τὸν αὐτὸν αὐτὴ σκανδαλοπλόκος πρόσωπον
ἡμᾶς δι' ἰχνήλυγκὸν βλέψασά τι.

Κρεί. οἶδ' ἢ μὲν πρὸς ἡμελίωθυσας ἀκριβεστάτως,
καὶ γὰρ πρὸς καίριον πλὴν ἐμὴν θυγατέρα
λυχνολύφῳ δὲ φημι πλὴν περὶ λυχνολύφῳ
οἰκτρῶς κατἡμάλλαξε φεῦ μοι πρὸς μμάτων.

Τυρ. Κἄμ' ὁ δὲ τέκνον πλὴν θείῳ χορδοκόσῳ,
καὶ τὸν ποδὸν σιτοδ' ἀρπῶν καὶ θείῳ,
εἰς ἐκδίκησιν φημι ἀδελφῆς ἢ ἐλθόντα.

Κρεί. Τί γοῦν κατωκνήσαμ' ὡς θηλυδρίαί
καὶ πρὸς ἐδομῆν τὸν φόνον τῶν θιλτάτων;

Τυρ. Καί τι πρὸς ἡκομ' ἐργάσαομαι τυγχάνη.

Κρεί. Εἰς ἀντάμωσιν ἀποδίδῃ φημι παμφάγῳ,
καὶ τῶν θανόντων ἐκδίκησαι τὸν μόρον.

Τυρ. Ποίω τῶν κἄτ' ὡς σὺ σαφηνίσθῃ.

Κρεί. Μόρον πρὸς αὐτὴν ἀτρόμως πετηχότες.

Τυρ. Δέδοικα καὶ πέφρικα μὴ ἐσφαγσμένοι.

χ' ἡμεῖς φανώμεν καὶ καταβεβρωμένοι
καὶ κῆμα γαλήνης φεῦ γενώμεθα ζένοιν.

Κρεί. καὶ τὸν Δῶχ' ἐκκλῆ τῶν πενηκόντων.

καὶ γὰρ γινώσκεις τοὺς γραφῆς αἰνυμένους
τῶν συγγενῶν ἐκκλῆ καὶ τῶν γνωρίμων,
παίδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυτοπόρων,
θανόντας ἀπληρώσῃ ἐλκοντας κλέθ.

Τυρ. Ἰσχυρὸν πάντως, ἀλλὰ δὸν τυγχάνη
λιτῆρ' ἢ λαμπρὸν σάδιον φημι ἡμέρας,
καὶ τὸν σκοτίνῳ συγκαλυφθῆναι τάφῳ.

Κρεί. Οὐκ οἶδας ἢ μὲν μέγιστον ἄρωμα κρᾶτος,

καὶ πικροτάτῳ τῷδε δῶσομην μόρω.

Ὁ τῷ τρόπῳ σώαιμε σαφηνίζέ μοι.

Αὐτῇ μαχισμὸν συσάδῳ δεδρακόπτε.

Κρεῖπτον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθριδίως.

Ποία δ' ὄνησις λάθρα τῷ προσιέναι;

Εἰ γὰρ προγνώσει θεὸς δόλοισι προσανέχεσθαι

ὡς εἰς μαχισμὸν αἰρετὸν σωεσάναι

καὶ συμμάχων ὀμιλοῦν εἰς αὐτῶν λάβρα,

καὶ συμβαλεῖσα, τῶν καὶ αὐτὰ τὸ σέφθαι

ἄρεῖ προπαύσασα τὴν ἡμῶν ἴλιν.

Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὀμηγύρεα

λάβωμεν εἰς ἀρεξίμῳ εἰ δισμύον.

Οὐκ οἶδα πῶς πρὶν σωισῶντες τὸν μῶθον

πρὸς τὸ δράτθιμα τῶν γαλῶν καὶ βατράχων,

καὶ συμμάχων εἴχομεν κρείττισον νέφθαι;

Ἴσημι πῶς κάκισον εἶδομεν μόροισιν

παίδων, ὀμαίμων, γνωρίμων, φυτοσπόρων,

μικρῶν δ' ἀπολώλαμεν ἡμεῖς θεὸς τότε.

Δέδοικα καὶ νῦν μὴ δάνωμεν θεὸς βόθρῳ.

Οὐκ ἔστι δὲ πλῆρωμα τῶν ἐνυπνίων

ἄελπίσι εἶμι καὶ γὰρ δὲ ὄνησάτων.

Τί γοῶν ὄνησον ἐμφανῶς ἐώρακας;

Ὁ Ζεὺς γὰρ ὄφθην κατ' ὄνησιν κνώσονται μοι,

καὶ δάσσοις ἐντέδθηκε τῇ μὴ καρδίᾳ,

καὶ χαῖρε. λήθη προσπεφώνηκε κρείτθαι.

Τίνι προσωμοίωτο καὶ τὰ φράσσον.

Τῷ τυρολείχῳ θεὸς φρονίμῳ πρὸς βνήτην.

Πῶς δ' οὐκ ἐπ' ἄλλοισιν ὤραθην σοι τὸν χερόν;

Εἰ μὲν ἀπὸ φλαῖς ὤραθην πῆσιν ἀλέθαι.

Τυρο.

Κρεῖ.

Τυρ.

Κρεῖ.

Τυρο.

Κρεῖ.

Τυρ.

Κρεῖ.

Τυρο.

Κρεῖ.

Τυρο.

Κρεῖ.

Τυρο.

Κρε.

Τυρ.

Κρεῖ.

Ζ

Τί γοῶν

- τυρ. τί γούῳ ἔωκωείλησας αὐτῷ ἔρῃ πόλον
 οἰκοῦν καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις,
 σφραγμ μεγίστω δ' ἐξανάψαι τοῖς πόλο
 καὶ πάντας ἔλεξα χερσὶ παυθνεσεάτη;
 κρεί. καὶ τῆτες ἠωείληκα τὸτω μυρία. *ἴσις*
 καὶ γὰρ κατ' αὐτῶν ἰσορῶν με τὸν βίον
 ὅπως μύωμ ἔσωδερ οἰκτρῶς γωνίας,
 ὅπως σκοτφνός εἰμι καὶ ζόφῳ γέμων.
 καὶ δ' ἔμα δ' φνὸν δ' ἐδ' γμα ναὶ καὶ τρέμω
 ζῶον πενιχθὸν ἔμωλεωμ ἀκθίας.
 ὠμοζόν, ὠλόλυζον, ἠθύμου, μέγα,
 ἔκοπτον, ἔπαράτηον εἰκείαμ γήνω,
 καὶ τὸν δεόν ἕπατομ ἕβριζον δία.
 καὶ προσέθηκα τοῖς σεναγμοῖς σὺν χόλω,
 δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δ' ἐμαλέως
 τυρ. τί γούῳ ἔωκωείληκας, εἶπέ καὶ τὸδε.
 κρεί. ὡς εἶπῳ οὐ θήσῃ με νικητὴν μέγαμ,
 καὶ παγκράτισον τῆ μάχῃ σεφανίτω,
 τάχα προσελθῶμ ἐς ναὸν τῆν θυμάτωμ,
 ἅπαντα δῆσω πρὸς τροφὴν φθὶ κοιλίας.
 τυρ. καὶ γὰρ σωέλθω σὺν σωεύνω καὶ τέκνοις,
 ἀλλ' ὡς ἔοικε τὸν μῦθον καδισόρως.
 κρεί. ναὶ δῆτα καὶ σύμπαυτας ἀρτίως μνάς
 κελκῆκέναι πρῶμ μελομ εἰς ἐκκλησίαν.
 τυρ. οὐ νῦν ἔπει δ' εὐοίτο ἔρῃ φοιτημῖω
 ἀπαλαγῶναι τοῖς σκοτοκρῦπῃς βίς,
 ἔλθουδρωδῶναι τε γαλῶν τοῖς φόβῳ.
 τοὺς μὲν ἅπαντας ἀρτίως συγκλητέον,
 καὶ πρῶτον εἰς κάταρξιμίτέον λόγων.

ἔπιβρεπόντων προσφέρῃ εὐτολμίαρ.
 ἢ καὶ στρατηγούς στρατηγῶν εἰργακότας, *εἰργαζόμενοι*
 καὶ ταξιάρχας ἑλοχαγούς, ὡς δέμια,
 λογχηφόρους τὲ καὶ κραταιούς ὀπλίτας,
 ἀντιζώμιον εἰς μόθον τεταγμένιοι.
 καλῶς προσέφησ καὶ σοφῶς ἑκοσμίως.
 καὶ γὰρ τὸ γῆρας νεθετῆ κὴ σοφρόνας.
 κῆρυξ ἴτω δὲ καὶ καλείτω τοὺς μύας.
 Ἰδού πάρεφσι μύαρχοι σαωνηγμῆιοι
 καὶ σῶ πρῆσῆκασι βδλδντηρίω.
 Εγὼ μὲν ὧ σῶταγμα γενναίων φίλων
 εὐεικτόν εὐὸμιλον ἐκ πολλῶ χρόνος
 πολλὴν καταγνοὺς ἤν πάλα πεφυκότων
 τὴν ἀσθένειαν ἑκακίστω δαλείαν
 ἀνθ' ὧν περ εἴσω φωλεῶν μυχαιτάτων,
 μῆλοντες οὐκ ἄπλομον εἶχον καρδίαν.
 ἀλλ' ὡς κλινήσφες ἑμέλη πρῆμῆιοι,
 ἔπῆσασιν ἐλθῆν εἰς μάχην ἄνωγιων,
 ἦδη στρατεύῃ ἰσορῶ θαρσάλέως.
 οὐ γὰρ προσῆκομ με δέδοκτ ἑὶλον
 ἀνθ' φρόνῃ ἑκρατοῦν μινίω
 πομπῶς τελευτῆ ἑκρότοις ἠνημῆω,
 ἡρέμῃ προσελθῆν ἑμῆς μυωξίας,
 ὑμῖν δ' ἐπίμως τὸν λόγον δεδ'εγμῆιοι,
 ὡς εὐγενῶν πέλοντες ἐκ φυτῶσ ὄρων,
 ἑπανθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τῶ πόνος,
 μὴ νωχελῆς γῆκοθε πρὸς τὰ πρακτέα,
 μήδ' ὀκνήσητε μηδ' αμῶς ὧ γεννάδα.
 ἀλλ' ὡς τάχιον ἀφαντες ὧ θῆοι μῆες

κρείο

κῆρυξ

κρείο

ἴτε προθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 ζῆλον λαβόντες ὅτι ἐμῆς θύσσιας.
 ἐγὼ γὰρ οὐκ ὤκνησα πώποτ' εἰς μόδον,
 ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 εἰς ὃ στρατηγῆν ἀνδρικῶς ἔξαπόμην.
 πάσαις δὲ πάντα προσβολαῖς ἐπεκράτω,
 γῆρας γὰρ φυεῖς ἐγγενεῖς δὲ ὄσφύθ,
 ὡς ἴσε πάντες τὰ πάλαι θρυλλόμενα,
 ἐπὶ δαυάμει καὶ φρενῶν γορυσία
 ἐμοὺς γονεῖς ἔλκοντα ἀπλετομκλήθ,
 τοὺς χαρτὸ δ' ἀπίσας ὠνομασμένους λέγω.
 οὐκ ἠδέλησα ζῶν τὸν ἀπονομ βίον,
 ἀλλ' εἰς μάδισιρ πῶν στρατηγικωτάτων,
 ἀπαῖδ' οὐρ εὐθύς ἐκ νέος μεφρακίς,
 ἦσκησα κοντὸν καὶ πᾶθλιν σὺν ἀπιδί,
 βαίνην ἐφ' ἴωπος Ἐ σρέφεισαι ποικίλως,
 βάλλην τὸν ἐχθρὸν εὐσόχως Ἐ καιρίως,
 τείνεν τὸ τόξον Ἐ τὸν ἰὸν ἰέναι,
 Ἐ πᾶσα ἀπλῶς πῶν στρατηγίαν τέχνιν,
 μετῆλθον ὡς ἀπαντες οἱ στρατηλάται.
 μόθωμ δὲ πολλῶν ἐγκρατῆς δεδφγμλύθ,
 Ἐ πλεῖσα δ' ἔλα ὅτι ἐμῆς ἐμωφρίας
 θνη δεδφχῶς, ἦλθον εἰς μυαρχίαν,
 πάντων ἄρισθ Ἐ μέγας κερμιμλύθ.
 Ἐ νῦν δὲ παγκάκισον ἔγνωμ τυγχάνην
 τὸν ἀνδάμιλλον τῶ δ' ἰός Ἐ ὅτι ῥέας,
 ζῶον τρέμην τί μικρὸν ἠθλιωμλύον.
 τοίνυν κελεύω τοὺς ἐμοὶ πεφιλμλύους,
 ἀπαντας εἰς σῶταξιμ ἐλθῆν ὅτι μάχης,

ἑδρῶς, κραταιῶς, εὐδιενῶς, εὐκαρδίως.
 σοφῶς, ἠναργῶς, εὐφυῶς ὠπλισμῶν.
 τανῶν δὲ λοιπῶν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας,
 πλὴν αὐριον ἄεωθεμ ᾧ στρατηλάται,
 πάντα κινήσαι βύλομαι δαξῆαλέως.
 διοκῆ γὰρ οὕτω συμφέρον πρὸς δ' πέρας.
 Ἐπειὶ ὅρ' ἦδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας
 ἔκπῃλομ, ὥρα τοι καθύδ' ἦσαι κλίνῃ,
 ἄψφμι κἄγώ πρὸς κλίνῃ πλὴν ἰδίᾳ.
 εἴρηκας ὄρεδῶς, τοι γαρῶν πφρατέου.
 ᾧ ποῖον ἄλγῳ νῶν κρατῆ με καὶ θλίβῃ.
 ᾧ ζεῦ τί τ' ὄρ' φθι παρ' ὄσσης ἡμέρας;
 θεινὸς λογισμὸς ἔχε με δ' ἰδ' ἰδ' ὄτλω,
 γαλῆ πρὸς ἄφαι μῶλομ οὐ λαθριδίως.
 διοκῶ γ' αὐτῶν σὺν πάσῃ στρατηγία
 θανῆμ, λιπὸντα τὸν φασεφόρον λνχνομ.
 ἄπολλομ, ἄγνόμαντι. φοῖβε, λοξιά,
 τί τοι το τ' ὄρ' φεῦ, παπαί φεῦ μοι πάλιμ.
 ἰαταται ἄξῳ πόνωρ ἰαλέμωμ.
 αἰ. αἰ. ἰοῦ. ἰοῦ. ᾧ κακῶν πονημάτων.
 Ἰσως κρατήσῃ πλὴν μάχῃ κατακράτῳ,
 Απισ' ἀπισα καινὰ καινὰ μοι λέγῃς.
 ἢ τοι διὸς θέλημα νῦν ὑπ' ἄξάτω
 Ορῶ δέ σσαμ θ' ἕλῳμ ἡμέραμ.
 καὶ μὴν κἄγώ δέδωκα πλὴν λαμπηδύνα.
 καὶ τοι γαρῶν λίποιμεν ὑπνομ καὶ κλίνῃ.
 οἷς δὲ καὶ βῆς τοῖς θεοῖς τε δυκότες,
 πρὸς τὸν μαχισμὸν θ' ἰκίωμην ἀτρώμω.
 δ' ἰδ' ἰδ' πρὸ πάντων ἰλεοῦν τ' ἔν' ἑσώλω.

Τυρ.

Κρε.

Χορ.

Ημι.

Χορ

Ημι

Τυρ.

Κρε.

Τυρ.

Κρε. ἰδοὺ θύσαντες ἐκκαλῶμεν τὸν δία,
καὶ τὴν ἀθλιᾶν ᾠδὴν ἐρμῶ καὶ πᾶνα,
ᾠδὴν ποσειδῶ, ᾠδὴν ἄγνων λοξίαν,
ἄρα σὺ αὐτοῖς, ἄρα μιμνῆσθαι ὄρθεσθαι,
πλότωνα, λητῶ, σὺν ἄδῃ πρῶσεφόνω,
καὶ πάντα ἀλλίως. ᾠδὴν πρῶμεν τὸν πόδα.

Χορ. Ω πάντες ὧσὶν συμπαυτες ὧσὶν θεοὶ μόνοι,
ὅσοι τ' ἄνωθεν ᾠδὴν κατὰ κληρονομίαν
ἔχοντες ἐσὲ τῶν καλῶν χορηγέται,
πρόσκητε καὶ πρόσκητε καρτορωτάτως.
τῶν δεωποτῶν μετὰ τὴν νέαν στρατηγίαν
ᾠδὴν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγον γένος

ὁμοθυμῶν. Νῶν εἴθε νικήσθαι ὧσὶν Ζεὺς ᾠδὴν μόθω
ἐμοὶ στρατηγοὶ ᾠδὴν σώδου ᾠδὴν τέκνον,

Χορ. Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δὲ φλεῖα μ' ἔχθ.
Γωὴ καὶ γὰρ δέδοικα καὶ τρέμω κατακράτῃ.

Χορ. Δφνὸν γὰρ ὅστις δυσμενῶν εὐανδρία.
Γωὴ Ω Ζεὺ βασιλεῦ χησὸν ἔργασαι μόθω.

Χορ. Αεὶ τὸ θῆον τῶν καλῶν ἅπαν νέμει
Γωὴ εἰ μὲν κρατήσθαι τῶν μυῶν αἰ πληθύνει
ἐξιχύσσει φθὴν ἐναντιομενῆς,
εἴ ἂν τὸ λοιπὸν ἀνύσοιμεν τὴν βίαν,
καὶ τὸν φόβον ῥίψαι μὲν ὡς πορρωτάτω.

Χορ. Ναὶ δὴ γένοιτο τὸ σὺν θεῷ λέγω.
Γωὴ εἰ δ' ἤπρονες γένοιτο φθὴν ἐναντίας,
καὶ πρὸς φυγὴν βλέψοσι μὲν ὡς πετραμῆοι,
ἅπαντα φρεσὶν προσγενήσεται τάχα.

Χορ. Ως εἴθε μὴ γένοιτο μὴ δ' ἔσοιτό μοι.
Γωὴ καὶ πᾶς γένηται δὲ δὴν αἰχμαλωσία.

Οὐκ, ἀλλὰ δὴνὸν βρωῖμα φθι ζῆναυτίας.
 Κ' αὐγὼ δὲ δ' ἄλη παισὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις,
 ἢ πρὶν κυρία πρὸσφανήσομαι τάχα.
 Ἡ κίσα δ' ἄλη σὺ γενήσῃ σὺν τέκνοις,
 ἀλλ' ὡς ἄληθῶς βρωῖμα φθι ἄδ' ἰκφάγῃ.
 Τί γοῦν προλίπω τὸ γλυκύντατον φάσθαι.
 Ἐσυγκαλυφθῶ τῆ κόνει ζῆν τῶν τάφῳ.
 Σίγα σίγα δ' ἔσποισα, δὴνὸν βλέπω.
 καὶ μὲν ὄρω θεόντα τίν' ἔσπασμύοι
 καὶ πυκνὸν ἄσθμαίνοντα καὶ πεπλκγυμλίον.
 Κυρία πᾶ πάρεσι, τίς δὴλωσάτω.
 Ἐξέσι σοι δέλον' ἐν ταύτῳ εἰσβλέψῃ.
 Τάλαινα παντάλαινα καὶ ξισαθλία,
 πέπῳκε τρωθεῖς ὁ ψιχάρπαξ ζῆν μάχη.
 ὦ τῷ ποδὴν' καὶ πεφιλμύς τέκνος,
 πέπῳκεμ ἢ μὴ τῷ γῆρας βακτηρία.
 ὦ τῷ πόνωμ ὦ τῷ πόνωμ ἰαλέμωμ.
 παῦ παῦ τὰ πάντα δὴνὰ τῷ ἀγγελμάτῳμ.
 ἰοῦ θανῶμαι, τίς γῆνωμαι, πᾶ φνίγω,
 πᾶ βῶ; παρῆμαι τῷ μελῶμ ἀξέωσίας.
 ὦ παῦ, παπαί, παῦ φιλτάτη θεωρία.
 Τέτλαδί μοι τέτλαθι, παῦσαι τ' γόωμ.
 Ω ζεῦ ταναῶ διφροβύτανοτρέπομ.
 Αἰ αἰ τάλαινα μητορ ἠδλιωμυλῆ,
 ἐπίχες ἄρ' ἐν τοὺς ἀπερῖττες γόους.
 Ω φιλτάτη πρὸσσοφίε, ὦ παι μοι φίλε.
 Φέρεμ κέεμ σοι πλὴν ἄσφρομ ἄνιαμ,
 μαδίμ δὲ λοιπὸν τὰ πίλοιπα τ' μόδι.
 Ἀλλ' οὐ δένω χεῖμ τῷ πόνῳ πλὴν πικρίαμ.

Χορ.
 Γωνῆ

Χορ.

γωνῆ

Χορ.

Ἀγγελ.

Χορ.

Ἀγ.

γωνῆ

Χορ.

γωνῆ

Χορ.

γωνῆ

Χορ.

γωνῆ

- χορός τίς νῶ ὄνησις ἐκ γόων ἀμετρίας;
 Γωὴ Αὐτὴν διαχρήσομαι καὶ τάχῃ θάνω. *θανοίμι*
 χορός μὴ δῆτα τῆτο μὴ δὲ συσρέφῃ θέλε.
 Γωὴ Ἐπῶς ἀνεκτὸρ μὴ πεφύρθαι καὶ σέναν, *δυνατορ*
 χορός τί δὲ σένασα τοὺς λογισμοὺς κωφίζεις;
 οὐδεὶς θανόντας ἰξεγεῖται τῷ τάφῳ.
 Γωὴ Παυθῆσα τί πᾶσαιμι τῶν σεναγμάτων;
 χορ. μαθέμ θέλησορ τὰ πίλοισα τῷ μόθῳ,
 Γωὴ ἠὲ τίς κατείπει ταῦτα καὶ σαφλώιση;
 χορ. Ὁ τῶν πρῶντων ἄγγελῳ ἄγγελμάτων.
 Γωὴ καὶ πῶ πάρεσιρ; χορ. εἰσορᾶμ ἕξει σοι.
 Γωὴ ἐκ τῷ πάθῳσ ὄλωλα καὶ σωετρίβλω,
 Ἐτὰς κόρας ἡμβλωα τὰς τῶν ὀμμάτων.
 χορ. ἀπαρ λέγῃ εὐκίνητορ ἄγγεληφόρε
 ὅπως μὲν ὄσι φθι μάχης ἢ τραχύτης,
 καὶ πῶς ὁ παῖς πέπῳκε καὶ πρῆξῆν;
 Αὔ. εἶπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσας.
 χορ. ἐξῆς ἅπαρ ἕξῃσε συμβαῖν τῆ μάχῃ,
 αὐτῆς, ἅπ ἀρχῆς τὸμ λόγον διεννέπων.
 Αὔ. εἶπω τὰ πάντα, τοι γαρῶμ ἀκωσέομ.
 ἕπει γῆρ εἰς σύμμικτον ἦλθομ φθι μάχης, *ἡφῆρ ποιοῖσ αὐτοῖσ*
 πῶτορ μὲν ὁ κράτισθ ἔθνοσαξάωνε, *ἡφῆρ ποιοῖσ*
 ὁ φιχολείχης συμβαλῶμ τῆ παμφάγῳ
 ἦπῆται Ἐπέπῳκεμ, οἰκτρά τις θέα.
 καὶ πᾶσα τῶτω στραῖα διεφθάρη.
 ἕπῃτῃ ἕωῆλθεμ ἄλλῳ ἄρχισαξάωνε,
 ὅε παῖς ὠνόμασο κωληκοκλόπῳ.
 Ἐταῦτῃ αὐτῷ πῶμα πέπῳκε ξένομ,
 οὐδ᾽ ὑπομείνας προσβολῶν βραχυτάτῳ.

ὣς γοῶν ἑώρα τοὺς κραταιοὺς σατράπας
 ἦδη προσόντας ὁ ψιχάρωξ, καὶ βόσιμ
 οἰκτρᾶν φανέντα σὺν στρατῷ τῆ παμφάγῳ,
 ὄργῃς ἐπλήσθη καὶ χόλος βρυτάτος.
 Θυμὸν γὰρ οὐδέμ' ἔσιμ' ἄλλη πικρία,
 εἰ μὴ ζέσεις τίς αίματ' ὄψιδος καρδίαμ,
 λαβῶν δὲ κοντὸν χρυσίμ' ἔσομω μλύομ,
 ἐπὶ ἡλδερ αὐτῆ τῷ τε θανατωκένας. *υμκα*
 ἦ δ' εἰσιδῶσα τῆτομ ἠριμασ μλύομ,
 ἔκ τῷ σώεγγυε πρὸς σφαγῶν ἔσηκότα,
 Ὁ κοντῶ ἐκτείνοντα καρτρδοτάτω,
 ὤρμησερ αὐτὸμ συλλαβῆμ πᾶυτικά,
 Ὁ δὴ κατῆχε τοῖς ὄνουξιμ ἀγρίως,
 Ὁ σὺν τάχει βέβρωκε δὲ νεανίαμ.
 Καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψι τῷ θίλῳ φυτοσῶ ὄρῳ.
 Τὸ μᾶζομ αὐτὸ τυγχάνῃ μοι τῷ πάθῳ.
 Εγὼ δ' ἔπειθ' εἰδορκα τῆτο τὸ πρᾶγμα,
 πρὸς ἡλδομ ὦ πότνια σοὶ πεφρακένας.
 Ως εἶδε μὴ δ' ἐπὶ ἄλθεσ ἀγγελκφόρε,
 μέγισομ ἦμ μοι μηδ' ὄλωσ πρὸσιέναι.
 οὐκ ἄρ' γὰρ ἀκμῶν τῶν πάθει σῶνε χέθλω.
 Εγὼ μὲν οὖν ἄψῃμι πλὴν ὀπιθίαμ. *Σομ*
 Ελθοις κακῶν ἠκίσα μίλυπτης πάλιμ.
 Κακὸς κακῶς ὄλοιτ' νῦν ὁ πυρφόρε.
 Δεδοικερ ἠμᾶς πυρφορῆσας τῶν λόγῳ.
 Ω ποῖομ ἀνθ' ἧ μῶν μῦθῳ ἀπεκρῦβη.
 ἔμοι δοκῆ κάλισομ εἶναι Ὁ πρὸ ἔσομ.
 σὺν θρῦλομ ἄσαι παιδί τῶν πεπῆωκότῳ.
 Καλῶς ἔφησας, τοὶ γαρ οὐκ ἔθρῳκτέομ.

χορ.
 γωνῆ
 ἔγ.

γωνῆ

ἔγ.
 γωνῆ

χορ.
 γωνῆ

χορ.

γωνῆ

ἄγ. πρῶτα σὺ κροτήσομαι ἀρχὴν τῷ πάθει.
 γυνὴ ἃ πασαὶ πασαὶ, παῖ παῖ, πασαὶ πολλὰ κίς.

χορ. Παῖ κρέϊλλε παῖ παῖ πασαὶ δέσποτα.

γυνὴ Α' ἃ πόθι παῖ πῶ ποτ' ἀπέβης τέκνον;

χορ. Ποῖ ποῖ καλυφθεῖς δ' ἐξαπέπης τῷ βίβ;

γυνὴ Ω ἃ πόθι ποῖ πῶ πόνωμ ἰαλέμωμ.

χορ. ἰαλέμωμ ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμωμ.

γυνὴ Α' ἃ λέλοιπα τὸν λύχνον φιλῆμ ἡμέρας.

χορ. Ἄπανθ' ἄπαντὰ τῷ βίβ, τέφρα, κάνις,
 ἄπαξάπαντα τῷ βίβ σιὰ μόνον.

γυνὴ Οἱ οἱ προῆλθεσ ὦ φιχάρωξ ὦ τέκνον.

χορ. Ἀρκεῖ, τοιοῦτ' ἐμ βαῖνε μὴ προαιτέρω.

ἦδ' ἐκ βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρομόν.

γυνὴ Δέδοικα δ' ἴδον μὴ πάλιν τί μοι φράση.

φραβη χορ. Οὐκ ὦ σεβασή, γω, πῶς γὰρ οἶδας; χορ. πῶς ὄρετ,
 φαιδρῶ προσώπῳ τὸν δρόμον διατρέχωμ.

γυνὴ Ω εἶδε χησοῦ ἄγγελον ζεῦ μοι πόδες.

ἔδρος ἄγ. Ἡ δεσπότης πέφυκε πῶ τις εἰπάτω.

χορ. Πάρεσιμ, ἰδοῦ καὶ δέλης εἰ πῶ βλέπε.

ἄγ. Πάγχευσε φαιδρᾶ μὴ τεθλιμμένη γίνε,
 καμοὶ βράβουε δῶρα πῶ ἄγγελμάτωμ.

γυνὴ Ἐξαπτε μὴ χλενάζε κομπορημόνως.

ἄγ. Ἀρ μὴ νεμῆς πρῶτα δῶρα τῷ λόγῳ.

γυνὴ Εἰπὸν δ' ἄσω καὶ πρᾶχῳ σωτόμωμ.

ἄγ. Τέθυκεν ἡ τάλαινα γαλῆ τῷ μῶδῳ.

γυνὴ ἃ ἃ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλέον.

ἄγ. Νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ πλὴν ἀνίαμ.

γυνὴ Ἦφ' ἠδουῆς μέγισον ὄρχῶμαι πάνυ.

χορ. Τὸ τῷ μῶδῳ πῶτότρον μάθωμ ἐλκῆ.

Ὡς τέθνηκε δ'υσμυλῆς ἢ παμφάγῳ.
 Ἐξήπατ'ω δ'ἢ πᾶσαμ ἀγγεληφόρῳ
 πλὴν συγκροτῆσιμ φιλία μάχης ἔδ' ἄμ μῶλομ
 φιλία ἀγριοπῶσ' καὶ κληῆς μυοκτόν'α.
 Ἡ δεσπότης λείλακε πλὴν γλῶτῆαμ κρόται.
 Ἰδοῦ τ' ἄμ ἐρμῶν εὐξεπιζῶ τῶ λόγῳ,
 ἡμεῖς δ' ἐπὶ ἴμωσ' ὡσὶ μ οὔσι μ ὀρδίσις,
 ἐνωτίσαδε τῆν ἐφορμῶν δὲ μάτωμ.
 ὡσ γοῶν δ' ἴφνός σωματοφθόρῳ μὸθῳ
 ἔχνηκε ἀρχὴν πρὸσβολῆς εὐκοσμίας,
 ἔπρωτόμ μὲν πέπῳκεμ ἔθνοσατράπης
 ὁ φιλολείχης, εἶθ' ὁ κωληκοκλότῳ,
 ἔπφθ' ὁ πάίς τῶ καλῶ μ'α δεσπότης,
 ἦλγησεμ οὔτῳ τῶ πάθει πλὴν καρδίαμ,
 ἰδῶμ τὸμ ἴδ' ὁμ τὸμ θίλομ πεθνηκότα.
 ἔπλὴν ὑπ' αὐτ' ἄμ σραζίαμ πρὸξῶας,
 ἔπῳλθεμ ἀπῳς τῆ φθόρῳ ἔπ αμφάγῳ,
 ἔπρὸς ἀμιλλὰμ ἀξόμωσ' σωεπλάκη,
 πλῆσσομ δὲ καιρόμ ἀνθυπκγωνισμῶν,
 ἔπ κηδενός φεύγοντῳ ἀλλ' ἐσηκότες,
 ξύλομ κατελθὸμ φιλία ὑπὸρτάτης σέγης,
 ἔπ παλαιῶ ἔπ χρόνῳ πῆραυσμῶν,
 ἔπ κλησεμ αὐτῶν ἐν μέσ'α μεταφρένων,
 ἔπ νεῦρα σωτέθλακεμ αὐτῆς αὐτίκα,
 καὶ πρὸς βάθῃ πέπῳκεμ ἀιδωνέως.
 καὶ πλὴν πρὶ μ ἡμῶν δ'υσμυλῆ κατακράτῳ,
 ἔπ ἀπονδρόμ, ἀμείλιχτομ, ἡγριομ μῶν,
 ἔπ δ' ἔξεμ ἀπνοου ἐκτάδ' ἡμ ἡπλωμ μῶν.
 ζῶσις ἀλύτῳσ, εὐδ'αλῶσ, εὐκαρδίασ,

γυνή

χορ.
ἔχ.

χορ.

ἐς λυκάμ

ΓΑΛΕΩ ΜΥΟΜΑΧΙΑ.

ἔρ' λυκάβαντας μή πω πεπληρωμένους.
 ἀνθ' ὧν πρὸ ἡλδεις ἄγγελος ποθεμένους,
 καὶ τὸν φόνον προῦφηναις ἡμῖν φθι φθόρου
 ἦδ' ἡ γὰρ εἶδον πᾶν ποθεμένον τέλει,
 εἰληφός ἄρτι καὶ καλῶς ἔνυσ' ἄλλοι.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΕΩ
 ΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

INDEX FABVLARVM.

A Doleſcentuli & co/	Arundo & oliua	227
quus	Asinus & hortulanus	145
Aegrotus & medicus	Asinus & equus	157
Aethiops	Asinus & leo	165
Agnus & lupus	Asinus ſylueſtris	201
Agricola & filij	Asinus & uulpes	205. 239
Agricola & aſinus	Asinus & ranæ	eodem
Agricola & ciconia	Asinus & uulpes	205
Agricola	Asinus & coruus	ibidem
Alcedo	Asinus geſtans ſimulachrum	
Anus & medicus	235	
Anſeres & grues	Asinus, ſal. & ſpongiæ	247
Apiarius	Aſini	201
Aquila	Auarus	157
Aquila & uulpes	Auceps & uipera	135
Aquila & ſcarabeus	Auceps & caſſita	135
Aquila & cornicula	Bubulcus	217
Aquila & ſagitta	Butalis	175
		Came/

I N D E X

Camelus	207	Culex & taurus	235
Camelus & Iupiter	247	Cygnus	171
Cancer & uulpes	189	Deceptor	119
Canis & coquus	138	Diues	209
Canis & lupus	eodem	Equus & agricola	249
Canis uenat. & domesti.	185	Equus & asinus	211
Canis & gallus	137	Equus & aper	243
Canis & ipsius imago	247	Felis & gallus	109
Caprea & leo furens	233	Felis & mures	129
Caprea reprehēdens pedum		Fiber	133
tenuitatem	239	Filia à parente uiolata	99
Carbonarius & fullo	115	Formica	197
Cassita	153. 261	Formica & columba	141
Cerua	161	Formica & cicada	251. 255
Cerua & leo	ibidem	Fortunæ biuium	71
Cerua & uitis	161. 237	Fures	189
Cicada cū locustis capta	75	Galli & perdix	113
Cicada & formicæ	219. 255	Galli	229
Citharædus	189	Gallina & hirundo	205
Cocleæ	173	Gallina auripara	221. 241
Columba	207	Herus & canes	125
Columba & cornix	207	Hinnulus	155
Cornicula & cate. aues	245	Hirundo & cornix	171
Cornix & coruus	191	Hirundo & prætorium	245
Cornix & canis	ibidem	Hircus & uitis	239
Coruus & uulpes	241	Hœdus & lupus	187. 225
Coruus	219	Homo & satyrus	213
Coruus & serpens	191	Homo perfractor statuæ	215
Culex & leo	231	Homo & canis	eodem

INDEX

Iactator	117	Mulier & arans ad sepul	
Impossibilia promittens	117	chrum	93
Inimici	129	Mulier & ancilla	173
Iupiter	195. 197	Mulier uenefica	175
Leo, asinus et uulpes	137. 233	Mulus	225
Leo & rana	137	Muscæ	183
Leo & ursus	139	Mus & rana	95. 265
Leo & lupus	167	Mustela	175
Leo & uulpes	221	Olitor & canis	163
Leo dormiens & mus	233	Pastor & mars	149
Leo, aper & uultures	233	Pastor & lupus	167
Lepores & ranæ	165	Pauo & monedula	153
Lepores	197	Philomela & accipiter	107
Lignator & Mercurius	143	Piscator & ceruus	211
Lupus & ouis	197	Piscatores	115. 119
Lupus & uetula	223	Piscator	181. 217
Lupus & agnus	197. 247	Pulex	159
Lupus & asinus	249	Puer & scorpius	237
Lupus & grus	127. 249	Puer & mater	149
Lupi bellū ouib. inferētes	75	Puer comedēs intestina	235
Malignus	117	Pugna ferarum ac uoluerum	
Maritus & uxor	187	& struthionū	245
Medicus & egrotus	133	Punica & malus	151
Mercurius & Tiresias	183	Ranæ	121. 177. 229
Mercurius	195	Ranæ & sol	241
Monedula	193	Senex & mors	229
Monedula & columbæ	193	Serpens & cancer	165
Morsus à cane	127	Serpēs & agricola	225. 237
Mulier & gallina	125	Serpens & agricola	251

F A B V L A R V M.

Serpens	207	Vespertilio & mustela	199
Simia	58	Vespa & perdices	151
Simius & delphis	181	Vir, felis, & uxor	239
Singularis & uulpes	153	Vir mysticapillus & duæ a-	
Stellarum speculator	241	mice	243
Sus & canis	163. 165	Viatores	177. 199
Sus & mus	237	Vulpes	111. 115
Talpa	151	Vulpes & crocodilus	113
Tubicen	225	Vulpes & hircus	107
Taurus & hircus	249	Vulpes & leo	109
Testudo & aquila	159	Vulpes & lignator	213
Thunnus & delphin	131	Vulpes & rubus	111. 235
Vates	139	Vulpes & simius	131
Viator	147	Vulpes & uua.	241
Venator & pastor	249		
Vermis & uulpes	221		

F I N I S.

BASILEAE IN OFFICINA
Frobeniana, Anno M. D. XXX.

Handwritten signature or mark, possibly "L. J. ...".

